

Беа Нади

Приказки за боговете

I

Приказка за камъка

Ярката светлина избледняваше все повече и Ани се събуди от дълбок сън. Опитите ѝ да върне странните му картини завършиха безуспешно и тя с огорчение се отказа. Остана само едно необяснимо чувство за тъга. Отвори очи и от мрака бавно изплуваха очертанията на предметите в спалнята. Разсъни се. Погледна към спящия си мъж на другото легло и тихо стана, за да види децата в съседната стая. По-малкия ѝ син редовно се отви-ваше през нощта, а беше леко настинал. И сега краката му стърчаха извън одеялото. Тя внимателно го зави и се върна в спалнята. Излезе през отворената врата на балкона в топлата лятна нощ и погледна към небето. Луната се бе скрила и звездите се открояваха ярко на тъмното небе.

Изведнъж я обхвана необясним силен копнеж. Искаше ѝ се да се откъсне от това тяло и да литне нагоре към далечните простори, свободна и вечна като самата Вселена. Един трепет на блаженство мина през цялото ѝ тяло и тя затвори очи с щастлива усмивка. Прекрасни спомени се събудиха в тялото и душата ѝ, спомени по-скоро от сън, отколкото от реалността. Замайна, тя се наслаждаваше на това усещане, докато някакъв шум от улицата не я извади от отнесеното ѝ състояние.

Огледа се учудена и тръсна глава. Изглежда, облегната на перилата, за миг бе заспала и сънувала прекрасен сън. Върна се в леглото с желанието да се потопи отново в него. Неусетно заспа.

В централата се възцари пълна бъркотия – бяха открили човека, който щеше да им върне Камъка! Най-накрая усилията на толкова много ангари¹ се увенчаха с успех и кошмарния труд, хвърлен от толкова време, даде своите плодове. Дано този път да успеят да надхитрят Сатара!

Умният ангар им беше откраднал Камъка на мъдростта преди време, за да си построи собствена физическа система на Сатариус². Преди това той беше първи помощник на Веова – Съзателят на система на Земята. Възхитен от способностите и уменията на Сатара, Веова му предостави една от двете Сили за построяване на такава система – силата на лявата ръка; още повече, че самият той не я бе използвал при работата си върху Земята. И точно това беше причината, двамата да се скарат

1. Ангел, астрално същество.

2. Малка планета, подобна на Земята.

по-късно и Сатара да се оттегли на Сатариус, когато нещата на Земята се развиваха все по-зле.

Сега той обитаваше замъка в Главния град на Сатариус и управляваше създадената от него физическа раса, превъплътен като техен Император. В началото, нито Веова, нито ангарите вярваха, че ще успее само със Силата на лявата ръка и с помощта на Камъка на мъдростта да построи сам цяла система. Физическите системи се строяха само от теорите³, а Сатара си беше ангар, макар и най-умния и най-силния сред тях.

Едно време теорите, същества от по-горното ниво⁴, им предоставиха Камъка, за да положат с негова помощ основите на системата на Земята. После всичко се развиваше от само себе си и Веова вече не прибъгваше до услугите му. Но в последно време положението на Земята ставаше все по-зле, и Шефът – както тайно наричаха Веова – се чудеше какво да прави, за да върне хората отново на праведния път. Остана му една единствена надежда, за да не се налага да прати поредния потоп – мъдростта на Камъка да му подсказва някаква друга възможност.

Теорите отказаха да им помогнат да си върнат Камъка. Не желяеха да се бъркат в техните вътрешни работи. Ангарите и Веова трябваше да се оправят сами.

Всичките им досегашни опити се бяха провалили. Сатара криеше Камъка в замъка си и бе измислил хитра сигнална система за откриване на всички астрални или ментални същества, опитали се да проникнат на неговата планета.

Веднъж вече те бяха много близо до заветната цел. Прониквайки в съня на Първия съветник на Императора, те успяха да му внушат идеята да открадне Камъка. Сатарианите не обичаха особено Императора си, заради тираничните методи, с които ги управляваше и честолюбивия съветник мечтаеше да го свали от трона и да заема мястото му. Ангарите му бяха обяснили, че мощта на Императора щеше да намалее без Камъка и съветникът се съгласи да им предаде ценната вещ. Не го предупредиха обаче, че и без Камъка Сатара беше несравнимо по-силен от него.

В уречения час изпратиха група митяни, добре развити физически същества от друга система, на Сатариус да посрещнат съветника на скрито място. Но вместо Камъка един слуга им предаде безжизненото тяло на съветника и бележка от Императора. Още ги болеше от насмешливите и оскърбителните думи на Сатара. Оказа се, че той прониква

3. Бог, ментално същество.

4. Светът е разделен на нива в зависимост от честотния си диапазон. Най-долното е физическото, следва астралното, после менталното. Има и други нива над тях.

безпрепятствено в мислите на своите поданици и отдавна беше разбрал за плановете на съветника си.

Единствената утеха беше, че и Сатара допусна грешка в своята надменност. Успяха да извлекат от тялото на съветника цялата му памет и разполагаха с детайлни познания за замъка му. Сега тези данни щяха да им свършат добра работа.

И тогава на Мариел хрумна новата идея. Тъй като условията на Сатариус и на Земята доста си приличаха, достатъчно беше да намерят човек от Земята, да го снабдят със спомените на съветника, да го превърнат в сатарианин и да го пратят на Сатариус, за да измъкне Камъка. Сатара нямаше да може да чете мислите му, тъй като земляните не бяха създадени от него, а като физическо същество сигналните инсталации нямаше да го регистрират. Земните хора притежаваха достатъчно безумие, хитрина и злоба, за да се справят с такава задача. Най-накрая тези отвратителни качества на физическите раси щяха да бъдат използвани за нещо полезно.

Ангарите намираха идеята на своя събрат за глупава, но Шефът я хареса. Той лично се зае с изчисляването на критериите, на който този човек трябваше да отговаря, защото от само себе си се разбираше, че това не беше работа за първия срещнат. Когато видяха резултатите, ангарите въобще не вярваха, че такъв човек може да съществува. Трябваше да притежава такава вътрешна сила и способност за приспособяване, че и от по-високите нива едва ли биха намерили подходящо същество. Но Шефът не се предаваше: каза, че на Земята има какви ли не превъплътени духове и щом той е получил такива резултати, значи такъв човек съществува и те само трябвало да го потърсят.

Звучеше просто, но на ангарите им се наложи да извършат невиджано издирване. Да прегледат няколко милиарда души един по един, да сравнят качествата им със сложните параметри на матрицата и да се съобразят с непрекъснатото настъпващите промени – трудът беше кошмарен. Само пълното отчаяние можеше да ги накара да се хванат за тази сламка. Отдавна бяха престанали да вярват в успеха на това претърсване, когато един ден се чу радостната новина: „Намерихме, намерихме...“

Нима можеше да съществува такъв човек? А когато чуха подробностите за него, съвсем се объркаха. Беше жена! Никой не бе очаквал такава нещo. Всички необходими качества сочеха човек от мъжки пол и дори в началото искаха да проверят само мъжете, но Шефът настоя за проверка на всички хора. Отново се видя, че той е бил по-далновиден от

тях.

За най-голяма изненада тя отговаряше на матрицата, като че ли някой я беше съставил специално за нея. Просто не повярваха на очите си. Шефът беше страшно доволен. Припомни им, че правилните изчисления винаги се потвърждават.

Оставаше да намерят подходящ партньор от една от по-развитите физически раси от другите системи наоколо. Защото да изпратят сам човек да надхитри. Сатара, беше пълно безумие. Някой по-умен трябваше да му помогне. Веова се нагърби с работата да изчислява критериите и за него, но не стигна до еднозначно решение. Спря се на девет потенциални партньори и след дълги допълнителни изчисления стигна до извода, че техния човек трябваше да си Избере сам единия от тях ако искаха, мисията им да успее.

Останалото беше по-лесно. Трябваше да приготвят инсталацията за презаписване на спомените на съветника в паметта на жената, да оборудват космически кораб за полета до Сатариус и да доведат и инструктират кандидат партньорите.

Най-накрая всичко беше готово и те прехвърлиха жената в централата.

* * *

Снопчета преливащи една в друга светлини пронизваха безкрайно пространство. Невъобразимият хаос от цветове не дразнеше сетивата – фината плетеница се открояваше нежно на черния фон. Всяко движение, всеки цвят, всяка сила на светлината оформяше мелодията, която нямаше ни начало, ни край, и която ни напомня, че всичко съществуващо е само звук и светлина.

Боар обичаше да слуша тази музика на сферитите. Тя изпълваше душата му със сладък копнеж към едно състояние на пълно спокойствие, на любов и блаженство чувство, някога изпитано и като че ли завинаги изгубено. Тъгата се разля по цялата му същност, докато не го изпълни докрай. Усещаше разпокъсаността си с всяка частица на новото си тяло.

Беше Делен. Произхождаше от същество на много високо ниво, разделило се в две същества от по-ниски нива, за да изпълни някаква задача. Боар не знаеше, какво беше наложило това разделяне, но разбираше, че без изключително важна причина той нямаше сега да съществува в този вид на теор.

Познаваше и други двойки Делени, но при нито една от тях това

разделение не беше толкова неравностойно. Другата му част се намираше на физическо ниво. За разлика от другите Делени той знаеше не само, откъде произхожда и какво представлява, но и оставаше в непрекъснатата връзка с второто си Аз и приемаше всичките му мисли и чувства. И това правеше разделението още по-мъчително за него.

Завиждаше на другото си Аз затова, че то не знаеше нищо за своята същност и живееше като най-обикновен човек. Но се укоряваше за тази завист, знаейки, че условията на един физически живот са много по-трудни от тези, в които той съществуваше. Някога, когато изпълнеше задачата си, те отново щяха да се слепят и от деня на съществуването си в това състояние Боар мечтаеше само за този миг.

Отново прехвърли вниманието си върху нежната музика на сферитите и се отпусна, докато не усети как всяка частица на тялото му се носи по вълните на Вселената като част от всеобщата мелодия.

Изведнъж пред него изникна ослепително ярка точка и се разрасна до млечно-бяла сфера. Кадор му идваше на гости. Самият той, един от Делените, беше приятел на Боар и му помагаше, да се справи по-добре с това състояние. Неговото второ Аз беше диabo⁵, астрално същество от по-долното ниво. И Кадор понасяше разделението доста по-леко от Боар.

Млечният облак се сви и прие формата на теор. Боар остана изненадан от загрижения вид на приятеля си.

– Пак се отдаваш на чувствата си, – упрекуваше го Кадор, хвърляйки разсеян поглед върху обстановката, – но сега вече ти предстои истинска работа. Случи се нещо непредвидено и доста неприятно.

Кадор замълча и Боар наостри всичките си сетива, за да разбере какво се бе случило.

– Този неудачник Веова, – продължи Кадор, – който командва ангарите, пак уплете конците. Знаеш, че те отдавна умуват как да си върнат Камъка на мъдростта, който им бе откънат от Сатара. Някому хрумнала забележителната идея да се използва човек от подвластната им Земя за тази цел. Веова успя да изчисли за първи път без грешка какъв именно индивид им трябва за тази работа. Истинско постижение за стария глупак! Тъпоумието върви както винаги заедно с трудолюбието и така те преровиха цялата Земя в търсене на подходящ екземпляр.

Боар слушаше с удоволствие грубата реч на Кадор.

5. Дявол, астрално същество.

Непочтителността беше новото му увлечение и дори в този явно важен момент, той не забрави да се упражнява в нея.

– Само един по-висш дух от тях е в състояние да свърши тази работа и те намериха точно такъв – продължи Кадор. – Отгатни, кой е той!

Вълна от чувства заля Боар като експлодирала Вселена. В един миг той изживя и миналото, и бъдещото. Моментално разбра, какво му предстои, и радостта и мъката се сляха в едно.

Кадор го гледаше със смес от възхищение и умиление, жалост и завист. Знаеше колко трудно щеше да бъде за Боар, да се справи с предстоящото изпитание, но би дал всичко на света за да е на негово място и да се доближи поне малко до второто си Аз. Делените не можеха да избегнат мощното привличане един към друг и докато бяха в това състояние, те носеха болката от този неестествен вид на съществуване в себе си. Боар беше в особено тежко положение. За да може да съществува другото му Аз в тежките условия на един физически свят, на него се бе паднала по-голямата част от издръжливостта, търпението, твърдостта и чувството за самосъхранение и Боар страдеше от тяхната липса. Беше прекалено нежен и раним дори за един теор. Добре поне, че второто му Аз беше жена и той запази голяма част от мъжките качества.

Идвайки бързо на себе си Боар попита: – Веова разбра ли коя е тя?

– Не, естествено. Преди да се разделим, ние добре се грижим за това, съществата от долните нива да не разбират с кого си имат работа. Ако е достатъчно умен, сега ще разбере. Не можем да рискуваме живота ѝ да свърши преди определеното време и тя трябва да успее.

Кадор започна да разказва подробностите:

– Старият глупак разбра, че тя няма да успее сама, но дотук му свършиха възможностите. Започна да дири подходящ партньор сред физическите раси и естествено не го намери. Разбра само, че тя трябва да си го избира сама. Събрали са девет чудовища в централата си и скоро ще започне големия търг.

– Тръгвам!

– Почакай малко – задържа го Кадор. – Знаем, че ти добре разбираш, в каква абсурдна ситуация ви вкарва този безумец. Можете да успеете само заедно, но трябва да се доближиш много до второто си Аз, а това е доста опасно.

Кадор знаеше силата на приятеля си, но въпреки това се страхуваше за него. Рядко се бяха случвали срещи между двама Делени от една двойка и те винаги създаваха проблеми. Те не можеха да избегнат привличането един към друг, то беше природен закон. Винаги съществуваше

опасността да се слоят, преди да са изпълнили задачата си, а това беше равносилно на катастрофа. В такъв случай всичко трябваше да се построи от начало. Когато бяха принудени да живеят в една общност и не знаеха за връзката, която съществуваше между тях, те често несъзнателно се проникваха с омраза вместо с обич един към друг, за да се предпазват от тази опасност.

– Ако тя успее да се добере до Камъка – продължи Кадор – ще разбере от него коя е и кой си ти, и ще е най-разумно да я подготвиш за тази истина. Но не се показвай в формата си на теор, остана само в енергийния си образ. Иначе тя много трудно ще преживее повторната раздяла с теб.

Можеха просто да забранят на Веова тази авантюра на чужд гръб. Но това щеше да противоречи на принципа им да не се намесват в работите на долните нива, докато това не бе крайно наложително. Докато имаше шанс, те да се оправят сами без вреда за цялата Вселена, нещата трябваше да следват естествения си ход. И без това беше крайно време Камъка да се отнеме от Сатара. Умният ангар беше на път да изпревари Веова, а това на първо време не трябваше да се случи. Нека се напегне още малко, за да постигне целта си. Назрял беше моментът камъка да се върне към източника си. Веова щеше да преживее голямо разочарование.

Боар чакаше с нетърпение и Кадор каза на прощаване загрижено:

– Внимавайте, обичам те и искам да те видя пак. Знаеш, че нямам право да ви помагам. Желая ви успех.

– Благодаря – отговори Боар усмихнат, – не се тревожи, ще успеем. Чувствам силата ни.

Той се превърта в млечнобял облак и се сви в малка топка. По повърхността ѝ пробягваха ивици в цветовете на дъгата. После тази топка рязко колабира в точка и изчезна. Кадор се задържа още малко, заслушан в тревожните си чувства, преди да последва примера на приятеля си.

Ани се събуди от приглушения шум и ярката светлина, която проникна през клепачите ѝ. Все още сънena и със затворени очи тя осъзна, че не лежи в леглото си и, че е заобиколена от много хора. Завладя я необясним страх, но тя успя да го потисне и отвори очи. Ярката светлина я заслепи и Ани се изправи седнала, за да се огледа. Намираше се в огромно помещение със златен трон срещу нея и ярък триъгълник, изписан със светещи знаци, над него. Подът беше неравен, стъпаловиден и беше може би единственото нещо, което не излъчваше толкова много

светлина. Инстинктивно задържа погледа си върху него. Беше забелязала някакви странни същества наоколо, но трябваше да привикне към дразнещата светлина преди да ги разгледа по-подробно.

Когато очите и се оправиха тя повдигна глава. Сигурно сънуваше. Като че ли бе попаднала на училищен театър за Коледа. На трона седеше тъжен старец с дълга бяла коса и брада, който я изучаваше с погледа си. Наоколо се суетяха по-млади хора, за които не можа да реши дали са мъже или жени. Изглеждаха удивително еднакви. И бялото свободно падащо облекло, и дългата златна коса на едри букли, и зелените им очи – бяха като излети от един и същ калъп. Като всичко тук и те излъчваха светлина.

Самата тя седеше по нощница на нещо подобно на болнична кушетка. Изведнъж ѝ хрумна мисълта, че поне си беше сменила нощницата тази вечер в чест на това посрещане и се засмя на абсурдната мисъл в тази ситуация. Тези около кушетката реагираха с недоумение. Разтвориха широко зелените си очи и изглеждаха толкова смешни, че Ани продължи да се смее. Знаеше, че така най-лесно ще се справи със смущението си.

След като се поуспокои единият от тях се обърна към нея с думите:

– Намираш се в централата на ангарите. Ние отговаряме за управлението на Земята и сме подчинени на Създателя на вашата система, който седи срещу теб на трона. Съдбите на земните хора са в неговите ръце. Доведохме те тук, за да свършиш една сложна и опасна работа и ако се справиш успешно, ще те върнем обратно. Засега отиди при Създателя и му отдай почест.

Тук явно, не си губеха времето с поздравии за добре дошли. Ани не обичаше да я командва някой, а тонът на разговора не оставаше никакво съмнение, че именно това смятаха да направят. Тъй като обичаше да се инати, въпреки че обикновено страдеше заради това, и сега не можа да се въздържи.

– Нямам никакво намерение да изпълнявам сложни и опасни задачи за вас. Изпълнявайте си ги сами! Утре ме чака доста работа, така че предайте много поздравии от мен на Стареца и ме върнете обратно в леглото да си доспя.

Тя се тръшна обратно на кушетката и затвори очи.

Чувстваше всеобщото смайване около себе си и съжаляваше, че не може да го види. Но веднъж поетата роля трябва да се изиграе до края и Ани устоя на изкушението да ги погледне.

Силно разтърсване и болка я подхвърли нагоре и тя се намери на пода. Сигурно бяха пуснали ток по кушетката и тя очевидно се лъжеше по отношение на своята безопасност. Постепенно болката намаля и Ани се изправи. Другите бяха поне една глава по-високи от нея и я гледаха смаяни. Изглежда не бяха свикнали с реакции като нейните.

Изведнъж нещо я накара да тръгне към трона. Като че ли някой друг беше поел управлението на тялото ѝ и на нея бе оставил само способността да разсъждава. Тя не можеше да се спре. След малко тялото ѝ се наведе пред стареца и тя се чу да говори някакви глупости от рода на „Най-велики... Неподражаеми...“ и така нататък. Чувстваше се ужасно глупава. Не беше оценила правилно техните възможности. „Съветвам те да не се съпротивляваш повече и да се държиш прилично – чу тя гласа на усмихнатия старец в главата си, сякаш там се оформяха чужди мисли. – Ще изпълняваш, каквото ти кажем. Ние сме несравнимо по-могъщи от земните хора. Докато стигнете нашето ниво ще минат еони.“

После това чуждо влияние престана и старецът продължи вече на глас: – Ще те изпратим на Сатариус, една планета, която много прилича на Земята. Ще се погрижим, да не те разпознаят. Целта е да се промъкнеш в замъка на Императора и да задигнеш от там най-голямото съкровище на всички времена – Камъка на мъдростта. Императорът не е обикновен сатарианин, а превъплътения Създател на тази система и най-умния ангар, съществувал някога. Така че гледай, да не му се мяркаш пред очите. Засега ще запишем в паметта ти необходимата информацията за планетата Сатариус.

Той даде някакъв знак на подчинените си и няколко ангари я заведоха в отдалечен край на залата, където Ани видя странно образувание. Приличаше на миниатюрен хълм с пещера колкото за един човек. Състоеше се от оплетени жици, камъни, листа и зрънца между тях. Накараха я да се промуши през дупката в „пещерата“ и тя седна на удобно оформено кресло.

Ани затвори очи и се зачуди, дали ще запомни този странен сън, за да го разкаже на сутринта на децата си. Отдавна не бе сънувала толкова интересно нещо. Отпусна се и заспа.

Събуди се с чувството, че главата ѝ ще се пръсне всеки момент. Не беше болка, а нахлуване на безброй спомени в съзнанието ѝ, спомени на друг човек, мъж от друга планета:

... Той виждаше назъбен пейзаж и широка червеникаво-кафява долина, прорязана от безброй реки. По равнината вървяха в стройни редици наведени до земята хора, облечени в кожени дрехи, и събираха нещо.

Знаеше, какво правят. Събираха реколтата от ригози. Тези бързорастящи, розовосиви камъни бяха главния източник на енергия на Сатарииус. Работеха под ударите на барабан, като при първия удар отчупваха камъните от основите им, а при втория ги слагаха в завързаните на гърба торби ...

Странният спомен се смени с друг:

... Намираше се в Главния град, в къщата си до крепостта, и гледаше през прозореца. Времето беше хубаво и край голямата кула се виждаха Малкото слънце и Голямата луна. Но дори у него кулата всяваше страх. Въпреки че знаеше разположението на стайте и предметите в нея по-добре от всеки друг, може би с изключение на Императора. Само мисълта за него го накара, да изтръпне. Ако той разбере, какво е намислил, нямаше да има никакво спасение. След като му се яви онова жълто-косо същество насън и му каза какво да направи, той се реши на опасното дело. Без Камъка мощта на Императора щеше да намалее и може би щяха вече да бъдат в състояние, да го свалят от трона. Беше разбрал, къде се намира Камъка, но още не намираше повод да се добере до него...

Всичко се разбърка в главата на Ани и от дълбините на новата ѝ памет излезе нов спомен:

... Императорът стоеше пред него, и се смееше на висок глас. Мразеше го до дъното на душата си! От самото начало той знаеше какво беше намислил. И изчакваше докато наистина намери начин да задигне кутията с Камъка. Наслаждаваше се на действието като на театрална драма. Спря го точно в момента, когато мислеше, че е успял. Усещаше парещата болка на обида и безсилие. Беше го подценил! Осъзнавайки огромната си грешка, той не можеше същевременно да престане да се възхищава от него. Има сили, срещу които не можеш да се бориш и чак сега той осъзна, че зад Императора стоеше подобна сила. Затвори очи и зачака смъртта си ...

Чуждите спомени се бяха загнездили в паметта ѝ като добре запомнен сън и не ѝ пречеха да се чувства отделна, независима личност.

Тя се измъкна от „пещерата“ и видя доволните лица на ангарите около нея. Вече разбираше по-добре, къде се намира и с кого общува. Не бяха ѝ записали само спомените на нещастния съветник. Ориентираше се добре в обстановката наоколо. Знаеше, че не сънува, но въпреки това не изпитваше никакъв страх. Беше ѝ интересно:

– Вече знаеш какво се очаква от теб, – каза единия от тях. – Няма да можеш да изпълниш тази задача сама и затова сме подбрали няколко други физически същества, за да си избереш партньор. Само от теб

зависи, с кого ще тръгнеш на път.

Заведоха я малко по-нататък, където в стройна редица се бяха подредили девет чудовища и я гледаха с напрегнато очакване ту с едно, ту с поне десет очи. Отново я напуши неудържим смях и само с огромни усилия на волята успя да го потисне. В ситуацията имаше нещо безкрайно комично. Ани се чувстваше преместена в някаква приказка за юнаци, принцеси и змейове. Не можа да се отърси напълно от чувството, че все още сънува и реши да се пошегува. С възможно най-сериозен вид тя се обърна към стоящите зад нея ангари и попита:

– А къде е ябълката?

Очите им се разшириха в пълно недоумение. Ани едва се удържаше да не прихне от смях. Явно нямаша никаква представа, за какво говори. Злорадно тя реши, да им даде урок по митология и каза с театрален патос:

– Никога ли не сте чували за това, че всеки екзистенциален избор се прави с ябълка? Да не говорим за Адам и Ева в рая, а за безброй принцеси, избрали годеника си по този начин и за принцове и просяци, определили именно с този плод, кое от забулените лица пред тях е благоверната им. Ситуацията е аналогична. Трябва да си избирам партньор не на живот, а на смърт. Заслужава си ябълката!

Ани остана доволна от ефекта на представлението си. Златокосите същества пред нея явно страдаха от липса на находчивост и нямаша никакво чувство за хумор. Въпреки че напълно съзнаваше, че не можеше да се мери с тях нито по ум, нито по сила, тя не се чувстваше по-долна от тях. Сама не разбираше откъде идва това самочувствие.

В ръката ѝ се появи прекрасна жълто-червена ябълка. Ани я помисли и разкошния аромат накара стомаха ѝ да се свие. Усещайки изведнъж вълчи глад тя почти несъзнателно захапа чудесния плод. Чудовищата и ангарите ахнаха в един глас от изненада.

А тя за малко щеше да се задави от смях. Изяде ябълката без всякакъв срам и изгледа замислено огризката.

– Мисля, че ще обидя някого, ако му връча този остатък. Имате ли кофа за боклук?

Тогава чу мощен глас зад гърба си: – Стига маймунджилъци! Тук си, за да вършиш работа, а не да се забавляваш. Не забравяй, че мога да те накажа, когато пожелая.

Това беше Шефът. Ани знаеше прозвището му. Явно не бяха внимавали много, когато ѝ записваха информацията за техния свят.

Огриската изчезна от ръката ѝ и тя реши, че бе достигнала предела, до който можеше да ги дразни и че ще бъде по-разумно да се концентрира върху предстоящото дело.

Прекрасно разбираше, че нещата въобще не бяха благоприятни за нея. Не знаеше, как ще действа по-успешно там, където най-вътрешния човек не бе успял. Единственото предимство, което имаше, беше, че Императорът не можеше да чете нейните мислите. Но това можеше да се окаже и проблем. Ако се срещнеха, той сигурно щеше да усети тази аномалия. Но най-напред тя трябваше въобще да стигне до там.

Обърна се към кандидат-партньорите и се зачуди, как да подходи към избора. Знаеше, че външния им вид нямаше никакво значение. Преди да тръгнат на път, щяха и нея и него – партньора да превърнат в истински сатарани. Ето защо реши, да се осланя на интуицията си. От опит знаеше, че бърка, когато взимаше решение с разума си при толкова неизвестни. Обърна вниманието си навътре, за да улови вътрешния отзвук от срещата с всеки един от тях. Пристъпи към първия.

Беше два пъти по висок от нея, странно наведен напред и с люспеста броня по тялото. Едно голямо жълто око я гледаше от средата на притисната към тялото глава. Въпреки страховитите размери, тя го определи като симпатичен. Нещо като тип, към когото можеш да се обърнеш с думите: – Хей, приятелю, как си? – и ти е все едно, какво ще ти отговори. Тъй като по-определени чувства не възникнаха, тя пристъпи към следващия.

Космат паяк с размери на теле. Очите опасваха главата му като бисерна огърлица и премигнаха последователно. Той я изучаваше внимателно. Беше умен и дребнав. Как разбра това, Ани не знаеше. Просто го почувства, както и това, че той не я харесваше и тя засегната се премести към следващия.

Приличаше на човек и беше висок горе-долу колкото нея. Очите му бяха големи, без зеници, а носът и устата малки. Имаше слаба гъвкава фигура с дълги ръце. Ани се заслуша, за да улови някакво чувство в себе си, но нищо не трепна в нея. Пълна тишина. Тя учудена повдигна рамене и пристъпи нататък.

Четвъртият ѝ стигаше до колене и имаше нещо общо с костенурка. Изпод черупката се подаваха безброй крачета и шаваха непрестанно. За да го разгледа по добре, Ани клекна пред него. Нямаше на какво да спре погледа си и протегна ръце към него. Съществуването отскочи изплашено назад. Ани го заряза и продължи с останалите.

Всички бяха различни, нямаше двама от една и съща раса. Ани

усети разнообразни чувства, изпитвани към нея – интерес, любопитство, недоверие и доброжелателност, но нито веднъж те не бяха отрицателни. Явно бяха подбрани по критерии на съвместимост. С удоволствие би се запознала по-близо с всеки един от тях но когато стигна края на редицата за нито един не би могла да каже – този е и никой друг. Въздъхна тежко и тъкмо реши да се върне и да ги огледа пак, когато до деветия на нивото на гърдите ѝ се появи нещо като топка за тенис.

Ани се закова на място, неспособна ни да се движи, ни да мисли. Нещото пред нея я удари с такава вълна от чувства, че тя за малко щеше да загуби съзнание. Сърцето ѝ заби като лудо и я обхвана силното желание да умре. Просто искаше да изчезне завинаги.

Дойде на себе си от прилив на сила и протегна треперещите си ръце към топката. Тя подскочи леко в дланите ѝ и по цялото ѝ тяло полазиха тръпки на блаженство. Имаше чувството, че познава това усещане на любов и радост от някакъв далечен сън, затвори очи и желаше само едно да остане така безкрайно.

Нещо силно и настойчиво я разтърси. Ани се опомни и изведнъж се сети, къде е и за какво е тук. Тя се обърна и протегна ръцете си с плаващата на три сантиметри от дланите ѝ топка към Шефа.

– Избирам този!

С изненада забеляза вълнението, обхванало всичките наоколо.

– Кой позволи на това нещо да се появи в централата? – чу тя ядосания глас на Веова. След това се обърна към топката и я попита:

– Кой си ти и какво искаш?

Топката се издигна на горе, стана малко по-голяма и засвети в цветовете на дъгата. Заприлича на коледна играчка. Ани чу отговора в главата си:

– „Не можах да изпусна уникалния шанс да се явя на конкурса по допълване на двойката, която ще трябва да изпълни най-лудата мисия във Вселената. И го спечелих! А кой съм аз, няма никакво значение в случая.“

– „Ти идваш от по-високо ниво и въобще не си подходящ за изпълнението на тази задача“ – ядосано отговори мислено Веова. „Би трябвало да знаеш, че не можеш да проникнеш на Сатариус незабелязано.“

– „Остави този проблем на мен. Условието беше, тя сама да избере партньора си и то е изпълнено.“

Шефът се обърна към Ани и със строг глас заповяда:

– Не знам какво хареса на това същество, но то не може да ти свърши никаква работа. Остави го и си избери един от подбраните

кандидати.

– Аз направих своя избор! – Ани се възмути от опита на Създателя отново да наложи волята си над нейната. Сигурна беше, че изборът е правилен, а и въобще не се чувстваше в състояние да се раздели с това нещо пред нея. Беше й все едно какво представлява; то й предаваше чувство на сигурност и убеденост в нейните собствени възможности. Въпреки прилива на зашеметяваща чувственост то проясни ума й до непознато състояние и тя усещаше неподозирани сили в себе си. Заедно с нарасналите си възможности, тя чак сега осъзна опасността на предстоящата задача. Досега цялата тази работа й се виждаше като игра – все едно още сънуваше. Но това вече не бе глупав фарс, в който тя бе принудена да участва. Изненада се от внезапно обзелото я чувство на отговорност – не само за себе си и за партньора си, но и за цялата система. Не разбираше точно за каква система става дума, но знаеше, че тя играе някаква важна роля в, целия план и трябваше да го изпълни.

– Няма да позволя да застрашавате успеха на мисията! – Тонът на Шефа не остави никакво съмнение в твърдото му намерение да се намеси. – Камъкът е необходим за запазване живота на Земята. Не проумявам какво кара теорите да се месят в тази работа. Немислима е успешна комбинация от теор и човек.

Топката се увеличи още малко:

– „Не е в прерогативите ти да прецениш какво да правят теорите. Ти изгуби Камъка, не ние! Ако съм тук сега, това е поради твоята некадърност. Не преценявай нашите постъпки! Трябваше ти второ същество – е, имаш го. Отговарям на най-важния от всички критерии за успех – тя ме избра! Уважавай поне собствените си решения!“

Шефът вътрешно кипеше от яд. Но нямаше какво да отговори. Самият той теор, не можеше да не признае правилността на обвиненията. Добре, че поне ангарите не мо-жаха да чуят разговора им. С изненада установи обаче, че жената явно разбра за какво става дума.

– Мисля, че е време да тръгваме на път, – обади се Ани. Стана й досадно от разправиите. Искаше възможно по-скоро да се махне отук и да остане насаме със сферичното същество, определено от Шефа като теор.

Топката пред нея я заля с нова вълна от нежност и Ани, забравяйки другите, затвори очи и се отдаде на това прекрасно усещане за покой и защитеност.

* * *

Пътуваха с космическия кораб от границата между царствата до Сатариус. Това беше архаично превозно средство и това пътуване щеше да трае цели седем сатариянски дни, но извън царството си Веова не можеше да им осигури друг транспорт. Въпреки че Боар можеше да се премести в пространството, като свиеше енергийното си тяло до нулеви размери и просто се появи там, където пожелаеше, той не се сърдеше на това забавяне. Имаше нужда от това време, за да свикне с присъствието на второто си Аз и да се научи да се справя с непрекъснатото желане за сливане с Ани.

Този стремеж се изразяваше в един силен копнеж и чувства на безкрайна любов към другото си Аз. Тази любов беше нещо дадено от самата им природа на двойка Делени; тя нямаше нужда нито да се изгражда, нито да се поддържа. Никакви повратности на съдбата не биха могли да я унищожат.

За малко да погуби Ани със силните си чувства, когато се появи за първи път пред нея. Изненада го голямата ѝ възприемчивост, въпреки физическото тяло, в което се намираше. Добре, че поне успя да ѝ прелее от силата си и да я закрепил в задоволително добро физическо и духовно състояние.

Откакто Веова ѝ даде тяло на сатариянка, тя проявяваше по-малка чувствителност и по-добре се справяше с налитащите я чувства. Боар непрекъснато експериментираше доколко можеше да осъществи взаимен енергиен обмен помежду им. Но трябваше да внимава да не се увлича, когато се свързваше с Ани. Съществуваха реалната опасност да не пожелае повече прекъсването на такъв контакт и да се слее напълно с нея. А това щеше да означава не само край на това приключение за кражбата на Камъка на мъдростта, но също така провал и на тази мисия, заради която въобще се бяха разделили и която със сигурност имаше много важно значение за тази вселена. Не можеше да рискува това при никакви обстоятелства.

Предстоящата задача не беше лека и за него. Веова беше прав, когато сметна, че теор не е много подходящ за тази работа. Трябваше да проникне на Сатариус във физическа форма, за да не бъде открит от сигналните устройства на Сатара. За ментални същества, каквито бяха теорите, това беше почти непосилна задача. Бяха способни да изграждат и поддържат астрални и особено физически тела само за съвсем ограничено време. Дори тези няколко секунди, които им бяха нужни за да стигнат повърхността на планетата, щяха да изтощат енергийните му ресурси.

Рано беше сега да мисли за тези проблеми. Използваше времето да се наслаждава на близостта на второто си Аз. Изпрати му отново малка част от чувствата, които изпитваше към него и които то можеше да понесе.

Ани се разтапяше в поредната вълна от нежност, която проникна във всяка частица на новото ѝ тяло. Чувстваше се с Боар щастлива по начин, несравним с никое изпитано досега щастие. Когато той ѝ прашаше нежните си чувства тя направо умираше от удоволствие. Той се опита да ѝ обясни това състояние, но тя не успя да схване всичко. Били Делени, техните души били две части от едно друго цяло същество. Затова непрекъснато се стремели към обединение, но това можело да стане чак когато и двамата умрат в сегашния си вид. Това обяснявало странния ѝ стремеж към смъртта, който изпита още при първата им среща.

Не харесваше тази мисъл за „програмирана“ влюбеност, но знаеше, че беше просто лудо влюбена в това енергийно кълбо. То отгатваше всяка нейна мисъл и всяко нейно чувство. Затова пък тя нищо не знаеше за него. Каза ѝ само името си. Разбра, че ако успееше да се добере до Камъка, щеше да узнае повече. Дали това обещание не беше само глупав стимул? Не, той нямаше нужда да я кара по този начин да се старае повече. Тя и без това беше готова да направи всичко за него. Знаеше, че не само Шефът на ангарите искаше да притежава Камъка отново, но и че Боар участваше в това приключение, за да може тя да успее. И тя просто беше длъжна да успее. Иначе щеше да изложи не само себе си, но и него. Не я беше страх от Императора и смъртта. Беше я страх да не разочарова Боар.

Усети нежното докосване на мисълта му. Уверяваше я, че няма нужда да доказва по този начин любовта си. Винаги щеше да я обича, независимо какво ще се случи.

Ани чак почервения от срам. Не можеше да свикне с това, че дори най-интимните ѝ мисли му бяха достъпни. И тогава той я заля отново с такава вълна от топлина, че тя забрави всичко на света.

* * *

Кацнаха в малка урва в планински масив, близо до Главния град. Мястото беше подбрано добре – високи дървета в дъното на урвата скриваха космическия кораб от любопитни погледи отгоре и дебелите гранитни скали не позволяваха на сигналните уредби на Сатара, да уловят високочестотните трептения на Боар.

По време на проникването в атмосферата той успя за малко да се

стабилизира в някаква физическа форма и сега беше напълно изтощен. Многоцветните ивици бяха изчезнали от повърхността му и изглеждаше матово-сив. Ани нямаше как да му помогне, трябваше да почака, докато възстанови силите си.

Тя скочи от кораба и с удоволствие установи, че добре се движи в новото си тяло. Приличаше много на земно, беше силно и гъвкаво, имаше шоколаден цвят на кожата и дълга черна коса. В очите на сатарианите тя сигурно щеше да изглежда доста красива и това можеше да ѝ помогне да се внедри в двора на Императора. Нямаше конкретен план какво да прави. Всичко зависеше от случая. Боар щеше да я съпроводи, докдето му бе възможно, но в града тя трябваше да се оправи сама.

Огледа се наоколо. Всичко много приличаше на Земята. Цветовете бяха по-наситени, небето по-зелено, отколкото синьо, но земята си беше кафява, скалите сиви и растенията зелени. Дали всички физически светове си приличаха така? Едва ли, но ако тук беше много по различно, тя сигурно нямаше да се оправи.

Високо дърво, напомнящо бор, се изпречи пред нея. Стволът не беше гладък, а клоните започваха на десет-дванадесет метра от земята. Дойде ѝ наум да го изкачи. Меките ѝ ботуши имаха подметки от здрава кожа. Тя се хвана с двете ръце за ствола и с подскок залепи стъпалата си за кората. Стигна първите клони без много да се умори. Седна на един от тях и огледа скалите отсреща. Имаше дълбоки нарези и дупки в тях, за които можеше да се захване. Нямаше да ѝ е трудно да се изкачи по тях.

Преметна се обратно към ствола, слезе няколко метра надолу и скочи. Приземи се благополучно в меката настилка от иглички.

Чак сега осъзна какво беше направила. Погледна към дървото и тръпки я полазиха. Тя ли се бе качила преди малко там и скочила от тази височина? Беше действала импулсивно, без да мисли. Тъй като нищо ѝ нямаше, значи инстинктите на новото ѝ тяло работеха добре. Трябваше да им се довери и да не мери нещата със земни мерки. Нямаше много време да се приспособява.

Правеше ѝ впечатление, че мисли по-малко или по-скоро, не фантазира толкова. Не знаеше, на какво се дължи това. Дали сатарианите нямаха многопластова психика или някой ѝ бе промил мозъка? Можеше да попита Боар но усети, че отговорът нямаше никакво значение за изпълнението на предстоящата задача и въобще не я интересува. И точно от това се изплаши. Не искаше да загуби самоличността си.

Изтича обратно към кораба и потърси с поглед Боар. Не го откри и

изпадна в паника. Почувства се самотна и изоставена.

„Не се тревожи, тук съм – чу гласа на Боар в главата си. – Погледни нагоре!“

Той висеше във въздуха на височината на най-високите дървета. Отново светеше като коледна играчка. Силите му се бяха възстановили.

Ани въздъхна от облекчение. Нямаше да е лесно да се раздели с него. Той беше източникът на чувството ѝ за сигурност. Предусети очакващата я самота – заобиколена от чужди, враждебно настроени хора – и беше готова да се разплаче.

Боар се спусна при нея и я заля с топлината си.

В тези мигове Ани забрави от щастие всичко наоколо. Опита се да върне собствените си чувства към него и усети засилената нежност от негова страна. Биха могли да продължат така до все по-големи висоти на щастieto, но Боар винаги се отдръпваше от един момент нататък. Не позволяваше да прескочат определена граница. Тогава тя се чувстваше разочарована, но не се сърдеше. Той сигурно знаеше какво прави. Странното беше, че въпреки силните си чувства тя не загуби способността си да мисли ясно.

„Време е да тръгваме – обади се Боар – Ще успеем да стигнем покрайнините на града точно преди залеза на двете слънца.“

Нямаше почти никакъв багаж. Само малко суха храна, торбичка с шарени кристали, служещи за пари на Сатариус и тънко кожено наметало. За щастие тук не познаваха още паспортите, документите за раждане и брак, удостоверенията за съдимост и препоръките за работа, с които се измъчваха бедните земни жители.

Тя завърза чантичката за колана и закрепил наметалото на гърба си. Огледа бързо, но внимателно скалата за най-подходящия път и решително стъпи на една издатина.

* * *

Изкачването ѝ доставяше удоволствие. Усещаше всеки мускул на силното си тяло и напредваше бързо. Скоро се оказа на върха на скалата. Пред нея се издигнаха още две редици зъбери и тя трябваше да слиза и да се изкачва отново. Когато стигна последния ръб, Ани седна да си почине. Любуваше се на откриващата се панорама. Пред нея се простираще широко поле, разсечено от дълбок речен пролом. Самата река бе широка и изглеждаше плитка. Извираше някъде наблизо от скалата под нея и се губеше сред стените на голям каменен вал, ограждащ града. Близо до града проломът свършваше. Брегът беше подравнен и укрепен

с камъни. В далечината се виждаха две слънца, едното – Голямото, вече близо до хоризонта, и Малкото, намиращо се малко по-вляво, на което му оставаха може би още два часа до залез.

Небето придобиваше вече розов оттенък и от полето пред нея се носеше мирис на влажна земя, примесена със сладкия аромат на папани-те⁶. Сега, в средата на есента, тези плодове почти бяха узрели. Връхлетяха я пак спомените на съветника и тя ги прогони с едно разтърсване на глава. Трябваше да слезе до реката, където Боар я очакваше. Той бе открил някакъв скрит път към речния пролом през самите скали, така че да остане в сянката на вездесъщите детектори на високите трептения.

Боар вече я очакваше близо до водата. Те преминаха на отсрещния бряг, за да останат в сянка. След залеза на Малкото слънце щяха да затворят градските порти и те нямаха вече много време. Ани закрачи енергично напред, а Боар се носеше край рамото ѝ. Мисълта за предстоящата раздяла, ѝ тежеше като воденичен камък на шията и тя несъзнателно забави крачката. Боар не я подкани да побърза. Сигурна беше, че и на него му е мъчно.

Оставаше може би половин километър, когато чу звъна на камбаната и скърцането на големите врати на портата. Беше закъсняла. Не чувстваше никакво уgrизение на съвестта, но мракът бързо се сгъстяваше и в равнината завя студен вятър. Проломът беше станал по-плитък и широк и не предоставяше достатъчна защита срещу вятъра. Ани се зави по-стегнато в тънкото си наметало и се обърна към Боар, който светеше като голяма светулка в настъпващия мрак. Тя реши да се пошегува:

– Мога да те използвам за фенерче по пътя. „По-добре ме скрий някъде, за да не ни забележат“ – прозвучаха неговите мисли в главата ѝ.

Тя се зачуди за момент какво да прави с него, но после просто го сграбчи с ръка и го мушна под наметалото.

Хиляди иглички се забиваха в тялото ѝ. Никога досега не го беше докосвала пряко. Изохка на глас и падна на колене. Бодежите преминаха в нежно докосване и сърцето ѝ се изпълни с радост. Тя моментално забрави болката и се наслаждаваше на нежността на Боар.

„Извинявай, не очаквах това и бях като зашеметен в първия момент – обади се той, – не успях веднага да намаля повърхностния си потенциал. Добре ли си сега?“

6. Плодове подобни на пъпеш.

– Ще ми създадеш рефлексии на мазохист. Бих могла да бъда така с теб цял живот.

„Не се разнеждавай! Май ще си имаме неприятности. Не говори на глас и слушай!“

Ани се концентрира с големи усилия отново върху външния свят. В далечината чу стъпки на тежки ботуши и видя блуждаещата светлина на два факела. Бързо се приближаваха точно към тях и скоро щяха да ги забележат.

Тя се обърна и се затича обратно натам, откъдето току-що беше дошла. Нямахше къде да се скрие край ниския бряг на реката. Тук нямаше нито дърво, нито храст, само малки камъни и гладките стени на иззиданото корито. Преследвачите бяха мъже и бързо приближаваха. Тя панически се огледа, къде да се скрие. Тогава чу Боар да нарежда:

„След два метра има малка вдлъбнатина в стената. Застани в нея!“ – Тя не разбираше какво щеше да ѝ помогне това, но последва инстинктивно неговата заповед. Притисна се към стената, като че ли искаше да бъде погълната от нея. Затвори очи и затаи дъх. Мъжете наближиха съвсем и тя чу разговора им.

– Трябва да е някъде съвсем наблизко. Няма къде да се скрие.

Те стояха на метър и половина от нея и се разправяха задъхани.

– Къде, по дяволите, се дяна? Тук я видях за последно, сигурен съм.

Ани леко разтвори клепачи и ги видя пред себе си като през мъгла.

Въртяха се ту в една, ту в друга посока и ругаеха. Явно не я виждаха.

– Може би все пак е било някакво животно – предположи единият.

– Глупости! Видях светлината много добре, а и чух стон. После ти чаше като жена. Нали лесно я стигнахме!

– Да, но сега я няма никъде. Може би някой друг я е изтеглил нагоре и сега са в равнината.

– Не, щяхме да ги видим. Освен ако имат тук наблизко изкопана дупка за скривалище. – Вдигна се на пръсти и огледа равнината над главата на Ани. – Аман от тези контрабандисти! Всяка нощ вкарват цели килограми от билката⁷ в града. Колко хайки направихме, а само няколко души хванахме досега. Не мога да разбера как успяват да се измъкнат.

– Може би слуховете са верни и самият Император е забъркан в

7. Вид наркотик, придобит от малък храст.

тази работа.

– Шът! Луд ли си? Такива неща не се мислят, камо ли да се казват на глас! Императорът навсякъде има очи и уши.

– Хайде да тръгваме. Няма какво да правим сега, а и става студено.

Утре на светло ще се върнем и ще огледаме мястото. Може би наистина има някакво скривалище наоколо.

Облечените в униформа мъже се отправиха обратно. Ани въздъхна облекчено. Не разбираше какво се беше случило и защо не бяха я забелязали. Мъглата още стоеше пред очите ѝ и покриваше цялото ѝ тяло. Ани се смъкна покрай стената и седна в подножието ѝ. Успокояваше ударите на сърцето си. От мъглата пред нея се разстилаше мека топлина. Чак тогава разбра, какво се беше случило. В страха си тя съвсем забрави за Боар. А тази мъгла пред нея беше именно той.

– Какво направи? – попита тя объркана.

„Превърнах се в част от зидарията. Те не можах да те видят зад нея.“

– Но физическите форми те изтощават! – Ани се разтревожи за него. Бяха много близо до града, а там Сатара бе разположил по-чувствителни сензори за откриване на ментални излъчвания. Боар трябваше да се крие непрекъснато зад достатъчно плътни прегради, за да не задейства алармата. Това изискваше цялото му внимание и енергия.

„Не се тревожи за мен. Аз ще се оправя. Освен това аз не съм приел точно физическа, а само достатъчно плътна астрална форма. Отражението ѝ създава впечатление на твърдост. Ако те бяха решили да докоснат зидарията, нещата щяха доста да се усложнят за нас.“

Ани изтръпна. Отново проработи земното ѝ въображение и тя вече се видя в някой сатариански затвор заедно с други контрабандисти. А от спомените на съветника знаеше, че това далеч не бе най-хубавото място, на което можеш да попаднеш. Отърси се от мрачните си мисли и реши да си поприказва с Боар. Но бързо усети умората му.

– Защо все още поддържаш тази форма, след като те изтощава така. Мъжете си отидоха и скоро няма да се върнат.

„Защото ще измръзнеш в този студ. Навън е минус 18 градуса, а ти не си подходящо облечена за такива температури. Нощно време сатарианите не могат да остават навън. Това е равносилно на смърт. След няколко часа тук ще стане минус 30 градуса. Трябваше да стигнеш града навреме и да намериш някакъв подслон. Но аз се радвам, че имам възможността да бъде още малко с теб. От утре ще разполагам с достатъчно време да възстановя силите си, докато те чакам.“

Ако можеше, Ани щеше да го прегърне. Някъде вътре в нея извираше чувството ѝ за благодарност и любов. Тя направи съзнателно усилие да прехвърли тази енергия към него, за да му помогне с нещо. Не знаеше дали той може да се възползва от нея. Неговата същност остана за нея напълно непонятна. Въпреки това, тя чувстваше тяхната близост, общия им начин на изразяване. И това, че беше едно с него, колкото и абсурдно да изглеждаше това. Продължаваше да събира енергия в себе си и да я излъчва към Боар. А той нежно я обгръщаше с топлината си. Времето беше спряло и нищо друго освен тях вече не съществуваше ...

Събуди се от топлите лъчи на Голямото слънце. Малкото скоро щеше да изгрее. Небето просветля съвсем и каменния зид на коритото започна бързо да се загарява. Ани още седеше в малката вдлъбнатина с притиснати към гърдите колене. Спомни си за мъжете от снощи и намерението им да се върнат. Стана бързо и раздвижи вкочанясалите си крака. След няколко подскока на място усети, че силите ѝ се връщат. Беше пълна с енергия.

Огледа се по навик за Боар и чак сега забеляза отсъствието му. Започна да го търси наоколо, но нямаше и следа от него. В главата ѝ нахлуха спомените от снощи и тя започна да се тревожи. Тогава чу мислите му:

„Не ме търси и не се тревожи. Трябваше да се оттегля веднага, щом температурите позволиха това. Върнах се в планината. Сензорите са почувствителни след изгрев слънце, отколкото при залез. Не става дума за моята безопасност. Ако Сатара разбере, че тук се намира ментално същество, можеш да отпишеш цялата мисия. Не мога да рискувам това. Дори това, че разговарям сега с теб е опасно. В рамките на града няма да можем да общуваме. Въпреки това не мисли, че друг партньор щеше да ти бъде от по-голяма полза. Много скоро щяха да го разконспирират като шпионин и той нямаше да има достатъчна сила да устои на разпитите на Сатара. Ти си по-различна от тях, но тази разлика ще проличи, чак когато попаднеш в много трудни ситуации.“

Боар замълча и Ани се замисли какво ли я правеше по-подходяща за изпълнението на тази задача от милиардите други хора на Земята.

„Не мисли сега за това – продължи той, – концентрирай се върху предстоящата задача. аз ще те чуя, където и да си, нищо, че няма да отговарям. Когато се сдобиеш с Камъка, вземи го в ръцете си и му се довери. Той ще ти покаже пътя за бягство. аз ще те чакам в района извън замъка в момента, в който вдигането на тревога вече няма да има никакво значение. Качи се в равнината и тръгвай. Скоро тук ще пристигнат

двамата от снощи. Желая ти успех. Знай, че те обичам и че ще бъдем заедно – и живи, и мъртви. Късмет!“

Ани за миг остана като зашеметена. Отсега нататък тя щеше да бъде сама. За кратко в нея се надигна чувство на самосъжаление, но тя просто го изхвърли от съзнанието си и усети изключителна яснота на ума. Изкачи се по ниския зид в равнината и решително се отправи към портата на градската стена. Въпреки ранния час, по пътя имаше доста сатаряни, съпроводени от волски талиги, пълни със стоки за Главния град.

След като я прегледаха дали не носи билка със себе си, без никакви въпроси я пуснаха да влезе в града. Покрай градската стена, откъм вътрешната страна, имаше околоръстен път, който се разширяваше пред портата в малък площад. Тук сладкарите вече чакаха ранните посетители на града с прясно изпечените си закуски. Селяните напускаха домовете си, щом изгрееше Голямото слънце, за да стигнат при изгрева на Малкото, портите на града. Нямаха време да закусват в къщи и сладкарите правеха завиден оборот в този ранен час.

Ани си спомни кои закуски бяха най-вкусни според съветника и си купи от тях. Още топли, те се оказаха наистина превъзходни. Тя се отправи заедно с големия поток от хора към центъра на града. Знаеше, че повечето от селяните щяха да продават стоките си на кварталния пазар, на десетина километра разстояние от градските порти. Само някои от тях щяха да продължат, за да стигнат късно вечерта централния пазар близо до крепостта. Там цените бяха по-високи, но разходите за пренасяне неутрализираха донякъде по-голямата печалба.

Големият град не предлагаше транспорт за селяните и стоките им. Само приближените на двора, полицията и неколцина богати търговци имаха право на агатори – нещо като коли на въздушна възглавница.

Притежаването им подлежеше на разрешение лично от Императора. В крепостта имаше работилница, където агаторите се произвеждаха и продаваха на правоимашите лица. Тайната на движещата ги сила принадлежеше на Императора. Никой не разбираше как енергията на ригозите вдигаше тези машинки във въздуха и ги задвижваше. Същото се отнасяше и за осветлението и отоплението на двореца. Хората приписваха действието им на магическите сили на Императора. Твърде много се страхуваха от него, за да любопитстват.

Бившият съветник естествено притежаваше агатор и Ани знаеше как изглеждат и се управляват. Имаше форма на овална обърната чиния

с височина от седемдесет сантиметра до метър и двадесет. Седалките бяха от една до осем, в зависимост от размера. Най-големите стигаха до шест метра дължина и три метра ширина. Но те не можеха да се движат из тесните улички на града. Използваха се за бойни машини в полеви условия.

Въпреки че на Сатариус не познаваха войната – тъй като бяха единствен народ с централно управление, от време на време имаше въстанически настроени групи от населението и се стигаше до кървави разправи. Освен това полицията трябваше да се бори с разбойниците и контрабандистите.

Малките агатори не надвишаваха метър и половина дължина и метър ширина, движеха се бързо и безшумно и бяха изключително маневрени. Само най-близките хора на Императора притежаваха такива – самият той, синът му, жена му, началникът на охраната и двамата първи съветника. Управляваха се по друг начин, пазен в тайна под смъртна заплата.

Какво ли щеше да стане, ако Императорът разбере, че тя знаеше да управлява и големия и малкия агатор? Трябваше само малко да упражни пръстите си и да автоматизира този процес.

Тълпата около нея се сгъстяваше и тя разбра, че трябва вече да са наближили пазара. Огледа се. Освен за агаторите, имаше спомени и за града. Съветникът беше израснал в него и го познаваше добре. Прав беше Веова – Са-тара бе допуснал голяма грешка, когато им бе поднесъл тялото на изменника като подарък. Тя никога нямаше да се оправи в тази лудница без неговите спомени.

Огромният площад беше пълен с народ, провиращ се между сергите на търговците. Имаше всякакви плодове и зеленчуци, а в другия край продаваха стоки за домашна употреба. Ани ги разглеждаше с любопитство. Но нямаше време да се шляе. Трябваше да стигне до вечерта в самия център на града, а разчиташе само на краката си. Купи си едно по-топло наметало и нещо като раница, след досаден пазарлък с търговеца. Разполагаше с достатъчно пари, но щеше да направи впечатление, ако не се пазареше за цената. Наблюдаваше другите купувачи и се справи относително добре.

След комплимента, че на толкова хубава жена не може да се откаже, тя се сдоби с двете неща на половин цена. Повтори същото при покупката на малко плодове и орехи. Само хлябът имаше твърда цена и тя си взе достатъчно за два дни.

Можеше да не купува тези неща сега, но се чувстваше относително защитена в голямата блъсканица на пазара. Имаше намерение да контактува с местните жители колкото може по-малко. Страхуваше се да не извърши или каже нещо не прието и така да направи впечатление.

Пъхна покупките си в раницата и я метна на гръб. Беше тежичка, но тя я носеше с лекота. Бяха ѝ дали здраво тяло, силно дори за сатарианка.

Тук жените бяха по-едри от мъжете. Те вършеха тежката физическа работа, а мъжете се занимаваха със сметките, търговията, управлението и опазването на натрупаното знание. Общо взето, нищо ново. И на Земята не е по различно, само че там жените са наказани допълнително от природата – по скоро от Създателя, както Ани вече знаеше – с по-слабо тяло от мъжете. Така попадаха под робството им. Нещо, което на Сатариус не познаваха. Тук разделението на труда имаше по-справедлив характер и нямаше дрязги и борба за надмощие между половете.

Централизираната система за управление на планетата позволяваше израстване в йерархията от най-ниското ниво. Социалното разслоение се получаваше по естествен път. Нямаше особено значение дали си се родил в дворец или в селска колиба – в центъра на вниманието бяха способностите на индивида. Естествено, богатите и тук имаха по-добри възможности да дадат добро образование на синовете си, но талантът се ценеше повече. Имаше специално обучени чиновници, които обикаляха планетата и издирваха надарените деца. Събираха ги в интернати и ги обучаваха добре. Най-умелите можеха да се надяват на кариера – в двора. Жените се обучаваха в практически неща, те бяха царете на производството.

Ани осъзнаваше, че сигурно духовният ѝ свят се различаваше доста от този на една сатарианка. Имаше чувствата и интелекта на земна жена, комбинирани със знанията на сатариански мъж. Боеше се тази разлика да не личи много ясно и затова предпочете да не общува с тях.

Провираще се из тесните улички. Общо взето не ѝ беше трудно да спазва връната посока. Въпреки на пръв поглед хаотичното застрояване имаше строго спазена система. Главните булеварди водеха звездобразно към крепостта в центъра на града, а главните улици ги свързваха радиално. Видян от небето, градът беше построен при строго планиране. Но вътре в кварталите, между главните булеварди и главните улици, всяка община си строеше, както си искаше. Разнообразието на вкусовете и стиловете беше забележително.

* * *

Привечер стигна до централния пазар, недалеч от крепостта. Усещаше лека умора и се огледа за странноприемница, където можеше да остане за през нощта. Селяните винаги ношуваха в близост до пазара, за да изнесат стоката си на следващия ден и наоколо имаше много сгради с табела, на която беше нарисувано нещо като легло. Не предлагаха кой знае какъв лукс. В една стая имаше обикновено от пет до десет нара, но на уморените пътници и те вършеха работа.

Хареса си една триетажна сграда, относително добре поддържана и посещавана от разнообразна клиентела. Влезе вътре и отиде до тезгяха, зад който стоеше някакво момче.

Поиска място за пренощуване и момчето я огледа с любопитен жаден поглед.

– О, госпожо, имате голям късмет. Имаме едно свободно легло в двойна стая. Малко е скъпичко, вярно, но вие сигурно можете да си го позволите. На друго място няма да намерите. Утре ще е третото за годишната публично изпълнение на присъдите. Лично синът на Императора ще присъства на зрелището. Половината град ще дойде да гледа, както и много хора от провинциите. Така че навсякъде ще е заето. Преди малко случайно се освободи едно място.

Бъбривото момче й досаждаше, но информацията беше интересна. Тя слушаше внимателно, докато той й обясняваше къде ще се състоят наказанията и какви са присъдите. От спомените на съветника знаеше за слабостта на Урзу, синът на Императора, към тези представления.

– Но какво съм седнал да ви разправам – продължаваше момчето, – вие сигурно сте дошла специално, за да видите наказанията. Жалко, че този път няма да има екзекуция, само два пъти съм присъствал на такова зрелище. Само обичайния бой с камшик, пръчки и нарязване с нож.

Съдебната система на Сатарийс също се отличаваше съществено от земната. Императорът имаше полицейска мрежа из цялата планета и областните управници носеха лична отговорност за поддържане реда в провинциите. Рядко имаше тежки престъпления като преднамерено убийство и грабеж и те се наказваха със смърт. Най-често срещаните престъпления бяха незаконната търговия, контрабандата и кражбите. Хванатите престъпници се вкарваха временно в затвора до края на сезона. Тогава във всяка провинция се събираше съд за един-два дни и обработваше всички налични случаи. Затворниците обикновено сами си признаваха престъпленията, за да излязат по-бързо на свобода. Нямахте

смисъл да лъжат. Само щяха да им дадат Коморовата звезда⁸, а тя не можеше да бъде излъгана. И тогава наказанието щеше да се удвои.

Смъртните присъди издаваше лично Императорът. За контрабанда на билката – тукашно лекарство и наркотик – се полагаше нарязване на кожата на ръцете и лицето. Така оставаха трайни следи и контрабандистите можеха да се контролират пй-лесно. За стопански престъпления наказанието бе парична глоба и бой с пръчки. За кражбите – бой с камшик. Ани се възхищаваше на простотата и ефикасността на тази система. Способността на Императора да чете мислите на подчинените си имаше и своите добри страни. А за там, където не присъстваше лично, той беше измислил този детектор на лъжата – Коморовата звезда.

Империята на Сатариус съществуваше от доста време. Знаеше от Боар, че малко преди да се роди внук на Императора, той умира при някакъв нещастен случай или от болест. След това Сатара се преражда във внука си, и когато порасне достатъчно, той отнема трона от баща си. През цялото това време смазаната машина на управлението на планетата работеше по инерция. По този начин Сатара управляваше тази планета почти без прекъсване направо от физическото ниво.

Стабилността на системата имаше и своята цена. Прогресът на тази цивилизация напредваше изключително бавно. Но доколкото това е недостатък, Ани не се наемаше да прецени. Сигурно някога тази машина ще забуксува и тогава или всички ще загинат, или ще има качествен скок в развитието.

Показаха ѝ стаята и тя остави вещите си на леглото. Това име беше прекалено луксозно за кушетката до едната стена на стаята с две кожи за завиване. На другата стена имаше също такова легло с разхвърлян по него багаж. От съквартиранта нямаше и следа и Ани се зачуди какво да прави до залеза на Малкото слънце.

Напусна странноприемницата и се разходи из пазара. Търговците опаковаха стоките си и ги превозваха до складовете на няколко преки отгук. Утре щяха да продължат продажбата или да се запътят обратно за дома. Всичко ставаше стегнато и делово. Въпреки теснотията рядко се чуваше някоя ругатня. По павирания площад вдигаха шум само копита на воловете.

От замъка се виждаше само крепостната стена и голямата кула. Тази крепост заемаше площ от близо квадратен километър. Ани нямаше време, а и нямаше смисъл да я заобиколи. Спомените на съветника

8. Окултен предмет, детектор на лъжата.

оживяха в нея, при вида на това място и тя почти се идентифицира с него. Знаеше всяка сграда в крепостта, появиха се спомени за жени-любовници, приятелите и семейството. Той имаше жилище в замъка, но беше настанил семейството си извън него, близо до главния вход. Там се чувстваше по-сигурен. Никак не беше приятно да се живее близо до Императора. Нямаше сатаринин, който да не се страхува от него. Присъствието му в замъка се усещаше навсякъде.

Ани нарочно прекъсна спомените на това място. Не искаше страхът на съветника да ѝ повлияе и пазеше място за собствени впечатления.

Но дори така, погледнат отвън, замъкът не правеше приветливо впечатление. Тя пообиколи още малко и откри мястото, където утре щяха да се състоят наказанията. Тук площадът беше застлан с по-големи павета и очертан от дебела бяла линия. Тук-там стояха групички „туристи“, дошли специално за зрелището, обсъждайки оживено предстоящото събитие.

Изведнъж Ани усети самотата си. Не беше на мястото ся в този град, на тази планета. Спомни си за децата и мъжът ѝ, и се зачуди какво ли правят без нея. Засмя се вътрешно на себе си. Ангарите ѝ бяха обяснили, че ще я върнат към същия момент, от който я бяха взели. Тя се намираше във времеви прозорец. Никой нямаше да забележи нейното отсъствие и самата тя нищо нямаше да помни. Ако нещо ѝ се случеше тук, щяха да върнат трупа ѝ. Просто по неясни причини щеше да е починала през нощта. Дали от неприятната мисъл или от студа – тръпки я побиха и тя побърза да се прибере в странноприемницата.

На другото легло спеше възрастна сатаринка. Ани се събу тихо и легна на кушетката. Затвори очи и помисли за Боар. Пожела му лека нощ ѝ по навик очакваше отговор. Такъв нямаше и тя си спомни думите му. Въздъхна разочаровано, обърна се и заспа.

* * *

Утрото беше хладно и дъждовно. Наближаваше зимата и Ани извади новото си наметало. Съквартирантката ѝ хвърли леко завистлив поглед. Не се бяха поздравили. Между равнопоставени формалностите не бяха приети. Ани си взе раницата и напусна смрадливата стая.

Навън имаше доста народ въпреки дъжда. Още снощи беше забелязала нещо като парк наблизо и се запъти към него. Седна под едно дърво и изяде закуската си. Нямаше какво да прави и наблюдаваше децата, играещи наоколо. Момчетата се боричкаха, а момчетата играеха с шарени топки. Усмихна се. Все едно виждаше картина, обратна на земната.

Нямаше възрастни гледачи. Сатариус беше безопасно място за децата. Не познаваха пътно-транспортните произшествия освен някой-друг прегазен от волска кола. Но последното беше малко вероятно, като се имаше предвид колко бавно се придвижваха те.

Едно от момчетата пристъпи към нея, изучавайки я обстойно.

– Мам, вие сте много красива. От далеч ли идвате?

– Да, от планината Кибу – отговори Ани. Тази планина бе възможно най-далечната, за която се сети в момента. – А вие не сте ли на училище? – попита тя от своя страна.

– Не, днес е свободен ден заради изпълнението на присъдите. Кога-то спре дъждът, ще отидем на площада да гледаме. Вие ще дойдете ли? – момчето беше будно и любознателно.

– Да. За първи път ще видя такова нещо. – Ани подържеше разговор от скука. А и се надяваше да разбере още нещо за Урзу. – Разбрах, че и синът на Императора ще бъде там. Никога не съм го виждала. Хубав мъж ли е?

– Аз не го харесвам. – нацупи се момчето. – Той е голям фукльо и само се прави на важен със скъпоценностите си. Много е глезен, иска всичко да му принадлежи и всички да го слушат. Аз съм само на десет години и съм по мъж от него!

– О, сега май прекали – засмя се Ани, – какво ще стане, ако Императорът чуе какво разправяш за сина му.

Момчето не се изплаши: – Нищо няма да ми направи. Всички знаят, че и той е недоволен от сина си и му се кара всеки ден за лудориите.

Това беше ново за Ани. Съветникът беше умрял преди няколко години и, въпреки че тук почти нищо не се променяше, Урзу беше пораснал. Явно слабите му страни се бяха развили през това време. Момчето продължаваше да се възмущава:

– Много обича красивите жени, особено ако могат да въртят силно камшика. Казват, че като момче сам е опитвал да наказва осъдените с бой, но сега повече обича да гледа. Избира хубави момичета от публиката и ги кара да изпълняват наказанията.

– Не ти ли е неприятно да гледаш как бият хора? – попита Ани малкия си събеседник.

– Защо? Те са крадци и мошеници. Трябва да се бият по-силно! – Той размаха ръка, като че ли държеше пръчка в нея и наказваше някой голям злосторник.

Дъждът беше спрял. Другите деца се събираха и повикаха момчето.

– Елате с нас! Трябва да тръгваме, за да намерим място в първата

редица. После ще има много хора.

Ани стана, момчето я хвана за ръка и те се затичаха. Беше ѝ трудно да го следва. Мъжете тук бяха по-хилави от жените, но доста по-бързи. И другите момчета изпревариха момичетата.

След пет минути те пристигнаха на площада, където покрай бялата линия почти не беше останало място. Седнаха на мокрите павета. Зад тях се нареждаше вече следващия ред. Половин час по-късно на площада остана свободно само мястото в средата, оградено с плътна стена от зяпачи.

Откъм крепостната стена се образува коридор и в кръга влязоха момичета с фанфари. Представлението започваше. След тях пристъпиха съдии в дълги червени роби и изпълнителите на присъдите, въоръжени с дълги пръчки, плетени камшици и закривени ножове с красиви дръжки. Всички бяха в кожени униформи. Съдиите до един бяха мъже, а изпълнителите жени.

Ани вече се питаше какво прави тук. Не я блазнеше много „удоволствието“ да гледа как измъчват нещастниците, но трябваше да се запознае с обичаите, а и вече не можеше да мръдне от мястото си.

Чу се тропот на затворнически нальми. В кръга влизаха осъдените престъпници, облечени само с кожени препаски. Бяха от двата пола и трепереха от студ. По някои от тях личаха следи от предишни наказания. Лицето на една от жените беше обсипано с грозни белези.

– Това е известна контрабандистка – обади се момчето. – Страшно издържа на болка и няма да издаде и звук, докато ѝ нарязват кожата.

– Не виждам къде ще я режат сега – цялата е в белези – отговори Ани. Усетила бе възхищението в думите на момчето и се зачуди дали не беше избързала, като определи съдебната им система за ефикасна.

Осъдените седнаха в самия край на кръга – срещу съдиите. Децата бяха подбрали добро място за гледане. Засега имаха свободен поглед върху средата на площада.

Чуха се викове и силно вълнение обхвана тълпата.

– Урзу, Урзу пристига!

Всички вдигнаха глави към небето и Ани видя да приближава триместен агатор и да се върти над събраното множество. Хората размахаха ръце за поздрав и викаха името на сина на Императора. Виждаше се само гладкото дъно на агатора. Всички бяха станали и Ани участваше в спектакъла. По нещо личеше, че тук няма истински възторг, а само се играе театър. Това поздравление беше традиция, която се спазваше.

След няколко кръга агаторът кацна в средата на площада и от него

излезе Урзу. Беше съпроводен от две хубавици, които седяха на задните седалки. Тълпата още веднъж вдигна врява и утихна.

Синът на Императора се оказа слабичък младеж, хилав дори за сарианин. Имаше бледо лице със сенки под очите. Личеше си разпътния живот, който води. Въпреки възхитителната кожена дреха, цялата обшита с лъскав метал, той не вдъхваше страхопочитание или поне респект. Ани се изненада. Все пак от сина на Императора беше очаквала повече.

Урзу се завъртя веднъж в кръг, за да приеме поздравленията, качи се обратно в агатора и се отправи към съдиите. Там спря, за да наблюдава представлението, седнал в машината си.

Засвириха фанфарите и хората седнаха.

Един от съдиите излезе крачка напред и извика първия престъпник. Той се изправи и застана в средата на площада. Поклони се на Урзу и зачака. Съдията прочете присъдата и за какво е издадена: – За контрабанда – нарязване с нож!

Една жена от изпълнителките пристъпи напред, извади ножа си и с бързи, сръчни движения нарязва лицето на нещастника на четири места. Едва след това мъжът успя да изреве и да закрие кървящите си бузи с ръце. Друга жена го хвана за раменете и го изведе по коридора от площада. Щяха да му превържат раните и да го пуснат.

Докато нещастникът викаше от болка, тълпата ликуващо ревеше. На Ани това ѝ заприлича повече на душевна подкрепа, отколкото на злорадство.

Следващата беше известната контрабандистка. Още като извикаха името ѝ, хората я, приветстваха с възгласи. Жената беше на средна възраст, имаше силно мускулесто тяло и горда изправена стойка. Нарязаха двете ѝ ръце, тъй като лицето ѝ вече беше цялото в белези. В настъпилата пълна тишина не се чу никакъв звук. Жената само стисна зъби. След няколко секунди напрегнато очакване, зрителите изреваха от възторг.

Въпреки болката, тя се усмихна на почитателите си, вдигна кървящите си ръце за поздрав и напусна сама кръга.

За Ани имаше нещо нереално в цялата тази работа. Не можа да се отърси от чувството, че присъства на някакъв спектакъл; че нито кръвта, нито болката са истински. Пред нея се изредиха още двама за нарязване, пет с наказанието „бой с пръчки“ и няколко за бой с камшик. Всеки удар се съпровождаше от всеобщ рев. Ани отдавна не се стараше да участва в това кърваво представление. За щастие никой не ѝ обърна внимание. Бяха останали трима за по-леки наказания с камшик, когато Урзу прекъсна деловия ход на изпълнението. Той слезе от агатора и

обходи зрителите, мълчащи в напрегнато очакване. Загледа се внимателно в присъстващите жени и имаше вид на човек, който знае какво търси. Може би не беше толкова глупав, колкото изглеждаше.

След като стигна почти до средата, той махна с ръка на една млада жена малко навътре в тълпата и тя влезе в кръга с грейнало от щастие лице. Огледа я доволен и, без да ѝ обърне повече внимание, продължи нататък. След няколко метра намери следващата. Беше високо момиче с къси къдрави коси и свиреп поглед. Личеше ѝ колко е поласкана от честта, че синът на Императора я бе избрал.

Сърцето на Ани започна лудо да бие. Урзу приближаваше и тя се разкъсваше между надеждата и страха. Знаеше каква изключителна възможност ѝ се представяше, ако още сега успееше да се запознае със сина на Императора. Това щеше да направи достъпа ѝ до замъка много полесен. От друга страна, нямаше никакво желание да участва в жестокия спектакъл и да бие тези нещастници. Не знаеше от какво се страхува повече – от това да бъде избрана или напротив, да бъде пренебрегната.

Той застана пред нея с поглед отправен навътре в тълпата. Очите му бяха зелени, за разлика от повечето сатариани, които бяха с кафяви очи. Изглеждаше уморен и отегчен. Вече бе пристъпил нататък, когато погледите им се срещнаха. И двамата замръзнаха на място. Ани изведнъж осъзна, че вече няма връщане назад. Нещата потръгнаха, подпомогани от неизвестен закон. Нямаше място за случайност. Тя за миг прозря неизбежността не само на тази среща, но и на съществуването си въобще.

Обхвана я пълно спокойствие. Погледна го право в очите и той отклони смутено погледа си. Направи знак да го последва и я заведе при другите две момичета в средата на кръга. Чуваше се одобрителното шушукане на зрителите. После Урзу се върна в агатора.

Една от изпълнителките им даде по един камшик и им обясни набързо как да си служат с него. Накара ги да направят няколко опита във въздуха. Първото момиче имаше проблеми и другото – високото, ѝ се присмя презрително. Тя явно добре владееше техниката и завъртя сърчно камшика като професионалистка.

Когато дойде нейният ред Ани се питаше как ли ще се справи и първият ѝ замах беше пълен провал. Без да обръща внимание на присмеха на конкурентките и на разочарованието на публиката, тя пое дълбоко въздух, освободи съзнанието си от всички мисли и замахна повторно. Чу се съскане и силен пукот. Публиката изрева от удоволствие. Очевидно трябваше да остави тялото си да действа само и да не мисли

върху това, какво правеше.

Доведоха първия от тримата останали престъпници. Трябваше да получи само пет удара за дребна кражба. Първото момиче удряше старателно и зрителите отброяваха ударите на глас. На два пъти не уцели гърба на крадеца и повтори. Човекът имаше късмет и остана доволен от лекия бой. Но Урзу, изпълнителките и публиката се мръщеа на несполосаната работа.

Втората размахваше камшика с такава ярост, като че ли крадецът бе окрал самата нея. Седемте ѝ удара съсипаха гърба на нещастника.

Дойде време и Ани да пристъпи към изпълнение на наказанието и тя се зачуди какво да прави. Трябваше да нанесе цели десет удара на младото момиче пред нея. Ако не я удряше както трябва, нямаше да ѝ обърнат повече внимание, а тя беше длъжна да се възползва от появилия се шанс да приключи по-бързо с мисията си. Реши да не мисли. Шибна яко с камшика и на гърба на момичето зейна голяма рана. – Едно! – ре-веше публиката.

Тя погледна осъдената и се погнуса от самата себе си.

Горкото момиче! Трябваше бързо да измисли нещо. Вдигна ръка и замахна за втори удар. Внимателно следеше летежа на ремъка и точно преди той да докосне гърба на девойката, дръпна рязко камшика. Чу се плясък, но камшикът остави само зачервена резка върху кожата. Беше успяла в последния момент да отнеме силата на удара. Продължи така докато ударите станаха десет. Момичето я погледна с благодарност. Само първият удар щеше да остави белег. Публиката не виждаше гърба на момичето и не разбра измамата, но Урзу видя какво прави и я погледна учуден. Ани захвърли камшика и се отправи демонстративно към мястото си.

Момчето до нея я погледна с възхищение: – Страхотна беше! Нали ти казах, че ще се харесаш на сина на Императора. Виж, сега идва да те покани в замъка. Ани погледна и видя как Урзу изгони от агатора двете момичета, издигна се във въздуха, спря пред нея и с жест я покани да седне зад него. За момент тя се подвоуми. Дали нямаше да е тактически по-правилно да не се съгласи веднага? Реши обаче, че така ще изложи Урзу пред целия град, а от това нямаше никаква полза. Скочи на крака и с усмивка се качи зад него. Той вдигна агатора високо и, без да прави нов кръг над събраното множество, отлетя с висока скорост направо към портите на крепостта.

* * *

Огромните, високи десет метра врати на главния вход се отвориха и агаторът влетя в двора на замъка. От двете страни се виждаха стопански и жилищни сгради с павирани улици между тях. Доближиха красив дворец, разположен сред ниска растителност. Заобиколиха го с рязък завой и кацнаха на малка площадка зад него. На нея имаше още два агатора, единият от който едноместен. Ани се огледа внимателно. Всичко изглеждаше така, както си го спомняше съветникът. В двореца бяха покоите на жената и сина на Императора. Самият Император обитаваше голямата кула и почти не я напускате. Оттатък двореца имаше разни други сгради и работилници; Ани нямаше време да изучи добре обстановката, тъй като Урзу ѝ заповяда да слезе и да го последва.

„Не е особено уютно място“ – помисли си Ани, когато влезе в сумрачния и хладен дворец. Появи се един лакей и я покани да тръгне с него. Урзу се отправи в друга посока.

Вървяха по един почти безкраен коридор, целия изрисуван със сцени от великите подвизи на Императорите от няколко поколения. В края на коридора лакеят отвори тежка дървена врата. Ани влезе в относително светла просторна стая. Вратата се затвори зад нея и останала сама, тя се огледа. Прозорец с тежки пердета, дървени резбовани скринове покрай стените, в средата огромен диван с множество възглавници, дебели килими на пода и камина. Стаята се отопляваше допълнително от две зидани печки. В средата на дясната стена имаше друга врата. Тя отиде да види какво има зад нея.

Оказа се малка спалня с обикновено легло, шкаф с дрехи и печка. Спартанската обстановка контрастираше силно с другата стая.

На отсрещната стена имаше втора врата, която водеше в нещо като баня. Когато видя легена с отходна тръба и резервоара с вода над него, Ани се зарадва на възможността да се измие. Водата имаше стайна температура, но тялото ѝ я възприе нормално. Хигиената явно още не беше издигната в култ на тази планета и условията трябваше да се броят за царски.

Среса косата си с гребен, който намери до легена и изведнъж усети внезапна умора. Не беше правила нищо от сутринта, ако не се броят няколкото удара с камшик, но изглежда се беше изтощила от непрекъснатото напрежение. Легна на леглото, зави се и заспа.

Събуди се от неприятното чувство, че е наблюдавана. Отвори очи и

като видя над себе си учуденото лице на Урзу, бързо се изправи и се извини:

– Не спях добре последните нощи и се почувствах изморена.

На лицето му се появи лека усмивка: – Ти си много странно момиче. От къде идваш?

Ани реши да се придържа към веднъж използваната вече лъжа.

– От планината Кибу. Живеех там с баща си. Той умря и аз тръгнах да си търся късмета в Главния град – отговори тя без излишни подробности.

– А как се казваш? – Попита Урзу.

– Ани.

– Странно име.

Може би щеше да е по-добре, ако беше измислила друго име, но вече беше късно за това.

Той я покани в голямата стая и те седнаха един до друг на дивана. Близостта му не предизвикваше у нея никакви чувства. Все едно седеше до някакво дете. Сравнението беше подходящо. Той все още беше юноша, малко по-възрастен от големия ѝ син. Изглеждаше малко безпомощен и тъжен, и в нея са надигнаха майчини чувства.

– Не ти ли е самотно в този голям дворец? – попита тя, влагайки повече топлина в думите си.

– Свикнал съм. А и често си каня компания. Днес ще те запозная с приятелите си. – За учудване на Ани той отговаряше простичко и без особено важничене. По това, което беше разбрала предварително за него, той би трябвало да има по-царствено поведение. За да я опровергае веднага, той изведнъж опъна гръб, погледна я строго и попита:

– Защо не удари тази крадла както трябва? Аз видях как я опази след първия удар.

Урзу едва ли имаше понятие за милосърдие и Ани трябваше да измисли приемливо обяснение:

– Хубаво и младо момиче беше. Защо да я обезобразявам? Може да се ожени за някой богат търговец и да няма вече нужда да краде.

– Да, но какво ти влиза това в работата. Ако хората от публиката бяха разбрали, щяха да те освиркат.

– Щях да го преживея – засмя се Ани. – Какво значение има тълпата? Важно е аз да се чувствам добре.

Ани нарочно провокираше малко Урзу. Искаше да разбере повече

за него. Не знаеше докъде можеше да нахалства, без да го засегне и без да изглежда прекалено чужда. Последното явно не й се удаваше.

Той отново се сви, погледна я смаян и каза тихо, като че ли на себе си: – Никога не съм имал момиче като теб. Приказваш като баща ми.

Ани захапа устните си. Трябваше да внимава повече. Само това й липсваше – да заеме територията на Императора. Реши да мълчи и да остави Урзу да поддържа разговора. Загледа се в запалената камина и се замечта за компанията на Боар. През последните дни тя се беше разглезила от интелигентното им общуване и от обгръщащата му нежност. Копнежът по него я връхлетя с такава сила, че по бузите й се стекоха сълзи.

Урзу я погледна изненадан и смутен. Ани се стегна, избърса лицето си и обясни странното си поведение:

– Сетих се за баща си. Много го обичах. Живеехме сами в планината и той ме научи на всичко, което знаеше.

Стана й смешно от това оправдание. Замяната на Боар с понятието баща не беше толкова далеч от истината. Той наистина я бе научил на много неща, но далеч не на всичко, което знаеше.

– Сигурно за това си толкова различна – с известно облекчение продължи Урзу. – Обикновено жените не се обучават на знанията на мъжете. Това не ги интересува. Те обичат да се занимават с практични неща и не обичат да размишляват върху сложни проблеми. Майка ми по цял ден обикаля крепостта и гледа дали всичко е наред, дали върви производството в работилниците и дори проверява охраната, с което страшно ядосва главния комендант. Но тя никога не се интересува от разговорите ни с баща ми за управлението на планетата, за строежа на кристалите или как растат дърветата. Ти знаеш ли?

– Какво? – засмя се Ани. – Как растат дърветата?

За миг затвори очи и потърси в паметта на съветника съответната информация: – Семето съдържа цялата информация за бъдещия вид на голямото растение. То го прочита, както се четат лимеровите таблички, и започва да построява от минералите, които намира в земята, от водата и с помощта на лъчите на Голямото слънце, малки живи торбички, които се разделят и растат непрекъснато. И така след време пораства цяло дърво.

Ани все едно четеше от някакъв учебник – лимерови таблички – както ги наричаха тук. Съветникът имаше добра памет и тя направо цитираше. Погледна Урзу, за да види, какво впечатление направи с лекцията си.

На това момче днес му се случи да се чуди непрекъснато.

– А за движението на слънцата и луните знаеш ли? Почувствала се като на изпит, Ани продължи:

– Сатариус има две слънца и две луни. Те обикалят планетата на голямо разстояние. Слънцата са близки едно до друго и винаги се движат заедно на два часа разстояние. Най-напред изгрява голямото, после малкото. Луните са като малки слънца, но нямат собствена светлина. Те греят, защото отразяват светлината на Голямото слънце. Затова те не винаги светят през нощта.

Сатарианите добре познаваха процесите на планетата си, разбираха от биология и геология. Но астрономията им беше в начален стадий на развитие. Още не бяха открили хелиоцентричната система. Ани се стараше да цитира само учебниците от средното училище за момчета и да не се впуска в по-големи подробности.

– Ха – извика доволно момчето, – това учат в училището, но въобще не е вярно! Баща ми казва, че само луните ни обикалят, а слънцата не. Ние обикаляме Голямото слънце и Малкото слънце също го обикаля, но е по-близо до него!

Скочил на крака, той обикаляше с гордо излъчени гърди дивана и грееше от самодоволство. Толкова беше горд от познанията си, че Ани едва се въздържа да не го приземи със своите доста по-точни сведения. Учуди се, че Сатара създаваше на този глупав младеж малко предимство пред останалите си подчинени, като го обучаваше по-добре. Нима обичаше сина си, въпреки че имаше намерение след време да го свали от трона?

Урзу престана да се пъчи и застана пред нея. Тя учудена видя разтревожените му очи.

– Не трябва да казваш това на никого. Баща ми каза, че това трябва да се пази в тайна. Закълни се в името на Императора, че няма да я издадеш!

Ани се усмихна. Значи така Сатара разпространяваше малко по малко нещо от своите знания сред този народ! Едва ли той беше толкова глупав, та да разчита на мълчанието на това слабичко момченце. Наистина хитър ход!

Изведнъж тя изпита силно желание да се запознае с Императора. Той ѝ се виждаше най-интересната личност на тази планета и сигурно беше така. От ангарите знаеше, че той е бил най-умен сред тях, а от Боар, че дори в много отношения превъзхождал Веова. Но такава среща застрашаваше успеха на мисията и тя прогони това си желание.

– С удоволствие се заклевам да пазя тайната ти – отговори Ани. Коленичи пред Урзу с високо вдигнати ръце и с тържествен патос изрече: – Нека Императорът лично ме накаже, ако неговите познания стигнат до простосмъртния народ чрез моите уста!

Урзу я погледна смаян и промълви:

– Никога досега не бях чувал такава клетва. Имаш странен начин на изразяване.

Ани тихо се проклيناеше. Не можеше да престане на демонстрира превъзходството си и рано или късно щеше да изпадне в беда. Трудно уцелваше границата между интересното момиче, което не изхвърляш при първа среща с друго, и безобидното човече, което не застрашава самочувствието ти. Добре поне, че засега бяха сами и това момче не беше достатъчно умно, за да разбере надигашата се опасност. Но ѝ предстоеше доста по-трудно изпитание в компанията на неговите приятели. А сред тях имаше със сигурност и по-умни.

* * *

Потърси в гардероба на спалнята някаква по-хубава дреха за вечерното събиране. От вътрешната страна на вратата имаше голямо огледало и Ани за пръв път се видя в новото си тяло. Леко мазната кафява кожа подчертаваше всеки мускул. Изглеждаше като культуристка след дългогодишни тренировки, но не толкова суха. Краката ѝ не бяха дълги, затова пък много яки. Гърдите имаха среден размер и бяха добре стегнати. Правата черна коса стигаше до средата на гърба и след измиването изглеждаше лъскава. Сигурно и на Земята щяха да я харесват. Очите ѝ бяха кафяви като на всички сатариани, които срещна досега. На Сатариус не познаваха различни раси. Доколкото знаеше само Императорите и техните преки наследници имаха зелени очи.

Сложи къса поличка от здрава тъмночервена кожа и елече в същия цвят. Намери в едно чекмедже ножица и нарязва долния край на полата на ивици, така че да се вижда цялото бедро. За да открие част от корема отрязва елека почти до гърдите си. От отрязаната кожа измайстори три гривни, като я нарязва на тънки лентички и ги завърза и усука. Сложи ги на шията и ръцете си. Имаше нужда от още малко лъскави камъчета, за да си придаде перфектен вид, но не намери никакви украшения. Завъртя се пред огледалото, одобри се и влезе в хола. Там стоеше лакеят и я чакаше. Очите му се уголемиха, когато я видя и Ани попита смутена:

– За първи път съм в града, нямам представа как е прието да се обличат жените тук. Добре ли изглеждам?

– Много сте хубава. Ще се харесате на Урзу и приятелите му. Виждал съм тук много момичета, но вие сте най-привлекателната. Имате вид на умно момиче.

– Благодаря за комплимента. Малко се притеснявам. Не знам какво се очаква от мен. – Ани се опита да събере малко информация за предстоящата вечеря.

– Не се притеснявайте! На тези приятелски събирания не се спазват никакви формалности. Ядат, пият и дъвчат билка. После се опияняват от нея и всеки се оттегля с момичетата си за да правят секс.

– Секс ли? – За това Ани съвсем не се чувстваше готова. Сигурно изглеждаше малко изплашена, защото лакеят продължи да обяснява:

– Да, но трябва да знаете, че Урзу не обича обикновения секс. Той ще поиска от вас да го удряте и биете с камшик. Чух, че добре работите с камшика, няма да ви е трудно. Ако искате нормален секс, трябва да тръгнете с някое от другите момчета. Но не ви препоръчвам да го направите още днес. Урзу ви харесва много и ще иска да бъде с вас.

– Не, нямам намерение да си харесвам друг. Притесни се, въпреки че би трябвала да очаква нещо подобно. Мазохистките наклонности на Урзу личаха още в детството му. Но не си представяше как ще се справи с ролята на домина. Във всеки случай това беше по-добре, отколкото да я накара да легне с него. Лакеят доста свободно говореше на тази деликатна тема. Изглежда на Сатариус не я смятаха за такава. Ани искаше да разбере и друго:

– Не съм взимала никога в живота си от билката. Баща ми забраняваше това. Какво става, когато се дъвче?

– Не е страшно – отговори услужливо лакеят – само не трябва да прекаляваш с нея. Щом ти е за първи път, сдъвчи само две-три листенца. Ако не ти стане нищо, можеш да вземеш още едно. Но след петото няма да владееш вече тялото и езика си. На начинаещи не се препоръчва повече. Тук всички младежи, след като достигнат пълнолетие, взимат от билката. Тя стимулира творческата и сексуалната енергия. Възрастните я употребяват като лекарство. Чул съм, че има някои хора, които не я одобряват, изглежда баща ти е бил от тях. Аз отдавна взимам билката и се чувствам добре. Не се плаши от нея.

– Благодаря, ще опитам – отговори Ани и за пореден път се учуди на бърливостта на сатарианските мъже. Жените, които срещна досега, не се отличаваха с това качество. Значи и тя трябваше да се въздържа от приказки.

Попита за украшения и лакеят се извини и обясни, че украшенията

на момичетата са подаръци от Урзу и те си ги прибират, когато напускат двореца. Тя със сигурност също щяла да получи по-нататък, но и така била много хубава.

Ани се замисли дали Урзу нямаше да я заведе някога в съкровищницата на баща му, но отхвърли тази мисъл като ненавременна. Все пак реши да покаже повишен интерес към дрънкулките.

Лакеят я покани да го последва и те се качиха на горния етаж. Заведо я до голяма врата, зад която се чуваше шум и смях. Той я отвори широко и я представи:

– Ани, от планината Кибу!

Стана ѝ ужасно смешно. Ако знаеше преди, че ще я представят по този начин, тя би си измислила по подходящо име и родословно дърво. Например „Акабела, дъщерята на Тимоки, от равнината на деберафите“⁹. Но затова вече беше късно. Въпреки това ѝ съвсем забележително представяне, разговорите бяха замлъкнали и присъстващите се взираха в нея с нескрит интерес. За няколко секунди настъпи неловко мълчание. Ани забелязваше възхищението в очите на мъжете и завистта в очите на жените. Усмихна се на всички, поздрави – Здравейте! – и седна до Урзу, който, доволен от ефектното ѝ появяване, ѝ направи място до себе си.

Новината за новото гадже на сина на Императора отдавна беше обиколила замъка и всички знаеха как се бяха запознали. Дори тържеството беше организирано специално по този повод, тъй като досега не се беше случвало, Урзу да не се връща с ново момиче след сезонния съдебен процес.

Вдигнаха тост за поредното му завоевание и почнаха, без никакво притеснение да я обсъждат. Мъжете харесваха тялото ѝ, а жените необичайното ѝ облекло. На Ани се наложи да обяснява как беше направила гривните си и получи уважението на момичетата. Още утре всички щяха да започнат да опитват и Ани вече знаеше, че беше станала родоначалничка на нова мода.

Ядоха месо от бронирани мекати¹⁰ и пиха младо вино от папани. Бяха пет момчета и осем момичета, седнали удобно на големи възглавници край ниската маса. Момчетата неспирно разправяха някакви смешни истории, а момичетата им отвръщаха със смях и хапливи забележки. Компанията беше весела и Ани напълно разбираше, че Урзу предпочита да прекарва времето си в нея. Самият той беше доста умълчан и тя

9. Животни, приличащи на жирафи.

10. Животни, подобни на костенурки.

издебна подходящ момент, да попита момичето до нея дали винаги е такъв. Да – отговори то, – казват, че по това приличал на баща си.

След яденето всички се опънаха в полулегнало положение и извадиха билката. Торбичката с изсъхналите листа обиколи масата и всеки си взе, колкото искаше. Обикновено пет до шест листа. Ани си взе същото количество, за да не направи впечатление, но задъвка само две, другите скри в колана си.

Листата нямаха определен вкус. Тя внимателно наблюдаваше другите и на първо време не откри никаква промяна в поведението им. И на нея нищо й нямаше. Все още си разказваха разни истории и се смееха. Скоро обаче забеляза, че разказите ставаха по-цветущи и смехът по-гръмък. Явно се бяха възбудили от билката. Ани взе още едно листбнце. Трябваше да изпробва действието на билката върху своя организъм и сега имаше тази възможност. Но и след четвъртото листенце усети само по-бързо протичане на мудната сатарянска мисъл. В главата й стана нещо познато. Възвърна си обикновеното състояние на хаотично мислене за поне три неща наведнъж, на вживяване във въображаемите ситуации, без да губи чувството си за реалните неща. Това си беше земен начин на мислене и тя се почувства удобно с него.

Но с другите се бе случило нещо. Момичетата бяха станали приказливи и се състезаваха коя ще разправи по-интересна история. А момчетата, които дотогава само приказваха, се бяха умълчали и все повече се притискаха към момичетата. Всичко много й напомни типичен земен купон. Тя се включи без проблем в лудото бърбене на момичетата, без да спира да гледа на всичко това отстрани като наблюдател.

Най-накрая момчетата явно не издържаха повече. Всички си избраха по едно-две момичета, които се забавляваха страхотно с желанието им, и напуснаха стаята по двойки – по тройки.

Само Урзу се държеше различно. Той дори не направи опит да я докосне, въпреки че целият трепереше от възбуда. След като всички се изнизаха, той пое мълчаливо ръката й и я отведе две стаи по-нататък.

Ани направо се изплаши от обзавеждането. Приличаше й на камера за изтезания. В средата се намираше желязна кушетка с ремъци за завързване на краката и ръцете. Вместо възглавница имаше държател за глава с черна превръзка за очите. Стените бяха украсени с железни вериги, дървени пръчки и кожени камшици, познати й вече от наказанията тази сутрин.

Нямаше време, а и желание да се огледа по-подробно. Урзу вече

стоеше пред нея и пожела да му разкъса дрехите.

Ани имаше съвсем смътна представа за това какво се очакваше от нея. Тъй като нямаше как да откаже, тя просто се подчини на всичките му желаниа. Разкъса дрехите му, завърза го за кушетката и го би с пръчки и камшици. Стараеше се да не го нарани, а той я подканяше към жестоко отношение.

Гнусеше се от самата себе си и само мисълта за трудната задача, която ѝ предстоеше да изпълни, я спираше да не захвърли всичко и да избяга. Действаше като насън и с нетърпение чакаше края на този кошмар.

За щастие Урзу нямаше нужда от продължителна обработка и тя скоро се прибра сама в апартамента си.

Хвърли се на леглото с чувството, че всеки момент ще повърне и заплака. Копнееше за Боар, за нежните му думи и всепроникващата му топлина. Искеше ѝ се той да е до нея и да я успокоява. Предизвикваше представата за неговото присъствие в себе си и се отдаваше на това чувство.

Успокои се малко и тогава отново изпита чувството, че напуска тялото си и литва нагоре към безкрая. Летеше с огромна скорост все по-далеч и по-далеч. Имаше само една цел и трябваше да стигне там. А там Боар вече я чакаше като лъчиста светлина, за да я поеме в себе си и да станат с нея едно цяло ...

* * *

Събуди се с главоболие и тежест в крайниците. Трябваше ѝ известно време, за да разбере къде се намира. Навън се виждаше Голямото слънце високо на небето. Затвори очи, за да се потопи отново в съня си, но не успя да върне хубавия спомен, който остана някъде в подсъзнанието ѝ. Не се ставаше, но се насили. Изми се набързо и се облече в собствените си дрехи. Правеше всичко възможно, за да прогони неприятните спомени от края на вечерта и излезе като замаяна от спалнята.

В хола вече беше напалена камината и тя се просна на дивана, като се държеше с две ръце за главата. Почука се.

Влезе лакеят с поднос в ръце. Погледна я, усмихна се и остави пред нея чаша с горещо питие, оранжево на цвят. От него се носеше приятен аромат.

– Изпийте това! Ще ви помогне. Винаги е така, когато се взима билката за първи път.

Ани нямаше голямо желание да слага нещо в устата си, но се

довери на опита на лакея. Отпи малка глътка от питието. Имаше приятен вкус. Лакеят сложи и чиния с малки кифлички на масата и с жест я подкани да яде. Изведнъж Ани усети вълчи глад и се нахвърли на кифличките. Някъде вътрешно се ядоса на невъздържаните си реакции, но не беше в състояние да ги управлява. Организмът си искаше своето и го взимаше неудържимо.

След като се нахрани и изпи съдържанието на чашата, тя се почувства по-добре. Лакеят стоеше още до нея и чакаше. Тя се облегна назад и поиска да узнае, дали е вече много късно.

– Не се притеснявайте. След тези събирания всички стават късно. Урзу още не е станал.

Само като чу името му, я втресе. Лакеят се усмихна и я успокои:

– Всички нови момичета реагират така на странните му желания. Рядко се случва момиче да изпитва удоволствие от това. Но после свикват. Ще свикнете и вие. Той не е лошо момче. Винаги се е чувствал потискан от баща си и от майка си. Трудно му е да си намери равнопоставено място в това семейство. Всички, които го познават по-отблизо, го обичат.

– Биеха ли го като малък? – попита Ани. Главоболието ѝ беше престанало и тя отново прояви интерес към другите.

– Баща му никога, но майка му често. Все не беше доволна от него. А и сега не е. Смята, че му е време да се заеме с държавните дела. А Урзу няма никакъв интерес към властта. Страхува се като всеки друг от баща си. Не иска да се бърка в неговите работи. Ако питате мен, много умно постъпва. – Лакеят взе подноса и се запъти към вратата.

Ани го спря в последния момент, за да попита:

– Ще ми позволят ли да се разходя по двора и да се огледам малко наоколо?

– Можете да обикаляте спокойно – отговори лакеят, – само не влизайте в работилниците, преди да получите разрешение от господарката.

Закуската имаше чудодейно въздействие и Ани отново се чувстваше във форма. Тя си взе наметалото и излезе от двореца. Въздухът беше свеж и хладен и проясни главата ѝ.

Дворецът се намиреше в средата на крепостта. Зад него имаше голям площад, пълен със забързана прислуга и няколко придворни. Лесно се различаваха едните от другите. Прислугата и работничките носеха

униформи, а придворните се разхождаха с важен вид в разнообразно облекло, украсено с пайети от лъскав метал. Никой не се мотаеше просто така, всички, изглежда, имаха някаква работа.

Тя си, „спомни“ някои от тях, но не всички. Не само защото бяха минали няколко години, откакто съветникът умря. Хората, работещи в една сфера на дейност, рядко имаха контакт с тези от друга сфера. Бившият съветник на Императора познаваше в подробности голямата кула, но почти не беше влизал в двореца. За тази, както и за повечето стопански сгради, се грижеше жената на Императора.

Пред двореца имаше малък парк и алея към главния вход. Ани зави надясно. Разположението на сградите имаше нещо общо с кварталите в града. Бяха разхвърляни хаотично в рамките на крепостта. Ясно се различаваха жилищните сгради близо до двореца за придворните и прислугата, от складовете и работилниците, които се намираха по към крепостната стена.

Самата стена беше висока поне тринадесет метра и в основата си бе към пет метра дебела. На всеки тридесет метра имаше малка кула с тесни отвори за наблюдение. Върху стената: патрулираха часовите от охраната. Ани не разбираше защо им е тази крепост и тези военни, след като цялата планета принадлежеше на Императора. Това явно бяха исторически останки. Някога е имало повече държави на Сатарииус и войни между тях. Сега тези стени пазеха сърцето на Империята от бунтове сред населението.

Крепостта имаше още един вход, разположен срещу главния. Той служеше главно за стопански нужди. В основата на голямата кула имаше трети малък вход. Той се използваше само от Императора и първите му съветници.

От работилниците се вдигаше доста шум, но Ани добре помнеше съвета на лакея. Сигурно щеше да има възможност да се запознае с майката на Урзу и да помоли за разрешение да ги разгледа.

Стигна до голямата кула, вградена в крепостната стена. Дори на нея тя навяваше страх. Сигурно ѝ се предаваха страховете на съветника. Беше поне осемнадесет метра в диаметър и имаше девет етажа. Завършваше с подвижен купол. Това беше обсерваторията на Императора. Там той не допускаше никого, освен един прислужник, който никога не напускате горните етажи на кулата.

На деветия етаж се намираше лабораторията и работилницата му. В тях той изобретяваше машините и изработваше детайли за производство на енергия за агагорите, печките и лампите. Или, както казваха тук, се

занимаваше с магията си. По-надолу се намираха жилищните му помещения, а под тях голямата заседателна зала.

Първите етажи бяха заети от работните помещения на съветниците и държавните служители. На четвъртия етаж, на височината на крепостната стена, имаше голяма приемна. Етажите бяха свързани със стълби. Имаше специален асансьор, който стигаше от дълбокото подземие до обсерваторията. Намираше се в средата на кулата и се ползваше само от Императора.

На два етажа под земята се простираше хазната и най-отдолу съкровищницата на Императора. Оттам имаше таен изход към града през тунел с отклонение, излизащо извън градската стена. Но дори първият му съветник не знаеше къде се намираше изхода.

Пред кулата се простираше издигната площадка с агатори. Ани видя два едноместни, два триместни и един пет-местен. На пръв поглед по нищо не личеше коя от машините беше на Императора. Тя ги погледна внимателно, докато откри малки странни знаци на долния ръб на единия от едноместните. Нямаше съмнение, този трябваше да е негов. Значи си беше у дома.

При мисълта, че той може би я наблюдаваше как зяпа от доста време неговото гнездо, Ани изтръпна. Бързо се обърна и се върна към двореца.

* * *

Урзу я чакаше в стаята. Ани се извини за отсъствието си, но той само махна с ръка. Имаше доволен вид, усмихна се и протегна ръка, за да я придърпа към себе си на дивана. Със светнали очи извади от джоба си малка кутийка, украсена с фина резба.

Отвори кутийката пред очите ѝ и въпреки че Ани предполагаше какво ще види, тя възкликна изненадана. Това бяха три скъпоценни камъка в нежнозелен цвят. Един голям в средата и два по-малки отстрани. Бяха изкусно шлифовани и светлината играеше в тях. Ани взе големия в ръка, отиде до прозореца и остави слънчевите лъчи да се пречупват в граните на камъка. Кристалът беше много хубав. Тя прегърна Урзу, целуна го по бузата и му се усмихна. Той грееше от щастие.

На Земята Ани не притежаваше накити със скъпоценни камъни. Това беше последното, за което би харчила парите на семейството си, но обичаше да гледа кристалите в музеи и изложби. Бяха красиви и

притежаваха нещо ясно и чисто.

Разбираше, че Урзу искаше да се извини някак за снощи. Не го обвиняваше за нищо. Той не я караше на сила да бъде с него и тя трябваше да се примири с лошите му страни, ако искаше да остане в замъка. Върна кристала в кутийката и каза:

– На следващото събиране ще ги нося с удоволствие и ще бъде още по-красива.

Той явно беше облекчен като видя, че тя не му се сърдеше и след като обядваха набързо, я покани на разходка.

Взеха пак триместния агатор. Този път минаха през северната порта и пресичаха града на максимална височина. Така не пречеха на движението отдолу и се движеха без препятствия. Скоро стигнаха градската стена. Ани си спомни целодневния път пеша. Тя съжаляваше, че на Земята нямаха такива удобни превозни средства: всъдеходни, безшумни и без отровни отпадъци. Възхищаваше се на майсторството на Сатара, който беше измислил тези машинки. Искаше ѝ се да опита да кара сама.

– Ще ме научиш ли да управлявам агатор? – попита тя с невинно изражение.

Урзу се изсмя, завъртя рязко машината и се изкатери с нея по един наклонен хамбар до самата градска стена. Просто я прескочи и те стремително пропаднаха от другата страна, докато стигнаха височина от пет метра и агаторът стана пак управляем. Урзу извика от удоволствие.

– Видя ли какъв номер! Трябва да ме видиш с малкия агатор. Той е по-бърз и лети по-високо. Можеш да прескачаш от покрив на покрив с него.

– А колко дълго можеш да летиш с едно зареждане на гориво? – попита Ани.

– Зависи колко бързо и високо летиш. С този агатор можем да се разхождаме половин ден. С малкия мога да летя цял ден. А агаторът на баща ми лети най-дълго, мисля някъде към три дни непрекъснато.

– А какво правиш, ако ти свърши горивото по път? – Ани просто мислеше върху възможността да използва агатор при бягството си.

– Винаги нося резервоар стрити ригози със себе си. – Той приземи машината малко навътре в полето. – Виж!

Във вдигнатата си ръка държеше продълговато стъклено цилиндърче, приличащо на заварена в горния край епруветка. Подаде го на Ани и тя видя ситния розово-сив прах от ригози. Тръбичката беше плътно запълнена догоре. Въпреки че знаеше, къде и как се поставя тази

тръбичка, тя го попита за това.

Той ѝ показа малкия кръгъл отвор отстрани на горната повърхност на агатора. Вътре имаше също такава тръбичка. Той я изтегли малко нагоре, за да може тя да види как се вади и слага. Ригозите бяха леко почервенели.

– Червеният цвят означава, че ригозите са отдали част от енергията си. Когато съвсем почервенеет, горивото е свършило.

– Ако не се използват, променя ли се съставът на ригозите? – заинтересува се Ани.

– Не, когато не караш агатора, той не се променя. Само след като се включи, започва да харчи от енергията му. Слагат и някакво друго вещество в контейнера, в който се вкарва горивото. То не се сменя. Ще помоля майка ми да ти покаже как се сглобяват агаторите.

Ани се зарадва на това предложение. Това момче като че ли отгатваше всичките ѝ желаниа.

– Когато натисна с лявата ръка десния бутон отпред – продължи да обяснява той, – то се активира и започва да лети. Когато искам да спра, натискам с дясната ръка левия бутон. В този модел освен бутоните има и ръчка. Хващаш съответната ръчка и я дърпаш към себе си за вдигане, напред за слизване, навън за увеличаване на скоростта и навътре за намаляване. За да тръгнеш наляво, с палеца на лявата ръка натискаш втория бутон. Същото е за дясната ръка за движението надясно. Напред се кара, като движиш и двете ръчки напред. При връщане в изходно положение машината застава неподвижно. Както виждаш, не е толкова лесно. Искаш ли да опиташ?

Урзу се премести отзад и Ани се нагласи отпред. Мушна двете си ръце в широките отвори за управление и опипа с пръсти бутоните. Тихичко си повтаряше указанията на Урзу. – Това е горният бутон, това е долният бутон за направление...

Той я слушаше внимателно и тя веднъж сбърка нарочно, за да не прави впечатление на прекалено надарена ученичка.

След като се ориентира, Ани хвана здраво ръчките и натисна десния бутон. Агаторът се повдигна на половин метър от земята. Даде едновременно напред и нагоре, като леко накланяше дръжките навън. Потегли. Чу как Урзу извика – Браво! – и опита при ниска скорост завоите наляво и надясно. Дотук тя караше прекалено добре за начинаещ и затова даде едновременно силно напред и с другата ръка натисна за наляво.

Агаторът се завъртя на място с луда скорост. Урзу нещо извика, но

не можа да се притече на помощ поради центробежната сила, която го натисна към външната сте-на: Ани реши да подсили още малко ефекта и вдигна рязко нагоре, като спря лявото движение. Агаторът подскочи на седем метра и достигна пределната височина. След това спусна машината плавно на земята. Обърна се да види как Урзу преживя тази атака.

Изглеждаше смъртно уплашен. Стана ѝ толкова смешно че избухна в силен смях:

– Прав беше, не е толкова лесна работа. Но ми хареса.

– За малко да ме убиеш! – възбудено се караше Урзу, докато я прогони отзад и седна пак пред нея. – Ако майка ми беше видяла колко си несръчна, направо щеше да те изгони от двореца.

– А баща ти какво щеше да направи? – малко предизвикателно попита Ани.

Той я погледна със злобен поглед:

– Само заради този въпрос щеше да те убие!

Още не се беше успокоил напълно и опита с треперещи ръце да подкара агатора. Машината подскочи нагоре-надолу и той ядосан кацна пак на земята. Все пак беше разумен, отбеляза Ани. Знаеше, че преди да продължи, първо трябваше да се успокои.

Тя реши да се извини: – От многото възможни движения се обърках. Ако ми позволиш, следващия път ще внимавам повече.

Обърна го отзад и го стисна здраво в обятията си. Той веднага се успокои. Отново Ани видя, че с майчино отношение щеше да постигне най-много.

Урзу включи агатора и те тръгнаха покрай градската стена. Ани разглеждаше околността. Градът беше разположен в широка долина и заобиколен от плодородна земя, която се обработваше от жителите на намиращи се наблизко села. По полето имаше доста хора, които събираха реколтата. Навсякъде се носеше миризмата на узрелите папани. В далечината се виждаше планината, където бяха оставили космическия си кораб. Ани се бе замечтала за Боар, когато Урзу отново ѝ предложи да покара малко. Изглежда беше забравил за случилото се.

Тя веднага се съгласи. Седна отпред и с бавни движения изпробва всички възможности на агатора. Беше сигурна, че сега Урзу вече нямаше да обърне внимание на това, колко добре караше тя всъщност.

Товага ѝ хрумна нещо. Отдалечи се от градската стена и с висока скорост откара агатора към планината. Урзу само извика: – Къде си се

запътила! – Но тя не му обърна внимание. Когато се отдалечи достатъчно от стената извика мислено Боар.

„Не прекалявай, Ани! – чу тя радостно отговора му в главата си – Опасно е това, което правиш. Оправяш се добре без мен и нямаш нужда от моите съвети. Сега се върни. Аз искам да те видя тук, чак когато донесеш Камъка.“

Ани се почувства като полята със студена вода. Беше очаквала по-радостно посрещане. Заболя я. Едвам потискайки надигащите се сълзи, тя рязко обърна агатора и се върна до градската стена. Спря и си смени мястото с Урзу. Той я погледна учуден, но си помисли, че тя се обиди от неговата забележка. Обясни, че няма нищо, само дето имало много бунтовници наоколо и е по-добре да не се отдалечават толкова от града. Преминиха през същата порта, През която Ани беше влязла преди три дни и се отправиха направо към замъка.

* * *

След скромна вечеря Урзу я остави сама, за да върши някакви свои дела. Загледана в играта на пламъчетата в камината, Ани се люшкаше между яда и отчаянието. Студеният прием на Боар я нарани дълбоко. Щял да я иска обратно само с Камъка! Откъде накъде тя трябваше да върши тук цялата черна работа, а всички по-висши същества, толкова по-умни и способни от нея, се излежаваха в своите гнезда? Ако искаха да получат този проклет Камък, да бяха си го взели сами! На нея той не ѝ трябваше. Принудиха я да отиде на тази чужда планета с чуждо тяло и чужди спомени в главата, да се унижава пред това момче, да се пази от вездесъщата мощ на Императора, да не разчита на никаква помощ и да се превърне в най-долна крадла заради някакви незнайни богове с незнайно какви цели. Беше пионка в играта на висши сили. Поне да я бяха помолили! Какво ли щеше да стане, ако сега отиде при Сатара и му признае за какво бе дошла?

В нея неудържимо растеше възмущението. А заедно с него и болката от суровото посрещане на Боар. Мислеше, че поне той я разбираше и подкрепяше. Може би наистина беше прекалила малко днес, когато изплаши Урзу. Но имаше нужда да разбере доколко можеше да разчита на него. Беше сигурна, че той нямаше да каже на никого какво се бе случило. Просто трябваше да му вземе акъла. Ако се правеше на послушно момиче, бързо щеше да му омръзне. Още утре той ще я запознае с майка си и оттам до кулата имаше само една крачка. Нещата наистина се развиваха добре, а Боар я бе скастрил толкова грубо.

Чувстваше се изоставена и предадена. Очите ѝ се пълнеха със сълзи и Ани се ядоса на себе си. Въобще не разбираше какво ставаше с нея. Не помнеше кога за последен път беше плакала на Земята. И там животът ѝ не беше лек, но тя винаги смяташе, че с разнежване проблемите не се решават. А тук непрекъснато ревеше. Държеше се като нещастно влюбено момиче на дванадесет години.

Срещата с Боар беше разклатила равновесието ѝ много дълбоко; тя извади на бял свят някаква много стара болка. Вече нищо не беше като преди. Беше загубила всички опори в този живот и ги бе заменили с една единствена – онова енергийно топче, което се криеше в планините и се зареждаше с енергия. А сега тази опора се разклати и тя чувстваше една безкрайна пустота и мъка в сърцето си.

Остави сълзите да се стичат по бузите ѝ и да капят върху горещите камъни пред камината. Гледаше омагьосана жълто-червените отблясъци на огъня. Колкото и да го проклинаше сега, тя обичаше Боар повече от всичко на света. Копнееше за близостта му и щеше да открадне Камъка само заради тази любов.

* * *

Скрит дълбоко в скалите, Боар беше пуснал мрежа от фини нишки от лъчистото си тяло до самия център на Сатариус. Само много малка част от планетната енергия беше подходяща за него. Не можеше да черпи енергия пряко от намиращата се наблизо звезда. Всеки негов лъч, пресичащ атмосферата, щеше да включи сирената. Въпреки че за него нямаше прегради в този физически свят, той се намираще в затвор.

Имаше само една грижа – да събере максимално енергия за бягството им. Корабът на Веова нямаше да им върши никаква работа, след като Сатара разбереше за тяхното присъствие. Веднага след старта щеше да ги унищожи. Ето защо Боар трябваше сам да пренесе Ани обратно. Дано му стигнеше времето да набере достатъчно енергия!

Безделието му тежеше. Знаеше всичко, което Ани преживяваше – и във външния свят, и във въображението си, но това не правеше положението му по-леко. Знаейки мислите ѝ, чувствайки колебанията ѝ, виждайки погрешните ѝ решения и рисковани действия, той тежко преживяваше неспособността си да ѝ даде поне един съвет. Засега той беше безполезен за нея. Тя можеше да разчита само на себе си и от това му ставаше съвестно.

Приемаше чувствата ѝ на ярост и разочарование, на любов и мъка. Усещаше нуждата ѝ от него но проникването дори само на мисълта му в

града беше прекалено опасно. Още предната вечер той едва издържа на призивите ѝ за мислено докосване. А сега той беше причината за тежкото състояние, в което се намираше Ани. Това, което се случи днес, не трябваше да стане. Когато тя с такава воля и желание се устреми към него, за да потърси поне малко подкрепа, той се беше изплашил!

Нямаше извинение за себе си. Все си мислеше, че се владее добре. Но Кадор беше прав – срещнат ли се двойка Делени, те трудно контактуват с другото си Аз. Страхуваше се, че стремежа им към сливане ще вземе връх и се изплаши, че няма да може да устои. Гледаше да я държи колкото може по-далеч от себе си и беше реагирал прекалено прибързано и грубо, за да постигне целта си. Не стига, че не беше в състояние да ѝ помогне с нищо, но сега и я обезверяваше.

Разбираше възмущението ѝ. Дори и той не знаеше какъв е истинският смисъл на тяхната одисея. Но той умееше да се довери на съдбата си, да не роптае срещу нея. Ани не знаеше достатъчно за космическите взаимодействия, виждаше само своя малък свят на тежък физически живот.

Тя се справяше отлично и Боар щеше да бъде горд заради успехите ѝ, ако това не означаваше самодоволство от неговата страна.

Той не беше в състояние да разграничи ясно себе си от нея. Това, което Ани наричаше любов, за него беше копнеж към себе си. Ако те не бяха двойка Делени, не би му било трудно да изрази своята любов към нея. Но те идваха от един свят, в който думата „любов“ губеше всякакъв смисъл.

И въпреки това, той все повече усещаше разликата помежду им. Всеки от тях вървеше по своя собствен път и изграждаше собствената си личност. Щяха да се отдалечат един от Друг, докато някой ден отново се слееха в едно.

Приемайки нежните послания на Ани, той пое тяхната енергия в себе си.

* * *

Грохотът на пресата ехтеше из работилницата. Стояха в едно голямо хале и Ани се напрягаше да чуе обясненията на техноложката. Още рано сутринта Урзу влетя в стаята ѝ и донесе радостната вест, че е говорил с майка си и тя им е разрешила да видят как се сглобяват агаторите.

В този цех се изработваха ламаринените детайли за каросерията и здравата носеща конструкция. Ани не откри никакви отвори в долната

част на агатора. Нямахме дюзи за изтласкване на газове, апаратът се държеше над земята от някаква друга сила. Това обясняваше защо работеха така безшумно. Но каква можеше да бъде тази подемна сила, тя нямаше представа. Трудно ѝ беше да приеме, че тази изостанала цивилизация владееше техника на много по-висше ниво от земната.

На Ани ѝ направиха впечатление малките вдлъбнатини по ръба на корпуса и попита за тяхното предназначение.

– Те водят до завихряне на въздуха и придават стабилност на агатора – обясни възрастната жена.

Поиска да ѝ обяснят и действието на странната система за поддържане на агатора в хоризонтално положение, независимо от натоварването на машината. Имаше мек мехур под седалките с някаква тежка течност, която се разпределяше така, че където и да сядат пасажерите или да оставят багажа си общата тежест на единица площ оставаше еднаква. За всеки модел имаше пределно допустимо натоварване.

Под седалките имаше свободно място, в другия цех щяха да поставят там механизма. Свързките за управлението висяха несвързани там и на мястото на резервоара също липсваха детайли. Всичко, което беше наистина важно, нямаше да успее да разбере тук. Ани се страхуваше, че могат и да не ѝ позволят да види другия цех. Но когато минаха и последния отдел, където боядисваха машините, Урзу я попита дали желае да види и останалото.

Другият цех се намираще малко по-нататък. Докато вървяха по широката улица, Ани попита колко машини произвеждат на година.

– Мисля, че пет или шест, зависи колко са се развалили или са били унищожени – обясни Урзу. – Рядко някой забогатява достатъчно, за да му позволят да притежава агатор.

– Но агаторът може да се използва за много неща! – възмути се тя. – С него могат да се превозват материали и хора до трудно достъпни места.

– Да, така е. Тук има много хора, които упрекват баща ми, че не позволява по-голямо производство – отговори Урзу. – Аз бих разширил производството им, но той си има свои съображения.

– Какви могат да бъдат тези съображения, когато ползата е очевидна – възкликна Ани.

– Попитах го, но той отклони въпроса ми. Каза, че няма да то разбере. – Сянка мина по лицето на Урзу. – Не знам дали ме смята за глупав или не ми се доверява, но всеки път, когато питам за нещо наистина

важно, той ми отговаря така.

Ани усети болката му и го съжали. Това беше син, който обожаваше баща си, но нито го разбираше, нито се чувстваше разбран от него.

Изпита желание да се скара на Императора, че пренебрегва бащиния си дълг и се засмя на тази си мисъл.

Урзу я погледна учуден. Тя трябваше да обясни странната си реакция на неговите оплаквания. Каза истината: – Тъкмо си помислих да се скарам на баща ти. Сега той се засмя. Прегърна я весело и я завъртя. – Знаеш ли какво ми харесва най-много в теб – попита Урзу, все още смейки се, – че ти нямаш кой знае какъв респект от големия Император. Всички хора треперят, само като чуят титлата му. Трябва да идваш от много затънтен край, за да не си чула за всичките магии, които той прави на хората и животните. Никой не може да се сравнява с него! Това е наследствена черта в семейството ни. Проявява се през едно поколение. За съжаление аз попаднах между редовете.

Той пак потъна в мрачно настроение. Сърцето на Ани се пълнеше със съчувствие. Тя го погали леко и го хвана за ръка. Урзу ѝ отправи пълен с обич поглед и Ани отмести очи от срам. Горкото момче! И тя не беше по-добра от баща му, само си играеше с неговите чувства в името на собствените си цели. Отново проклрнаше задачата си. Бяха стигнали второто хале и влязоха вътре.

Този цех беше много по-малък. Вътре имаше само един агатор и няколко полуготови печки. Едра жена ги спря още на вратата и каза, че тук Ани нямала право да влезе. Урзу обясни, че имат позволение от майка му. Жената се зачуди дали да му повярва, когато от дъното на цеха се чу мощен женски глас:

– Всичко е наред, Зани, пусни ги!

Ани погледна и видя жена на средна възраст, със стройно тяло и буйна кестенява коса. Облечена във фини кожени панталони, с дълга туника, цялата обсипана с лъскави перлички, тя се различаваше съществено от другите жени в цеха. Отправи се към тях с много изправена царствена походка.

– Майка ми – обясни Урзу тихо, с чувство на гордост. Когато наближи, Ани различи твърдия и малко надменен израз на нейното лице. Дълбоки бръчки издаваха сериозните грижи на тази жена. Животът ѝ до Императора сигурно не беше лек.

Ани се поклонилеко, както беше прието при среща с по-високопоставени лица. Урзу я представи на майка си. Тя я премери с внимателен поглед от глава до пети. Остана явно доволна от външния вид на Ани и

попита какво по-точно я интересува.

– Искам да разбера как ригозите повдигат тази машина във въздуха – отговори Ани.

Майката на Урзу повдигна учудено вежди. Хвърли й проникателен поглед и се обърна към агатора. Накара една от работничките да го отвори и да извади седалките.

На мястото на оставената в другия цех празна част имаше кръгъл диск от лъскав метал с три странно завъртени спираловидни отвора. Те бяха свързани с широка прозрачна тръба, цялата усукана по непонятен начин. Тръбата влизаше в цилиндрична бака, пълна с черен прах. Баката имаше два отвора: в центъра се поставяше горивото, а отстрани малък кристал потъваше в специална вдлъбнатина. Кристалчето беше свързано със стартера и управлението. Ани попита дали може да го види как работи. След известно колебание господарката натисна копчето за старт. Кристалчето потъна в отвора и започна да свети със силна оранжева светлина. В резултат на това ставаше нещо с черната смес в баката и с горивото. Ригозите почервеняха, а сместа се задвижи. С голямо учудване Ани видя как прахът се превърна в течност и се спусна по тръбата. Там тя се завихри по невероятен начин. Агаторът се издигна на половин метър.

Наблюдавайки напрегнатия интерес на Ани, майката на Урзу задвижи ръчките леко напред и настрани. Кристалчето се завърташе и течността променяше направлението на движението си. Агаторът се кладушкаше, следвайки движенията на ръчката. Механизмът беше изключително прост, но физическите закони, които задвижиха тук сместа и начина, по който това движение се предаваше на агатора, останаха напълно неразбираеми за Ани. Тя постави ръката си под отворите от долната страна на диска и усети леко дърпане в тях. Имаше някакво невидимо излъчване.

Изключиха машината, кристалът излезе от баката, престана да свети и черната смес веднага се отдръпна обратно, после се превърна пак в прах. Агаторът се спусна на пода.

Ани се замисли какъв точно въпрос да зададе. Толкова много неща не и бяха ясни, че не знаеше от какво да започне. Другите я гледаха с напрегнато очакване. Реши да попита за нещо просто:

– Какъв е материалът в баката и откъде е кристалът?

– Черният прах идва от дъното на едно езеро, намиращо се в провинция Кутуро. Той се промива няколко пъти и се пресова. Що се отнася до кристала, той е от лабораторията на Императора. Не знаем нито от

какъв материал е, нито как го създава. Получаваме го готов, – обясни господарката.

Въпреки че вече знаеше, че няма да получи никакъв ясен отговор на следващия си въпрос, Ани все пак го зададе:

– А какви са лъчите, които усетих под тези странни отвори?

– Лъчи ли? Това, което усещаш там, е силата, породена от взаимодействието на тези три различни вещества – отговори Урзу. – Тази сила отслабва земното притегляне под агатора и така му позволява да се издигне във въздуха.

Урзу демонстрираше гордо познанията си и Ани видя, че дори майка му се изненада. Но Ани регистрираше това само на ръба на съзнание-то си, по-важното беше, че тази машина явно работеше с антигравитация. „Господи – помисли си тя, – какво ли щяха да дадат на Земята за това изобретение!“

Нямаше какво още да види тук. Щеше да разбере повече, като разпита Урзу насаме за тези неща. Тя благодари за възможността да види агатор отвътре и те напуснаха цеха.

Обърна се към Урзу с молба:

– Разкажи ми още нещо за тази сила, която повдига агатора.

Но той не можа да ѝ даде по-подробни сведения. Дори не знаеше дали си има име. Отново със смях я препрати при баща си за повече информация и с това приключи темата. Имал да решава някаква задача и я остави сама.

* * *

През целия следобед Ани се разхождаше из града. Вече не се притесняваше да влиза в малките магазинчета и Дюкянчета. Продаваха майсторски изработени занаятчийски изделия и Ани си хареса една бяла платнена блуза. Даде цяло състояние за нея. Беше поканена на вечеря с майката на Урзу и имаше нужда от нещо по-прилично.

Навсякъде в града беше чисто и спретнато. Никъде не видя просяци или сатариани в дрипи. Поддържаха нисък, но достатъчен жизнен стандарт.

Рядко се срещаха по-богато облечени хора. Знаеше от съветника, че такива има, но те избягваха да демонстрират по-големите си възможности. Императорът не търпеше някой да му прави конкуренция в лукса. Въпреки че съкровищниците му бяха пълни с всякакви ценни неща, той не обичаше да ги показва. Жена му беше достатъчно умна и следваше

неговия пример. Само синът му се хвалеше с хубавите неща, които притежаваше.

Ани се замисли какво ли щеше да стане, ако тази диктатура се смени с така хвалените свободни демокрации на западните цивилизации на Земята. Сигурно щеше да настъпи пълен хаос за доста време напред. После напредъкът щеше да дойде много бързо, но дали нямаше да стане както на Земята, където развитието на хората изоставаше от развитието на техниката? Чувстваше, че я обхваща симпатия към все още непознатия й Сатара. Усети нарастващо нетърпение да се запознае с него, въпреки безспорния риск, който криеше такава среща.

Сети се изведнъж за Боар и за това, че той чуваше всяка нейна мисъл. Стана й забавно от представата, че може би той се ужасяваше от тези нейни намерения. Беше готова да помоли за аудиенцията при Императора, само и само, за да подразни Боар. Още не му беше простила напълно вчерашното отблъскване.

Прибра се привечер и се приготви за вечеря. Облече някакъв панталон, новата риза и отрязаното елече. Завърза големия кристал в лента и го окачи на шията си, а двата малки хвана в обръч за лявата ръка. Хареса се в огледалото и зачака Урзу.

След като влезе в хола, той отново се възхити от добрия й вкус. Обеща й още по-хубави шлифовани кристали за накити и тръгнаха към покоите на майка му.

Оказа се, че те се намираха-точно над нейния апартамент. Обстановката беше подобна, но мебелите бяха по-красиви. Различни дребни произведения на изкуството допълваха интериора.

На дивана зад пригответената маса седеше господарката на замъка в тъмносиня рокля от плат. Ани трябваше да ревизира мнението си, че тук признават само кожата за облекло. На Сатариус нямаше много растения, от които можеха да се добият влакна и роклята й сигурно беше доста скъпа.

Вечерята протече спокойно в сравнение с тази преди два дни. Майката на Урзу я разпитваше за семейството й и Ани трябваше да измисля разни истории. За щастие това не интересуваше особено господарката и те бързо преминаха към днешното посещение в производствените халета. Ани още веднъж благодари за това, че й бяха позволили да види агаторите и попита за другите производства в крепостта.

Зарадвана от нейния интерес, майката на Урзу й разказа подробно за проблемите, които имаше да решава. Ани слушаше внимателно. Съветникът се беше занимавал само с политическото управление на

провинциите и тя нямаше спомени за икономиката на планетата. Питаше за отглеждането на реколтата и животновъдството.

Урзу скучаеше през цялото това време. Това бяха женски работи и те не го вълнуваха. Чакаше с нетърпение да свърши вечерята и да отиде на среща с приятелите си.

Когато жените най-после приключиха, той покани Ани да му прави компания и тя нямаше как да откаже. Вечерта досущ приличаше на вчерашната и завърши по същия начин. Само, че Ани вече не преживяваше нещата така силно. Изглежда започваше да свиква със странните навици на Урзу.

Този път тя беше дъвкала от билката само две листенца и се събуди рано без главоболие. Урзу щеше да стане късно и Ани чакаше да настъпи времето за срещата с Ри-нес, един от приятелите на Урзу.

Беше й интересно какво ли щеше да й поиска. Предната вечер Ри-нес беше издебнал кратко отсъствие на Урзу, за да се обърне към нея с молба за тайна среща. В първия момент тя реши да откаже, но й се стори, че тук става дума за нещо друго, а не за обикновено randevu. Той изглеждаше доста притеснен от молбата си. Забеляза, че Ринес въобще не взе от билката. Явно искаше да остане с ясна мисъл. Уговориха се за следващия ден рано сутринта.

Имаше време дотогава и Ани реши да се заеме с нещо, което искаше да направи отдавна. Остави всички спомени на съветника да се появяват в хронологична последователност. Картините минаваха с бясна скорост през нейния мозък. Спираше ги от време на време, за да се концентрира върху някои подробности:

Произхождаше от семейство на търговци. Едно скучно детство като много надарен ученик. Удовлетворението от отличния завършек на учението и предложение да работи в областната управа на голяма провинция. Проблемите с природните бедствия – земетресения, наводнения, урагани. Последвал глад и налагане на строг хранителен режим. Възстановяване на пътищата и награда за отлично справяне с работата. Повишението, преместването в Главния град. Жената на живота му и трите им деца. Следващото повишение и работата в канцеларията на крепостта. Първото встъпване в кулата. Императорът. Ядовите с въстаниците в три от провинциите. Успешното потушаване. Издигането като помощник на първия съветник. Разговорите с Императора. Встъпване в длъжност Първи съветник. Мъчителната работа под погледа на Императора. Тайните заговори с другите съветници. Сънят. Откриването на Камъка.

Бягството по тунела към града. Стражата на портата и залавянето. Смехът на Императора. Погледът му и краят...

Главата ѝ се замая. Не беше наясно колко от това тя запомни вече със собственото си съзнание. Имаше някои много интересни сведения за управлението на царството, за чувствата на тези хора към близките си, за местонахождението на кутията с Камъка на мъдростта ѝ на пътя за бягство, които тя не трябваше да избере. Но като че ли най-интересното беше начинът, по който Императорът го беше умъртвил. За съжаление, тя не можа да разбере какво точно правеше той с него. Споменът беше скрит от огромния страх, изпитван от съветника.

Стана време да излезе за „тайната“ среща. Настоя пред Ринес за такова място, където всички да могат да ги видят. Ако проведяха срещата много скрито, биха могли да плъзнат всякакви слухове. А така Ани щеше да намери при нужда някакво приемливо обяснение.

Той чакаше на една купчинка едри декоративни камъни, закрити откъм двореца от плътни високи храсти. Ани седна срещу него и зачака нетърпеливо да разбере за какво става дума. Ринес мачкаше листо в ръцете си от вълнение и млъчеше. В нея вече се надигаше досадата, когато той най-накрая проговори:

– Искам да те помоля за нещо, но не те познавам достатъчно добре и рискувам живота си, ако ме издадеш на Урзу – обясни той странното си поведение. Отново замълча за малко. Не му беше лесно да изплюе камъчето и Ани чакаше с напрегнат интерес. Странното въведение подкрепяше първоначалното ѝ подозрение, че тук става дума за нещо важно.

– Аз принадлежа към една от групите за съпротива, целта на която е да сваля Императора от власт и да коронясаме Урзу още сега – измърмори той и изчака да види как Ани ще реагира на думите му.

Тя веднага съжали, че се беше съгласила на тази среща. Само това ѝ липсваше! Нямахме никакво намерение да се забърква в тукашните интриги за власт. Едва ли щеше да има полза от такова сътрудничество. Но нямаше какво да прави. Ако сега откажеше, тя щеше да представлява голяма опасност за тях и те сигурно щяха да търсят начин да я премахнат. Ани нямаше нужда от врагове. Но кой знае какво искаха от нея? Това можеше сериозно да застраши мисията ѝ. За всеки случай тя реши да се държи предпазливо и да печели време.

– Разбирам желанието ви да се преборите с Императора, но не виждам какво мога да помогна аз. Ти по-добре от мен познаваш Урзу и замъка. Аз съм тук от три дни и не познавам никого.

– Така е. Но на теб ти показаха производството на агаторите, а аз

съм от десет години приятел на Урзу и досега не са ме допусkali до цеховете, – продължи Ринес, облекчен, че тя поне подкрепяше идеята за ликвидирането на Императора. Никак нямаше да му е лесно да я погуби, каквито бяха инструкциите му в случай, че тя не се съгласеше да им помогне. Носеше шип от обагрено цвeтe в себе си. Достатъчно беше едно убождане и тя щеше да умре след две минути. Ани беше много хубава момиче и той не желаше смъртта ѝ.

Още като я видя за пръв път, той разбра какъв безценен помощник можеше да бъде тя за идеята им. Веднага докладва за нея на групата. Другите не бяха толкова въодушевени. Искаха първо да разберат от къде е и какво представлява. Лекотата, с която тя влезе в замъка, им се видя съмнителна. Дали тя не бе поредната клопка на Императора? Щеше да е съвсем в негов стил да им подхвърли шпионин по този начин.

Но Ринес не вярваше в това. Засега не забелязваше никаква връзка между нея и Императора. Освен това времето ги притискаше. Трябваше да си осигурят един работещ агатор на всяка цена. Всичките им опити досега се бяха провалили. Когато докладваха на Императора за откраднат агатор, той просто правеше някаква магия и точно този агатор се разваляше. Каквото и да опитваха, не можеха повече да го стартират. Не разбираха какво става с машините. Опитаха да се доберат до някои от работниците в цеха, но и те нищо не знаеха. Ринес се надяваше, че Ани може да е разбрала нещо за действието на тези машини. Разказа ѝ какво искали да знаят.

Ани помисли. После попита:

– Ако правилно съм те разбрала, разполагате с няколко агатора, а те не работят. И не знаете защо. Видях вчера как работи един агатор, но това може да се окаже недостатъчно.

Беше ѝ интересно да узнае, че Сатара осъществяваше пълен контрол върху агаторите. Сигурно кодираше всеки по отделно, за да има достъп до точно определена машина. Тъй като единственото нещо, с което Императорът лично участва при построяването на агатора беше онзи малък кристал, най-вероятно той беше ключът към загадката.

– Ти виждал ли си как изглежда агатор отвътре? – попита тя Ринес.

– Не, не съм.

– Там има един малък кристал свързан с копчето за стартиране на агатора. Той влиза и излиза в една бака пълна с черен прах. Донеси ми един такъв кристал от развален агатор и ще видя дали мога да ви помогна.

Искаше тази компрометираща среща да свърши по-скоро. Едва ли

някой ги подслушваше, но рискът беше голям. Нищо чудно Императорът да знаеше за Ринес и тя трудно щеше да се измъкне с обяснения.

Каза му, че бърза да се върне в двореца, за да я заvari Урзу там, когато се събуди, и си тръгна.

* * *

Беше се прибрала от петнадесетина минути, когато вратата се отвори с трясък и Урзу влетя в стаята. Със светнали от радост очи той ѝ подаде малка кутийка, досущ като тази от ония ден. Ани му се усмихна и я отвори. Бяха два напълно еднакви, огромни розови кристала. Би трябвало да струват цяло състояние. За момент Ани съжали, че не можеше да ги вземе със себе си на Земята. Толкова бяха красиви! Благодарил му и попита:

– Няма ли да те бие баща ти, ако разбере как ограбваш неговите съкровища?

Урзу се нацупи:

– Това не са неговите скъпоценности, а моите! Той не се интересува от шлифовани скъпоценни камъни. Държи разни грозни нечисти кристали в естествения им вид, калта от всякакви езера, черна и бяла земя, кости и рога от животни и кой знае още какви гадости – Урзу се възмушаваше истински. – Ползва ги, когато прави магиите си, и не дава на никого да се докосва до тях. Има например един най-обикновен камък, заради който уби преди няколко години най-добрия си съветник.

Съзнанието на Ани светкавично се проясни и тя реши да не изпуска момента:

– Заради обикновен камък казваш? – Тя се направи на наивно учудена.

– Сигурно е много красив!

– Хич не е! След този случай бях любопитен и се вмъкнах в съкровищницата му. Като го погледнах, просто не можах да повярвам, че съветникът може да посегне на такова нещо.

– Взе ли го в ръка? – попита Ани развълнувана.

– Не, оставих го в кутията и огледах другите неща наоколо. Нищо не ми хареса и си тръгнах.

– Трябва да има нещо тук! Не мога да повярвам, че един съветник е готов да умре за един никакъв камък, – измърмори Ани.

Отново се движеше по ръба на бръснача. Боар беше прав, рискуваше прекалено много. Щеше ли Урзу да обърне внимание на повишения ѝ интерес към този камък?

– Ще ти го покажа някога за да ми повярваш – смееше се той.

Сърцето на Ани направо подскочи от радост. Беше постигнала повече, отколкото се надяваше. Отново се потвърди старата максима, че рискът е благородно дело. Щеше да напомни на Урзу за това обещание някой ден.

Урзу махна с ръка, като че ли прогонваше досадна муха, и каза:

– Сега имам други грижи. Баща ми всеки втори ден ми дава по една задача за решаване, а този път аз нищо не можах да измисля.

– Каква задача? – полюбопитства Ани.

– Иска да се науча да управлявам сам царството и измисля всякакви сложни ситуации. Трябва да намирам най-доброто решение. Каквото и да измисля, той никога не е доволен. Не съм мислел достатъчно комплексно. Нали ще имам съветници, а и има още много време, докато се наложи аз да управлявам. Но баща ми е непреклонен. Измъчва ме с тези задачи! – Урзу беше явно загрижен и Ани предложи помощта си. Той я погледна изненадан.

– Наистина ли те интересува това? Майка ми е останала много доволна от теб и за първи път иска да задържа момиче до себе си. Ако ми помагаш и при решаването на задачите, ти просто не би имала цена! – засмя се Урзу някак облекчен. Очевидно нямаше нищо против това, да обсъжда проблемите си с някого и започна да ѝ обяснява за какво става дума.

Задачата беше следната: в една провинция имало голямо наводнение от придошла река. Реката всяка година излизала от коритото си, но този път опустошенията били особено големи. Управителят събрал средства за издигане на бент покрай реката срещу честите наводнения. Но сега въпросът бил, дали да ги даде за строежа или за изхранването на гладуващото население до следващата реколта. Парите щели да стигнат само за едно от двете неща. Какво би трябвало да направи управителят?

Урзу нервно кършеше ръце. На Ани задачата се видя проста, но той явно не знаеше какво да прави.

– Аз бих дал парите за храна на тези нещастници – започна да обяснява Урзу. – Ако ги оставя гладни, те биха могли да се оплачат от мен и да ме свалят от поста. Но много добре разбирам, че това решение няма да се хареса на баща ми. Прекалено просто е.

– Има друга възможност – успокояваше го Ани, – би могъл да построиш бента и да изхраниш криво-ляво населението.

– Това не е възможно! Нали парите стигат само за едното – възрази Урзу.

Ани се усмихна и започна да обяснява:

– Ако използваш всички здрави жени от засегнатата област за строже на бента, те биха спечелили достатъчно пари за изхранването на семействата си. Така с едни и същи средства решаваш и двата проблема.

Урзу застина и я погледна смяян. После скочи радостен от дивана и нададе вик:

– Това е! Знаех, че трябва да има и друго решение. Той се нахвърли върху нея, прегърна я и я целуна.

– Ти си много умна – ще те задържа като мой съветник – каза той ухилен. Скочи на крака и изтича щастлив от стаята.

Ани не беше толкова възторжена. Нещо ѝ подсказваше, че радостта му щеше да трае кратко.

* * *

Вечерта Урзу се върна омърлушен. Както Ани очакваше, бяха му окастрили крилетата на радостта. Бил при баща си и му предал решението на задачата. В първия момент Императорът се бил зарадвал и го похвалил. Но после се бил замислил и Урзу вече бил сигурен, че се е досетил за чуждата помощ. Но нищо не го попитал, само му дал нова задача и го подканил да помисли добре над нея.

Притеснението на Ани растеше, докато Урзу разказваше за тази среща. Дали Императорът се беше досетил за помощта ѝ? А може би просто беше прочел мислите на сина си. Но задачата беше проста и не бяха нужни необикновени способности за решаването ѝ.

Урзу предложи да се поразходят с агатора докато залязва Малкото слънце и тя с удоволствие се съгласи. Времето беше хубаво и те потеглиха направо към градската стена, този път на север. Урзу караше бързо и нервно. Мрачното му настроение сигурно беше свързано с новата му задача. Но засега той явно не желаше да говори за нея и Ани реши да не любопитства.

Даде ѝ да покара агатора, а сам седеше вгълбен в себе си на задната седалка. Ани използва момента, че той не ѝ обръща внимание и опита различни сложни номера с агатора. Заради късния час наоколо нямаше никой и в нея отново се надигна почти непреодолимото желание да влезе в периметъра на общуване е Боар. Трябваше да събере цялата си воля, за да не тръгне към планините. Спомените за последната среща с Боар направо я смазваха и тя изпадна в същото мрачно настроение като Урзу. Искаше да избяга по-далеч от това изкушение.

– Вече е късно, трябва да се връщаме – напомни тя на Урзу.

Прибраха се вече по тъмно. Ани за малко да измръзне в отворения агатор, каран от Урзу по възможно най-бесния начин.

– Ще ме разболееш така – оплака се тя. Но в отговор получи само едно неясно пожелание за лека нощ. Урзу бързо се отдалечи с приведен от тежки грижи гръб. Новата задача направо го съсипваше, но той държеше да се справи сам с нея и Ани се проникна с известно уважение към това момче. Реши да не се отдава на спекулации относно задачата, а да чака до сутринта. Сигурна беше, че Урзу пак ще опре до нейните съвети.

Седна пред камината и се замисли за днешните събития. Урзу нищо не я попита за срещата ѝ с Ринес. Или не беше разбрал още, или беше зает прекалено със собствените си проблеми. Ани се чувстваше притеснена. Нямаше представа какво да прави с противниците на Императора. Опасността, да провали всичко постигнато досега, беше съвсем реална. Нямаше им никакво доверие. Не вярваше Императорът да стои зад това – тя не би трябвало да има някакво значение за него, за да я изпитва по този начин. Но тайните организации можеха да се окажат по-опасни от него. Ринес се държа доста странно днес преди да му отговори. Тя забеляза облекчението му, когато не отказа сътрудничеството. Какво ли ще се да направи в противен случай?

Имаше чувството, че се беше разминала на косъм със смъртта. Да пропътуваш половина Вселена, за да задигнеш скъпоценна вещ с важно значение за света и да те убие някакъв местен глупак, защото не сътрудничиш на незначителното му дело, това би било върхът на несправедливостта.

С тези неприятни мисли в главата тя се приготви за сън.

* * *

През нощта спа много неспокойно. Присъниха ѝ се Веова и ангариете. Настояваха да действа по-бързо и да не се занимава със странични неща. После видя Боар, не като обикновено – на топка – а с тяло, приличащо на човешко, с прекрасна осанка и много тъжни очи. Той протегна ръцете си към нея, а тя се отдалечаваше от него като всмукана в празното пространство зад себе си. Той ставаше все по-малък и по-малък и накрая се превърна в светеща точка на небето. Остана там като звезда. Ани се протегна, но не можа да го стигне. Обърна се и видя бунтовници с ножове и сопи да се нахвърлят към нея и да викат: – Помогни ни, помогни ни. Но тя нямаше как да им помогне и те се избиваха помежду си. Тогава от мрака се появи един висок ангар, златокос със зелени очи,

усмихна ѝ се и каза приятелски: Здравей, аз съм Сатара. Ела да живееш и работиш с мен и ти ще бъдеш щастлива. Но изведнъж той се превърна в малко, красиво момче с черна коса и се смееше. После протегна ръцете си към нея и викаше първо весело, а после изплашено – „Мамо, Мамо...“ Тогава видя трупа на Урзу и главата на Императора в праха. Тя се обърна ужасена и побягна, като скачаше от звезда на звезда, за да стигне онази, в която се бе превърнал Боар. Колкото и бързо да се придвижваше напред, той оставаше все така далеч от нея. Само Веова се появи и ѝ посочи Земята, синя и прекрасна. Там ти е мястото, – каза той, хвана я за кръста и я метна нататък. Летеше като метеор, докато не се удари о земята...

Ани се събуди цялата в пот. Лежеше на пода до леглото. За пръв път тя сънуваше така ясно, откакто се приземи на тази планета. Остана като зашеметена. Какво означаваше всичко това? Да не би Веова и неговите ангари да и прашаха този сън така, както бяха пратили едно време сънят на съветника?

След закуската излезе в града да се поразходи. Вървеше бързо, с намерението да умори силното си тяло. Не можа да прогони мисълта за съня от главата си. В по-голямата си част, той не беше загадка за нея, но имаше и смущаващи моменти в него. Само в едно беше сигурна. Той беше едно предупреждение.

Беше седмият ден от пристигането ѝ на планетата. Би могла да каже, че се чувстваше като вкъщи. Много рядко я спохождаха спомени за Земята. Само веднъж помисли за мъжа и децата си. Те като че ли бяха престанали да съществуват. Стана ѝ малко съвестно за това, че не изпитваше тъга по тях. Провалеше ли се тук, тя нямаше да ти види вече. Това обаче не я вълнуваше особено. Чувстваше се така, все едно вече е умряла там. Земята и земните работи не я интересуваха повече.

Намираще се на Сатариус и трябваше да свърши определена работа. А след това и Сатариус нямаше да има никакво значение за нея. Нито Урзу, нито Императорът, нито Веова. Остана само едно, което беше наистина важно – онова енергийно кълбо, което се бе превърнало в звезда.

За миг тя осъзна много ясно съдбата си, но се препъна в един вързоп и всичко изчезна.

– Гледай къде вървиш! – извика ядосано една старица след нея.

Ани се огледа и побърза да се върне в двореца. Знаеше, че там ще я чака работа.

Урзу я посрещна още на портата на крепостта. До него стоеше агаторът. Беше много ядосан и нервен.

– Къде се мотаеш цяла сутрин? Толкова време те търся. – Той нетърпеливо я подкани да се качи в агатора. – Вчера получих от баща си една много странна задача, но не стига това, ами иска да чуе решението ѝ още днес. За първи път разполагам само с един ден за решаване на задача.

Потеглиха в западна посока. Наближаваше обед и Голямото слънце прежуряше силно въпреки късната есен. Преминаха през слабо населена област и спряха в една рядка горичка. Въпреки че не бяха преминали градската стена, местността изглеждаше уединена.

Урзу скочи от агатора, взе някакъв пакет и се настани десетина метра по-нататък под широката сянка на едно дърво. Ани го следваше заинтригувана. Той извади няколко кифли от пакетчето и те мълчливо закусиха. После се облегна на дървото, затвори очи и я запозна със задачата:

– Трябва да се намери начин да се вземат излишните пари от богатите търговци, без те да го усетят.

Ани се замисли. Този път задачата не беше елементарна. Твърде комплексно решение се изискваше по този проблем. Опита се да измъкне нещо от паметта на съветника, но на него не му бяха поставяли такива задачи. Трябваше сама да намери решението. Загледана в ниската трева в краката си тя започна да мисли на глас:

– Би било добре да дават парите си по собствено желание – започна тя разсъжденията си. – Това те биха правили само за някоя много желана стока. Коя може да бъде тази стока, Урзу?

– Не знам, може би агаторът, – отговори той.

– Не, агаторът не е подходящ. Веднъж купен, той няма да се развали дълго време. Трябва да е нещо, което бързо се употребява и от което има постоянна нужда – продължи Ани.

– Постоянна нужда има само от вода и храна, но те са необходими на всички хора, не само на богатите – възрази Урзу.

– Да, така е. Не трябва да е храна, а нещо не толкова важно, някакъв деликатес, нещо луксозно – Ани вече предчувстваше решението.

– Като билката! – Извика Урзу в изблик на прозрение. Но после добави разочарован: – Не става! Тя расте в изобилие навсякъде.

– Затова трябва да се наложи някакво ограничение за употребата ѝ. Например закон. Така стоката вече е по-ценна – продължи Ани.

Очите на Урзу се разшириха и той се изправи развълнуван.

– Да не искаш да кажеш, че баща ми издаде закона за ограничаване на употребата на билката с тази цел?

Ани се усмихна. Оставяше Урзу сам да се досеща, доколкото успяваше да го стори. Продължи да разсъждава на глас:

– Билката е много подходяща. Хората се пристрастяват към нея. Тя е вредна за здравето в големи количества. Затова законът е много хуманен и никой не може да го оспори. – Ани чакаше следващото възражение на Урзу и той наистина се досети:

– Но когато продаваш нещо в малки количества, то не може да носи големи печалби. Билката не е много скъпа.

– Забравяш, че отпуснатото количество не е достатъчно за истинското удоволствие – подсети го Ани.

– Черният пазар! Там билката е много скъпа. Но парите отиват при контрабандистите, а не в държавната хазна. – Урзу още не загряваше напълно. Ани му остави време.

– Значи, вече нямаме богати търговци, а богати контрабандисти – нали? – Ани чакаше с нетърпение неговия отговор.

– Контрабандистите са бедни хорица. Освен нарезки по лицето и ръцете те не са спечелили много – засмя се Урзу. – Стражарите обикалят непрестанно наоколо и им издирват скривалищата. Каквото намерят, го конфискуват. Складовете на крепостта са пълни с тяхната билка, а парите им пълнят хазната на ба...

Урзу замълча като ударен от гръм. След това скочи на крака и затича в кръг около дървото. Като че сякаш не му достигаше въздух. Най-накрая беше разбрал.

– Контрабандата! – Викаше той, треперейки, – баща ми разчита на контрабандата за попълване на хазната! Това не е възможно, не е възможно...

Не можеше да се успокои. Изведнъж спря и се засмя. Хвърли се до Ани на тревата и с облекчение каза:

– Не е вярно! Поддържането на стражата също струва пари. Ако нямаше контрабандисти, нямаше да има нужда и от стража.

Беше твърдо убеден, че е оневинил баща си от чудовищното подозрение. Ани обаче не го остави да си почине.

– Нима? Само заради контрабандистите ли държи стражата? Не съществува ли тя, за да пази него и семейството му от претенденти за трона? А такива винаги е имало. Контрабандистите му помагат да държи стражата си във форма, да не се размекват и да не стават мързеливи.

Урзу я погледна ужасен. Тя не знаеше, дали е от прозрението на

истинските политически игри на баща му или от нейните умения да ги разкрие. Добре поне, че на Сатариус не познаваха по-страшни оръжия от боздугана, меч и копие. Иначе и търговията с тях щеше да се върти на пълни обороти.

Облаци се гонеха по небето. Скоро щеше да завали.

Вятър раздвижи клоните над главите им. Ани стана и подкани Урзу:

– Мисля, че решихме задачата. Можем да се върнем. Урзу я погледна безпомощно и тихо попита:

– Как да му кажа това? Той никога няма да повярва, че аз съм стигнал сам до този извод. Какво да правя?

– Кажу ми истината, той все едно ще я разбере. И без това е време да се запознаем.

Предстоеше ѝ най-трудната част на мисията – Императорът. Изведнъж Ани си спомни съня от миналата нощ. В него имаше покана. Имаше ли Камъкът въобще някакво значение или беше само средството, за да се състои тази среща между нея и Сатара?

* * *

След като се върнаха в двореца, Урзу побърза да се прибере в стаята си. Трябваше да се успокои напълно ѝ да се подготви психически за трудната среща, която му предстоеше. Нямаше представа как да каже това, което бе открил с помощта на Ани, на баща си.

Прозря, колко слабо го познаваше. Гордеше се с умението му да държи здраво юздите на тази държава. Но никога не се беше замислял колко много на вид дребни решения вземаше всеки ден Императорът, за да поддържа властта си. И колко от тези решения не бяха съвсем почтени. Възхищаваше се на далновидността му, но се гнусеше от нечестните му методи. Кой знае какво още му предстои да разбере! За това ли всички толкова се бояха от баща а най-много близките му съветници? Те очевидно разбираха най-добре как Императорът управлява тази планета.

Отново се учуди на способността на Ани да разкрива действията на Императора в истинската им светлина. Но за разлика от него, тя като че ли не ги осъждаше. Беше в двореца от четири дни, а разбираше баща му по-добре от него. И как умееше да обяснява!

Урзу за пръв път намери в Ани опората, която търсеше отдавна. Още тогава, на площада, той просто не можа да я отмине. Беше като омагьосан от будните ѝ очи.

Вече не вярваше на историята ѝ за планината Кибу. Трябва да е получила някъде много добро образование. Вероятно баща му има пръст в тази работа. Урзу нямаше друго обяснение. На Императора би му прилягало да избере отрано подходящо момиче за сина си, да я обучава и да свърже двамата в подходящ момент.

Но това нямаше особено значение. Беше се влюбил в това момиче и вече не можеше да си представи как би живял без нея.

Тя му придаваше сигурността, от която имаше нужда. В нейно присъствие той вече не се чувстваше толкова безпомощен, както досега.

Родителите му никога не бяха имали време за него. Майка му все обикаляше крепостта и провинциите, за да урежда разни неща. А баща му въобще не излизаше от кулата си, с дни не напускаше лабораторията. И даже когато се появеше възможност да говори с него, Урзу не разбираше думите му. Императорът изказваше мислите си по странен начин, говореше като че ли винаги само на себе си. Очакваше синът му да се досеща сам какво е имал предвид, но Урзу имаше нужда от пояснения.

А Ани умееше точно това. Тя обясняваше нещата с прости думи. За него тя беше по-скоро и майка, и баща, отколкото любовница.

Събра цялата си смелост и тръгна към кулата. Баща му се разправяше с втория си съветник за нещо и Урзу зачака. Наблюдаваше го и усети завистта си. Защо нямаше нито внушителния му вид, нито мощния му глас, нито острия му ум. Чувстваше се пренебрегнат от природата и проклинаше лошата си съдба.

Императорът се обърна към него с вечната си снизходителна усмивка и сякаш го прониза с очи. Урзу страшно мразеше този поглед – като че ли сваляше обвивките ти една по една – от дрехата, минава през кожата и стига най-съкровените ти мисли. Но този път Урзу злорадстваше. Сега щеше да му хвърли обвиненията в лицето.

– Както виждам, решил си новата задача. – Императорът седна удобно на стола си. – Говори!

Урзу изведнъж осъзна, че няма вече за какво да говори, че баща му знае какво ще каже. Но нямаше смелост просто да си мълчи.

– Ти си измислил номера с билката и контрабандата! – почти извика Урзу.

Императорът се засмя на сериозния вид на сина си.

– Много се възмущаваш, сине – каза той с отсенки на топлота в гласа си. – Управлението на държавата е мръсна работа. Не си ли го разбрал вече? Не си ли по-силен, по-хитър и по-умел от другите, веднага ще се простиш с властта. Малкия човек трябва да се пази, но големия

трябва да се стъпче. Ако спазваш този принцип, дълго ще управляваш.

– Това е много гнусна философия – отговори Урзу, – аз не искам да управлявам така.

– Няма да имаш друг изход.

Урзу се ядоса. Сигурен беше, че когато дойдеше неговото време, той нямаше да прилага този принцип. Ценеше приятелството и беше убеден, че може да постигне добри резултати и с по-мек режим.

Императорът го гледаше със съчувствие. След това рязко стана и се отправи към него. Непонятна паника обхвана Урзу и той едвам устоя на порива за бягство. Като зашеметен чу мощния глас на баща си:

– Утре вечер е сезонното събиране на управниците и семействата им. Искам да доведеш момичето, което ти помага.

Той излезе от стаята, без да обърне повече внимание на сина си.

Урзу бавно излезе от вцепенението си. Ани отново се оказа права. Баща му просто знаеше за нея. Кой ли го информираше за подробности-те от личния му живот? Откъде знаеше, че тя му помага?

Нямаше отговори на въпросите си. Изведнъж се сети, че не беше получил нова задача и се зарадва. Можеше спокойно да събере приятелите си и да се отдаде на приятните страни на живота.

Затича се радостен по стълбите надолу, за да организира поредното парти.

* * *

След като Урзу я остави сама, Ани отново излезе от крепостта. Нямаше какво да прави в стаята си. Обиколи пазара, който вече щеше да се разтуря за днес. Голямото слънце се спускаше стремително към залез. Имаше още три часа, докато мрака и студа сковяха този град.

Силен копнеж по Боар и желание да го чуе я връхлетя. Въпреки че знаеше, че той може да възприема всичко, което тя мисли, такава едностранна връзка беше някак си нереална за нея, и нямаше никаква стойност. Но не се надяваше той да наруши мълчанието, което си бе наложил в името на тяхната безопасност. Подтискаше чувствата си, за да не го измъчва.

Някъде хлопна врата и тя се стресна. Огледа се. Потънала в мислите си, тя не бе обърнала внимание на пътя и сега се намираще в непознат квартал. Тъкмо искаше да се върне, когато някой много грубо я хвана отзад за ръцете. Обърна глава и видя две великанки.

– Тихо – изсъска една от тях, – ако викнеш, свършено е с теб!

Натиск на остър предмет в кръста ѝ потвърждаваше сериозните им намерения. Ани се огледа за помощ, но улицата беше тиха и безлюдна. Нямахме смисъл да се съпротивлява.

Звялякоха я в някакъв двор, завързаха очите ѝ със смърдящ кожен парцал и я бутаха напред. Влязоха в една къща и се спуснаха по стълби надолу. Това не беше просто мазе. Отнякъде духаше и Ани прецени, че се намира в подземен коридор. Стените бяха зидани с груби камъни и скоро тя усети острата миризма на канализацията.

Това можеха да бъдат само бунтовниците. Спомни си за разговора с Ринес и си помисли, че методите им стават по-грубички. Нямахме смисъл да пита спътничките си, къде я водят. Напрягаше сетивата си, за да запомни безкрайните завои, но скоро се отказа. Имаше чувството, че я водят в кръг.

Най-накрая тази разходка свърши и жените избутаха Ани по някакви стълби нагоре. Покрай кожата се прецеди отново светлина и някой махна гадната превръзка от очите ѝ. Ани премигна от ярката светлина на свещите. Беше в голямо помещение, напомнящо празен склад. В дъното имаше маса с няколко стола и оттам я гледаха дузина очи.

Бяха мъже и жени от всички възрасти. Позна Ринес сред тях. Когато се приближи, Ани видя отчаяната решимост на тези хора. Нямахме да се церемонят много с нея, ако тя не им вършеше работа. Подвоуми се дали да съжалява повече тях или себе си. Борбата срещу Императора беше отнела живота на много от техните съратници и те рискуваха много, показвайки се сега пред нея.

– Извинявай за неприятния начин, по който трябваше да те доведем тук, – заговори Ринес, – но сигурно разбиращ, че така се налага.

Ани само кимна с глава. Гледаше право в него, без да обръща много внимание на останалите. Не искаше те да останат с впечатлението, че се мъчи да запомни лицата им.

– Другарите ми искаха да се запознаят с теб, а освен това тук ще можеш да погледнеш един развален агатор.

Ринес замълча и един белококс старец пое думата:

– Ринес е на мнение, че ти можеш да ни помогнеш. Но ние не можем да сме сигурни, дали не те е пратил Императорът за да разкрие организацията ни. Затова първо трябва да те проверим.

Ани се зачуди, какво ли доказателство за надеждност ще очакват от нея. Спомни си безброй подобни сцени от криминални и екшън-филми на Земята и се разтревожи. Нима ще искат сега от нея да убие някой

приближен на Императора?

Но засега нямаше нищо подобно. Просто старецът я покани да коленичи на пода и с тържествено изражение на лице ѝ даде един странен предмет, Ани го разгледа. Представляваше петолъчна звезда с големина на малка чинийка. Беше излят от тъмен метал и имаше знаци от едната страна и гравирана глава от другата. По короната тя се сети, че това трябва да е Императорът.

– Това е истинска Коморова звезда – гордо каза старецът.

Ани беше разбрала за съществуването на такава звезда, когато потърси в паметта на съветника информация за съдебната система на Сатариус. Знаеше, че такава звезда има във всяка провинция и че съдиите ги използват за проверка на показанията на хванатите престъпници. Сега си „припомни“ и подробности:

Имаше някакъв стар мит, че който се закълне в Коморовата звезда и не каже истината, ще бъде страшно наказан. Всички сатарияни вярваха в това и никога не смееха да излъжат, когато държаха тази звезда в ръка. Говореше се, че звездата ще изгори ръката на всеки, опитал се да я излъже.

– Откъде имате това? – попита тя учудена.

– Един бивш съветник на Императора я открадна от замъка. Оттогава проверяваме всички нови хора с нея и така се пазим от шпиони. Императорът няма нужда от звездата. Той по някакъв друг начин разбира, дали някой казва истината или не. Сигурно още не е разбрал за кражбата, защото досега не я е потърсил.

На Ани тази работа ѝ се видя съмнителна. Звездата представляваше нещо като детектор на лъжата и сигурно беше изработена от самия Сатара. Но той едва ли позволяваше други да се възползват от това изобретение без да знае. По-вероятно беше нарочно да е оставил тази звезда на бунтовниците, за да се чувстват по-сигурни. Може би в нея имаше подслушвателно устройство. След като разполагаша с агатори, вече никакво техническо постижение нямаше да учуди Ани на тази планета.

Тя не сподели мислите си с бунтовниците. Едва ли щяха да я разберат. Не беше и сигурна на коя страна на барикадата да застане. Режимът на Императора имаше всички лоши страни на една диктатура – ограничена лична свобода, пълен контрол, силови методи. Но той никога не беше карал този народ, създаден от самия него, да го обича и обожава. Нито един сатариянин нямаше да посегне на друг, за да защити Императора си, увлечен от фанатичната си привързаност. Те се подчиняваха на силата му, но бяха свободни по дух. Откакто пристигна на тази планета,

Ани виждаше едно уредено и относително щастливо общество. Кой знае какво щеше да стане, ако бунтовниците успеяха?

– Вземи звездата в дясната си ръка, сложи лявата отгоре и повтаряй: „Аз не съм тук по поръчка на Императора“ – подкани я старецът.

Ани направо се смая. Това ли беше всичко? Толкова наивни ли бяха тези хора, че мислеха тази клетва за достатъчна проверка за надеждност? Сигурно бяха много суеверни. Един детектор на лъжата винаги можеше да бъде излъган, а въобще не им хрумваше идеята, че някой може да работи за Императора по собствено желание. Тук не се налагаше да лъже. Тя тържествено повтори клетвата и показа дланите си. Нямахше изгаряния и всички въздъхнаха с облекчение.

Старецът си взе звездата и я скри в пазвата си. Ани стана и Ринес я заведе в съседната стая. Другите ги последваха мълчаливо. В сумрачната светлина на няколко свещи Ани видя един четириместен агатор. На външен вид не изглеждаше повреден.

– Ти искаше да видиш един агатор. Сега виж къде е повредата му – каза Ринес.

Ани се засмя.

– Аз ще погледна, но въобще не мога да ви обещаю, че ще разбере какво му е. Видях агатор отвътре само за няколко минути.

Накара ги да го отворят. Извади седалките и всички протегнаха шии да видят какво има под тях. Досега не бяха виждали агатор отвътре. Ани се протегна, за да достигне до ръчките и натисна копчето за стартиране. Кристалчето потъна в баката. Но не засвети. Тя добре помнеше оранжевата светлина в момента на потъването на кристала в черната смес. Самата смес остана неподвижна. Както се бе досетила, повредата беше свързана с кристала. Тя провери за всеки случай и останалите части. Всичко друго изглеждаше наред.

Извади кристалчето и го завъртя на светлината на свещта. Изглеждаше леко помръкнал. Нищо друго не забеляза. Бунтовниците я гледаха в напрегнато очакване.

– Както предполагам – каза тя, – работата е в този кристал. Той се изработва лично от Императора. В работилницата беше прозрачен, а този е помътнял. Може би на светло ще се види някакъв дефект, но не съм сигурна. А и е все едно. Не мога да върша магии като Императора, за да го поправам.

Всички глави клюмнаха и Ани ги съжали. Поне един агатор заслужаваха. Но засега не можеше да им помогне с друго, освен с един съвет.

– Опитайте да намерите такъв кристал от бракуван агатор и го

подменете с този. В работилницата видях, че имат пет-шест стари агатори. Предполагам, че имат някаква друга повреда. При сглобяването на нови агатори не се ползват стари части. Докато открият подмяната, ще можете да карате агатора.

Върнаха се в голямата стая и бунтовниците се събраха да обсъдят нещо. После старецът се обърна към нея:

– Ще те върнем в двореца. Но искаме да знаем всичко за намеренията на Императора. Искаме всеки трети ден преди залеза на Голямото слънце да чакаш наш човек до малката статуя на пазара и да му предаваш новините. Ако не си там навреме, ще сметнем, че си ни предала и няма да бъдеш дълго сред живите.

Тук на Ани ѝ писна. Нахалството на тези нещастници нямаше граници. Тя ядосано повиши тон:

– Да не сте се побъркали? Ако винаги действате по този начин, не е чудно, че Императорът е заловил толкова от вашите съратници. От седем дни съм в двореца, но добре знам, че там нищо не остава незабелязано. Не може да се излиза редовно на три дни и да се чака на едно и също място, без това да направи впечатление някому. Така Началникът на стражата ще ме хване още на третия път. Да не говорим за Императора.

Дали от тона на думите ѝ или от съдържанието им – бунтовниците я гледаха смутени. Но Ани не им остави време да се опомнят.

– Обещавам ви да направя каквото мога. Но ще действам внимателно. Когато има нещо за докладване, аз ще информирам Ринес за това по време на вечерните събирания с Урзу. Нека тогава на следващия ден някой ме чака край статуята при залеза на Голямото слънце. А сега ме върнете веднага, защото Урзу сигурно вече ме търси.

Те нямаха друг избор, освен да се съгласят. Отново ѝ завързаха очите и, този път след по-кратка разходка из подземието, тя се оказа навън, близо до пазара. Търговците си бяха тръгнали, беше вече доста тъмно и по студа Ани усети, че и второто слънце залязва. С един поглед тя запомни мястото и се затича към голямата порта на крепостта.

* * *

На Ани ѝ бяха омръзнали вечерните забави. Имаше доста неща да обмисли и би предпочела да остане сама. След срещата с бунтовниците тя се чувстваше уморена. Надяваше се, че поне за няколко дни ще я оставят на мира. Когато Урзу ѝ съобщи, че баща му я кани утре на сезонното събиране на управниците, тя искаше да се подготви за това събитие.

Но нямаше как да откаже. Остави другите да се забавляват, облегна се на меките възглавници и притвори очи. Нека си мислят, че е съдвкала повече от билката.

Потърси в паметта на съветника всичко, каквото имаше за тези събирания. Оказа се нещо като традиционен семеен прием. Официалният повод беше предаването на сезонните отчети и получаването на инструкции. Скритата цел на Императора обаче бе да проучва висшите кадри в управлението, като тази информация обхващаше и наглед маловажни подробности – облеклото, вкусовете, поведението в обществото и семейството. Управниците бяха длъжни да водят жените и големите си деца, дори това да им отнемаше няколко дни път с агатора. Въпреки това, всички харесваха тези приеми заради възможността да контактуват лично с Императора. Управниците и синовете им ги използваха, за да работят за кариерата си, а жените и дъщерите им, за да се издокарат пред Императора. Ани с изненада откри, че те много си падаха по него.

Порови още малко из спомените на съветника, за да открие необходимите подробности като облеклото, поздравленията, темите на разговор между жените и т.н.

Оценяваше, че това събиране беше идеалната възможност за Сатара да чете мислите на подчинените си. Ани се надяваше, че той ще бъде достатъчно погълнат от това си занимание и няма да й обърне особено внимание. Знаеше, че това само отлагаше за малко проблема, но всеки ден в повече можеше да бъде ценен.

Междувременно другите бяха попрекалили с виното и билката. Повечето от тях заспаха направо край масата. Урзу също не прояви обичайните си желания. Ани го заведе с помощта на лакея до неговата спалня и доволна, че втората част на забавата отпада, отиде да си ляга.

Навън, по стъклата на прозореца, удряше вятърът. Ани си спомни за онзи прекрасен образ от съня ѝ предната нощ, когато Боар приличаше на човек. Изпрати мислено обичта си към близката планина и потъна в сладък сън.

* * *

Подготовката за приема вървеше с пълна сила. Прислугата тичаше между двореца и кулата. Приемът щеше да се състои на територията на Императора, а там рядко влизаше някой от прислугата. Навсякъде се беше събрал прах и сега се лъскаше неуморно.

Урзу предложи на Ани да ѝ помогне да избере подходяща рокля. Тя с удоволствие се съгласи и той я заведе в един дюкян недалеч от

крепостта. Ани обясни на услужливите шивачки, че не иска да прави веднага впечатление и те подбраха един нежнозелен плат. Ушиха ѝ една падаща до пода рокля, леко вталена и с остро деколте до талията. Ани си подбра един шал от фино плетени черни кожени нишки и го уви около ханша си. Щеше да го закрепил с големия зелен скъпоценен камък, подарък от Урзу. Имаше нужда от огърлица, но не намери нищо подходящо.

Урзу веднага ѝ предложи да посетят съкровищницата, така че да може сама да си избере нещо. Ани се съгласи при условие, че ще върне накита на следващия ден. Така съвсем леко си беше осигурила двукратен достъп до заветното място.

Тя се загърна добре в наметалото си и както беше облечена във вечерната рокля, отидоха с Урзу до кулата и слязоха при съкровищата. Той с огромно удоволствие ѝ показва богатството си, но Ани му напомни, че нямат много време до вечерта и го подкани да побързат. Въпреки голямото разнообразие от всякакви скъпоценни вещи тя не намери нищо подходящо. Искеше да вземе едно малко невзрачно колие, но Урзу настоя да видят и по-долния етаж.

Ани се забавляваше. Не със скъпоценностите, не – тя с такава лекота успя да се вмъкне тук и да разгледа подробно съкровищата, че всичко ѝ се видя като игра. Вече само един етаж я отделяше от желаната цел – Камъка. Когато утре върнеше накита, тя щеше да направи първия си опит да го види.

На долния етаж тя се спря на едно колие от тъмен метал, цялото обсипано с малки зелени и златисти кристалчета и обици ох същата изработка. Те пасваха много добре на роклята и Урзу остана много доволен.

– Ти ще бъдеш най-красивата на приема – възхищаваше се той.

– Дано майка ти не се сърди, че съм взела от нейните украшения.

– Това не са нейни неща. Тя държи своите скъпоценности в двореца – успокои я Урзу. – Тези са на баща ми. А той не се интересува от тях. Дори да разпознае колието, веднага ще ти го подари. Неведнъж ми е казал, че мога да разполагам с тях, както намеря за добре.

Сега беше ред на Урзу да избере нещо за кожената си риза. Тя цялата беше обшита със скрити джобчета, в които камъните просто се поставяха. За голямо учудване на Ани те здраво се държаха там. Урзу внимателно подбираше скъпоценните камъни по цвят, големина и форма. Личеше му, че разбира от работата си.

През това време Ани разгледа стълбището и асансьора. Имаше представа как се отваря и задейства той, и реши, че след кражбата ще

трябва се качи по стълбите.

Най-накрая Урзу бе готов и те се качиха горе. На площадката пред кулата се бяха събрали вече петнадесетина три-четириместни агатори и задръстваха всичко наоколо. На всеки от тях имаше нарисован герб на провинцията, от която идваха.

Прибраха се в двореца за да се донагласят и изчакаха да ги поканят.

* * *

Голямата зала жужеше от приглушените разговори. Въздуха над главите на гостите се бе наелектризирил от напрежение. Не само Ани се вълнуваше от срещата с Императора. В приемната на четвъртия етаж се бяха събрали поне шестдесет души и чакаха появяването му.

Ани се беше прикрила зад голямо цвете в един ъгъл и наблюдаваше посетителите. Помещението трудно побираше всички. Стояха на групички по пет-шест и приказваха оживено.

Урзу стоеше до нея и започна тихо да ѝ представя гостите. Знаеше по някоя пикантна история за всеки от тях и успя да разсее малко напрежението ѝ.

Тя слушаше разсеяно и разглеждаше самата приемна. Беше голяма многоъгълна зала с много врати, водещи до съседни малки помещения. Асансьорът в средата изглеждаше като колона. Съоръжението имаше в тази си част диаметър не повече от един метър. Всички погледи бяха отправени натам. Императорът се очакваше всеки момент. Срещу вратата на асансьора, до самата стена, имаше трон с два богато украсени помалки стола отстрани. Стените бяха целите покрити с фрески. На Сатариус не познаваха картините в рамки. Сюжетите бяха интересни, но Ани нямаше сега настроение да ги разглежда. По средата на всяка стена светеше лампа. Въпреки това не беше много светло. Сатара нямаше нужда от осветление, за да вижда.

Ани видя майката на Урзу да поздравява гостите. Бяха се видели за миг преди малко и тя се усмихна след като ѝ бе хвърлила един точен преценяващ поглед. Явно бе харесала вида на Ани.

Урзу тъкмо обясняваше, че след малко ще трябва да я остави сама и да седне до баща си, когато се чу шумът на асансьора и в залата настана гробна тишина.

Вратата се отвори и Императорът се появи в цялото си великолепие. Беше облечен в тесни кожени панталони и къса туника, цялата светеща от металните пластинки по нея. Носеше високи ботуши, украсени със скъпоценни камъни. Косата му беше черна и падаше на красиви

вълни чак до раменете. На главата си носеше малка корона с изключително красив червен камък над челото.

Имаше внушителна фигура за сатарианин. Беше по-едър от всички жени в помещението и по-висок поне с една глава. Лицето му излъчваше спокойна увереност. Ани се зачуди колко малко приличаше Урзу на него. Като че ли беше наследил от баща си единствено зелените очи.

От мястото, където стоеше, не можа да ги види добре, но когато Императорът обходи с поглед залата, тя за миг усети изключителното им излъчване.

Хората в залата се поклониха. Императорът тръгна към трона и само тези няколко крачки показаха с каква сила разполагаше. Обърна се към множеството и прав поздрави всички:

– Нека космосът и Сатариус си взаимодействат в мир и носят щастие на този народ!

– Да бъде волята ти свещена! – отекна в залата. Този поздрав се стори много странен на Ани. Не беше се интересувала от вярванията на сатарианите, но знаеше, че те твърде малко разбираха от космоса и взаимодействията в него.

Императорът седна и с жест покани жена си и сина си да заемат местата си до него. Първият съветник се поклони пред трона и в кратка реч изреди стореното през този сезон. Накрая изтъкна, че подробната информация е предадена по надлежния ред на него и е на разположение на Императора. Последният благодари на управниците си за свършената работа и им пожела успехи в бъдеще. Говореше седнал. Всички отново се поклониха и отнякъде засвири нежна музика. Официалната част беше завършила.

Ани стоеше сама до цветето и се заслуша в тази чудна мелодия. За тези осем дни тя за първи път чуваше музика, с изключение на фанфарите при наказанията. Нежните звуци никак не подхождаха на грубия начин на живот на Сатариус. Слушаше като омагьосана, докато Урзу не я върна от това състояние към действителността:

– Хайде да те запозная с приятелите ми.

Беше станал от мястото си. Всички вече се разхождаха свободно наоколо. Изглежда бяха свикнали с тази музика и никой не й обърна внимание. Тя попита Урзу за нея.

– Това е едно от чудесата на баща ми – отговори й той, – никой не знае къде и кой я свири. Той я обича, но на мен не ми харесва особено.

„Дали няма грамофон и сега да е пуснал плоча с музиката на ангарите?“ – си помисли Ани и се усмихна.

Урзу я представи на неколцина младежи – синове дъщери на сановници. Всички изказаха възхищението с от нея и Урзу се топеше от удоволствие.

В желанието си да разгледа по-подробно Императора и да разбере нещо повече за него, Ани завърза непринуден разговор с едно младо симпатично момиче. Те застанаха така, че да го виждат добре и започнаха съвсем по земному да клюкарстват. Момичето разправяше колко завижда на господарката за такъв красив и силен мъж и за това, какво не би дала, за да бъде поне веднъж с него. Ани се засмя.

– Няма ли да се уплашиш от него?

– Не знаеш ли, той е много мил с момичетата. За съжаление той няма много време за нас – твърде е зает с държавните дела. От него треперят само мъжете и старите грозотии, а всички млади като мен го обожаваме и мечтаем за него.

Знаеше, че жените си падаха по Императора, но не беше предполагала, че мечтите им се простираха чак до неговото ложе. Изглежда понякога успяваха в тайните си домогвания. Това беше нещо ново за Ани и може би тук ѝ се откриваха нови възможности. Но веднага отхвърли тази мисъл. Достатъчно си бе играла с огъня. Това не беше Урзу, а Сатара и тя трудно би се справила с него – ако въобще успееше. Все пак ѝ стана любопитно.

Междувременно Императорът бе станал от трона си и се разхождаше сред гостите. Не беше удобно да се визира непрекъснато в него и Ани се разходи из страничните стаи да потърси Урзу.

Спря се до един прозорец, от който се виждаше вечерния град. Навсякъде горяха огньовете и свещи. Градът имаше призрачен вид. В далечината се виждаше огърлицата на стражарските огньовете на градската стена. Гледката я омагьосваше с красотата си и тя се стресна, когато чу дълбок глас зад себе си:

– Красив изглед има оттук, нали?

Тя се обърна и застина. Гледаше право в едни наситено зелени очи. Времето спря. Не можеше да се откъсне от този пронизващ поглед и нямаше никакви мисли в главата си. И може би точно това я спаси. Императорът се усмихна и каза:

– Радвам се да се запозная с момичето, което решава задачите на сина ми. Освен че сте умна, сте и забележително красива.

Ани наведе смутено глава. Отговори с треперещ глас:

– Не мога да се меря с Вас нито по едното, нито по другото.

Отговорът беше дързък. Ани не го направи нарочно. Просто това ѝ

дойде на ум. Затаи дъх в очакване какво ли ще се случи.

Императорът се засмя.

– Бих продължил с удоволствие този разговор, но задълженията ми тази вечер не позволяват това. Надявам се да ви видя скоро пак.

Той се върна в залата. Ани се облегна на стената. Краката като че ли не я държаха вече. Сърцето ѝ лудо биеше. Откакто видя Боар за първи път, нищо не бе я разтърсвало така. Сатара имаше зелените очи на ангар, но излъчването им беше несравнимо по-силно. Дано не бе усетил още сега, че не може да долава нейните мозъчни импулси.

Урзу влезе в стаята и със загрижен вид призна:

– Баща ми каза, че си тук и да не те оставям сама, иначе ще те загубя. Какво стана?

– Нищо. Видяхме се – отговори Ани кратко. – Можем ли вече да си тръгваме?

– Да – отговори той с известно учудване в гласа, жените вече се отеглят. Аз трябва да остана до края, но ще те заведа в двореца.

– Благодаря, стой тук и изпълнявай задълженията си. Ще се оправя сама. – Ани напусна приемната все още зашеметена и се прибра в стаята си.

Не беше и предполагала, че срещата със Сатара ще направи такова впечатление. Това не бе страх, а по-скоро силно привличане, което я изплаши и я накара да избяга. Имаше чувството, че никога вече няма да забрави тези зелени очи и тяхното магнетично излъчване. Още усещаше тръпките, полазили цялото ѝ тяло. Не смееше да си представи какво би станало, ако той я бе докоснал. Легна и се концентрира изцяло върху Боар, за да намери поне в мислите си за него успокоението, от което имаше нужда.

* * *

Събуди се от дълбок сън и се чувстваше отпочинала и пълна със сили. Изми се, облече всекидневните си дрехи, влезе в хола и зачака с нетърпение лакеят да донесе закуската.

Видя колието и обиците на масата и си спомни, че имаше намерение да ги върне още днес и освен това да се опита да хвърли един поглед на Камъка. Щеше да реши на място какво да прави. Може би още днес щеше да приключи мисията си.

Тази мисъл я зарадва. За всеки случай пригответи подаръците от Урзу и му написа няколко реда. Скри нещата на камината и тъкмо седна на дивана, когато лакеят влетя в стаята с много загрижено лице.

Не носеше закуската и Ани веднага излезе от еуфоричното си състояние. Подготви се за лоши вести.

– Императорът заповяда да те заведе при него веднага. – Горкият прислужник целият трепереше от страх.

– Какво си направила снощи? – попита той. – Никога досега някой от нас или от момичетата на Урзу не е бил извикван от Императора. Той въобще не ни обръща внимание. Обикновено се занимава само със съветниците си.

Ани се досети веднага за бунтовниците. След като вчерашният ден беше минал без инциденти, тя си помисли, че посещението ѝ при тях е останало незабелязано. Поведението на Императора снощи също не говореше за никакви подозрения от негова страна. Знаеше си, че тези хора само ще ѝ докарат някоя беля.

– Успокой се, нищо не съм направила – отговори Ани. Изведнъж осъзна, че вече нямаше никакво време за губене. Трябваше някак да оцелее след срещата със Сатара и да открадне Камъка веднага след това. Нареди на лакея:

– Моля ти се, кажи на Урзу къде съм и го помоли да ме чака тук, докато се върна.

Последва прислужника до кулата. На площадката пред нея отново беше пусто. Управниците си бяха отишли.

Очакваше ги първият съветник, който изгледа Ани с любопитство. Заведе я до петия етаж, където Императорът се срещаше със съветниците си. Каза ѝ да почака и изчезна зад една врата. След малко се върна и я покани вътре с думите:

– Императорът те очаква.

Ани влезе в скромна стая, обзаведена само с нещо, като бюро и стол зад него. Императорът стоеше до прозореца с гръб към нея и гледаше към двора. Беше облечен с обикновени кожени дрехи без всякакви украшения, с изключение на малката корона, която и сега опасваше буйната му коса.

Дали ѝ даваше възможност да го разгледа или се опитваше да стигне до мислите ѝ – но той не бързаше да обърне. В дясната си ръка държеше някакъв малък предмет и го мачкаше с пръсти. Движенията му ставаха все по-нервни.

„Той не може да чете мислите ми и това го ядосва“ прозря изведнъж Ани.

Мислено се помоли на всички богове и дяволи да помогнат да се справи с предстоящото изпитание. Императорът се обърна. Погледна я

право в очите. Ани бърз сведе погледа си към пода. Не искаше да рискува да я омагьосат тези очи. Очакваше той да започне разговора.

Но Императорът продължаваше да мълчи. Само я гледаше и с почти незабележими движения мачкаше малкия камък в ръката си.

За миг Ани изпадна в паника – дали това не беше Камъкът на мъдростта? Тогава тя щеше да е загубена! Но едва ли. Боар ѝ бе обяснил, че Камъкът има големина на яйце. Този камък беше доста по-малък.

С рязко нервво движение той остави камъчето на масата. То беше метално и матово.

– Разбрах, че обичаш да мислиш върху сложни проблеми. Искам да обсъдя един такъв с теб.

Ани се учуди – нима сега ще я подложат на изпит. Беше очаквала да я пита за произхода ѝ, за провинцията, където е израснала. Или за за вчерашната ѝ неволна среща с бунтовниците. Може би това бе само някаква обходна маневра?

– Вчера управителят на една провинция ми разказа, че отново се готви бунт срещу мен от група мои чиновници – продължи той. – Успял е да внедри шпионин в тяхната група и знае точно кои са и къде се срещат. Какво ще ме посъветваш – да ги заловя и убия веднага, или да изчакам?

Значи, все пак – бунтовниците! Това никак не беше хубаво. Още не знаеше дали той е разбрал за връзката ѝ с тях или само предполага нещо. Такава връзка беше логична и като възможност беше много по-вероятна, отколкото предположението, че Веова е изпратил шпионин за Камъка. За последното той най-вероятно въобще не се и досещаше, поне засега.

Ани реши да потвърди подозренията му. Няваше смисъл да лъже. Ако не крие връзката си с тях, тя би имала някакъв шанс да обясни поведението си. Надяваше се, че няма да я убие веднага. Преди това би трябвало да направи опит да разбере защо не може да чете мислите ѝ и дали има и други такива сатаряни – това би било началото на края на династията му.

– Не, в никакъв случай – отговори Ани, като че ли защитава събратята си. – Така не се решава проблемът. След всяко убийство народът ще недоволства повече и ще се намерят нови бунтовници.

Ани прогони страха си и се увлече по решаването на тази задача. Въпреки опасната ситуация, в която се намираше, тя искаше да упражни ума си точно с този ангар пред нея. Възможността да предложиш нестандартно решение и да имаш с кого да го обсъдиш беше истинска

рядкост. Искаше да намери решение на сложния казус и да получи оценката на Сатара.

– Напротив, трябва внимателно да ги подкрепите – продължи тя. – Изглежда е дошло времето, когато трябва да се промени начинът на управлението на Сатариус. Дайте им чувството, че те участват в него.

Той се засмя. Застана пред нея, хвана я с двете си ръце за раменете и поглеждайки право в очите ѝ, каза:

– Не всеки ден ми се случва един предател да е толкова нахален и да ми каже в очите да оставя другарите му на мира. Охраната ми наблюдава всяко ново момиче, харесало се на сина ми. Вероятността да се вмъкне по този начин шпионин в замъка е прекалено голяма, за да не се съобразявам с нея. Видели са те да се срещаш с този „приятел“ на сина ми и са те проследили оня ден.

Той не откъсваше очите си от нея, но Ани успя да удържи на големия натиск. Мобилизираше всичките си сили в борбата си за живот.

– Тогава те трябва да са забелязали, че не последвах онези великанки съвсем доброволно – отговори тя твърдо.

– Това може да е било инсценирано, за да се заблудят евентуалните преследвачи. Освен това ти си им дала ценни съвети как да поправят агатора – отвърна той.

Или сред присъстващите тогава е имало шпионин, или наистина ги бе подслушвал. Но и в двата случая той трябваше да приеме, че тя е действала по принуда.

– А какво според вас да направя? Да ме убие онзи младеж още в градината или пък онези да ми видят сметката? Ако откажех, нямах никакъв шанс. Просто щяха да ме премахнат, за да не ги издам. – Гласът на Ани не трепна. Тя реши да докара нещата докрай, за да може Сатара да вземе решение – или да я убие, или да ѝ повярва. – Освен това мисля, че след като хората от двора се возят удобно в агаторите и други имат право на това – продължи тя.

Нападението беше най-добрата защита. Императорът престана да стиска раменете ѝ, обърна се и отиде отново до прозореца.

Мълчеше. После изведнъж я погледна и се върна към първоначалния си въпрос, като че ли междуременно нищо не се беше случило.

– Каква е тази нова форма на управление? – попита той.

В първия миг Ани се стресна. Не беше очаквала това. Концентрира се, за да си спомни какво беше казала преди, и му отговори:

– Вие управлявате чрез волята си и я налагате видимо за всички, със сила. Трябва да слезете от сцената. – Ани сама не повярва на думите

си. Господи, какво правеше! Само заради това изказване той можеше да я убие.

– Би трябвало да те унищожа заради това предложение! – извика той. – Да не искаш да абдикирам по собствено желание? Дори да мога да извлека някаква полза от това, би било прекалено голямо унижение за рода ни.

Императорът, се разхождаше нервно из стаята, а Ани затаи дъх. Изчака го малко да се успокои и обясни:

– Според мен, ако можете някак да обърнете ситуацията в своя полза – ако другите са официално на власт, а вие ги управлявате тайно, тогава предимството ще е на ваша страна.

Увлечена от темата на разговора, Ани бе забравила за опасността, в която се намираше. Говореше с вдигната глава и го гледаше право в очите.

Императорът спря в средата на стаята и я погледна смаян. Сега очите му имаха прилика с тези на Урзу. Но само за миг. Нещо заработи дълбоко зад тези очи и те вече гледаха направо през нея. Той седна на стола си и потъна в дълбок размисъл. Ани все едно вече не съществуваше. Тя стоеше все така права и чакаше. Гледаше го и се възхищаваше от него. Тя беше никоя, шпионка, всеки друг щеше да я убие или изгони, но той се вслушваше в нейните думи със същото внимание, с което се вслушваше в думите на съветниците си. Испита истинска симпатия към него. Какво беше накарало този ангар, признат за най-умния между всички, да се оттегли на тази забутана планета и да играе скучната роля на Император?

Мина доста време, преди той да излезе от вглъбеността си. Когато повдигна глава и я погледна с проникателните си зелени очи, Ани видя в тях тъгата и самотата на по-висшето същество, копнеещо за себеподобните си.

Вече очакваше да чуе думите му от съня си – „Ела да живееш и работиш с мен ...“ – и почти беше готова да се съгласи, когато той рече с уморен глас:

– Можеш да си тръгнеш.

Тя напусна стаята като замаяна. Беше се разминала на косъм със смъртта, а я обхвана дълбоко съчувствие към Сатара. Вървеше със свито сърце. Искаше ѝ се да го прегърне и да го утеши, а трябваше да му открадне най-ценното нещо, което притежаваше. Отново намрази мисията си. Целият ентузиазъм от сутринта се беше изпарил.

Тя бавно премина през площадката и огледа околните сгради с

прошалан поглед. Въпреки че Камъкът все още лежеше в съкровищницата на Императора, Ани имаше странното усещане, че е изпълнила задачата си. Обзе я дълбоко спокойствие и тъга.

Тази планета я беше завладяла с бавния си спокоен живот. Но тя предчувстваше скорошни промени и видя реки от кръв, чу вопли от болка и усети миризмата на смърт. Ужасът нямаше да отmine и този свят.

* * *

Дъжд забарабани по прозореца. Сатара гледаше как Ани, загърната в наметалото си, бавно пресича площадката. Не разбираше какво ставаше с него. Знаеше, че току-що беше пунал да си върви най-опасния му враг. Не само, че бунтовниците я бяха вербували, но тя беше първото същество на тази планета, чиито мисли не му бяха достъпни. Какво ли не опита, но не успя да долови нищо. Само заради това, той трябваше да я унищожи веднага. Но вместо това, той обсъди с нея нещо, за което не би говорил и с най-близкия си съветник – как да се задържи на власт.

Първоначално мислеше, че е някакъв мутант и работи за бунтовниците. Това щеше да обясни всичко. Но вече не вярваше в това. Чувствата му подсказваха, че тя представлява нещо друго. Нещо колкото чуждо, толкова и познато. Но все не успяваше да се сети за какво му напомня. Не можеше да чете мислите ѝ, но добре усети чувствата на приятелство и доброжелателност, които тя излъчваше. И искреното ѝ желание да му помогне. Не беше усещал такива чувства у околните от незапомнени времена.

Естествено, можеше да слезе в мазето, да вземе Камъка на мъдростта в ръцете си и да узнае. Не беше го ползвал, откакто приключи със създаването на този свят. Искаше да се справи сам, без помощта на знанията от горните нива. Гордеше се с това, което успя да постигне. Но Ани беше права, в последно време нещата бяха в застои. Необходима бе някаква радикална промяна.

И идеята ѝ беше добра. Отдавна му бе омръзнало да се изживява като Император. Искрено желаше промяната и нещо му подсказваше, че тя скоро щеше да настъпи.

Тъгуваше. Срещата с това умно и безстрашно момиче му напомни колко много му липсваше компанията на равностойни другари. Той все пак беше ангар, а ангарите имаха силно развито чувство за колективизъм. Те обичаха да работят заедно и никога не оставаха сами. Дотолкова се сливаха, че индивидуалността им оставаше на заден план. Сатара се бе разбунтувал едно време точно против това. Той искаше да бъде

различен и успя. Но този успех имаше своята цена.

Извика първия си съветник и му заповяда:

– Искам да разбереш откъде е това момиче, къде се е родила, къде е израснала и кои са родителите ѝ. Информацията ми трябва бързо.

* * *

Когато Ани влезе в стаята, Урзу вече я чакаше нетърпеливо. Веднага започна да я разпитва за срещата с баща му, но тя го спря, като обеща да му разкаже всичко по-късно. Напомни му, че трябва да върнат наикта.

– За това има време. Никой няма да го потърси – отговори Урзу.

– Не, аз няма да съм спокойна, докато не го върна – настоя капризно Ани, – ти вчера ми обеща.

Той вдигна рамене и се съгласи. Навън валеше дъжд и те преодоляха разстоянието до кулата, тичайки бързо.

„Дано Императорът не ни следи сега“ – помисли си Ани разтревожена.

Слязоха до съкровищницата, без да срещнат никого. Ани остави коелието и поиска да разгледа другите неща.

Урзу обясняваше кое откъде е и от какъв минерал. Имаше добри познания по геология. Тъкмо обясняваше за някакъв невзрачен наглед камък, в средата на който се намираха най-прекрасни кристали, когато Ани уж случайно си спомни за онзи другия камък.

– Може би и той е такъв, може би вътре има скрито съкровище – предположи тя.

– Не ми е дошло на ум. За да разбере това, трябва да го разгледам още веднъж – се замисли Урзу.

Ани го погледна с очакващи очи, без да каже нито дума. Не трябва да насилва събитията. Но Урзу разбра и се засмя.

– Добре, вече обещах да ти го покажа. Но трябва да внимавам. Ако ни хванат, че се ровим в съкровищата на баща ми, ще си имаме неприятности.

Те се огледаха внимателно и след като се увериха, че никой не ги следи, тихо слязоха по стълбите. Урзу извади отнякъде дълга игла и със сръчни движения отвори вратата. Вмъкнаха се вътре и затвориха. Тук вече само Императорът можеше да ги обезпокои.

– Как отвори тази врата? – попита Ани учудена. Урзу се ухили.

– Когато влязох миналия път доста се потрудох, докато намеря начин да я отворя. Имах късмет, че никой не ме хвана.

Помещението беше слабо осветено. Очите на Ани постепенно привикнаха към тъмнината и тя различи чудни неща. Тук имаше метални вериги и звезди, кофи със различни видове почви, прахове от стрити материали във всякакви цветове, парчета плат със странни петна по тях и какво ли не още. Изглеждаше не като съкровище, а като отдавна непочистен килер. Всичко беше потънало в прах и доста разхвърляно.

Урзу отиде в единия ъгъл и посочи невзрачна кутия, цялата в паяжини. Виждаше се, че капакът беше отворян за последен път преди доста време. Той го отвори внимателно и отстъпи, за да може Ани да види камъка.

Боар беше прав. Имаше големината и формата на яйце от кокошка. Изглеждаше като най-обикновен речен камък.

Ани го взе внимателно с два пръста и те го разгледаха.

– Не – каза Урзу, – няма вид да има нещо в него. Прекалено малък е, а и цветът му е различен.

Ани се престори, че връща Камъка в кутията, като едновременно отвлече вниманието на Урзу:

– Виж там, какви странни пера! От коя птица са? Урзу погледна нататък и Ани затвори бързо кутията.

Спусна Камъка в джоба си. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Наложил си да изглежда спокойна и изслуша обясненията на Урзу за някаква птица от далечен остров.

– Мисля, че няма вече какво да правим тук – каза тя, уж отегчена.

– По добре да си тръгваме, преди някой да ни е видял. Открехнаха внимателно вратата, огледаха се и, след като не забелязаха нищо нередно, излязоха тихо от съкровищницата на Императора. Качиха се горе и Урзу ѝ предложи да поразгледат още малко неговата колекция, за да си избере нов подарък. Но Ани заяви, че ще изпита по-голямо удоволствие, ако той го избере без нея, и затова ще се прибере и ще го чака в стаята си. Тя си тръгна а Урзу остана да огледа скъпоценните си камъни.

* * *

Ани изтича до двореца. Самата кражба се оказа много по-лесна от всичко останало. Още не можеше да повярва, че камъкът лежи в джоба ѝ. Спомни си какво беше казал Боар – че трябва да слуша Камъка и го взе в ръка. Стисна пръсти около него.

Тогавата стана нещо странно. Изведнъж умът ѝ се проясни и тя сякаш вече виждаше света с други очи. Едновременно с това чу някъде в мозъка си глас:

„Вземи едноместния агатор на Урзу, остави ме в джоба си и се махай веднага отгук. Тръгни на запад към горичката, където бяхте с Урзу. Там ще се появи Боар.“

Тя последва незабавно съвета на Камъка, без много да се замисля. Всяка минута беше ценна. Пусна Камъка в джоба си и скочи в агатора. Дано не я видеха още сега. За щастие времето бе лошо и навън нямаше никого. Но тя не забравяше, че охраната я следи, а и някой можеше да я види случайно от прозореца.

Мушна двете си ръце в отворите за управление и напипа с всеки пръст по едно копче. Затвори очи и се концентрира върху спомените на съветника. Съжеляваше, че не бе имала време да тренира пръстите си. Управляването на едноместния агатор приличаше на свиренето на пиано и беше доста сложно.

Натисна с показалеца „старт“, а със средния пръст на лявата ръка бутона за нагоре. Машината послушно се издигна. Даде със средния пръст на дясната ръка пълнен напред и агаторът се втурна към отсрещната къща. С левия безименен наляво и със средния нагоре.

Агаторът се движеше бързо и Ани имаше проблеми с управление-то. Доста се клатушкаше, но успя да го изкатери по покрива на една работилница до самата крепостна стена и да я прескочи. Пропадна поне осем метра, преди машината отново да се стабилизира на пет метра височина. Тя даде „напред“ и първоначално се движеше над някаква по-широка улица. Хората отдолу вдигнаха учудени глави, но Ани нямаше време да им обръща внимание. Трябваше да се държи по на запад, а в тази посока нямаше подходящ булевард.

Изкачи се над покривите и се издигна на максимална височина над тях. Само че това се оказа грешка. Покривите бяха на най-различни нива и тя все едно че караше по път осеян с дупки и бобуни. Спусна се пониско, но не успя да постигне равномерно движение на агатора. Проклинаше Императора, който бе измислил този сложен начин на управление. Едвам удържаше машината. Трябваше по-бързо да се научи да я управлява добре.

* * *

Майката на Урзу тръгна по коридора, за да се прибере в стаята си. Погледна разсеяно през прозореца към мокрите от дъжда павета и видя Ани да претичва през площада. Какво ли прави навън в това време, – зачуди се тя. Малко я плашеше това момиче. Беше хубава и умна и не би могла да си пожелае по-добра снаха. Но нещо в нея не беше наред. Не

приличаше на младо момиче, а по-скоро на зряла жена. Беше прекалено умна и знаеше прекалено много. Имаше странен начин да мисли, да се изразява, да се облича. Като че ли въобще не беше израснала в това общество. Трябваше да говори с мъжа си за това. Бе разбрала, че я следи. Сигурно и той нещо подозираше.

Беше се замислила и чак сега ѝ направи впечатление, че Ани още беше навън. Седеше в малкия агатор на сина ѝ. Това момиче определено прекаляваше.

Изведнъж тя се сепна. Агаторът се издигна и потегли. Нима синът ѝ дотам си беше загубил ума по нея, че да я научи да кара едноместния агатор? Една от най-важните мерки за сигурност се състоеше в това, само най-близките членове на семейството да имат това умение.

Ани караше несигурно като че ѝ беше за пръв път. А къде беше Урзу? Всичко това изобщо не ѝ харесваше. Тя изтича до стаята му. Нямаше го. Попита лакея и той ѝ каза, че е отишъл с Ани до кулата – в съкровищницата. Нима това момиче се бе оказала най-обикновена крадла и сега бягаше с плячката? И какво направи със сина ѝ? Тя разтревожена изтича до кулата и с облекчение видя, че той идваше насреща ѝ. Нахвърли се върху него с думите:

– Как посмя да научиш Ани да кара агатор? Нямаш ли акъл в главата? И друго – да не е откраднала нещо, че така бързаше да се измъкне от крепостта?

Урзу остана смутен от нападките на майка си.

– Бях през цялото време с нея. Не мисля, че е откраднала нещо. И без това бях готов да ѝ подаря, каквото си пожелае.

– Но тя взе агатора и излетя направо през крепостната стена! – Майка му беше много ядосана.

– Вярно, че я научих да го кара, но ѝ забраних да лети сама с него – оправда се Урзу.

– Научил си я да кара едноместния агатор? Забрави ли какво заповяда баща ти? – майка му за малко да го удари.

Урзу я погледна неразбиращо:

– Защо едноместния? Аз я научих само на триместния!

За миг и двамата останаха без думи. Първа се окопоти майка му:

– Но тя излетя с едноместния ти агатор. Извикай веднага началника на охраната. Аз ще пусна алармата. Вземи моя агатор и гледай да хванеш това момиче!

* * *

Ани чу сирената в крепостта. Бяха открили бягството ѝ много бързо. Очевидно някой я беше видял. Може би щеше да стигне по-далеч, ако бе напуснала крепостта пеша.

Не напредваше достатъчно бързо. Не успя да овладее машината напълно. Обърна се и видя в далечината най-малко три агатора. Преследването бе започнало!

Не можа да види дали са едноместни или по-големи. С три-четири-местните тя щеше да се справи лесно. Те бяха доста по-бавни. Но сигурно вече бяха разбрали, че е избягала с едноместен агатор и най-малко началникът на охраната щеше да я подгони със също такава машина. А той със сигурност я караше по-добре от нея. Тя отново се шумгна в една малка уличка и се снижи почти над главите на хората. Така преследвачите не можеха да я видят, но и тя не ги виждаше. Уличките бяха къси, с непрекъснати завои и Ани скоро установи, че така не се движи по-бързо към целта. Загуби ориентация и отново се издигна нагоре.

Огледа се и ги видя отдалеч, но доста по-близо. Отново потъна в улицата и тръгна силно наляво. Ако не бяха я забелязали, още имаше шанс. Пак се издигна за малко да погледне.

Бяха доста встрани от нея, но разстоянието по въздуха ставаше все по-малко. Не можеше да извади Камъка от джоба си и да го попита за пътя. Ръцете ѝ бяха заети. Постепенно автоматизира поне движението наляво и надясно. Но се движеше бавно. Трябваше да направи нещо. Изскочи нагоре и се стрелна направо над покривите. Ако стигнеше гората преди тях, щеше да успее. Огледа се назад. Бяха я видели и я догонваха с всички сили.

„Дано не участва лично Императорът. Неговият агатор със сигурност е най-бърз,“ – помисли си Ани. Къщите и уличките под нея не свършваха. Почти се беше изравнила по скорост с трите си преследвача. Продължаваха да я настигат, но вече по-бавно.

Това трябваше да са началникът на стражата, единият съветник и майката на Урзу – или самият той. Какво ли разочарование беше предизвикала у тях. Никак не ѝ харесваше чувството, че е изменник. Те се бяха отнесли към нея с обич, а тя ги беше излъгала жестоко. Ани се чувстваше ужасно гузна.

Гората вече се виждаше в далечината, когато те я приближиха съвсем. Щяха да я настигнат точно някъде на границата между последните къщи и първите дървета. Вече различаваше хората в агаторите. Урзу беше сред тях. Ако имаха огнестрелни оръжия, отдавна щяха да са ѝ видели сметката.

Бяха се доближили на петдесетина метра, когато най-накрая къщите свършиха. Ани веднага слезе близо до земята и се скри сред високите дървета. Трябваше да внимава много, за да не се удари в стволите. Другите бяха някъде над главата ѝ, над короните на дърветата. Чу само Урзу да вика зад нея. Той я преследваше долу. Прекалено бавна беше, за да му избяга. Помисли отчаяно за Боар. Защо се бавеше? Тя рязко спря агатора, скочи от него и се заби в хралалака. Но тази постъпка не беше най-умната. Забрави, че на Сатариус мъжете бягаха много по-бързо от жените. Урзу я докопа и събори на земята. Тя го отблъсна и скочи пак на крака. Нямахме смисъл да продължи да бяга. Видя измъченото му лице.

– Извинявай, Урзу, трябваше да го направя – изтласка тя задъхана.

– Не исках да ти причинявам никакво зло. Той я погледна неразбиращ.

– Но какво си направила? Аз всичко щях да ти дам.

– Не съм взела нищо от това, което ти принадлежи. Не съм и бунтовник. Взех само това, което не е ваше.

Ани извади Камъка от джоба си и го стисна с всички сили.

Светът отново се променяше, а Камъкът засвети със страшна сила. Блясъкът заслепи Урзу и приближаващите преследвачи. Тогава се чу ужасен писък. Той се разнесе като ефирна вълна над цялата планета. Всички, включително и Ани, инстинктивно си запушиха ушите.

До нея се появи познатата светеща топка. Ани чу, Боар да заповядва:

„Седни и се свий на кълбо!“

Тя клекна и прегърна коленете си, като мушна глава между тях. Малката топка нарасна до сфера с един метър в диаметър и я обгърна цялата. Само усети, как нещо я дърпа нагоре и загуби съзнание.

* * *

Накрая писъкът престана и Урзу въздъхна облекчен. Нямахме я и светлината. Ани също беше изчезнала. Все още зашеметен той се огледа и видя другите двама преследвачи до агаторите си, със същите смаяни лица като неговото.

– Къде изчезна тя? – викаше началника на охраната объркан. – Какъв беше този облак, откъде се появи изведнъж?

– Не знам! Но видях, че този облак отнесе момичето направо в небето – отговори съветникът.

Урзу се съгласи с него – бе видял същото. Не знаеха какво да

правят. Случилото се не се побираше в ума им. И писъкът, и светлината, и странният облак, и изчезването на момичето – прекалено много неразбираеми неща се бяха случили за съвсем кратко време. Само се спогледаха мълчаливо, вдигнаха рамене и се качиха на агаторите си, за да се върнат в крепостта. Агаторът на господарката остана на поляната. Щяха да се върнат по-късно за него.

Урзу действаше като насън. Не проумяваше нищо от това, което се бе случило. Ани беше откраднала този камък, заради който баща му преди години бе убил без всяко съжаление най-добрия си съветник.

Ако я бяха задържали, без съмнение щеше да я постигне участта на съветника. Урзу не знаеше дали повече се радва на това, че тя бе избягала, или повече се бои от гнева на Императора. Ако той не можеше да си върне откраднатото, щеше ли да му прости? В крайна сметка точно Урзу ѝ бе показал камъка и ѝ бе дал възможността да го открадне.

А пък Ани твърдеше, че камъкът не бил техен и че тя нямала нищо общо с бунтовниците. Но какво представляваше тя тогава? Колко съвършено беше изиграла ролята на негова любовница, как умело го излъга! Възхищението от нея надделяваше над обидата. Въпреки случилото се той я обичаше и беше готов да понесе всяко наказание заради нея. Дори смъртта. И без това не знаеше как ще преживее раздялата.

Но най-напред той трябваше да съобщи на баща си лошата вест. Изтръпна от страх при тази мисъл.

Стигнаха крепостта и завариха там пълно объркване. След като кацнаха, първият съветник им съобщи, че Императорът бил спокоен, когато чул алармата в крепостта, но след като се появил онзи страхотен неприятен писък, той направо скочил като ужилен и изтичал до асансьора. Оттогава никой не го е виждал.

Урзу каза, че трябва да го види на всяка цена, но му отговориха, че Императорът е в обсерваторията си и не пуска никого при себе си. Точно тогава извън малкият звънец на яката на съветника. Императорът го викаше. Те изтичаха заедно с Урзу по стълбите нагоре.

Императорът ги очакваше в заседателната зала. Изглеждаше много уморен и вгълбен в себе си. Прониза ги със зелените си очи. Урзу му обясни, заеквайки:

– Ани открадна камъка. Същия, който се опита да открадне бившият ти съветник, и изчезна.

Баща му пребледня още щом чу първите му думи и Урзу се готвеше за най-лошото. Очите на императора изхвърлиха мълнии, но не към него, а към масата зад него. Тя лумна в пламъци и съветникът падна на

колене от уплаха. Урзу стоеше объркан. За първи път той виждаше какво прави баща му, когато е бесен от яд. Вече мислеше, че идва и неговия ред, когато Императорът се обърна и, без да каже дума, се прибра пак в обсерваторията си.

Урзу отиде в двореца, за да разкаже на майка си какво се беше случило. Не я намери в нейната стая и слезе в стаята на Ани. Майка му седеше на дивана с объркан вид и се взираше в кутийките с кристалите, неговите подаръци за Ани, и лимерова табличка пред нея.

Щом той влезе тя вдигна поглед към него и попита с плаха надежда: – Хванахте ли я?

– Не – започна да разказва Урзу, – стигнахме я в Отановата гора. Вече я държах в ръцете си, когато се чу този ужасен писък. Изведнъж до нея се появи една ярко светеща топка, разрасна се до големина на едноместен агатор и направо я погълна. След това изчезна заедно с нея в небето.

– В небето? Бедното ми момче! – извика тя. Сигурно го бе сметнала за полудял.

Пробута табличката към него.

– Намерих това на камината. Урзу започна да чете на глас:

– Скъпи приятелю! Моля те, прости ми за всичко, което ти причиних. Бях принудена да направя това, което сторих. Благодаря ти за отзивчивостта и подаръците ти. Бих ги задържала с удоволствие за спомен, но не мога да ги пренеса там, откъдето съм дошла. Предай много поздрави на майка си, тя е великолепна жена. А на баща си кажи колко много съжалявам, че го лишавам от най-ценната вещ, която е притежавал, но още повече съжалявам това, че не можах да се запозная с него по-отблизо. Харесва ми това, което е постигнал и каквото и да реши да направи с този свят, аз му желая успех. Обичам Ви! Ани.

Урзу остана загледан в табличката. Не разбираше всичко, написано там, но усети отново почти майчинската топлина на Ани. Взе кристалите в ръцете си – искаше да се допре до нещо, до което тя се бе докосвала. Спомни си радостта ѝ, когато наблюдаваше как се пречупва светлината в тях, и заплака.

– Горкото ми момче – повтори майка му и го прегърна. Тя се страхуваше не толкова за разсъдъка му, колкото от гнева на мъжа си.

– Каква е тази най-ценна вещ, която тя открадна? – попита тя.

– Камъкът, онзи камък. И аз ѝ го показах! Не вярвах, че е ценен. Толкова обикновен изглеждаше! Но когато я настигнах, тя го взе в ръката си и той целия засвети с ослепителна светлина. Какъв е този камък?

– Не знам – отговори майка му, – баща ти на никого не даваше да го види. Беше го наследил от дядо си, а той от своя дядо. Изглежда принадлежеше на династията от незапомнени времена. Дано успее да си го върне.

– Не вярвам. Никога не съм го виждал толкова притеснен като днес, когато му съобщих за това. Въобще не ми обърна внимание, а се качи веднага в обсерваторията си.

– Ти си успял да му съобщиш това и си още жив? – майка му още по-здраво го прегърна. Значи имаше, имаше надежда да не загуби единствения си син.

Мъжа си никога не бе притежавала. Той ѝ беше толкова чужд, както и в първия ден, когато я заведоха при него. Влюби се в красивия мъж от пръв поглед, но скоро разбра, че той не се интересува от нея и че тя въобще не го разбира. Живееха един до друг, но никога не бяха истински заедно.

В началото се любеха от време на време. Това бяха прекрасни незабравими преживявания, за които и сега си спомняше с трепет. Но след като се роди Урзу и това престана. Той понякога си намираше други момичета, но тя дори не ревнуваше. Знаеше, че и те нищо не означават за него.

А това момиче, Ани, бе останала пълна загадка за нея.

Още вчера, на приема, се досещаше, че тя не е тук заради сина ѝ. Той не беше равностоен партньор за нея. И когато Ани не откъсна очи от Императора, тя си помисли – ето той е истинската ѝ цел. Не пропусна да отбележи, че и той не бе равнодушен към нея. Сутринта, когато мъжът ѝ повика Ани при себе си, тя сметна, че това е поредната му любовна история.

Но сега вече не знаеше какво да мисли. Съветникът, откраднал камъка, принадлежеше към бунтовниците. Писмото на Ани обаче загатваше за друга цел. Какво ли щеше да стане сега?

Ани бавно дойде на себе си. Чувстваше се много добре, като че всяка частица на тялото ѝ се къпеше в океана на блаженството. Все още стискаше Камъка с всички сили, а той светеше в най-различни цветове. Виждаше черното пространство около себе си, осеяно от безброй звезди, като през мъгла. Някъде в краката ѝ се открояваше зелена планета, от която тя стремително се отдалечаваше. Досети се, че това е Сатариус, спомни си всичко и се изплаши. Къде беше? Как така се носеше без всяка опора в пространството? Тъкмо щеше да попита Камъка за това, когато чу в главата си познатия глас:

„Недей да питаш Камъка за неща, които и аз мога да ти обясня, Иначе ще се почувствам съвсем пренебрегнат.“

– Боар! Къде си, не те виждам? – Ани почувства радост и облекчение, когато разбра, че той е наоколо. Нищо не можеше да ѝ даде такова чувство за сигурност и закрила, като близостта на Боар.

„Как така къде съм? – отговори той с престорено обиден глас. – Аз съм навсякъде около теб и вътре в теб.“

Ани чак сега си спомни, откъде познаваше тази мъгла около нея. Тогава Боар беше като стена отпред, отделен от нея. А сега тя го усети в себе си, той бе проникнал в нея и те като че ли бяха едно. Тя се опита да си представи как също е само облак от свободно движещи се енергийни центрове и как се разтваря напълно в енергийната сфера на Боар. Полу-чилото се чувство не се поддаваше на описание. Тя се отдаде на това усещане и потъна отново в блаженство.

Но Боар я извади бързо от това състояние: „Не се заблуждавай, все още сме двама. Така, както сме, ние не можем да си представим другото си, слятото състояние. Но разделянето ни дава възможността да се обичаме и аз съм ѝ много благодарен.“

Ани изпита дълбока любов към Боар. Чувствата ѝ към него просто не можеха да се сравнят с любовта към други. Чувстваше към него влечение, както към мъжа на мечтите си, чувстваше и закрила, както в утробата на майка си, имаше и вяра – както вярата в Бога. Всичко това нямаше нищо общо с любовта към мъжа ѝ, към родителите или към децата ѝ. Нямаше и нищо общо със зараждащото се в нея чувство към Сатара.

Стана ѝ мъчно, когато се сети за Императора: Какво ли правеше сега? Изпитваше съчувствие към него, но и истинско влечение. Това я объркваше. Спомняше си тъжните му очи и онова чувство за духовна близост, за което не можеше да намери обяснение. Какво ли се беше случило тогава, когато Сатара бе откраднал Камъка от Веова?

„Попитай Камъка на мъдростта за тези неща – посъветва я Боар, – той може да ти разкаже цялата история на тази проявена Вселена.“

Ани стисна Камъка и отправи мислите си към него. Съзнанието ѝ се пренесе на друго място, в друго време и тя стана свидетелка на нещо, случило се много отдавна.

...Веова ядосано обикаляше в кръг около Сатара. Бурно жестикулирайки с ръце, той му викаше:

– Никога няма да успееш! Нали видя какво стана на Земята! Не, не мога да ти позволя това.

– Но ти работи на Земята само със Силите на дясната ръка и не

балансира всичко отначало. Затова по-късно системата се стремеше сама да оправи нещата и привлече Силите на лявата ръка от хаоса. А те останаха неуправляеми. Това беше началото на края – възрази ангарът с прекрасна златна коса.

– И ти смяташ, че си по-умен от мен? Как си позволяваш? – Веова се беше спрял пред Сатара.

– Искам да ми дадеш възможност да докажа, че съм прав! Аз те моля да работим заедно на Сатариус и да разпределим равномерно силите си.

– О, не! Ако смяташ да надминеш учителя си, ти трябва да се оправяш сам, с това, което имаш. От мен няма да получиш нито капка от Силите на дясната страна. – Веова надменно се изсмя.

Тогава в очите на Сатара се появи пламъчето на омразата, той се превърна в огромен змей, издуха пламъци към небето и със страшен глас заяви:

– Не можеш да ме спреш! Аз ще създам своя свят сам и без твоята помощ. Нека бъде така, както ти искаш – нека има и един свят, създаден само със Силите на лявата ръка. И ще видим кой от нас е бил прав.

Веова се засмя силно:

– Ти не разполагаш с Камъка на мъдростта, без него ти не можеш да построиш система!

Сега беше ред на чудовището да се изсмее.

– Мисля, че тук грешиш! – То отвори своята паст – на езика му легеше кристал, прозрачен и светец във всички цветове на дъгата.

Змейт разтвори огромните си криле и отлетя, а Веова изрече най-големите проклетия, казани някога...

Ани погледна учудено ръката си. Чак сега тя осъзна, че Камъкът се беше превърнал в светец прозрачен кристал. Ако Урзу го бе видял такъв, никога нямаше да й го покаже.

– Защо се промени така?

„Защото Камъкът на мъдростта се показва в истинския си облик само на съществата от най-високи нива“ – отговори Боар.

– Но аз не съм такова същество! – протестира Ани. „Нито пък аз. Но когато сме заедно, ние сме такова същество. За Камъка няма значение, че временно сме в две различни проявления. Той познава създателите си.“

Дълбоко впечатлена, Ани се замисли. Какво ли същество представляваха те с Боар? Не можеше да си го представи. И нещо не беше наред. Накрая се сети какво именно.

– А как така току що видях, че Камъкът светеше в устата на Сатара?

„Защото и той е от Делените и се намираше близо до второто си Аз“ – отвърна Боар много меко.

– Но аз не видях друго същество край него, освен Веова.

И чак като изрече това, тя прозря една неподозирана истина, от която направо й прилоша. Всичко се обърка в главата ѝ и само душевната подкрепа, която получи от Боар, я спаси да не полудее.

* * *

Немятовото оръжие¹¹ беше в пълна бойна готовност, но нямаше какво да унищожи. Атаката беше прекалено светкавична и бе завършила прекалено бързо. Оръжието можеше да свали всеки физически нашественик от космоса, но не можеше да засече подобен обект.

Сатара се разхождаше нервно в обсерваторията си. Беше ги изпуснал! Толкова време успя да се опази от посегателства на астралните и менталните създания, че още не можеше да приеме провала си. И преди Веова беше опитвал да си възвърне Камъка, но в тези акции участваха винаги само ангари. По вида на регистрираните трептения, този път ангар не беше замесен.

Сигналната система регистрира безспорно теор. Какво можеше да накара един теор да се бърка в работите на ангарите? Нещата бяха изключително необикновени.

Този теор се бе появил само за миг, колкото да прибере момичето. Нямаше никакво съмнение – ясно бе видял случилото се в мозъка на сина си. Но откога теорите работеха заедно с човеците? И как теорът не бе оставил никаква следа в пространството преди появата си?

Може би се намираше тук отдавна и само е чакал момента, когато момичето ще успее да открадне Камъка? Това беше доста вероятно. Трябва да е навлязъл в атмосферата на Сатариус във физическа форма – удивително постижение за един Теор! Само нещо много важно можеше да го накара да постъпи така.

Нямаше представа какво е то. Мисълта, че теорите прибягват до този сложен ход, само за да си върнат Камъка, беше абсурдна. Та той не можеше да им откаже връщането на Камъка – само да бяха му го поискали! Досега беше сигурен, че те толерират постъпката му. Никога не се бяха намесвали.

11. Лазерно оръжие.

Имаше прекалено много въпроси, на които трябваше да намери отговори. До вчера гой скучаеше, но сега му предстоеше много работа.

Сатара слезе в подземието, за да събере необходимите материали за влизане в транс. Налагаше му се да работи с тези примитивни методи: той се намираще във физически свят и нямаше пряк достъп до горните нива. Трябваше да напусне това тяло и да се превърне отново в ангара, който беше. Трябваше да разбере замисъла на Веова. Въобще не се съмняваше, че именно той стои в дъното на тази работа.

Това, което прозря веднага, беше че момичето не бе от Сатариус. Трябваше да се досети, още когато не можа да прочете мислите ѝ. Най-вероятно бе от Земята. За Веова не би било трудно да ѝ придаде вид на сатарянка. Но как уверено се движеше тя в това общество! Само за да управлява едноместния агатор, тя трябваше да разполага с много добър източник на информация.

Замръзна на място. Изведнъж му просветна какъв глупак е бил. Как можа да направи на Веова такъв подарък? Стариат му съветник беше ключът поне към тази загадка!

Ядоса се на себе си. Беше допуснал грешка и сега беше наказан. Намери каквото му трябваше и се качи в лабораторията. Прогони прислужника и започна да бърка сместа. Този път трябваше да стигне далеч, трябваше му силна магия. Стигнаше ли вече горното ниво, щеше да направи изчисленията си.

* * *

Ани се чувстваше като замаяна. Камъкът ѝ беше показал толкова много неща – как бе създаден този свят, как се образуваха материалните тела, как изглеждаха духовните същества, когато все още имаха някакъв вид. А някъде имаше нещо, което вече нямаше никакво тяло – нито физическо, нито ментално, нито пък друго. То оставаше неразбираемо.

Вече знаеше какво са представлявали заедно с Боар, когато са били едно същество. Камъкът обаче отказа да ѝ съобщи какво е накарало това същество да се раздели. Освен това, разбра защо, когато тя се учеше да кара триместния агатор, Боар реагира така остро на опита ѝ да стигне до него. За тях винаги съществуваше опасността от преждевременно сливане. Чудеше се как успяваше да я пренесе през пространството по този начин. Но Камъкът ѝ обясни, че той реално не я докосва, защото били в две много различни тела. Най-опасно било духовното докосване – енергийния обмен, т.е. когато ѝ преливаше от силата си. Но Ани не проумя напълно в какво се състои тази разлика.

Пред нея се разкриваха толкова много познания, че мозъкът ѝ просто отказваше да ги възприеме. Нямахте и смисъл. Знаеше, че ще забрави всичко, когато я върнат на Земята.

При мисълта за връщане ѝ стана болно. Не можеше да си представи да се раздели отново с Боар. Това пътуване до границата между царствата, до която той трябваше да пренесе физическото ѝ тяло, беше много трудна задача за него. Той губеше все повече сили. Въпреки че черпеше енергия от далечни звезди, изразходваше повече, отколкото получаваше. Скоро запасите му щяха да свършат. Дотогава трябваше да е стигнал границата, за да може вече Веова да поеме тялото ѝ. Ако не успееше, тя щеше да умре.

Ани не можеше да му помогне с нищо и се чувстваше ужасно безполезна. Добре разбираше, че няма вина за тази ситуация, но безсилието ѝ тежеше на съвестта. Вече не закачаше Боар, пестеше му дори усилието да ѝ отговаря. Той поддържаше тялото ѝ и тя не усещаше нито жажда, нито глад. За да не хаби повече енергия, тя отново потъна в състояние на полусън и се остави Камъкът да ѝ показва света.

* * *

Сатара се върна в тялото на Императора. Пътуването приключи успешно. Бе получил отговор на повечето си въпроси. С голямо задоволство той установи, че знае дори повече, отколкото Веова.

Засмя се. Старият глупак! Не беше разбрал, че на Земята е намерил човек с дух, който принадлежи на Делен. Това обясняваше участието на теора в тази работа. Не теорите искаха обратно Камъка. Просто този теор трябваше да спаси второто, си Аз от произвола на Веова.

Изненада го фактът, че може да има такава неравностойна двойка – теор и човек. Малко знаеше за Делените. Те принадлежаха към нивата над теорите и никой ангар не разбираше предназначението им. Знаеха само, че съществуват.

Спомняше си впечатлението, което това момиче му направи. Това, което го впечатли не беше хубавото ѝ тяло, нито пък необикновеният ѝ ум. Просто подсъзнателно усети близостта на висш дух и нещо сякаш го теглеше към него. И сега той изпитваше някаква мъка, че тя си бе отишла. Завиждаше на сина си, който успя да се радва по-дълго на компанията ѝ.

Трябваше да успокои Урзу и майка му. Сигурно си мислеха, че заради тази кражба ще ги накаже жестоко. И имаха всички основания за страха си; досега той винаги бе взимал крути мерки за запазване на

общественото устройство на Сатариус. Но сега бе решил да промени стратегията си. Времето за промени беше назряло, нека това събитие станеше повод за тях.

Намери ги заедно в бившата стая на Ани. Отдавна не беше посещавал двореца и с появата си предизвика огромно вълнение сред прислужниците. Когато влезе в стаята, видя ужаса върху лицата на сина и жена си.

– Искам да ви успокоя, няма да ви направя нищо.

Побърза да го каже, преди да са загубили съзнание от страх. Страхът на подчинените не му доставяше никога удоволствие. Приемаше го винаги като естествен и неизбежен елемент на властта. Но сега, когато видя тези двама, притиснати един до друг, той по-скоро усети болката на собствената си самотата.

Той седна срещу тях и видя лимеровата табличка на масата. Сети се веднага, че е послание от момичето и го прочете. Беше предназначено само външно за Урзу, истинският получател беше той. Подкрепяла го, каквото и да направи! Обичала ги! Спомни си последните мигове на срещата с нея и отново усети изпитаната тогава силна тъга и копнеж по нейното приятелство.

– Моля те – обади се жена му в защита на сина си, – не наказвай това момче. Той за пръв път се влюби истински в момиче. А тя успя да заблуди дори и мен.

– Няма за какво да се тревожите – успокои ги той, – няма да ви обвинявам в непрозорливост там, където самият аз не прозрях нещата. Има сили, срещу които не е срамно да загубиш сражение, напротив чест е, че те са се били с теб. Тя не беше обикновено момиче и зад гърба си имаше велики помощници. Време беше Камъкът да се върне при създателите си и те си го взеха.

– Ти не се ядосваш на Ани? – удивен попита Урзу.

– О, в началото направо побеснях от яд. Но след като разбрах коя е тя, аз по-скоро съжалявам за нейната загуба, отколкото за загубата на Камъка.

И двамата го погледнаха с недоумение. Той стана и с лека въздишка каза:

– Не се заблуждавайте, че съм всемогъщ. Има неща, с които и аз не мога да се справя. Не го забравяйте!

Напусна стаята, стискайки табличката в ръката си. Урзу и майка му се спогледаха облекчени, но учудени.

– Какво му стана? Защо говори така и защо ми взе табличката? – попита Урзу непроумяващо майка си.

Тя го погледна със съжаление. Сигурно никога нямаше да разбере, че тези редове не бяха за него, а за баща му. За първи път тя беше усетила, че Императорът страда от самотата си.

– Защото за него нейната загуба означава много повече, отколкото за теб – отговори му тя.

* * *

Необичаен шум изпълваше централата. Всеки, който можеше да се откъсне за малко от работата си, се премести тук, за да поздрави Мариел. Той беше герой на деня. Идеята му, как да си върнат Камъка, се окажа печеливша.

Честно казано, повечето ангари въобще не вярваха, че тази странна двойка ще успее. Вече твърде много техни проекти са бяха провалили. Нещо в последно време въобще не им вървеше.

Шефът беше на мнение, че причината е в отсъствието на Камъка на мъдростта. Не успееше ли нещо да направи както трябва, все Сатара му беше виновен. Повечето ангари обаче виждаха, че тези обвинения са беспочвени. Откакто Сатара ги бе напуснал, за да построи собствена система, Веова го мразеше и с удоволствие прехвърляше всички свои грехове върху него.

Но ангарите знаеха, че проблемите на Земята бяха започнали далеч преди Сатара да открадне Камъка. Тогава той обвини Веова, че бил допуснал грешка още при самото създаване на системата. Трябвало още тогава да потърси помощта му. Шефът естествено не се съгласи и те дълго и упорито спориха.

Ангарите се разделиха на два лагера, едните поддържаха Веова, другите Сатара. За да приключи този спор и да се възстанови мирът, Сатара предложи да опитат на друга планета всичко отначало, само че така, както той предлага. Веова не искаше и да чуе и Сатара се видя принуден да открадне Камъка, за да осъществи идеята си поне отчасти.

Въпреки че работеше сам, Сатара изгради една добра система. Дори в момента на Сатариус беше доста по-добре, отколкото на Земята. Но Веова беше на мнение, че това само показва колко е бил прав, че може да се създаде една добра система при неравномерно разпределяне на силите. Сатара би трябвало да покаже, че и този свят няма да успее, за да докаже твърденията си.

Изглежда, собственото му творение му бе по-скъпо от надделяването в един спор с Веова. Доколкото знаеха, той активно се грижеше за стабилността на системата си.

Сега Камъкът се бе оказал пак в техни ръце и дано Шефът ги остави вече на мира. Когато Сатара ги напусна, всички въздъхнаха от облекчение. Но странно защо, това въобще не успокои Веова. Той много се ядоса и стана по-зъл от преди. Тъй като Сатара вече го нямаше, той пренесе гнева си върху главите на бедните си подчинени.

Веова тържествуваше! Най-накрая успя да нанесе силен удар на Сатара. Щом разбра, че двамата се връщат, той подготви всичко необходимо за посрещането им. Не дойдоха с космическия кораб. Вместо това, теорът се беше изтощил докрай, пренасяйки жената през пространството. Какво ли може да накара един теор да се пожертва за един обикновен човек? Можеше просто да вземе Камъка и да я остави на Сатариус. Веова нямаше да се сърди, стига да получи Камъка на мъдростта.

Преместиха я в централата и ѝ върнаха предишното тяло. Като сатарианка тя определено изглеждаше по-хубава, отколкото сега. Все още стискаше с всички сили Камъка в ръката си. Оказа се, че не можеха да ѝ го вземат. Теорът не им даваше да я пипнат. Каза им, че тъй като тя е взела Камъка, само нейно право е да реши на кого ще го даде.

Веова страшно се ядоса на това непредвидено препятствие. Но после се успокои. Дори тя да откаже да му даде Камъка, имаше начин да я принуди.

* * *

Ани се събуди. Чувстваше се отвратително. Разликата в състояние ѝ преди да заспи беше зашеметяваща. Като че ли я бяха натикали в друго тяло. Тук-там я понаболяваше. Трябваше ѝ време, докато се сети какво бе станало.

Скочи на крака и за малко да падне. Бяха ѝ върнали земното тяло! Тя се огледа. Отново стоеше сред ангарите по нощница. Тихичко изруга. Не можеха ли поне да премахнат болезките от това тяло, докато то беше тук? И поне временно да го облекат в нещо по-прилично? Погледна първия срещнат ангар и го попита за това. Не, не можело. Трябвало да я върнат на Земята в същия вид, в който са я взели оттам.

На Ани ѝ беше трудно да свикне с новото – или по-точно казано – със старото си положение. По-лесно е да се събудиш в младо, красиво и силно тяло на сатарианско момиче, отколкото в застаряващото и не съвсем здраво тяло на една 35-годишна земна жена.

Тогава видя Камъка в ръката си. Учуди се. Как така не са й го взели още? Беше все така прозрачен и светеше. Значи Боар бе някъде наблизно. Защо не го чувстваше и виждаше?

Огледа се притеснено и го повика мислено. Какво се беше случило с него? Не помнеше как стигнаха накрая до тази граница между царствата. Завладя я силна тревога.

„Не се притеснявай за мен, аз съм до теб“ – чу тя отговора му и въздъхна с облекчение. Обърна се и видя едно почти прозрачно облаче с големината на хандбална топка.

Колко беше отслабнал! Изпрати му цялата си любов, на която беше способна. Знаеше вече от опит, че той можеше да се възползва от тази енергия. И наистина той засвети малко по-силно.

„Благодаря, но по-добре запази силите си за себе си. Те ще ти потърбват“ – бе неговият отговор.

– Какво става с Камъка, защо е още у мен? – попита тя на глас.

Тогава чу сърдития глас на Веова откъм трона:

– Защото такава била волята на партньора ти. Той иска, ти да ни го дадеш сама.

Ани се зачуди. Защо Боар поставяше такова условие? Той не се обаждаше да даде никакви обяснения. Но добре бе чула раздражението в гласа на Веова, когато говореше за Боар. Затова попита нахално:

– А какво ще направиш, ако ти откажа?

Ангарите наоколо изстенаха в един глас. Тя ги погледна и ги съжали. Горките, кой знае колко тревоги са изживели и колко ги е тормозел Шефът заради този Камък. Почти беше готова да им го даде, когато чу Веова да я заплашва мислено:

„Никога вече няма да видиш семейството си и ще прокълна децата ти и техните деца, и целия ти род до деня на второто пришествие!“

Ани замръзна. Не от страх, а от възмущение. Значи щеше да я изнудва! Тя го погледна право в очите.

– Жестокостта ти няма граници! Защо не изрече на глас това, което ми каза сега? Срам ли те е от подчинените ти? Има защо. Кой си ти, за да ме заплашваш така?

Въпросът щеше да е смешен, ако не го беше задала с такава сила. Настана гробна тишина. Този път Веова застина на мястото си. Един негов поглед беше достатъчен, за да я изпепели. Но до нея беше теорът, макар и отслабнал, а тя държеше Камъка, който засвети още по-ярко при последните й думи.

И чак тогава Веова се досети, че пред него не стояха просто човек и

теор. „Камъкът свети в ръцете на създателите си“ – спомни си той старата истина. А мислеше, че свети заради неговата близост. Каква велика заблуда! Вече се мислеше за победител, а всъщност беше загубил, точно както и Сатара.

Ани протегна ръка и показа на всички Камъка.

– Този Камък ви беше даден, за да създадете един красив и щастлив свят. Но вие не успяхте да се възползвате от мъдростта му. За това е справедливо Камъкът да се върне там, откъдето е дошъл. Нямате нужда от неговите съвети. Докажете, че можете да се оправяте сами.

Протегна Камъка към Боар.

– Аз трябва да се върна на Земята. Отнеси това съкровище на горните нива. Нека го ползва този, който разбира езика му.

Боар пое Камъка в себе си. Гордееше се страшно с Ани. Тя не беше попитала Камъка какво да прави. И не се беше изплашила от безсрамната закана на Веова.

Вече не се срамуваше от това, че я обича и уважава. Тя не беше той. Те бяха двама – докато не настъпеше времето им за сливане. Искаше му се да я прегърне, но дори не трябваше да приеме човекоподобния си вид. Добре помнеше предупреждението на Кадор. И без това предстоещата раздяла щеше да бъде много тежка.

На края дойде моментът, от който Ани се боеше най-много. Виеше ѝ се свят от мъка. Боар леко я докосна и тя усети как нежността му се разлива по цялото ѝ тяло. Тя склочи длани около него и го допря до устните си. Не можеш да целуваш едно енергийно кълбо, нито да го прегърнеш. Само затвори очи и отпрати цялата си обич към него. И получи същото чувство в отговор. Би стояла така цяла вечност, не я интересуваха нито ангарите, нито Веова. Стори ѝ се, че чува прекрасна далечна музика. Светът потъваше в небитието, тя се разпадна на безброй частици и престана да съществува...

Изведнъж светът застана отново пред нея. Ани се стресна и погледна в ръцете си. Бяха празни. Боар си беше отишъл.

По бузите ѝ се стекоха сълзи. Тя се обърна към Веова и каза: – Прави с мен, каквото искаш.

* * *

Тъкмо бяха изпратили жената обратно на Земята тревожно обсъждаха променилата се ситуация, когато пред трона на Шефа пространството се изкриви и се отвори междупространствена дупка. Някой от друга система искаше да говори с тях. С любопитство очакваха

завихрянтията да се успокоят и да видят кой ли се интересува от съдбата им. Само Веова като че ли знаеше кой ползва тази форма на комуникация и лицето му се помрачи.

– Здравейте другарчета, как се справяте? – чува саркастичния, но беззлобен глас на Сатара. Той седеше на императорския си трон с широка усмивка на уста. Дори в грозното тяло на сатаранин, с тъмното си лице и черната си коса, той изглеждаше великолепен.

Доста ангари съжаляваха за дългото му отсъствие. Той винаги беше нещо като опора за тях, която ги защитаваше от своеволията на Шефа. Беше по-различен от тях, по-независим, по-енергичен и по-своенравен. Донякъде приличаше повече на Веова, отколкото на ангар. Двамата сега въобще не се обичаха, но не винаги беше така. В началото Шефът предпочиташе общуването с него и даже го обичаше. Но след като го издигна за свой главен помощник и му предаде силата на лявата страна, нещата рязко се промениха. Появи се съперничество помежду им и любовта се превърна в омраза. Никой от ангарите не разбираше какво беше предизвикало тази промяна. Но че тя беше източник на всичките им беди, в това не се съмняваха. Мечтаеха за времето, когато двамата отново ще се добрят.

Сатара се обърна към Веова и с преиграно възхищение го похвали:

– Моите поздравления, Веова! Този път ти наистина успя да организираш успешно кражбата на Камъка. Нищо, че идеята не беше твоя. Ти направи изчисленията и подготви изпълнителя. Поне единия от тях.

Мрачната физиономия на Шефа съвсем помръкна. Никак не му допадаха „похвалите“ на Сатара. А онзи продължаваше:

– Само че не разбра с кого си имаш работа. Е, може да ти се прости. И аз не се сетих веднага! – Подигравателната му усмивка стана още поширока.

– За което съжалявам – продължи той. – иначе бих могъл да се порадвам малко на компанията им.

По лицето му премина за миг сянка на болка. Ангарите гледаха смаяни своя събрат. Не разбираха какво имаше пред вид. Шефът продължаваше да мълчи.

– Но май победата ти излезе пирова! Така е, когато искаш някой друг да ти свърши работата. Ако наистина толкова беше закъсал за Камъка, защо нито веднъж не ме помоли да ти го заема за малко? Или мислиш, че само Твоя Светлост е способна на великодушни постъпки?

Шефът направо позеленя от яд. Скочи от трона, вдигна ръце и извика:

– Махни се от очите ми, Сатара! Никога няма да имам нужда от твоето благоволение. Аз ще се оправя сам, защото съм по-силен от теб.

Той рязко седна обратно на трона си и централата се раздруса от силата му. Сатара го погледна със съжаление. Вече не се усмихваше.

– Оправяй се тогава сам – отговори той и дупката се запълни с вихрите на пространството, за да изчезне след миг съвсем.

Ангарите стояха притиснати един до друг, на малки групички, с дълбоко съжаление в сърцата си. Надеждата, появила се за миг, изчезна като капка вода в горещия пясък на пустинята.

* * *

Пред очите му светна малка точка и се разрасна. Кадор въздъхна с облекчение – Боар се беше върнал. До края не беше сигурен, дали той ще успее да остави второто си Аз. Наблюдаваше всичко и знаеше, че Боар бе изчакал последния момент за връщане. Нямахше как да му се сърди, но все пак го упрекна:

– Рискува много, трябваше да се отделиш малко по-рано.

Боар изглеждаше зле. Не само умираше от мъка, но и беше изгубил много енергия. Той щеше да се възстанови бързо в обичайната си обстановка, но имаше нужда от спешна помощ. Кадор закачи собствената си енергийна система към неговата и му преля от силата си.

– Стига си ме зареждал – обади се Боар благодарен. – Ще са оправя и сам.

– Нищо, за разлика от теб имам енергия в излишък – Кадор се опита да го развлече малко. – Трябва да ви похваля. Здравата забихте стареца в земята! Няма да посмее да й направи нещо. Тя е страхотна!

– Още ли приказваш като дябо? Не ти ли омръзна междувременно да се правиш на теор с лошо възпитание?

Боар се опита да влезе в играта. Не трябваше сега да мисли за Ани. Първо трябваше да събере сили. Кадор започна да го убеждава колко по-умни бяха дябата, като не държаха на културната реч. Тези „Хулигани на небето“, както ги наричаха, живееха на едно ниво с ангарите, но общностите им бяха строго разграничени.

Постепенно умората завладя Боар и той помоли Кадор да го остави на мира. Кадор отстъпи с нежелание.

Боар се пренесе в пространството на сферитите. Да слуша нежната им музика. Не се чувстваше вече същия като преди, срещата с второто му Аз го беше променила. Ако можеше да се каже за един Делен, че е увеличил чувството си за отговорност и любов към другата си част, то

именно това беше станало с него. Той и преди изпитваше обич към Ани, но сега я обичаше по-различно. Тогава тя просто беше част от него. Нещо, което не можеш да не обичаш. Сега тя представляваше освен това и личност – нещо различно от него, и той обичаше именно тази жена, заедно с душата и тялото ѝ.

Веова я беше изпратил обратно на Земята. Боар, както винаги, знаеше всичко за нея. Тя нямаше да си спомня абсолютно нищо от цялата тази одисея, – нито за ангарите, нито за Сатарнус, нито за това, което ѝ показа Камъкът, нито за него.

Въпреки това, Боар отправи един свой лъч към далечната Земя и изпрати по него краткото послание:

„Обичам те, Ани!“

Светлината избледняваше все повече и Ани се събуди от дълбок сън. Опитите ѝ да върне странните му картини завършиха безуспешно и тя с огорчение се отказа. Остана само едно необяснимо чувство за тъга. Отвори очи и от мрака бавно изплуваха очертанията на предметите в спалнята. Разсъни се. Погледна към спящия си мъж на другото легло и тихо стана, за да види децата в съседната стая. По-малкия ѝ син редовно се отвиваше през йощта, а беше леко настинал. И сега краката му стърчаха извън одеялото. Тя внимателно го зави и се върна в спалнята. Излезе през отворената врата на балкона в топлата лятна нощ и погледна към небето. Луната се бе скрила и звездите се открояваха ярко на тъмното небе.

Обхвана я необясним силен копнеж. Искаше ѝ се да се откъсне от това тяло и да литне нагоре към далечните простори, свободна и вечна като самата Вселена. И тогава усети как един трепет на блаженство мина през цялото ѝ тяло и тя затвори очи с щастлива усмивка. Той събуди прекрасни спомени в тялото и душата ѝ, спомени по-скоро от сън, отколкото от реалността. Стоеше така и се наслаждаваше на това усещане, докато някакъв шум от улицата не я извади от отнесеното ѝ състояние.

Огледа се учудена и тръсна глава. Изглежда, облегната на перилата, за миг бе заспала и сънувала прекрасен сън. Върна се в леглото с желанието да се потопи отново в него. Неусетно заспа.

II Приказка за сълзите

Стълбове дим се виеха като тънки лозови стъбла над града. Горяха къщите на служителите на Империята, на богатите търговци и на невинните хорица, имали нещастieto да живеят в съседство с тях. Скоро и последният бастион на Императора, централната крепост, щеше да падне под напора на въстаниците.

Облегнат на агатора си, Урзу гледаше тъжно картината на разрушението. Кацнал на висок хълм сред блатата, недалеч от малка пещера, приготвена набързо за пренощуване, той мислено оплакваше злата си съдба.

Целият му живот, а и живота на всички сатариани, се беше обърнал с главата надолу. Колко много неща се бяха променили през последните няколко години! През многовековната си история, записана подробно на лимерови таблички и съхранявана грижливо в библиотеките на Империята, планетата не помнеше такова развитие. А сега тези библиотеки бяха едни от първите жертви на освободителното движение, като че ли знанията, натрупани с много труд и усилие, бяха главните виновници за потискането на народа, като че ли те бяха най-опасното наследство на хилядолетната мощ на Империята. Горяха не само библиотеките, горяха училищата, горяха институциите, създадени от поколения Императори, за да осигурят един макар и ограничен и бавно развиващ се, но спокоен и без големи катаклизми живот на тази планета.

Но през последните два века сред недоволните все по-често се надигаха бунтове. Жестокото им потушаване от страна на Императорите само усилваше желанието за освобождение от тиранията, за независимост от волята на Императора.

С болка Урзу си спомняше спокойните дни на детството и юношество си, когато животът течеше с обичайния си бавен ритъм; когато всяка сутрин селяните влизаха през портите на Главния град, за да продадат стоката си на пазарите; когато всички деца посещаваха училища, отговарящи на индивидуалните им възможности; когато веднъж в сезона на главния площад изпълняваха присъдите на малкото на брой престъпници; когато в кулата редовно се събираха управниците на провинциите, за да докладват на Императора какво бяха извършили и какво предстоеше да бъде направено.

Всичко това се промени след като баща му, сегашният Император, реши да престане да се бори с въстаниците. Все по-рядко той ги наказваше за дръзките им набези, оставяше им чудните си машинки, агаторите. С тяхна помощ те успяваха да преодолеят огромни разстояния за броени дни и да организират освободителното движение по цялата планета.

Императорът се оттегли в лабораторията си и остави съветниците, много от които бяха свързани с въстаниците, да управляват Империята, простираща се върху цялата планета и извоювана някога в жестоки борби от предшествениците му. Продължаваше да знае всичко, ставашо на Сатариус, незначайно от къде, но вече не се намесваше в развоя на събитията. Особено след като жена му, майката на Урзу, загина при нещастен случай с агатор преди две години. Не че я обичаше много, но дотогава той като че ли все пак чувстваше някаква отговорност за собствено-то си семейство. Урзу отново се връщаше мислено към разговора с баща си, преди той да го прати тук, при черните хълмове, за да бъде на сигурно място по време на завземането на крепостта.

За първи път в живота на Урзу, Императорът го заведе в личните си покои. Никой, освен един стар прислужник, нямаше право да влиза в горните етажи на кулата, където се намираха обсерваторията, лабораторията и жилищните помещения на Императора.

Колко учуден остана Урзу от скромното обзавеждане на тези стаи! Знаеше, че баща му не държеше на лукса и удобствата, но никога досега не беше осъзнавал така силно разликата между своя и неговия начин на живот. Урзу обичаше дребните красиви неща и стаите му бяха пълни с мебели, резбовани от най-големите майстори, меки бродирани възглавници, всякакви дрънкулки от скъпоценни камъни и ценни метали. А Императорът – великият Император, от когото и сега се страхуваха всички хора в това царство, спеше в стая с белосани стени, без никакви картини, на обикновено легло покрито с една пуранова¹² кожа.

Сега той покани сина си да седне на това легло и се заразхожда мълчаливо из стаята. Имаше загрижен, но не и изплашен вид. Урзу търпеливо чакаше баща му да започне разговора.

– Скоро бунтовниците ще завземат крепостта. Трябва да напуснеш това място и да се скриеш извън града. Разпоредих се да приготвят агатора ти с най-необходимите неща. След два дни се върни и потърси приятеля си Ринес.

12. Пуран – животно подобно на мечка.

– Но той ръководи въстаниците в града! – извика Урзу учуден. Съвсем скоро той за пръв път бе разбрал, че най-добрият му приятел от детските години отдавна работеше за врага.

– Да – продължи Императорът, – но той иска да ти запази трона след като ме свали от него. Още не се чувстват готови да поемат сами цялата отговорност на властта. Съгласи се с техните условия и управлявай както искаш или по-точно казано, както ти позволят. Аз искам само едно от теб. Вземи си жена и ѝ направи колкото се може по-скоро дете.

Урзу се смая от това изискване. Нямаше желание точно сега да мисли за жена и семейство.

– Знам, че не си падаш много по нормалните сексуални отношения, но ти трябва да продължиш рода. – Императорът се спря до прозореца и отпрати замислен поглед в далечината. – Всичко друго е без значение.

– Но защо, татко, защо? – Урзу скочи огорчен от леглото. – Защо остави бунтовниците да завладеят цялото ти царство? Ти можеше да ги победиш по всяко време, можеше да им развалиш агаторите, можеше да запазиш не само властта, но и мира на тази планета. Дори сега, ако използваш магическите си сили, ти още можеш да ги спреш.

Урзу недоумяваше какво беше накарало баща му да промени така рязко политиката си. От незапомнени времена тяхната фамилия владееше тази планета. Никой не беше успял да оспори властта на силните личности в семейството им, раждани като че ли специално за тази цел през едно поколение. Баща му беше наследил от дядо си всички необходими качества за върховен владетел – и високото силно тяло, и пронизващите зелени очи, способни само с един поглед да запалят всяко нещо край себе си, и бързия ум, и магическите способности, неподвластни на никой друг сатарианин. И нищо не подсказваше, че той някога ще промени начина на управление, към който се придържаха всички Императори от векове.

Императорът се обърна и го погледна със съчувствие. Урзу остана изненадан от топлината в този поглед. Той не познаваше друго отношение освен строгост, суровост и снизходително пренебрежение.

– Защото така пожела приятелката ти – отвърна баща му тихо и тъжно.

Говореше за Ани. Урзу веднага разбра, че става дума за нея. Откакто преди пет години това момиче се появи за осем дни в двореца и после изчезна по загадъчен начин, Урзу не можеше да я забрави. Въпреки многото време изминало оттогава, той я виждаше като жива във въображението си, красива и силна, изключително умна, с толкова много

познания, нетипични за една жена – тя от всичките му момичета го разбираше най-добре и му помагаше да се справи със сложните задачи, задавани му от Императора.

А се оказа някакъв шпионин, изпратен да открадне най-ценната вещ на баща му – един невзрачен камък, предназначението на който така и остана тайна за Урзу. Използвайки безграничното доверие, което имаше в нея, тя си беше осигурила достъп до съкровищницата на баща му и успя да излъже не само него, но и Императора.

Тогава баща му говореше нещо за висши сили срещу които бил безсилен и дори не го наказва. Беше говорил с Ани само един час в кулата си, но знаеше повече за нея, отколкото Урзу въобще някога успя да разбере.

След този случай Императорът се промени. Урзу не можеше да не забележи, че това беше началото на рухването на Империята.

– Заради откраднатия камък ли вече нищо не вървеше като трябва? – попита Урзу изумен, сядайки отново на леглото. Не бяха говорили за Ани откакто тя изчезна и Урзу се надяваше да разбере нещо повече за нея.

– Не, Камъкът нямаше никакво значение – засмя се тъжно баща му. Отправяйки замечтан поглед към безкрайността, той продължи:

– Знаеш, че и тогава имаше проблеми с бунтовниците. Бяха я вербували да им сътрудничи и тя нямаше как да им откаже. Иначе нямаше да може да изпълни задачата си. Началникът на охраната я следеше зорко и ме информира за тази връзка. Повиках я тогава, за да разбере, доколко представлява опасност за мен. Попитах я, какво да правя с бунтовниците и тя ме посъветва да им предам властта.

Урзу скочи отново от леглото. Как така? Нали твърдеше в последните си думи, които успяха да обменят в Отановата гора преди да изчезне пред очите му, че няма нищо общо с бунтовниците. И как е успяла да предложи такова чудовищно нещо на баща му!

– И ти не я уби веднага? – попита Урзу смяян. Баща му не се церемонеше много с враговете си тогава.

Но сега стоеше до прозореца с поглед отправен към града, потънал в спомените си. Изведнъж Урзу си спомни думите на майка си, когато я попита, защо баща му взе лимеровата табличка с прощалните думи на Ани. Тя каза – „За него нейната загуба означава много повече, отколкото? за теб.“

И чак сега Урзу прозря, че Императорът също беше обикнал Ани тогава. В него се надигаше закъсняла, изгаряща ревност. Не можеше по

нищо да се мери с Императора, баща му го превъзхождаше във всяко отношение. За първи път Урзу се зарадва на мистериозното изчезване на Ани. Разбра, че за него тя все едно вече беше загубена от момента, в който тя се е срещнала с баща му.

Императорът се бе обърнал и го гледаше с проникателните си очи. На устните му се появи жалостива усмивка. Беше разбрал за чувствата на сина си.

– Не, не я убих. Вслушах се в съвета ѝ и оставих бунтовниците да постигнат целта си. Отдавна общественото развитие на Сатариус се нуждаеше от някаква промяна. Цивилизацията беше в застои от дълго време и нещо трябваше да я разтърси.

– Но тази промяна донесе само мъка и несигурност на този народ – възрази Урзу, учуден от доводите на баща си – и кой знае още колко кръв ще се пролее.

– Много – отговори Императорът, – всяко нещо си има своята цена. И свободата на този народ не може да се постигне даром. Но той заслужава шанса да постигне мечтата си и да се развива с ускорени темпове.

Както винаги, когато ставаше дума за политическите решения на баща му, Урзу не разбираше дълбокия смисъл на действията му. За какво беше тази свобода на народа, когато тя водеше до хаос в снабдяването, до глад и разруха, до убийства и несигурност в утрешния ден?

Императорът го гледаше, отгатвайки като винаги мислите му, и отговори на незададения въпрос:

– Не можеш да разбереш тези неща, сине, Раздразнен от тази оценка за неговата незрялост, Урзу попита агресивно:

– А Ани разбираше ли ги?

– Да, но няма за какво да се обиждаш. Тя идваше от друг свят, където вече бяха извършени много промени от този вид.

Урзу остана като зашеметен. Нима имаше и други светове? Досега той смяташе, че познава света, в който живее, а там съществуваха само Сатариус, двете слънца, двете луни и множество звезди на небето.

Прочитайки мислите на сина си, Императорът не му позволи да го разпитва повече.

– Сега не е време да се говори за тези неща. Бунтовниците всеки момент могат да стигнат до стените на крепостта. Трябва да побързаш.

– А ти какво ще правиш? – Урзу изведнъж усети, че може би вижда баща си за последен път.

– Не мисли за мен. Аз знам какво да правя, – отговори сурово Императорът.

Свикнал да приема без възражение решенията на баща си, Урзу се отправи на път. Прескочи с агатора източната стена на крепостта и се насочи към края на града. Караше малкия агатор и нямаше опасност някой да го настигне и залови.

Бунтовниците разполагаха само с един-единствен агатор от този тип, попаднал в ръцете им след бягството на Ани, но баща му беше намалил мощта му чрез своите магии. Явно още тогава той беше решил да даде някакъв шанс на въстаниците, като не спираше изцяло машината от движение.

Разхождайки се край хълма, Урзу отново се замисли върху странно-то твърдение на баща му, че Ани била от друг свят. Какво ли искаше да каже с това? Тя изглеждаше като обикновена сатарианка, макар и много хубава. Но се държеше различно и говореше странно. Неведнъж Урзу я беше сравнявал на шега с баща си. А тя доста се притесняваше от това. Имаше нещо общо между двамата – неуловимо, но осезаемо. Тя винаги разбираше, какво иска да постигне Императорът и се пазеше, но не се страхуваше от него. И дори баща му не успя да ѝ попречи да изпълни хитрия си план.

Свикнал с мисълта, че няма кой да победи баща му, Урзу изведнъж осъзна, че и той беше уязвим. И заедно с това прозрение дойде и увереността, че Императорът нямаше да бяга от бунтовниците. Щеше да очаква смъртта си в кулата, жертвайки се за бъдещето на сина си.

Урзу се закова на място като ударен от гръм. Не можеше да допусне това! Той трябваше да го спаси! Въпреки че баща му никога не показваше обичта си към него и той дълги години се беше страхувал от Императора както всички хора на планетата, Урзу го обожаваше и обичаше.

Изтича до агатора си, скочи в него и потегли с максимална скорост обратно към двореца.

* * *

Сатара се беше привел над звездните си карти в обсерваторията, за да изчисли бъдещето на Урзу. Но не успяваше да се концентрира. Събитията на Сатариус се развиваха много бързо и бяха излезли от контрол. Урзу се лъжеше, че Императорът би могъл да направи още нещо, за да ги спре. А и самия той не желаше да промени решението си.

Само едно го притесняваше. Щеше ли Урзу да има скоро син, за да се превъплъти след смъртта си в него? Беше създал тази наследствена линия още при населяването на Сатариус с хора. Така през едно

поколение, след смъртта на дядо си, се раждаше момче с по-особени гени. Ставаше по-висок и по-силен от най-едрите жени на планетата, имаше точен и бърз ум и магически способности. Когато това момче поотраснеше малко, Сатара се свързваше с него, докато се слееше напълно с личността му. Така неговият дух се превъплъщаваше от тялото на един Император в друг и той имаше възможността пряко и изотвътре да влияе върху развитието на тази планета и обитателите ѝ, преживявайки заедно с творението си всичките радости и несгоди на този свят.

До сега се справяше добре. Във всеки случай не по-лошо отколкото Веова на Земята. Последният разполагаше с цяла армия помощници ангари и наглеждаше Земята от разстояние.

Но сега възникна сериозно препятствие в добре замислената система. Бунтовниците щяха да поискат главата на Императора и той беше длъжен да им я даде, за да може този исторически етап да приключи по естествен начин. Но ако Урзу нямаше дете, Сатара нямаше в кого да се въплъти. Неговият дух не можеше да се прояви напълно в обикновено сатаранско тяло. Да изгради нова естествена мутация нямаше време, защото не искаше да остави планетата си в тези смутни времена дълго без управление.

Хвърляйки кратък поглед към картите, той изведнъж разбра, че просто не иска да види съдбата на Урзу. Синът му нямаше бъдеще!

Откъм двора се чува викове. Бунтовниците бяха проникнали в крепостта и стражата се предаваше. Много от неговите служители бяха в сговор с бунтовниците и те лесно преодоляваха преградите. Никой не обичаше Императора. Династията беше управлявана от хилядолетия чрез пълна диктатура и всички се страхуваха от него. Едва ли имаше някой, който да не желал смъртта му.

Сатара отиде до прозореца и видя в центъра на площадката едноместен агатор, заобиколен от биещи се хора. Застина. Урзу се беше върнал!

Той бързо напусна обсерваторията и слезе до шестия етаж, където сина му стоеше пред стълбището и защитаваше с меч в ръка достъпа към покоите на баща си.

Приятелят му Ринес се опита да спре хората си и да убеди Урзу да предаде Императора доброволно. Но Урзу не го слушаше, а само крещеше, размахвайки меча си:

– Няма да пипате баща ми!

Сатара само успя да извика: – Сине, остави ги! – когато дългият нож на една бивша стражарка проникна дълбоко в гърдите на Урзу.

Сразен, той падна право в ръцете на баща си.

Когато видяха Императора, всички се отдръпнаха изплашени. Сатара не им обърна никакво внимание. Подпря Урзу внимателно на стената и тихо го упрекна:

– Сега ли намери да не ми се подчиниш?

– Обичам те татко – отговори Урзу със слаб глас, – Не исках да те убият.

Императорът го притисна към себе си, дълбоко трогнат от признанието на сина си. Нямаше как да му помогне, само нежно отвърна:

– И аз те обичам, сине.

С щастлива усмивка на уста Урзу се отпусна в ръцете на баща си. Сатара гледаше с болка и учудване сина си. От къде това слабичко момче намери сили за тази отчаяна постъпка? Не го беше оценил както трябва. И чак в мига на смъртта между сина и бащата се появи онази близост, за която Урзу беше мечтал цял живот.

Императорът положи сина си на пода и вдигна глава към враговете си. Стояха притиснати до отсрещната стена, вцепенени от ужас, убедени, че сега иде техен ред. Сатара се бореше срещу болката и надигащата се омраза в душата му. Можеше да ги изпепели само с един поглед. Но нямаше смисъл да ги погубва, това нямаше да му върне Урзу. Не можеше да спре колелото на съдбата, на което сам беше дал начален тласък. С огромни усилия на волята си той се пребори с желанието за мъст и се изправи. Погледна ги и рече спокойно:

– А сега убийте и мен.

Никой не мръдна от мястото си. Примиреността на смъртния им враг, само ги караше да се страхуват още повече от него. Мина една дълга минута, преди Ринес да се съвзема от случилото се:

– Съжалявам за смъртта на сина ви. Урзу беше добро момче. Но вие ще бъдете съден за всичките злини, които причинихте на народа. Засега ви задържахме под стража. Моля, последвайте ни в подземие.

Всички очакваха Императорът да се съпротивлява, никой не смееше да се докосне до него. А той, без да каже нито дума, слизаше след Ринес по стълбите, последва ги през двора до подземие, остави се да го приковат с най-тежките вериги, които намериха, за стената в голямата килия, от която освободиха всичките други затворници. Той само гледаше пред себе си безучастен и безразличен, като че ли другите въобще не съществуваха.

Новината за залавянето на Императора се разпространи като ураган по цялата планета. Всички хора излязоха на улицата да празнуват

радостното събитие. Прегръщаха се, целуваха се, танцуваха. Империята, просъществувала хилядолетия, беше паднала и всички бяха свободни.

Само лакеят на Урзу плачеше и отиде в затвора, за да отнесе малко вода и храна на бащата на бившия си господар.

* * *

Веова седеше на трона в централата на ангарите, вгълбен в мислите си. Както винаги, той внимателно следеше какво става на Сатариус. Едно време го правеше, за да открива всички грешки на Сатара и да злорадства над тях. Но те не бяха толкова много и Веова по-скоро се разяждаше от завист. Не можеше да прости на бившия си първи помощник, че се беше осмелил да създаде собствена система без помощта му.

После тези непрестанни наблюдения се превърнаха в навик. Както и враждебността, с която посрещаше съперника си, когато той се връща при тях, за да прекара времето между две прераждания на тяхното ниво.

А не винаги бе било така. Едно време Веова обичаше този прекрасен на вид ангар, успял да се откъсне от мрежата на колективния дух на това общество и да развие невиджана индивидуалност в тази среда. Чувствайки силата му, оценявайки изключителния му ум, Веова му поверяваше най-сложните задачи и му остави на разположение творческите сили на лявата страна. Това беше прекрасно време на сътрудничество, работата им спореше и двамата бяха щастливи.

След това настъпи времето на неудачите. Нещата на Земята вече не вървяха както преди и те трескаво търсеха причините за провалите си. Тогава Сатара реши, че грешката е била направена още в самото начало, по време на създаването на земната система, когато Веова използвал само Силите на дясната страна за изграждането ѝ.

Веова отричаше тези твърдения и между тях възникна един дълъг и мъчителен спор. Сатара искаше да повтори експеримента с равномерно разпределени Сили на друга планета, но Веова твърдо отказваше. И тогава Сатара открадна Камъка на мъдростта и ги напусна, за да осъществи замисъла си сам, макар и само със Силите на лявата ръка.

Според него тази система трябваше да се провали по същия начин, както системата на Земята.

Веова не можеше да прости тази своеволна постъпка на първия си помощник. Не можеше един ангар, макар и умен и силен, да се постави на нивото на теорите и да изгражда системи. Веова се почувства обиден и застрашен, въпреки че осъзнаваше превъзходството си на теор.

Направи всичко възможно да попречи на Сатара да осъществи замисъла си, но той успяваше да отблъсне всичките му атаки. И когато Веова на края успя да си върне Камъка на мъдростта, прашайки земен човек за него, Сатара само му се подигра, задето не беше разбрал за връзката между Камъка, жената и помощника ѝ – теор. Веова беше изпатил на Сатариус, без да подозира това, двойка Делени. Те бяха решили, че Веова не е достоен да притежава Камъка, който беше творение на Делените, и теорът го отнесе със себе си на горното ниво.

Сатара като че ли не страдаше особено от загубата на Камъка. Но след всичко това нещата на Сатариус бързо се промениха. Системата изпадна в криза. Първоначално Веова ликуваше – все пак беше успял да навреди на съперника си. После разбра, че последният нарочно оставяше всичко построено дотогава да рухне.

Добре разбираше подбудите му. Нееднократно пред него бяха стояли подобни проблеми на Земята. Трябваше да разтърси всичко, за да намери друг път на развитие. Все повече се възхищаваше от неприятеля си. Дори се гордееше с него. Каква ли сила трябва, за да се развиеш от обикновен ангар в самостоятелен творец, достигащ почти нивото на теорите!

Последните новини от Сатариус притесниха Веова. Сатара беше измислил хитър начин да се въплъти в един индивид от създадената от него раса и да управлява системата си отвътре. А сега непрекъснатата серия от последователни прераждания беше застрашена. Синът на Императора загина преди да има наследник и скоро щяха да отсекат главата на Императора, Откъснат от планетата си, Сатара трудно щеше да я управлява сам. Системата можеше да рухне и така спорът между тях щеше да се реши в полза на Сатара. Веова не можеше да допусне това. Трябваше да намери начин да спаси Императора от сигурна смърт.

Имаше само един начин да постигне това навреме. Трябваше отново да прибегне до помощта на човека, измъкнал Камъка от Сатара. Жената тогава се справи отлично, познаваше ситуацията на Сатариус и дори имаше връзка с бунтовниците. Само не знаеше дали второто ѝ Аз – теорът – щеше да участва и този път.

Реши да рискува. Накара ангарите да отворят отново времеви прозорец и да прехвърлят жената от Земята в централата.

* * *

Ани се събуждаше. Още със затворени очи тя чуваше гласове около себе си и виждаше ярка светлина през клепачите си. Имаше нещо

страшно познато наоколо, а в главата ѝ нахлуваха безброй спомени. Спомени за голямото, светло помещение, златния трон със стареца и златокоси-те същества наоколо; за планетата Сатариус и за другото си тяло на сатарианка; за Императора и сина му; за Камъка и неговите приказки за вселената; за чувството ѝ на щастие със онова светещо топче – другото ѝ Аз. Замръзна за миг, пълна с надежда, отвори очи и скочи на крака, викайки на глас:

– Боар, къде си?

Гледаха я учудените зелени очи на ангарите. Разочарована, тя се огледа неспокойно. Беше в централата на ангарите, но от Боар нямаше и следа. Викаше го мислено, но без успех. Тогава чу думите на Веова:

– Приятелят ти го няма. Не знам дали има намерение да се появи този път.

Седеше на трона си и я гледаше с тъжните си уморени очи. Съзнаването ѝ се проясни напълно и Ани си спомни всичко, като че ли бяха изминали само няколко секунди от мига, в който миналия път я изпратиха обратно на Земята. А най-вече си спомни болката от раздялата с Боар, преди той да се върне на своето ниво. Помнеше и всичко за живота си на Земята през тези изминали няколко години. Като че ли излизаше от някаква частична амнезия.

– Какво искаш този път? – попита тя малко грубо Веова.

– Искам да те помоля да ми помогнеш или по-точно, да помогнеш на Императора на Сатариус, – отговори той.

Ани направо се смая. За първи път Веова я молеше за нещо. Миналия път просто ѝ заповяда. Нямаше представа откъде идва тази промяна в него. Малко преди да я върне на Земята и да изтрие всичките ѝ спомени за случилото се, той беше заплашил и нея, и семейството ѝ с проклятие, заради това, че не му даваше Камъка, и може би само присъствието на Боар го накара да промени намерението си. За наказание би искала да му откаже сега, но той говореше за Сатара в образа на Императора, а тя не беше равнодушна към съдбата на този сатарианин. Какво ли се беше случило на Сатариус през тези години?

Прочитайки мислите ѝ, Веова отговори:

– Бунтовниците завладяха планетата, убиха Урзу и хвърлиха Императора в затвора. Скоро се очаква екзекуцията му.

Ани изтръпна. Правилно се беше сетила, че на тази планета някога ще се пролее много кръв, но защо толкова скоро? Спомни си един пророчески сън на Сатариус, виждайки отново ужасната картина на търкалящата се в пясъка отрязана глава на Императора.

Не искаше това да се случи. Съжаляваше, че тогава посъветва Императора да се оттегли от властта и да остави бунтовниците да победят. Нямаше предвид той да загине, а да продължи да ръководи хода на събитията на Сатариус тайно, в сянка.

Разбираше, че понятието „загиване“ нямаше смисъл, доколкото се отнасяше до Сатара. Смъртта нямаше власт върху него. Той отново щеше да се превърне във великолепния ангар със златни коси, показан ѝ от Камъка тогава. Но тя го познаваше само в превъплътения му вид на Император и беше заобичала този внушителен сатарианин с черна вълниста коса и пронизателни зелени очи. Не искаше тази прекрасна глава да се въргала в прахта.

– Ще отида – отговори тя на Веова, – ще направя всичко възможно, за да го измъкна от там.

Какво ли щеше да си помисли сега Боар? Щеше ли да одобри решението ѝ? Чувстваше силен копнеж към него, но някак усещаше, че този път той нямаше да се появи. Трябваше да преодолее съпротивата само на сатарианите, а не на висше същество, каквото беше Сатара. Докато имаше и най-малкия шанс да оцелее при изпълнението на тази задача, Боар нямаше право да ѝ помогне.

Стана ѝ много мъчно и самотно. Изведнъж осъзна колко добре си живееше на Земята, когато нямаше никаква представа за съществуването на Боар, и колко трудно трябва да му е да знае винаги всичко за нея и да не забравя никога кой е всъщност.

Прогони мислите за Боар в дъното на съзнанието си и се концентрира изцяло върху предстоящото дело.

* * *

Отново пътуваше с космически кораб от границите на царствата към Сатариус. Но това пътуване не приличаше на предишното, сега беше сама и можеше да, разчита само на себе си. Щеше да кацне близо до града, малко встрани от мястото, където се приземиха миналия път и където би трябвало все още да се намира старият им кораб.

Непрекъснато я налитаха спомени за миналото пътуване с Боар. Спомняше си първата среща с него и това, че за малко щеше да умре от силата на възникналите чувства помежду им. Той едва успя да ѝ прелее достатъчна енергия, за да преживее шока. После, вече като сатарианка, тя по-добре се справяше със стремежа си към сливане с Боар. Някога бяха едно същество и се бяха разделили, за да изпълнят някаква задача, за която дори Боар нямаше представа. От Камъка на мъдростта Ани

знаеше, че така би трябвало да бъде. Но при среща на двойка Делени винаги възникваше стремеж към сливане и на тях им костваше големи усилия да го преодолеят. Щяха да се слоят отново и да изпитат онова върховно щастие за което само мечтаеха, едва след като изпълнят задачата си. Просто техните личности щяха да престанат да съществуват и щеше да се роди отново онова висше съвършено същество, което бяха преди, но вече обогатено с опита, събран от двете си части.

Но и така, както бяха разделени, те се обичаха с една възвишена любов, несравнима с обичта между хората. И това беше неотменна даденост на природата им.

Замисли се за Веова и Сатара. Знаеше от Боар, че и те бяха двойка Делени по своята същност. Но нито един от тях не подозираше това. Колко сложни бяха техните взаимоотношения! Хем се обичаха, хем се мразеха.

Принудени да живеят на едно и също ниво, те бяха изложени на същото привличане като Ани и Боар, но Камъка на мъдростта не им беше открил истинската им същност. Най-вероятно така бе пожелало онова висше същество, което те са представлявали, преди да се разделят. Двете му части бяха почти еднакви по способности и мощ, независимо от това, че единият се беше проявил като теор, а другият като ангар.

Омразата ги държеше на разстояние един от друг, за да не се стигне до спонтанно сливане помежду им. Последното би било равносилно на катастрофа за Делените, ако се случеше преди да изпълнят предназначението си.

Какви ли бяха подбудите на Веова да спаси Императора? Той все още мразеше Сатара и би трябвало да се радва на провала му. А може би несъзнателно го обичаше и искаше да му помогне? Ако Боар беше тук или ако държеше Камъка в ръката си, Ани щеше да получи отговор на въпросите си.

Чувстваше се много самотна през това седемдневно пътуване. Веова ѝ върна тялото на сатарианското момиче, което бе ползвала предишния път, само че остаряло с пет години. То почти не се беше променило. Малко по-зряло, то беше все така красиво и здраво. Ани се чувстваше в него доста по-добре, отколкото в земното си тяло.

Към възврънатата ѝ памет ангарите бяха дописали събитията, станали на Сатариус през тези пет години и Ани се зае с анализирането на тази информация.

Сатара беше последвал съвета ѝ и беше оставил на бунтовниците

малко повече свобода. Не им разваляше вече агаторите, с които те се придвижваха бързо по планетата и така те успяха да организират цяла мрежа от въстанически групи. След две години завладяха първата си провинция. Екзекутираха високопоставените чиновници и избиха семействата им. Дълго потисканият страх се превърна в люта омраза към всичко, което принадлежеше на Императора и династията му. Горяха дворци и училища, библиотеки и корабостроителници.

И народът се радваше на освободителите си, сляп за факта, че не всичко в така уреденото преди общество беше лошо. Ани често се бе възхищавала от техните постижения и умното управление на Сатара.

Но копнежът към свобода не можеше да се потиска непрестанно и, въпреки че Императорите потушаваха жестоко бунтовете, те не спираха. Това не можеше да продължава вечно. Трябваше да настъпи някаква промяна.

След като Императорът се отказа да ги преследва, бунтовниците завладяха все повече провинции. Накрая стигнаха до портите на Главния град, последното владение на Императора. Тук свършваше информацията.

Ани се зачуди защо не бяха убили Императора веднага, а го бяха хвърлили в затвора. Може би така удължаваха малко радостта си от победата. А може би просто не смееха да посегнат на него. Тя си спомни, какво впечатление ѝ направи Императорът в краткото време на двете срещи с него. Висок и як, той не приличаше на другите сатариянски мъже, които бяха по-дребни и слаби от жените си. Момичетата много го харесваха, въпреки страха, който им внушаваше. Той несъмнено щеше да бъде мъж-идол и за всяка земна жена. Ани си спомни мощното привличане, изпитала тогава към него. И сега, когато мислеше за Императора, тръпки полазиха цялото ѝ тяло.

Усмихна се на себе си. Нима го беше пожелала тогава? Не познаваше сексуалните трепети на сатариянското си тяло, но знаеше, че се чувства духовно много близко до Сатара. Може би имаше и някакво поспецифично привличане между различните Делени. Само едно знаеше със сигурност – че искаше да го спаси на всяка цена от грозящата го опасност.

* * *

Приземи се сред ниски хълмове, близо до едно езеро. Не беше толкова скрито място като урвата, където бяха кацнали с Боар миналия път. Зачуди се какво да прави с кораба за да го предпази от чужди погледи.

Тъй като нищо не ѝ идваше на ум, тя го остави просто така, като затвори и закодира люка. Нямаше намерение да се бави много, бързаше към града и всяка минута можеше да се окаже ценна.

Съжаляваше, че нямаше агатор. Тези антигравитационни машинки, освен бързи, бяха и напълно безшумни. За Ани те представляваха най-голямото чудо, изобретено от Сатара на тази планета. Само той знаеше тайната на действието им и заедно с него и изобретенията му щяха да си отидат от този свят.

Изведнъж Ани се улови, че мисли за Императора като за вече умрял. Стана ѝ лошо от тази мисъл и тя ускори крачката си, за да стигне в града преди здрач. Оставаха само няколко часа. Виждаше в далечината градската стена и източната порта. Престана да мисли за каквото и да е, дишаше ритмично и само ходеше и ходеше ...

Стигна Главния град един час преди залез на Голямото слънце. Нямаше как да стигне още днес до центъра на града, където се намиреше крепостта. А чуваше, как сатарианите си приказваха радостно за утрешната екзекуция на Императора.

Щеше да закъснее! Огледа се панически какво да прави, като че ли някой можеше да ѝ помогне. Градът изглеждаше зле. Имаше много изгорени къщи, особено на по-богатите търговци, които се ползваха с известни привилегии при Императора. Отдалеч видя една четириетажна сграда, обградена от викащи и размахващи ножове момичета. Бяха изкарали собственика навън и го биеха с камшици. Ани чу как викаха:

– Къде ти е агаторът, дебераф¹³ такъв? Къде си го скрил?

Горкият сатарианин само прикриваше главата си с ръце и дори не можеше да отговори. Ани реши, че тук ѝ се открива някакъв шанс. Изтича до къщата, разбута зрителите и извика с мощен глас на момичетата:

– Спрете за малко да го биете, глупачки такива! Не виждате ли, че той е готов да каже, къде му е агаторът.

Другите се обърнаха учудени към нея. Ани знаеше, че тялото ѝ освен красиво, беше и доста силно и че спокойно можеше да се бие поне с три-четири от момичетата, ако се наложеше. Но властният ѝ глас се оказа достатъчен, за да ги подчини на волята си. Момичетата се отдръпнаха.

Тя се обърна към нещастника в краката ѝ.

– Кажй сега къде се намира този агатор. Знаеш, че всички агатори

13. Животно подобно на жираф.

трябва да се предадат в крепостта на централния съвет. – Ани просто измисляше. Но явно беше уцелила вярната посока. Никой не възрази.

– Ще ви кажа, само не ме бийте повече! – помоли се разплаканият търговец. Стана и ги заведе до една голяма врата откъм задната страна на къщата. Отвори я и Ани видя четириместен агатор. Чу радостните възгласи на жените и реши да не оставя плячката да ѝ се изплъзне.

– Някой от вас знае ли как се кара това чудо? – попита ги Ани. Никой не отговори. Агаторите бяха малко на брой и едва ли някой владееше това изкуство.

– А аз знам. Нека три от вас се качат с мен да откараме машината към двореца.

Момичетата гледаха объркани. Не знаеха коя е тя, но и не смееха да ѝ се противопоставят. Тъй като никоя не прояви желание, Ани просто избра три от тях, накара ги да седнат и се качи на мястото на водача.

Не беше карала такава голяма машина. Урзу я бе учил да управлява триместен агатор и тя знаеше, че принципът на управлението при по-големите машини е същият. Провери горивото, ригозите¹⁴ бяха съвсем леко почервенели. Щеше да им стигне до центъра. Мушна ръцете си в отворите и напипа дръжките и копчетата. Концентрира се за миг и натисна с левия показалец копчето за старт. Агаторът се издигна на половин метър. Притегли ръчките леко към себе си и ги избута напред. Машината тръгна нагоре и напред и излезе от гаража. Управляваше се също като триместен. Ани вече нямаше проблеми. Видя изплашените лица на момичета зад себе си и се засмя.

– Хайде на път! – извика тя от радост и даде пълен напред.

Летеше с максимална скорост по един от централните булеварди направо към центъра. Щеше да стигне в крепостта преди залеза на второто слънце.

* * *

Ринес се разхождаше напред-назад в заседателната зала на кулата. След като не можа да предотврати разбиването на обсерваторията и лабораторията на Императора от полудялата тълпа, той все пак успя да запази удобното обзавеждане на работните помещения в кулата. Сега там се намираще главната квартира на централния съвет, който оглавяваше.

След смъртта на Урзу възникнаха горещи спорове кой да поеме управлението в ръцете си. Никой не им се видя достатъчно добър за тази

14. Камъни, които се използват като източник на енергия.

работа. За малко да се избият помежду си, докато стигнаха до заключението да управляват заедно като съвет и да определят решенията с гласуване.

Това не се харесваше много на Ринес. Той би предпочел Урзу да поеме официално властта и да влияе скрито на решенията му. Но тази глупачка от охраната не можа да се въздържи и го уби. А какво беше хрумнало на самия Урзу, така я не разбра. Би трябвало да се радва на премахването на деспотичния си баща я на възможността да седне на неговото място. Винаги се беше страхувал от Императора и за тези петнадесет години приятелство Ринес остана с впечатление, че той мрази баща си. Отгоре на всичко самият Император го беше отпратил да се скрие, докато приключи завземането на крепостта. А Урзу се върна в последния момент, за да загине, яростно защитавайки този звяр – Императора.

От две седмици го бяха приковали в подземие и го измъчваха как ли не. Искаха да разберат къде се намираха легендарните съкровища, за които се носеше мълвата. Бяха намерили на дъното на кулата само мръсния склад с всякакви гадости. Кожи, кости, косми, парцали, земя и шишенца с някакви миризливи течности – това намериха там. И малко нешлифовани кристали, каквито се намират почти навсякъде в планините.

Нищо не можаха да направят с тези неща. Изнесоха ги едно по едно и ги изгориха на клада в двора на крепостта. А Императорът само им се смееше и казваше, че цялото му съкровище било това, което се намирало в главата и сърцето му. Изгаряха кожата му с нажежено желязо, нарязваха я с нож, изтръгнаха ноктите му и го биеха с камшици. А той продължаваше да им се надсмива, Като че ли болката нямаше власт над него.

Накрая се предадох. Утре щяха да му отсекаат главата и да започнат да строят едно ново щастливо общество на Сатарииус. Ринес се беше замечтал за бъдещето, когато на вратата се почука.

Влезе входната стража и каза, че една млада непозната жена иска на всяка цена да говори с него. Той се зачуди, но я покани. Не вярваше на очите си. Беше Ани.

– Ани, къде пропадна през всичките тези години? – извика радостно той. – Никой не те е виждал, откакто открадна малкия агатор на подарката и го остави в Отановата гора. Ние тогава успяхме да го пренесем в скривалището, преди да се върнат хората от стражата.

– И какво направихте с него? – попита Ани уж развеселена. – Аз

едвам го откарах там, а сигурно никой от вас не знаеше как работи.

– Намери се едно умно момченце. Изпробва всичките копчета, докато разбере как се управлява. Беше първият ни работещ агатор – похвали се Ринес.

Ани се замисли върху това, каква огромна роля беше изиграла за хода на събитията на Сатариус. Трябваше да има някакво предопределение в това.

– Но ти кажи, къде беше през това време. Търсихме те навсякъде, но никъде не те намерихме – продължи Ринес.

Тогавата той я беше свързал с бунтовниците и тя доста се ядоса заради това. Щяха да я убият, ако не се беше съгласила да им сътрудничи. Императорът естествено разбра веднага за това и цялата ѝ мисия за кражбата на Камъка за малко да се провали. Добре, че Императорът беше достатъчно умен и ѝ повярва, че нямаше нищо общо с тях. Измисли набързо нещо за залавянето си, за подземие, за тайното ѝ откарване в провинцията и как успяла едва наскоро да избяга оттам.

Ринес се учуди на разказа ѝ, но нищо не възрази. Ани пристъпи към своята молба:

– Ринес, разбрах, че утре искате да обезглавите Императора. Мисля, че е много рано за това. Доколкото разбрах, той не се съпротивлява и не прави опит да избяга. Той знае толкова много неща, които могат да бъдат от полза за новата власт. – Ани правеше отчаян опит да отложи изпълнението на присъдата. Не виждаше как ще осъществи бягството на Императора само за една нощ. Трябваше ѝ някаква подготовка. – Не може да се отложи. Вече всичко е огласено. Утре сутринта на площада ще бъде целият град – обясни Ринес, учуден от молбата ѝ. – Освен това няма никакъв смисъл. Той нищо не казва. Опитвахме вече всичко. Имам чувството, че иска да умре.

– Поне ме пусни при него да опитам и аз късмета си. Може би на мен ще каже как създава онзи кристал за агаторите. Иначе те скоро ще се развалят окончателно.

Тя го погледна с умоляващ поглед. А Ринес се засмя.

– Не, Ани. Кой знае как го мразиш след всичките си преживявания. Може да му сториш нещо, докато лежи там във вериги. А на мен ми трябва утре за екзекуцията истинският Император. Забраших на всички да влизат там от вчера. Само лакеят на Урзу се грижи за него. Избий си тази идея от главата.

Ани не се опита повече да го убеждава. Нямаше смисъл. Ринес беше умно момче и тя трябваше да внимава да не прекали. Зарадва се на

новината, че лакеят се грижи за Императора. Преди пет години тя се разбираше добре с него и познаваше добрата му душа. Трябваше да го намери.

Ринес я покани да преспи в замъка и тя му благодари. Отиде в двореца, за да издири лакея. Намери го в стаята за прислужници.

Когато прислужникът я видя, се разплака.

– Горкият ми господар Урзу, как не можяхте да го спасите?

Ани го прекъсна, като му обясни, че е в града едва от днес.

– Разбрах, че се грижиш за Императора. Как е той? – попита тя.

– Страшно го измъчиха. Много ми е жал за него. Беше се променил, откакто ти изчезна. Не знаех, че обича толкова сина си, но след смъртта на Урзу, той като че ли вече не желае да живее. И сега все си мисля, че има начин да избяга оттам. Едната окова го убиваше и пред очите ми той просто я разтопи с погледа си и я разшири. Нищо не му струва да сваля оковите си и да избяга. Но не иска.

Изведнъж Ани осъзна, че тя не можеше да спаси Императора, ако той не пожелаеше. Уплаши се от мисълта, че той щеше да умре още на сутринта. Желанието, да го види отново, непреодолимо се надигна в нея и тя тихо помоли лакея.

– Моля ти се, заведи ме при него. Искам да говоря с него и да му направя компания поне до утре. Искам да разбера толкова много неща за Урзу. Може би на мен ще ми разкаже.

Лакеят я погледна учуден и изплашен.

– Но издадоха заповед, да не се пуска никого при него.

– Зная, но аз няма да му причиня зло. Отнеси му нещо за пиене и отвлечи вниманието на стражата. Аз ще се промъкна някак покрай тях. А утре ме изведи оттам, преди да дойдат да го вземат.

Ани го погледна през сълзи, които незнайно как изведнъж се появиха в очите ѝ. Осъзна, че плаче от истинска мъка по Императора.

Лакеят я гледеше притеснен, въздъхна и каза:

– Добре. Винаги съм те обичал. И Урзу също те обичаше до края. Ще го направя в негова памет.

Взе две кани с вино, даде ѝ черно огромно наметало и те тихо напуснаха двореца.

Навън вече беше тъмно и студено. Ани се уви цялата в наметалото и следваше лакея на няколко крачки разстояние. Стражата пред подземнието се беше прибрала в малка стая до вратата и се грееше на огнището. Лакеят почука и влезе. Ани остана скрита до входа. Чуваше смеха на стражарите. Един от тях излезе и побърза да отключи вратата с думите:

– Не можа ли да се сетиш по-рано! Какъв зверски студ е навън тази нощ. Слизай бързо и му отнеси това вино. Нека му е сладко за последно. После ела да заключи пак.

Той отвори вратата и се върна бързо в топлото помещение. Ани влезе още преди лакея. Стана много по-лесно, отколкото предполагаше. Явно те вече разбираха, че Императорът няма да им избяга и бяха занемарили всякаква бдителност. Наистина лесно можеха да се измъкнат от тук. Тя отново се надяваше, че ще успее да убеди Сатара да я последва.

Лакеят отключи тежката метална врата в края на коридора и ѝ даде, каната с вино. Другата беше оставил на стражарите.

– Виж какво можеш да направиш. Но не се надявай прекалено. Напълно е недостъпен.

Ани влезе и той заключи вратата след нея.

* * *

Намираше се в едно огромно празно помещение. При мъждукащата светлина на маслената лампа на пода едва различаваше натрупаната слама и полуседящата фигура на Императора върху нея. Беше закован за стената с дълги и тежки вериги. Тя тихо приближи с лудо биешо сърце. Очите му бяха затворени, може би спеше. Тя остави внимателно каната на пода и клекна до него. Целият беше в рани и засъхнала кръв. Краищата на пръстите му бяха подути. Беше облечен само с кожена препаска на слабините си и Ани се любоваше на мускулестото му тяло. Въпреки че беше доста отслабнал, той излъчваше онази мъжественост, по която въздишаха всички жени.

Неспособна да се въздържи да не го докосне, Ани нежно милваше раните по тялото му с върховете на пръстите си. Погледна го в лицето и видя леката усмивка на устните му. Преди малко я нямаше и тя се изплаши.

– Радвам се да те видя, Ани – каза той нежно и отвори очи. Познаваше магнетичния пронизващ поглед на тези яркозелени очи. Но сега в тях имаше още нещо, което я прониза направо в сърцето. Тя се разплака и той я прегърна с двете си, тежки от веригите ръце и я притисна към себе си.

Ани затови лице в гърдите му и ги изми със сълзите си. Искаше времето да спре и да плаче така докато свят светува. Той я галеше леко по косата и някакъв странен мир обхвана душата ѝ. Престана да плаче и го погледна с умоляващи очи.

– Елате да ви изведе от тук.

Усмивката на лицето му стана по-лъчезарна и той тихо отговори с дълбокия си глас:

– Ти си тук и нищо друго няма значение. Веова ли те изпрати да ме спасиш?

– Да, но не само той иска да ви спаси, аз също искам – отговори Ани с тежко предчувствие. Нима ще откаже сега помощта, само защото тя идваше от Веова?

Сатара се засмя.

– Старият мърморко не може да понесе, че нещата на Сатариус се провалят и той ще изгуби баса.

– Не сте прав – възрази Ани, – той просто ви обича. Сатара я погледна учуден. Какво знаеше тя за техните взаимоотношения с Веова? Тя беше държала Камъка достатъчно дълго в ръцете си, за да разбере много неща. Тя беше от Делените, най-високо развитите същества в тази вселена, които той познаваше. А изрече тези думи с истинско убеждение.

– Едно време ме обичаше, но това беше много отдавна. Сега само се старее да ми навреди. Но аз съм му благодарен за това, че те изпрати при мен. Защото много исках да те видя пак.

Ани просто загубваше ума си. Не беше силна като тогава, преди пет години. Нямахше Боар, да ѝ предава част от силата си и да прояснява ума ѝ. Последните думи на Императора отново я накараха да заплаче, но не знаеше дали от радост или от мъка.

– Аз ви моля, елате с мен. Лесно можем да избягаме оттук. Не искам да умрете – умоляваше го Ани.

Но той само нежно избърса сълзите ѝ и я погледна с такава любов, че на Ани ѝ се зави свят.

– През всичките тези години имаше двама души на тази планета, които копнееха за теб – отговори ѝ той, по-галвайки я леко. – Синът ми копнееше за майчините ти грижи, а аз копнеех за самата теб, за духа ти, за душата ти и за това прекрасно тяло.

Тя сведе очи от срам. Не беше очаквала тази изповед от негова страна. А чувстваше искреността му.

Той взе главата ѝ в ръцете си и я накара да го погледне право в очите. Тя се вгледа в тях и през тях и те я отведоха някъде много далеч в един прекрасен свят. Нещо далечно и дълбоко в нея се събуди и тя усети копнежа си към някакво друго, нереално състояние. Заля я такава вълна от щастие, че забрави за това, къде се намираше и отново усети онова чувство, че се разпада на безброй отделни частици. Беше толкова близо до чувството, което изпитваше с Боар, но беше все пак различно.

Той откъсна погледа си от нея, притисна я силно в обятията си като ѝ говореше тихо и нежно:

– Обичам те, Ани, и те желая.

Тя нямаше вече сила да устои на мощното му привличане. Усети, че просто се прилепи плътно до тялото му и че цялата трепереше от желание. Искаше да се слее с него, да бъдат едно цяло. Галейки я нежно с ръце, той бавно свали кожените ѝ дрехи, а тя покриваше израненото му тяло с целувки.

Усети неговите устни по тялото си и притисна главата му, с гъстата дълга коса, още по-силно до себе си. Стенеше от удоволствие при всяко негово движение. Ръцете му оставяха горещи следи по кожата ѝ и Ани се виеше в неговата прегръдка.

Той не бързаше да проникне в нея и тя едва издържаше нараснало-то желание. И когато вече се беше отчаяла, той я завладя съвсем и тя се вдигаше и отпускате в обятията му.

Душата ѝ напускате това тяло, пълно със страст, и се среща с неговата душа някъде далеч в пространството. Там те се сливаха в пълно блаженство. Бяха ту двама, ту един и не искаха вече да се разделят никога. Бяха станали богове и целият свят беше техен ...

* * *

Тялото на Ани още потръпваше в ръцете му. Сатара грижливо я покри с наметалото и нежно я притисна към себе си. Не искаше вече да умре. Искаше да изживее току що преживяното отново и отново. Той не помнеше да е изпитвал такова щастие някога. Това не беше телесно усещане. Бяха се издигнали заедно на някакви много далечни, високи нива и бяха усетили щастието да бъдеш близо до онова Неназоваемо, Неразбираемо и Всесъществуващо. То можеше само да се почувства подобно на лек полъх в топла лятна нощ. Чувстваше непозната сила в себе си, като че ли беше донесъл част от това Нещо в този свят.

Преливаше от благодарност към Веова за това, че му позволи да вкуси от това щастие, решавайки едновременно проблема му. Може би наистина те се обичаха. Защото той усети в себе си не само благодарност, но и едно друго, много по-дълбоко чувство.

Целуна нежно челото на Ани. Сърцето му се сви, виждайки ясно тежките дни, които чакаха това момиче. На самия него се падаше по-лекият дял от общия път, който предстоеше да извървят заедно. А после тя щеше да го напусне отново, за да се видят пак, вече на друго ниво. Не можа да прозре по-надалеч съдбата и се върна в тъжната реалност на

тези дни.

Скоро щеше да изгрее Голямото слънце и той, галейки я, събуди Ани, Тя отвори очи, за да види дали е още до него и ги затвори отново. Притисна глава към неговите гърди и го прегърна през кръста. Не желаше да го пусне.

Изведнъж се изправи, сещайки се, къде е и какво искаше да направи.

– Времето напредва, трябва да бягаме.

– Аз нямам намерение да бягам – отговори твърдо Императорът.

– Но аз те обичам и искам да те спася! – извика отчаяно Ани.

– Ти вече ме спаси – усмихнато отговори той, – ти носиш моето семе в себе си и в мига, в който ми отсекат главата, ти ще заченеш втория ми син.

– Но аз искам теб, не мога да чакам внук, за да те видя отново. – Ани пак започна да плаче. Той отново я придърпа към себе си, нежно я галеше по косата и все така усмихнат обясни:

– Аз все пак предвидих още тогава, че може да се случи нещо на сина ми, преди да му се роди дете. В такъв случай зачевам втори син, притежаващ всички необходими заложби, за да стане носител на духа ми. – Той замълча за малко и продължи: – Ти ще бъдеш най-добрата майка, която някога съм имал.

Ани съвсем се обърка. Не можеше да понесе мисълта, че щеше да загуби този любим мъж толкова скоро. Разбираше, какво й казва Сатара, Но някак мисълта, че дете от него ще бъде самия той, й се струваше толкова нереална и далечна. Искаше да прегърне този мъж пред нея и да не мисли за друг.

– Трябва да напуснеш този град веднага – продължи той. – Отиди оттаък морето в планината на белите върхове и потърси билкаря Имор. Той ще те приюти и ще ти каже какво да направиш с детето, когато то стане на шест години. След това трябва да се върнеш при Веова. Преди да оставиш сина ни, предай му това от мен.

Той извади изпод сламеника малък, пирамидално шлифован, оранжев кристал – кристал от агатор.

Ани го прибра машинално в кожената си торбичка и погледна Императора с тъжни очи. Лицето му излъчваше такова щастие и радост, каквото въобще не беше очаквала. Знаеше, че не може да го придума да промени намерението си и страдаше от мисълта, че повече няма да го види. Той я прегърна и те лежаха притиснати един до друг, докато не чуха ключа да се върти в бравата. Лакеят беше дошъл да прибере Ани.

Императорът я откъсна от себе си и тя стана. Лакеят влезе и взе учуден пълната кана с вино. Накара Ани да побърза. Той излезе пръв и тя се обърна на вратата, за да хвърли един последен поглед към мъжа, с когото беше прекарала най-прекрасните мигове в живота си. Той лежеше на сламеника в същата поза, в която го завари вечерта, но със смирена усмивка на лицето си. Отвори очи, прониза я с остър поглед и нежно каза на прощаване:

– Обичам те и се радвам, че ще ми бъдеш майка.

Тя бързо излезе от страх, че иначе никога вече няма да може да го остави.

* * *

Лакеят я изведе без проблеми покрай стражата и тя го последва в двореца. Питаше я какво ще прави сега. Тя отговори, че ще напусне града още днес и ще се отправи към планините. Не му каза къде точно ще отиде. Ринес можеше отново да я търси. Искаше да върне черното наметало, но прислужникът я спря.

– Задръж този плащ. Той е на Императора. Носил го е при нощните си разходки с агатора. Много е лек и топъл. Наследил го е от дядо си, а той от своя дядо. Направен е от кожата на някакво животно, което вече не съществува. Успях да го измъкна от гардероба му, преди онези разбойници да разграбят всичко. Няма да му трябва вече.

Ани се зарадва на предложението му. Беше оценила качеството на тази дреха още миналата вечер, а и мисълта, че може да се загърне с нещо, до което се беше допирал Сатара през толкова много животи, я изпълваше с благодарност.

Излезе и се отправи към западната порта, където започваше пътят към морето.

Още не бе успяла да напусне крепостта, когато мощният поток от тела я повлече към площада за изпълнение на присъдите. Тя не искаше да присъства на жестокото представление, но нямаше никакъв начин да се измъкне от тълпата. Като че ли трите милиона жители на този огромен град се бяха запътили вкупом към големия площад близо до пазара. В средата му се издигаше дървена площадка, посипана с почернял пясък, с омазан с кръв дървник на нея. Императорът нямаше да бъде първата екзекутирана жертва тези дни.

Откъм крепостта се чуваха викове. Водеха Императора. Ани се движеше като насън. Неспособна да се съпротивява, тя остави тълпата да я води. Изведнъж стана някакво разместване и тя остана в първата редица

от едната страна на трибуната.

Императорът, все още във вериги, се изкачи на скелето. Палачът с качулка на главата застана зад него. Зрителите, надаващи дотогава страхотен вой, замлъкнаха. Много от тях никога не бяха виждали Императора. Той водеше един напълно затворен живот и за тях беше по-скоро мит, отколкото реален тиранин. Толкова беше различен от тях и по външен вид, и по характер, че те не го бяха приели никога напълно за свой. И сега, когато виждаха високата му изправена полугола фигура, той, макар и във вериги, им внушаваше такъв страх и респект, че никой не смеше да повтори думите „Смърт на Императора“, викани до този момент в негово отсъствие.

Ани видя спокойното му лице. Той обходи хората на площада с поглед, пристъпи към дръвника, клекна до него и положи главата си така, че погледна направо към Ани.

Палачът вдигна огромната секира, а лицето на Императора засия от щастлива усмивка. Беше я забелязал.

Чу се вика на палача и тъпия удар на секирата. Ани загуби съзнание. Стори й се, като че ли чува дълбокия глас на Сатара да повтаря последните думи, отправени към нея тази сутрин.

Някой я подхвана отзад, за да не падне и тя се съвзе. Видя за миг главата на Императора да се търкаля в пясъка, все още с тази имагинерна усмивка на уста. Беше онази картина, видяна насън преди пет години.

Тя се обърна и решително си проби път през ликуващата тълпа. Не я беше грижа за сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Нека си мислят, че плаче от радост. Усещаше огромна буца в гърлото си и вървеше като автомат. Все виждаше отрязаната му глава с онази последна усмивка.

Нямаше къде да се усамоти в този огромен град. Вече без сили, тя седна с гръб към една къща, зави се през глава с наметалото и заплака. Щастието, за което беше мечтала цял живот и заради което си струваше да живее, се задържа само за една кратка нощ и си отиде завинаги. И заедно с него се изгуби и смисълът на живота ѝ.

Някой я буташе по рамото.

– Хей, момиче, ставай. Не можеш да останеш така навън. Ще измръзнеш.

Ани се събуди от дълбок сън. Прекрасните видения в него се разсеяха като дим и Ани се ядоса на възрастната жена пред нея, задето я събуди. Видя, че се беше стъмнило и се зачуди какво да прави. Не можеше

да остане навън. На Сатариус нощите бяха много студени дори и сега, в началото на лятото. Жената пред нея поклати загрижено глава.

– Сигурно си дошла да видиш екзекуцията и не си намерила място в странноприемница. Ела с мен, аз съм сама. Направи ми компания тази вечер. Този ден не е обикновен, всички празнуват. Поне няма да си пия виното сама.

Въпреки, че не я блазнеше особено мисълта да отпразнува днешните събития, Ани се съгласи със симпатичната женица. Трудно щеше да си намери друга квартира в този късен час.

Старицата живееше в къщата, на която Ани се беше облегла. Тя сложи малко месо и хляб на масата, извади бъчвичката с папановото вино и наля по една чаша. Ани се изплаши да не се наложи да дига сега тост за смъртта на Императора, но жената пиеше за новото, по-хубавото време, което непременно щеше да дойде. Ани я попита дали не мисли, че в момента времената са доста по-лоши от преди. Жената се съгласи само наполовина. Преди било по-лесно да се живее, всичко било предварително ясно и по-спокойно. Но сега имаше надежда, надежда която не познаваха. И заради нея си струваше да изпитат всички съпътстващи злини.

Ани замълча и се замисли. Сатара беше прав като реши, че Императорът трябва да умре. Умираще не той, а една легенда, една стара епоха. Умираще страхът на тези хора. И се раждаше надеждата за по-добър живот. Цивилизацията на Сатариус, в застои от столетия, направи скок напред. Населението щеше да се научи да плува в тези нови води. Решението да се промени обществения строй на Сатариус беше правилно. Нищо, че цената на тази промяна щеше да бъде много висока.

Жената ѝ даде една кожа за завиване и я остави да спи до тлеещото огнище. След като добави малко съчки в огъня, Ани се излегна на кожата, уви се в наметалото и си спомни как заспиваше в замъка преди пет години с мисълта за Боар. А Императорът е бил тогава на стотина метра от нея и тя дори не го беше виждала. Сега и двамата се намираха в недостъпните за нея високи нива и тя оставаше напълно сама в този чужд физически свят. Спомни си за преживяното щастие миналата нощ и потърка бузите си във вътрешната страна на наметалото. Изведнъж ѝ се стори, че Сатара отново я гали и тя заспа щастлива в прегръдката на неговото наметало.

На сутринта закуси и благодари на любезната старица. След няколко часа ходене стигна западната порта, купи си една торба провизии за из път и се отправи по пътя към морето. Нямахше представа колко е

далече то. Дори спомените на бившия съветник, които още първия път ѝ бяха записали в паметта, не вършеха никаква работа. Той винаги пътуваше с агатора си по тези места и мереше разстоянията с изминатото време. Можеше да не намери подслон за през нощта и да измръзне по пътя. Но ѝ беше все едно. Още не усещаше детето в утробата си и мислеше само за себе си, за далечните планини, които трябваше да стигне.

* * *

Преминавайки за кой ли път през тунела към астралния свят, Сатара се зарадва, че вижда отново другарите си. След смъртта на физическото му тяло, престоят при ангарите имаше по-пълноценен характер, отколкото, когато напускаше тялото си за краткото време на транс. Разполагаше с малко повече време преди да се роди сина му, когато щеше да се спусне отново на Сатариус. Искаше да направи изчисленията за понататъшното развитие на системата си. Още не беше наясно как точно щяха да се отразят последните събития. Не се притесняваше от Веова. Дори нямаше да го отбегне като друг път. Беше сигурен, че той открай време зорко наблюдава какво прави съперникът му на Сатариус. Може би дори щеше да успее да разговаря с него.

Тези беседи липсваха, на Сатара. Помнеше, че преди да се скарат с Веова, те редовно обсъждаха проблемите на Земята и въпреки че Шефът, както го наричаха ангарите, накрая налагаше свое решение, той винаги се допитваше до мнението на първия си помощник.

Сатара имаше нужда да попита по-опитния Веова за някои аспекти на взаимодействията между физическата и духовната сфера на планетата. Сатарианите се развиваха по толкова подобен на земляните начин, че почти напълно приличаха на тях. И историческото развитие на общността им вървеше по същото русло, въпреки че Сатара се беше постарал да не повтаря грешките, направени на Земята. Изглежда наистина нямаше значение с коя страна на силата се работи, когато става дума за такава система.

Веова се беше заблудил, когато създаде Земята само със Силите на дясната страна. Смяташе, че така ще има повече добро в този свят, но вселенските закони не позволиха тази неуравновесеност. Системата сама привлече Силите на лявата страна от хаоса.

На Сатариус се получи обратното. И в крайна сметка в нито една от тези две системи нещата не бяха както трябва.

Изведнъж му хрумна странна идея. Може би трябваше да свържат по някакъв начин двете системи и тогава всичко щеше да се оправи?

Сатара седеше, вгълбен в тази неочаквана мисъл, на един малък хълм в зоната на пристигането. Тук посрещаха тези физически същества, духът на които беше напреднал достатъчно, за да преминат на нивото на ангарите. Имаше дежурни ангари, които се грижеха за редките новопристигнали.

Единият от тях се запъти към Сатара. Явно не го познаваше. Сатара идваше много рядко и за малко.

Учудвайки се на снизходителната усмивка и впечатляващия външен вид на „Новака“, ангарът го покани да го последва.

Сатара се засмя и го попита за името. Ангарът се смути.

– Казвам се Рамоси. Искам да ви помогна да се ориентирате по-добре в нашия свят.

– Не е нужно, Рамоси – поясни Сатара, – аз не идвам за първи път тук. Но можеш да съобщиш на Шефа, че съм пристигнал и че искам да го видя.

– Не знам дали ще е възможно. Не може новопристигнал направо да се отведе при Веова.

– Не се притеснявай. За мен това едва ли важи.

– И за кого трябва да съобщя? – попита Рамоси.

– Казвам се Сатара.

По типичен ангарски начин Рамоси разтвори широко очи от удивление. Беше чувал толкова много за Сатара, че той се бе превърнал за него в чист мит, без истинска форма и съдържание. А сега пред него стоеше най-умният и най-своенравният ангар, срещан някога на това ниво. Въпреки че всички ангари много си приличаха и никога не променяха външния си вид, Сатара изглеждаше малко по-различен. Косата му беше по-дълга и по-обемиста, беше малко по-висок и очите му имаха по-наситен зелен свят. Излъчваше много повече светлина от събратята си и по това Рамоси разбра, че той беше стигнал духовното развитие на теор. Защо тогава все още стоеше на това ниво и дори слизаше във физическия свят?

Знаеше, че Сатара си беше създал собствена система, но не разбираше за какво му беше това. Единствената цел към която се стреми един ангар, бе да достигне в личното си развитие нивото на теорите. Това беше много трудна задача, която изискваше почти безкрайно служене на това ниво. Много рядко някой от тях успяваше да премине тази граница още по време на този цикъл.

Докато мислеше за тези неща, беше стигнал мястото за свързка с централата. Предаде вестта за пристигането на Сатара.

* * *

На втория ден Ани стигна морето. Оказа се по-близо, отколкото беше очаквала. Предната вечер тя намери една изкопана в земята дупка, ползвана за пренощуване от не един пътник. Беше малко мръсна, но имаше сено на дъното и плетен капак за закриване на входа. Завита в топлото си наметало, тя благодареше мислено на лакея, задето ѝ даде тази хубава дреха.

Сега беше в пристанищния град и се чудеше как да продължи нататък. Много от корабите бяха изгорени, тъй като принадлежаха или на Императора, или на поддръжниците му. Имаше малки риболовни корабчета, но те никога не пресичаха голямото море.

Не можеше да чака много. Странноприемниците в града бяха скъпи и, въпреки че Веова я беше снабдил с достатъчно пари, те едва ли щяха да стигнат за един по-дълъг престой. Освен това ѝ предстоеше едно мъчително и дълго пътуване от другия бряг до планините на белите върхове. Ани имаше нещо като атлас в главата си като наследство от бившия съветник на Императора. И сега си спомняше всичко и имаше представа за това, какво я чака.

Ако разполагаше с агатор и достатъчно гориво, това пътуване щеше да е песен. Но агаторите се пазеха много добре – едва ли имаше повече от двеста по цялата планета. А горивото, стрити ригози в стъклени тръбички, се намираше само в провинциалните центрове.

Трябваше да пътува като редови сатариянини.

Попита на кея, дали скоро има някакъв кораб за град Тонк, намиращ се отгатък голямата вода. Никой не знаеше. Времената бяха смутни и търговците се бояха от пирати. Дори да имаха намерение да тръгнат на път, те го държаха в тайна. До вечерта тя не успя да намери нито един кораб, пътуващ към Тонк, и си взе легло в една странноприемница близо до кея.

Не можа да заспи и пристъпи към прозореца тихо, за да не събуди останалите съквартиранти. Надяваше се да намери успокоение, отправяйки поглед към звездното небе.

Може би това най-много ѝ липсваше на тази планета, Заради ниските нощни температури сатарияните никога не стояха навън след залез на второто слънце и затваряха плътно прозорците с капаци. Сигурно затова те познаваха толкова слабо астрономията. Все още вярваха, че се намират в центъра на вселената и че звездите са лампички на небето.

Тя беше забелязала голямата пролука в разбития капак и сега

погледна през нея. Усещаше студа, преминаващ през стъклото. Виждаше се огряната от луните повърхност на морето. През единия ъгъл на малкото пространство минаваше някаква сянка. Беше кораб. Голям кораб. Какво ли правеше той през нощта в пристанището? Ани си взе топлия плащ и тихо слезе по стълбите. Леко отвори скърцащата врата на странноприемницата и излезе навън в студената нощ. Уви добре наметалото край тялото си и си сложи качулката.

Забеляза движение по кея и чу тихи подвиквания. Промъкна се покрай къщата и приближи, криейки се старателно в сянката на разхвърляните денкове. Корабът беше пристанал на кея и група добре облечени яки сатарианки, разговаряха стоката. Тогава Ани се сети кои са тези хора – контрабандисти! Превозваха осолено месо от литени, които пасяха на стада само в саваната на другия континент.

Две жени спореха, макар и тихо, но отчетливо. Ани се заслуша.

– Трябва да почакате до утре. Билката още не е пристигнала – каза едната.

– Как може такова нещо? Да не мислиш, че е удоволствие да работим през нощта. Пратката трябваше да е на кея и да заминем незабавно обратно за Тонк – възрази другата ядосано.

– Забави се заради екзекуцията на Императора. Просто крепостта гъмжеше от нови управници. Не можахме да се доберем до складовете.

Боже мой, помисли Ани, те крадяха наркотика направо от складовете в крепостта! Просто си взимаха обратно, каквото Императорът им беше отнел.

– Добре, няма какво да правя. Ще останем в открито море до утре вечер. Но гарантираш, че стоката тогава ще е тук?

– Всичко ще бъде наред. Съгледвачите съобщиха, че до утре на обяд товарът ще пристигне.

– Хайде да се махаме. Ще измръзна в този студ. Няма ли най-накрая да почне летния период?

Двете жени бързо се разделиха и изчезнаха. Ани, полузамръзнала, вече знаеше какво да направи. Доближи се още малко до кораба и го разгледа. Имаше издължен корпус и две мачти с платна. Щеше да се движи бързо. Сигурно за десет дни щеше да пресече морето. Трябваше да се скрие някъде с достатъчно храна и вода.

Бързо се върна в странноприемницата. Дори не погледна към небето. Сатариус очевидно не беше място за нощни наблюдения. Влезе тихо в стаята и легна да поспи. Кой знае къде щеше да бъде през следващата нощ.

Събуди се късно и излезе на пазара. Купи си голяма раница, хляб и сушено месо, малко плодове подобни на ябълки и орехи. Дълго не можа да намери съд за вода. Накрая реши да купи кожена торба, специално изработена за тази цел. Напълни я с прясна вода. Раницата тежеше поне двадесет кило. Но тя беше силна и не се затрудни особено с носенето ѝ.

Напълно осъзнаваше големия риск, който щеше да поеме. С контр-рабандистите шега не биваше. Бяха се борили цял живот с полицията на Императора и много от тях попадаха в затвора и биваха наказвани с нарязване на кожата. Научени да се бият с врага и да издържат на болка, те не биха се церемонили много с нея, ако я забележат на кораба. Ани въобще не се надяваше да остане толкова време незабелязана. Надяваше се да успее да ги уговори да не я хвърлят в морето.

Скри част от парите си в бутушите и в специалния скрит джоб на наметалото. Беше го забелязала чак тази сутрин на долния му ръб. Купи си една малка кожена торбичка за амулети, сложи оранжевия кристал, завит в парче кожа, и малко трева в него. Закачи си го на врата. Сатаряните бяха суеверни и почти всички носеха такива торбички за късмет на шията. Обикновено съдържаха малко билки и камъчета, върху които бяха баяли селските знахари.

В странноприемницата чакаше с нетърпение нощта, заслушана във всяко движение навън. Останалите отдавна спяха, когато чу някакъв шум. Измъкна се тихо в студената нощ.

Корабът стоеше до кея на същото място. Може би десетина жени бяха заети с товаренето на билката. Ани направо се смая от това количество. Щеше да стигне за голям град за една година. Луната се скри зад един облак и Ани използва момента, за да се набере по едно въже и да скочи на палубата. Обходи кораба, за да се ориентира. Жените завършиха товаренето на първия трюм и преминаваха към втория. Ани се вмъкна в първия.

Миришеше силно на литеново¹⁵ месо. Билката беше запълнила само една трета от трюма. Тя не миришеше и нямаше вкус. Ани беше изпробвала този наркотик при предишното си пътуване до Сатарюс. Повишаваше тонуса и сексуалната енергия, правеше жените приказливи, а мъжете мълчаливи. В малки количества билката се използваше за лекарство. Но Ани не беше забравила, колко я болеше главата на другия ден след първия опит. Мислеше да съдвече две-три листа за по-хубави, сънища, но не повече.

15. Животно подобно на антилопа.

В трюма беше задушно, но поне не студено. Ани скри раницата си, излегна се удобно върху листата и се заслуша в стъпките на новите си спътници. Вероятно билката все пак изпускаше омайващи изпарения, защото Ани не можа да остане дълго будна и заспа сладък сън.

* * *

Веова се зачуди за какво ли искаше да говори Сатара с него. И преди Сатара се връщаше на нивото на ангарите, за да прекара там времето до следващото си превъплъщение или за да направи тук необходимите му изчисления. Можеше да прекарва това време и оттатък границата между царствата, но като ангар го привличаха старите му другари. През това време Веова се правеше, че не го забелязва.

Откакто Сатара беше откраднал Камъка на мъдростта и създаде системата на Сатариус, те почти не се бяха виждали. Четири-пет пъти Сатара беше говорил с него чрез междупространствената дупка, но само, когато се намираше на Сатариус. Обикновено се подиграваше на Веова за неуспешните му опити да си върне Камъка.

Сега Веова му беше помогнал да продължи физическото си съществуване, но не можеше да си представи, че Сатара може да му благодари за това. Създателят на живота на Сатариус беше достатъчно умен, за да разбере подбудите му. Веова очакваше с нетърпение, какво ли щеше да му поиска.

Сатара застана пред него и Веова се полюбува на красотата му. Беше се променил. Излъчваше много повече светлина, откакто не го бе виждал като ангар. Силата щеше да му стигне за горното ниво. Веова не можеше да си обясни този бърз напредък. Самият той като че ли не се развиваше и в него отново се появи старата завист.

– Искам да ти благодаря за грижите, които положи, за да запазиш пребиваването ми на Сатариус – каза Сатара на глас, въпреки че те спокойно можеха да си говорят на ум. Явно желаше ангарите в централата да чуят за какво стана дума.

– Няма нищо – отвърна Веова подигравателно, – готов съм на всичко, за да ти помогна.

– Най-много се зарадвах, че ми изпрати точно тази земна жена и я превърна в такава хубава сатарианка – продължи Сатара, нагаждайки се към тона на разговора. – Прекарах най-прекрасните си мигове през физическия си живот с нея.

– Внимавай, да не ревнува приятелят ѝ – теорът, може да имаш големи неприятности – продължаваше Веова в същия дух.

– О, не се боя от неговата ревност, по-скоро бих се боял от твоята – ухили се Сатара. Обхвана го хазартната страст. Знаеше, че Веова не можеше да се мери с него по остроумие и щеше да загуби това състезание. Реши да го ядоса още малко.

– Ани ме увери, че страшно ме обичаш и си готов на всичко, за да отървеш кожата ми.

Веова не издържа. Той винаги лесно се ядосваше.

– Аз да те обичам? Май заедно с главата са ти отсекли и ума! Махни се от очите ми! Ако те видя още веднъж в централата, ще ти забраня достъпа до това царство въобще.

Изпрати един изпепеляващ поглед към Сатара и го прехвърли в далечната зона на покаянието.

Сатара се ядоса на себе си. Защо отново не успя да издържи на зачакките на Веова, просто да ги отмине? Не беше дошъл, за да се кара с него, а искаше да се сближат. Имаше толкова много въпроси към него, а и новата идея не му даваше мира. Трябваше да я обсъди с Веова, а не да се заяжда с него.

Не разбираше защо се държеше така глупаво в присъствието на Веова. Беше убеден, че с всеки друг щеше да намери общ език. Като че ли всеки път, когато се срещаха, някаква стена заставаше между тях.

Натъжи се. Помисли за Ани и му се поиска да се скрие още сега в утробата ѝ. Възмути се от себе си. Нима беше толкова слаб, че да разчита на закрилата на една жена от физическия свят? Но отново усети мощното привличане помежду им. Защо с Ани всичко беше толкова лесно, а с Веова нищо не се получаваше? Дали заради това, че тя е от Делените? И какво знаеше тя за него и Веова? Сатара добре помнеше убедеността ѝ, когато говореше за любовта на към него. Освен това той усещаше, че нещо го свързва с него. Колкото и абсурдна да беше мисълта, че Веова го обича, някъде дълбоко в себе си той повярва в нея.

* * *

Вече седми ден корабът се носеше по вълните. Още не я бяха открили. Ани излизаше на палубата само нощно време, за да подиша малко свеж въздух. През нощта пускаха котва и връзваха руля. Никой не се показваше навън. Времето беше хубаво, нямаше бури и Ани си помисли, че е извадила голям късмет.

Най-накрая можеше да се люби на звездния свод над Сатариус. Въпреки студа, тя стоеше навън поне един час. Страхуваше се от вредното въздействие на билковите изпарения. Сънищата ѝ бяха много

образни и тя като че ли попадеше в най-различни светове. Често нещата приличаха на онова, което ѝ беше показал Камъка на мъдростта.

Ани се събуди от полудрямката си. Нещо ставаше на палубата. Чуваше потропвания на тичащи насам-натам ботуши и викове.

Тя внимателно откряна люка към трюма. Не виждаше нищо, тъй като някакви дебели възета ѝ препречваха погледа. Но така чуваше по-добре, какво си приказват.

– По дяволите! Дано не са ни видели. Такова леко пътуване, а сега това!

– Виж, обърнаха кораба, идват насам!

– Всички да се приготвят за атаката! Първи отряд да ги посрещне, другите да се скрият.

Ани изтръпна. Само това липсваше! Вече я нямаше полицията на Императора. Можеха да бъдат само пирати!

Тя намери раницата си, отпи няколко глътки вода и съдка малко орехи. Нямаше смисъл да пази запасите си. Провери ножа си – единственото оръжие, което носеше. Сгъна наметалото и го пхна в торбата. Само щеше да ѝ пречи при евентуална схватка. Завърза торбата за гърба си. Скри раницата сред листата, извади ножа и зачака да види какво ще се случи.

Гласовете ставаха все по-истерични. Изведнъж корабът се залюля от силен сблъсък. Ани падна по гръб върху билката. Горее беше разразила битка. Вече се чудеше дали да не се включи и да помогне на контрабандистките, когато люкът рязко се отвори. Нахлуващата светлина я заслепи.

– Билка! Цял трюм с билка! – викаше черната глава, показала се отгоре.

През отворения люк се чуваха ударите на сабите, воплите на ранените и командите на някакъв чужд груб глас. Главата отгоре се махна и Ани внимателно надникна навън. Другият кораб беше поне два пъти по-голям. Контрабандистките нямаха никакъв шанс. Изскочи навън и веднага съжали за това. Някой я блъсна отзад. Тя падна, завъртя се и видя как едно дълго острие се отправя към нея. Светкавично се отмести. Големият нож се заби в палубата. Ани скочи на крака и удари нападателята с дръжката на ножа си по тила. Жената падна. Не знаеше, дали е от пиратите или от контрабандистките. Изведнъж осъзна, че тя и за двете страни щеше да представлява враг и скочи обратно в трюма. Затвори люка и потърси нещо, за да го барикадира. Нямаше никаква дръжка от долната страна, за да може поне да го държи затворен.

Горе борбата утихна. Не се съмняваше кой е победител в тази схватка. Скоро щяха да я открият.

Люкът отново се отвори и вътре скочи жена на средна възраст с нож в ръка. Ани можеше да я убие без проблем. Но нямаше смисъл. Само щяха да ѝ отмъстят после за това. Сви се сред билката в единия ъгъл на трюма. Или щяха да разтоварят, или щяха да вземат целия кораб. И в двата случая Ани щеше да им бъде в ръцете.

Жената свикна с тъмнината и я видя.

– Хей, тук има още някой! – извика тя на тези горе. – Свила се е страхливо в ъгъла. Не е контрабандистка.

Как разбра това, Ани не знаеше. Може би познаваше екипажа или те имаха нещо отличително в облеклото си. Бързо скри ножа си под билката и реши да се предаде.

– Въмъкнах се тайно на кораба, за да ме откарат в Тонк – каза Ани спокойно.

Жената се разсмя. Доближи я внимателно, но като видя, че Ани не се съпротивлява, я огледа за оръжие.

– Май няма да пристигнеш в Тонк – каза тя, бутайки я напред. – Качи се горе!

Ани излезе на палубата. Навсякъде имаше кръв и се въргалиха тела. Беше заобиколена от въоръжени до зъби пиратки. Огледаха я, смеейки се.

– Значи гратисчийка – засмя се високо главатарката им. – Е, сега вече можеш да се возиш гратис до края на живота си.

Обърна се към другите и продължи:

– Яка е, дайте я на гребците!

Дори не ѝ вързаха ръцете. Побутнаха я към другия кораб. Ани чак сега видя, че това е галера. От корпуса се подаваха греблата. Взеха ѝ богушите, дрехите и торбата. Погледнаха вътре и извадиха наметалото. Хвърлиха му само един бегъл поглед и ѝ го върнаха.

– Задръж си този парцал. Ще ти трябва за през нощта. Ани остана истински учудена. Тя не носеше нищо по-ценно от това наметало, а те точно него не бяха харесали. Дали Императорът не му беше направил някаква магия против кражба? Във всеки случай тя се зарадва много, че можеше да го запази. Дадоха ѝ една кожена поличка и, облечена само по нея, я заведоха при гребците.

Всички бяха робини, заковани с вериги за греблата. Един слабичък мъж задаваше ритъма с барабан. Между редовете се разхождаше едра жена с камшик и удряше произволно наляво-надясно.

Ани се почувства върната назад в историята на Земята с няколко хиляди години. Колко много си приличаха и хората, и начина на живот на Сатариус и на Земята!

Набутах я в средата между младо момиче с изпито лице и едра смърдяща жена. Заковаха я за веригата с два удара и тя трябваше да хване греблото. Успя само да си навие наметалото около кръста.

* * *

Получените резултати не му харесаха. Сатара анализираше изчисленията си. Беше обработил всичко, което можа да събере като информация за Сатариус, беше опитал различни прогнозни варианти, но нищо не можеше да отмени тежката съдба на тази планета и населението ѝ. Мъчеше се да намери някакъв фактор, който можеше да повлияе на това развитие и да промени хода на бъдещите събития. Но нещо пречеше. И тази пречка не идваше от самия Сатариус, а извън границите на тази система.

Понякога имаше чувството, че е близо до решението на загадката, но всичко отново се забулваше в мрак.

Не знаеше колко време Сатариус щеше да издържи на това влияние преди да рухне съвсем. Може би столетия, може би хилядолетия. Но знаеше, че ако той не намери решение на проблема, нямаше спасение.

Колко се нуждаеше сега от съвет! А нямаше от кого да го получи. Камъкът на мъдростта се намираще някъде на горното ниво, а Веова дори не искаше да се видят.

Отново се почувства страшно самотен. Дори компанията на бившите му другари не можеше да го разведри. Веова не им беше забранил да контактуват с него, но като че ли нямаха вече за какво да си говорят. Сатара ги беше надраснал. Стоеше между два свята. Вече не принадлежеше към нивото на ангарите, но все още не беше стигнал нивото на теорите.

Предчувстваше, че решението, което търсеше за Сатариус, щеше да реши и личния му проблем. Но нищо не му идваше на ум.

Остави матриците и се облегна уморен в удобния хамак. Пренесе се мислено в пространството на сферитите и се заслуша в успокояваща им музика.

Усети силния копнеж в себе си, но не знаеше към какво е насочен той. Приличаше на спомен от минали времена, принадлежащи на друга епоха. И в този спомен имаше някакво непознато чувство на щастие и

покой, изгубено много отдавна.

Сатара се отпусна и остави музиката да го води по безкрайния океан на космоса.

* * *

Камшикът изсвистя във въздуха и се стовари с всички сили върху гърба ѝ. Ани изстена. Лятото свършваше, а тя все още гребеше на пиратската галера на мястото, където я бяха заковали. Тук те спяха, ядяха, и вършеха естествените си нужди. Робството беше ново явление на Сатариус и към робите се отнасяха като към вече умрели. Беше едно временно отложено убийство. През ден изнасяха някой умрял от изтощение или от инфекция на многобройните им рани.

Ани вече не броеше дните. Ако не беше съзнанието за развиващото се в нея дете, тя щеше да мисли, че времето е спряло. Отскоро тя започна да се тревожи повече за него, отколкото за себе си. Чувстваше се виновна. Бяха ѝ поверили най-ценния плод на тази планета, а тя го отглеждаше във възможно най-лошите условия. Упрекваше се за нетърпението, което я накара да се качи на онзи кораб. Можеше да почака и да намери друг начин да прекоси морето. Страдаше не толкова от физическите мъчения, колкото от чувството, че се беше провалила и като пратеник на Веова, и като изпълнител на волята на Императора. А сега беше на път да се провали и като майка. Какво щяха да направят, когато разберат, че е бременна? Щяха ли да я хвърлят в морето или щяха да я изчакат да роди и да продадат детето?

Нямаше никакъв начин да избяга. Дните се изнизваха все така еднакви, а надеждата за спасение съвсем се стопи. Когато нощно време се завиваше в наметалото на Сатара, тя тихичко плачеше, докато заспи. Но сънищата продължаваха да бъдат все така прекрасни, както по време на цялото това пътуване. Може би тайната беше в наметалото, а може би някой, намиращ се на високо ниво, я поддържаше по време на сън, но на сутринта тя се събуждаше винаги свежа и отпочинала. И Ани вече живееше само заради тези сънища.

Ръцете ѝ се движеха в такт с барабана. Корабът се люлееше силно и водата пръскаше през отворите за греблата. Надигаше се буря. Нямаше да ѝ бъде първата, откакто гребеше на този кораб, но беше по-силна от досегашните. Чуваше се тътенът на гръмотевиците. Греблата често оставаха във въздуха, докато корпусът се накланяше силно на една страна. Тогаво гребците излизаха от ритъм и скоро гребането стана много трудно. Жената с камшика се развилия по гърбовете на гребците, но това не

можеше да оправи положението.

Ани видя, че някой слезе в трюма и пиратките, престанаха да обръщат внимание на гребците. Корабът се люлееше така, като че ли всеки момент щеше да се обърне. Водата в трюма беше стигнала до колене. И тогава нещо ги подхвърли нагоре. Греблото се измъкна от ръцете и на трите гребци и се стовари с всичка сила върху робините пред тях. Ани инстинктивно се наведе и дръжката на греблото от задната редица, само ожули гърба ѝ и се заби между веригите, следващият тласък върна дръжката с всички сили назад и откъсна веригите от греблото.

Ани клекна в насъбралата се водата под нея, и се промъкна покрай наранената си съседка към средата. Пиратките бяха избягали на горния дек и робините се търкаляха сред хаотичните удари на веслата и се давеха в надигащата се вода.

Изведнъж корабът легна на една страна и през дупките с всички сили нахлу вода. Ани се отгласна към изхода и се оказа на горния дек. Имаше само една мисъл в главата си – да се измъкне от този кораб-ковчег. Пое дълбоко въздух и се изтегли с ръце през вратата на палубата срещу силното течение на нахлуващата вода. Нещо падна до нея и тя се залови с две ръце за него. Силното течение я отнесе далеч от кораба. Ани плюеше вода и кашляше. В един миг само мерна как корабът изчезваше под водата и загуби съзнание.

Дойде на себе си, без да знае колко време беше изминало от корабкрушението. Ръцете я боляха. Все още стискаше с всички сили кръгло парче дърво, вероятно част от мачта. Небето беше черно и в далечината проблясваха мълнии. Наоколо продължаваше да гърми, а тя се движеше с бясна скорост към нещо тъмно и накъсано. Скали! Изведнъж я повдигна вълна и тя усети силен удар в рамото и коляното. Отново загуби съзнание.

Нещо я щипеше и тя се събуди. Седна и видя пред себе си спокойното море. Рамото и крака я боляха. Опита дали може да движи всичките си стави. Нямахше нищо счупено и тя въздъхна облекчена.

Обърна се. Видя брега недалеч от големия камък, върху който лежеше. Водата се носеше към него. Отливът беше свършил и тя нямаше много време, за да стигне до сушата. Опита се да стане. Коляното я болеше силно.

Със стиснати зъби, тя се придвижи към брега полуплувайки, полуходейки. След като стигна пясъчната ивица с редките стърчащи канари, тя продължи да лази на две ръце и едно коляно, като влачеше другия крак след себе си.

Движеше се като животно, само с мисълта да достигне тревата, където морето вече нямаше да може да я погълне.

Напълно изтощена Ани се излегна на острата трева и остави лъчите на горещото Голямо слънце да проникват в тялото ѝ и заспа.

Събуди се от студ. Облечена все още само с малката поличка, тя изведнъж осъзна какво се бе случило. Беше жива и свободна.

Радостта нахлу с такава сила в нея, че тя се засмя и заплака едновременно. Скочи на крака и падна обратно, сразена от остра болка. Беше забравила за коляното си.

В светлината на залазващото Малко слънце тя видя замърсената голяма рана на коляното си. Не искаше да се върне към водата. Откъсна малко трева и почисти пясъка от раната. Нямаше с какво да я почисти по-добре и започна да я лиже и да плуе мръсотията. Рамото я болеше по-малко от преди. Само се беше подуло.

Усещайки отново студа, тя се сети за наметалото. Стоеше на кръста ѝ така, както го беше увила сутринта. Тя не знаеше на кого да благодари повече – на Сатара, който беше измислил тази непромокаема дреха, или на провидението, което я бе накарало да я навие на тясно руло и да я закрепил здраво за кръста си. Ани се сви на кълбо, зави се през глава и заспа доволна от живота за пръв път от доста време насам.

Събуди се жадна и гладна. Голямото слънце стоеше високо над хоризонта. Беше спала дълго и дълбоко. Рамото почти не я болеше в коляното изглеждаше по-добре. Ходенето ѝ беше трудно, но не и невъзможно. Огледа се.

Трябваше да открие вода. Пред нея се простираше дълга шир от засъхнала трева и редки храсти. В далечината се издигаше висока планина. По тревата пъплеха малки животинки, а малко по-нататък се виждаха стада от по-големи преживни животни. Недалеч вдясно тревата се зеленееше. Ани се запъти натам.

Озова се до малко изворче. Водата се стичаше по лекия склон и се събираше в малък вир. Животните пиеха спокойно от него и не избягаха при появяването ѝ. Ани се напи и изми. Отново лиза раната на коляното си. Вече знаеше, че това помага. Загледа се в животните и изведнъж разбра, че те никога до този момент не бяха срещали човешки същества. Намираше се далеч от населени места. Намери един тежък камък и счупи остатъка от веригата на ръката си. Остана само металният обръч. Нямаше как да го махне. Опита да си спомни, кое от това, което я заобикаляше, можеше да се яде. Сети се само за някакъв корен от едно ниско

растение и за месото на животните. Изкопа наблизо един такъв корен. Обели го с остър камък. Имаше леко сладникав вкус и тя го яде бавно и дълго.

Реши да остане при този малък извор до утре и да събере сили за път. Щеше да тръгне към онези далечни планини, да потърси хора и да разбере къде се намира.

Изведнъж тя видя нещо, от което сърцето ѝ подскочи от радост – литени. Тези животни се срещаха само на континента оттатък морето и тя вече знаеше, че планините в далечината са планините на белите върхове. Кълбото на съдбата размотаваше своята нишка и тя щеше да я последва, докато стигне самия ѝ край.

Раната заздравяваше добре и вече не ѝ пречеше толкова да ходи. Хранеше се с корените на малкия бурен, който растеше тук в изобилие. Прогонваше понякога дребните ловци от току-що убитите им жертви и открадваше по малко месо. Беше открила начин да пали огън, като удряше два камъка един о друг и запалваше малко суха трева. Това умение децата учеха в училище и Ани извади тези познания от паметта на стария съветник.

От време на време виждаше наоколо големи хищници, но не им обръщаше внимание. Тя беше непознат за тях дивеч и те само вдигаха любопитно глави. За всеки случай си приготви един остър камък и една здрава тояга. Нощно време се завиваше с наметалото и заспиваше направо на земята. Сега, в началото на есента, нощите бяха по-топли.

Наслаждаваше се на този свободен див живот. Ако не беше мисълта за предстоящата зима, щеше да е щастлива. Избегнала сигурна смърт, тя вече не се страхуваше от нищо.

Детето щеше да се роди чак в началото на лятото. Бременността траеше точно една година. Сатариус беше по-малка планета от Земята и се движеше по-бързо около Голямото слънце. В недрата му имаше тежко ядро и притеглянето беше почти същото като на Земята. Бяха като планети близнаци и това не беше случайно. Сатара искаше да повтори експеримента със Земята и Сатариус беше подходяща планета.

Планините бяха все така далечни. Но Ани уверено вървеше към тях. Тя вече не се съмняваше в съдбата си.

* * *

Движеше се към планините от няколко дни. Картината наоколо почти не се променяше. Следваше по-големите стада и нямаше проблеми с намирането на вода. Коляното наблюдаваше внимателно малкото

село в подножието на планината. Не беше първото село, което Ани виждаше напоследък. Но дългото общуване с животните я правеше недоверчива към хората и тя внимателно избягваше срещите с тях. Зимата наближаваше, нощите ставаха все по-студени и тя трябваше да намери подслон.

Донякъде съжаляваше, че робинзоновският ѝ живот свършваше. Не знаеше какво я очаква в селото. Отправи се направо към ковачницата.

– Искам да махнете това – каза Ани на изумената ковачка, показвайки металния обръч на ръката си.

Чак сега си даде сметка, че сигурно изглежда доста страховита. Жената трудно излезе от вцепенението си. Без да каже нищо, взе чука и длетото и с треперещи ръце отвори скобата. Ани размърда облекчено освободената си ръка.

– Търся един билкар на име Имор – попита тя, – живее в планината, но не знам къде да го намеря.

Жената, успокоена от деловия въпрос на дивата жена пред нея, отговори:

– Не съм чувала това име. Откъде идвате?

– Оттам – Ани посочи неопределено с ръка зад себе си. – Мога ли да намеря работа и подслон във вашето село, докато открия билкаря?

– Не знам. Бременна сте, но изглеждате здрава. Ратайката на старейшината избяга миналата седмица заради някакъв мъж. Може би има нужда от нова.

Показа ѝ къде да намери къщата и бързо затвори вратата след нея. Явно Ани не вдъхна особено доверие на селянката.

Намери мрачен и грозен старец и се спазари с него. Трябваше да се грижи за говедата и в замяна можеше да спи в обора и да се храни. Щеше да ѝ осигури и някакви по-прилични дрехи. На пролетта, преди да роди, тя трябва ше да си тръгне.

Той също не знаеше нищо за Имор, но обеща да попита селския вестоносец за него.

Работата не беше лека, но оборът беше топъл и храната добра. Най-накрая Ани успя да осигури на детето в утробата си пълноценна храна. Нямаше проблеми с говедата. По време на дългия преход през саваната се беше научила да общува с животните. Водеше ги денем на паша, почистваше обора, къпеше се с тях в близкия вир с топла минерална вода.

Вестоносецът беше чувал за билкаря и един ден дойде с вестта, че той живеел навътре в планината, поне на пет дни път от голямото съседно село, в някаква пещера. Немислимо беше да тръгне сега на път. В

планината вече валеше сняг, а освен това Имор едва ли я очакваше. Трябваше да дочака пролетта.

* * *

Сатара стоеше, колебайки се, в зоната на изпращането. Беше сам. Стигнаше ли някой до това място, той вече нямаше нужда от помощ.

В последно време все по-често усещаше, че го тегли насам. Като че ли наистина вече нямаше какво да прави на нивото на ангарите. Никой, освен Веова, не можеше да му помогне. Докато правеше изчисленията си за Сатариус, той изведнъж разбра, че беше натрупал достатъчно сила, за да се превърне в теор. Само едно силно желание от негова страна, един волеви акт, и той щеше да премине границата и да се озове на горното ниво. А там го чакаха други, по-развити същества, готови и способни да му помогнат.

Но нещо го спираше да направи тази съдбоносна крачка. Имаше чувството, че е забравил нещо много важно, но не се сещаше какво е то. Някаква сила го държеше и не пускаше духа му да полети напред.

Замисли се за Веова. Припомни си целия път извървян заедно с него. А пътят беше дълъг, не можеше да го проследи до самото му начало.

Отново усети силната връзка, свързваща го с този теор. Спомни си времето, когато те работеха рамо до рамо при създаването на системата на Земята. Спомняше си радостта изпитана тогава. Колко пълен с енергия беше Веова в тези времена, а колко уморен изглеждаше той сега.

Не можеше да го остави тук така, трябваше да му помогне. Беше сигурен, че Веова имаше нужда точно от неговата помощ, че техните взаимоотношения бяха ключа към всичките им проблеми.

Сатара решително се обърна и напусна зоната на изпращането. Трябваше първо да се помири с Веова.

* * *

Потоците се превърнаха в буйни реки и с грохот се изливаха в долината. Слънцето се издигаше по-високо на небето и дните се удължаваха. Снегът в подножието на планината се беше стопил и равнината се покриваше със свежа зелена трева. Природата се събуди за нов живот.

Ани галеше надутия си корем и успокояваше ритачото в него дете. Беше прекарала зимата на топло и в спокойствие. Въпреки напредналата бременност, тя все още се грижеше за говедата. Нямаше никакви оплаквания. Чувстваше се здрава и силна като никога.

Времето бързо минаваше. Трябваше да намери билкаря преди да се роди детето. Знаеше, че именно това беше желанието на Сатара. Тя стегна малкия си багаж в една раница, взе достатъчно храна за дългия преход в планините и напусна селото. Не беше се сприятелила с никого и нямаше с кого да се сбогува. Качи се на волския впряг на един съсед и отиде до голямото съседно село.

Би трябвало да почака още няколко дни, за да се стопи снега в планината и да избегне опасността от лавини. Но вече нищо не можеше да я удържи. През зимата си беше ушила здрави ботуши от волска кожа, дълги панталони и топла туника. Тези дрехи щяха да ѝ вършат работа дълго време.

Ани беше разучила пътя по карта, която начерта с помощта на весносоца. Малко по-нагоре в планината имаше още две малки села. Там тя щеше да намери подслон и храна. Но после трябваше да върви нагоре към пещерата на билкаря три дни сама. Той живееше откъснат от света и само от време на време слизаше от планината, за да помогне на някой болен или да направи някакво заклинание. Хората от околностите го обичаха и уважаваха.

В началото пътят не беше труден. Виеше се по огрени от слънцето места, където снегът се беше стопил и се бе показала каменната настилка. Ани вървеше с удоволствие. Дългото стоене през зимата не можа напълно да развали добрата ѝ форма, в която се намираще на края на прехода през саваната. Краката ѝ бяха силни и дробовете ѝ работеха ритмично. Още следобед стигна първото село и предизвика голямо удивление сред жителите му. Посрещнаха я гостоприемно.

Тя тръгна рано сутринта, веднага след изгрева на Голямото слънце. Беше още студено, но днес тя трябваше да преодолее по-дълго разстояние. Изкачването стана по-трудно, по пътя течеше вода и само непрекъснатото движение я спасяваше от измръзване. На обяд пък стана горещо и отразените от снега лъчи изгаряха кожата ѝ. Трябваше да спира от време на време и да се изправя, за да не притиска непрекъснато детето в корема си. Напредваше бавно и стигна селото напълно изтощена чак преди залеза на Малкото слънце.

Почука на първата къща и хвърли обитателите ѝ в ужас. Никой не разбираше какво може да накара една бременна жена да тръгне по планината в това време. Когато обясни за билкаря, те си помислиха, че е болна от нещо и не искаха да я оставят в къщата си. Трябваше да преспи в обора.

На сутринта тя издои малко мляко и изяде комат хляб.

Вече искаше да продължи, когато дойде един селянин от другия край на селото и я покани при себе си. Той ѝ обясни, че сега няма начин да се изкачи до пещерата и е по-добре да почака в неговата къща, докато Имор слезе при тях. Оказа се, че му е нещо като приятел и билкарят винаги пренощувал при него, когато слизал до селото.

Ани му благодари и прие поканата с радост. Обясни, че е здрава а търси билкаря за силно заклинание за детето си, което трябваше да се направи преди раждането му. Това успокои хората от селото и тя остана десетина дни при тях. Помагаше на селянина в домакинството и той нямаше нищо против престоя ѝ.

Пролетта напредваше, снегът около селото се беше стопил и Ани очакваше с нетърпение да види билкаря. Не знаеше какво да му каже. Не смееше въобще да споменава името на Императора. Въпреки отдалечеността на тези планински села, хората се вълнуваха от това, което ставаше в Главния град и мразеха Императора не по-малко от другите сатариани.

Ани се учуди как Сатара бе успял да се превърне в такава грозна и жестока легенда за тези хора. Чуваше приказките им за подвизите на различни представители на династията. Как е завладял всички други царства и как е подчинявал хора и животни на волята си. Най-често споменаваната дума беше магия и Ани скоро разбра, че именно страхът им от прекрасните изобретения на Сатара, напълно неразбираеми за тях, създаваше мълвата за страшните сили, които той владееше. Те не мразеха Императора, а самата сила, която той притежаваше и която го поставяше толкова по-високо от тях.

Те мразеха Бога, който ги превъзхождаше, за това, че не си стоеше на небето, а се беше спуснал да живее с тях. Превръщайки Бога в конкретна личност, Сатара ги беше лишил от понятието за неизвестната сила, управляваща света, и от надеждата в нейната неограничена мощ. На Сатариус имаше управници, полицаи, учители, билкари и знахари, но нямаше свещеници и религия. Нямаше Бог, а имаше Император.

Една вечер, се почука на вратата. Домакинът отвори и в къщата влезе висок слаб и възрастен човек. Беше се увил целия в сиво наметало и клекна до огнището да подгрее ръцете си. Видя Ани и застина на място.

Гледаше я дълго с изпитателен поглед, без да пита нищо. Ани вече знаеше; че нямаше нужда да обяснява каквото и да е. Той знаеше коя е тя и тя знаеше кой е той, още преди домакинът да донесе топла храна и да ги представи един на друг.

Мъжете си говореха нещо за селото и Ани се оттегли на купчината слама до стената, която ѝ служеше за легло.

На сутринта Имор каза, че има някаква работа в долината и ще се върне след няколко дни. Помоли приятеля си да приюти Ани дотогава.

Времето се оправи. Снегът се беше отдръпнал към върховете и пътищата изсъхнаха. Селяните изкараха добитъка по ливадите с прясно поникнала трева. Ани се радваше на предстоящото раждане, но се тревожеше как ли щеше да се изкачи до пещерата на билкаря. Тогава разбира, че Имор има къща само на един ден път, на малка ливада в планината, където прекарва времето си през топлите сезони.

Имор се върна след няколко дни, взе храна, колкото можеха да носят, поведе една коза и те се изкатериха по една едва видима пътека към ливадата. Пътят не беше чак толкова труден и след няколко часа Ани видя здрава дървена къщичка, издигната над каменен зид, с малък обор до нея. Билкарят завърза козата да се храни, а Ани наля вода от близко-то поточе в една кофа, взе метла и изчисти къщата.

Не бяха говорили с Имор нито веднъж за това коя е и откъде идва. Той подреди нещата си и се качи в пещерата, за да донесе от там покъщината си.

Ани нямаше много работа и се излежаваше на слънце. Чакаше раждането на сина си.

* * *

Веова беше неспокоен. Сатара го помоли за един последен разговор, преди да се спусне отново на Сатариус. Първоначално Веова мислеше категорично да му откаже, но после размисли. Стана му любопитно да узнае какво ли се искаше от него. Още при пристигането си Сатара искаше да говори с него, но тогава срещата им завърши преди въобще да стигнат до същността на проблема. А че Сатара имаше проблеми, той много добре виждаше. Само не разбираше защо това не го радваше. Винаги беше убеден, че всяко зло за съперника му е добро за него. Но още когато изгони Сатара, той чувстваше повече съжаление, отколкото удовлетворение.

Не го оставяше на мира фактът, че Сатара се беше отказал да премине на горното ниво. Да стигнеш жадувания праг и да не го прекратиш – за това трябваше много основателна причина. Нямаше представа какво можеше да накара Сатара да постъпи така.

Сатара го чакаше. Този път не се срещнаха в централата. Не искаше да има зрители наоколо. Колкото повече го приближаваше, толкова

повече се вълнуваше. Когато се погледнаха в очите, той едвам съдържа нарастващото чувство на тревога. Враждебността отново се надигаше в него.

– Искам да се извиня за глупавите думи, които изрекох при пристигането си – започна Сатара.

Веова онемя от изненада. Това беше първата самокритика, която чуваше от Сатара. Досега той винаги се държеше така, като че ли знае всичко по-добре от него.

– Ти сигурно знаеш за проблемите на Сатариус, – продължи той. – Системата става все по-нестабилна и аз не намерих начин да спра това. Искам един съвет от теб.

Веова не знаеше какво да прави. Кротката молба на Сатара го объркваше още повече. Не беше подготвен за такъв разговор. Чувството за безпомощност още повече засили враждебността му.

– Ти надrobi тази попара, сега си я сърбай сам!

– Прав си, аз я надrobих. Но силата, която пречи на нормалното развитие на тази система, е същата, която пречи и на развитието на Земята. – Сатара замълча за малко, като че ли му струваше усилия, да изговаря следващите думи.

– Имам една идея, но ми трябва твоето сътрудничество. Мисля, че ако свържем двете системи на физическото ниво, Силите на дясната и лявата страна ще се урівновесят и може би и двете системи ще се оправят.

Веова побесня. Значи пак стария спор! И пак той твърдеше, че трябвало да се работи с равномерно разположени Сили! Да свържат системите – каква луда идея!

– Да не искаш да ти изпращам космонавти за богове на Сатариус? Няма да забъркам Земята в тази работа! Още тогава ти казах какво мисля за мнението ти, че неравномерното разпределение на Силите е виновно за всичко. Колко пъти да ти казвам, че няма да се занимавам с теб и твоята система. Искаше да се оправиш сам – оправи се. Аз няма да рискувам собственото си творение, за да спася твоето.

Веова надменно вдигна глава и изчезна.

Сатара остана загледан в мястото, където стоеше Веова допреди малко. Отново не беше успял! Чувстваше се наранен, но този път това не беше гордостта, а нещо много по-дълбоко. Изведнъж той осъзна, че обичаше този твърдоглав старец, и че отблъскването бе му причинило дълбока разкъсваща болка.

Стоеше така, заслушан във вътрешните си усещания, търсейки

напрасно причината за провалите си.

Нямаше какво повече да прави тук. Трябваше да се връща на Сатариус. Синът му всеки момент щеше да се роди и той трябваше да заключи духа си в това малко тяло, докато то не порасне достатъчно, за да се слее напълно с него.

Предстоеше му нов живот, далеч от тежките проблематични взаимоотношенията с Веова. Радваше се да види отново Сатариус и Ани, да усети с физически сетива допира си до тях. Обичаше творението си и обичаше тази жена.

* * *

Имор се беше върнал от няколко дни, когато Ани усети първите болки. Измина точно една година, откакто тя прекара онази вълшебна нощ със Сатара. Отново оживя споменът в нея и тя се усмихна щастлива. Сега тя щеше да му стане майка, така както той пожела.

Пригответи всичко необходимо и съобщи на Имор. Той вече беше разбрал за приближаващото раждане. Ани не знаеше дали той разбираше чие дете носеше. Тя нито веднъж не чу лоша дума от него за Императора и това увеличи доверието, което имаше в стареца.

Сега той вареше голяма тенджерата вода, в която пускаше малко билки. Приятна миризма се стелеше из къщата. Тя облече пригответената риза и постла чистите кожи на сламеника. Намести натъпканите с трева възглавници за коленете и се заразхожда напред-назад из стаята. Беше събрала каквато може информация за едно раждане на сатарианка. Приличаше естествено на земно. Ани имаше вече двама големи сина на Земята, така че нещата не бяха съвсем нови за нея. Но все пак това беше тяло на сатарианка и то имаше свои особености.

Околоплодните води изтекоха и тя клекна на възглавниците. Имор се спусна на колена пред нея, за да поеме детето и да ѝ помогне, ако не се справеше сама. Болката се усилваше и тя пое дълбоко въздух. Напъна се и натисна надолу. След четвъртия път главата се показа. Пое детето в ръцете си и го измъкна напред със следващия напън. Имор го взе и го вдигна за краката.

Детето изплака. Ани виждаше омазаното му тяло и моментално провери дали всичко му е наред. Въздъхна от облекчение. Беше се притеснила, че тежкият живот, който водеше по време на тази бременност, можеше да се отрази неблагоприятно върху плода. Имор го освободи от пълпната връв и с усмихнато лице ѝ го подаде.

– Честит син! Нека ти носи повлече радости отколкото мъки. Той

ще бъде хубав и здрав като майка си.

Ани щастлива притискаше детето към гърдите си и то престана да плаче. Старецът ги покри с черното наметало и тя заспа.

Присъни ѝ се Сатара. Той нежно ѝ говореше и я гледаше с усмихнатите си зелени очи. Ани се събуди и погледна детето. То беше отворило очи и тя срещна в тях същия поглед, какъвто беше срещнала току-що на сън. Изтръпна. Вълна от страх я заля, страх да загуби това дете така, както беше загубила баща му. Притискайки бебето силно към себе си, тя заплака.

Имор седеше до нея и я галеше леко по дългата черна коса. Досещаше се за страховете на Ани, но не можеше да ѝ помогне. Където имаше живот, там имаше и смърт. Където имаше любов, там имаше и мъка. Такъв беше този свят и никой не можеше да промени това.

* * *

Изведе козата на поляната и чу веселия звънлив смях на Орак. Момчето тичаше след едно кори, което подскачаше из тревата. Пилето изчака детските ръце почти да го хванат и чак тогава излетя, за да кацне малко по-нататък в тревата и да повтори същия номер, щом момчето го стигнеше. Изглежда играта се харесваше и на двамата.

Ани се загледа и отново се учуди, колко добре се разбираше сина ѝ с всичко, което го заобикаляше. Той и тази планета като че ли бяха едно, а тя не можа да свикне напълно с нея. Тя винаги оставаше чужда, гледаше я отстрани, харесваше я, но не можа да я приема изцяло.

Тези мисли я натъжиха. Те ѝ напомняха, че това хубаво време нямаше да продължава вечно и ще дойде денят, когато ще трябва да се върне на Земята и да остави сина си тук.

Орак скоро навърши три години и вече ходеше с Имор в планината, за да събира билки. Ани съжаляваше, че не може да бъде повече време с него, но имаше работа покрай къщата и шиеше дрехи за пазара в долината. От получените пари те купуваха хляб и храна за зимата. Имор се грижеше за възпитанието на Орак и го учеше на много неща. Тя си спомни колко се зарадва, когато видя, че момчето расте като всяко друго момче от селото. Беше по-висок и по-едър от другите деца на същата възраст и учеше всичко с голяма лекота. Но се държеше като истинско дете, радваше се и плачеше като всички останали. Наложил се дори да го напердаши на два пъти, задето не я послуша и се къпа в ледената вода на водопада, недалеч от къщата.

Засмя се на тази си мисъл. Ако приемеше, че това е Сатара, то тя беше набила именно него. Мисълта ѝ се струваше абсурдна. Не можеше да види в това малко момче онзи голям мъж, който непременно щеше да стане някога, а още по-малко онзи прекрасен ангар. Само понякога ѝ се струваше, че виждаше зад зелените очи на сина си другия, когото тя никога нямаше да забрави. Но това бяха кратки мигове и отново я гледаха веселите очи на Орак.

– Остави корито на мира, ще го заболи ако го хванеш – подвикна тя на сина си и момчето се обърна. Засмя се и тичаше към нея с широко разтворени ръце, викайки – Мамо, мамо!

Ани изтръпна. Отново видя онзи далечен сън и си спомни същата картина от него. Прегърна Орак и го притисна здраво към себе си. Детето я погледна учудено, усещайки странното настроение на майка си и тя отново съзря в неговите очи погледа на Императора.

Изплаши се. Изведнъж осъзна, че той ще прониква от там все често и че някой ден пред нея вече нямаше да стои сина ѝ, а Сатара. Щеше да види отново мъжа, когото обожаваше и да загуби сина, когото обичаше.

– Хей, а мен кой ще ме прегръща? – обади се Имор, изкачвайки се на хълма.

Детето се отскубна от майка си и се затича към него. Обгърна краката на стареца и той за малко да падне.

– Разбойнико, ще ме събориш. – Изглеждаше щастлив от любовта на момчето.

Пое го за ръка и се качиха заедно на хълма. Ани донесе обяда и те ядоха на поляната пред къщата.

– Утре ще ходя до пазара в голямото село и мисля да взема и вас. Време е Орак да свиква с повече хора. Иначе съвсем ще подивее.

Досега Ани слизаше с момчето само до селото на един ден път. Там Орак си играеше с по-големите момчета и си мереше силите с момичетата. Съседите бяха свикнали с неговия ненормален ръст от малък и не обръщаха особено внимание на това. Но в голямото село, в подножието на планината, нямаше да е така. Измъчваха я лоши предчувствия. Приемаше доводите на Имор. Все някога Орак трябваше да се представи на хората и те да свикнат с него.

* * *

Преспяха в двете села по пътя. Орак се радваше на този поход. Тичаше с босите си крака пред майка си и стареца като прескачаше

камъните по пътя. Приличаше на планинска козичка. Изглеждаше поне на пет години. От време на време спираше, за да попита Имор как се казва някакво непознато растение и какви лечебни свойства има. Познаваше добре строежа на растенията и анатомията на животните. През зимата в селото бяха колили много говеда, няколко кози и пилета и Орак присъстваше на кланетата по настояване на Имор. Старецът му обясняваше всеки орган и предназначението му.

Ани не обичаше тези гледки и не се бъркаше в обучението на сина си. Имор беше добър учител и знаеше всичко, което би трябвало да знае един сатарианин. Естествено много от нещата не бяха съвсем верни и за много явления билкарят нямаше обяснение. Тогава Орак се ядосваше, но Имор само вдигаше рамене. Не знаеше и толкоз.

Щеше да обясни някои неща на Орак по-късно, но едва ли имаше смисъл. В момента, когато Сатара успееше да се прояви напълно в това момче, то щеше да знае отговорите на всичките си въпроси.

Рано следобед стигнаха до пазара в голямото село. Имор ги остави да разглеждат наоколо й отиде да види един болен. Ани се оглеждаше за нещо полезно за домакинството, като остави Орак да тича насам-натам. Не се страхуваше, че ще го загуби. От опит знаеше, че Орак добре се ориентира в непозната обстановка и щеше да я намери, когато пожелае.

Изведнъж чу истеричен писък на един мъж.

– Императорът, Императорът...!

Тя замръзна с мисълта за сина си. Орак го нямаше. Изтича до викащия мъж, разбутвайки насъбралите се хора. Орак стоеше в средата на образувалия се кръг и гледаше с неразбиращи очи крещящия старец, сочещ към него.

– Дядо, защо ми викаш така? – попита той с невинно изражение.

Ани грабна сина си и се обърна, за да избяга. Но срещна враждебните погледи на хората около себе си. Бяха образували плътна стена. Старецът продължаваше да крещи:

– Това е Императорът, това е внукът му. – Той дърпаше с неподозирана сила момчето от ръцете на Ани. – Вижте само очите му, вижте тези зелени очи! Виждал съм ги толкова често в кулата, никога няма да ги забравя.

Ани направи отчаяно усилие да се добере до сина си, но няколко яки селянки я държаха за ръцете. С думите: „Оставете сина ми!“ тя ги удряше и риташе, за да се освободи, но бяха прекалено много. Притиснаха я към земята и тя вече не можеше да мърда. Видя как хванаха Орак и го оглеждаха.

– Прав е старецът. Дълго работи той при Императора. И аз съм го виждал два-три пъти. Детето има неговите очи, а и е много яко за едно момче. – Обади се един от добре облечените мъже. Явно не беше от селото. – Трябва да го убием веднага, докато е малък, иначе отново ще почне тиранията.

Ани изстена. Намрази всички наоколо. Не можеше да се измъкне и само викаше:

– Да не си посмял да направиш нещо на сина ми! Това не е внука на Императора!

– Познавам тази жена. – Ани разпозна ковачката от селото, където беше прекарала зимата.

– Дойде един ден в селото ни все още с оковите на робиня. Аз ѝ ги свалих. Беше бременна. Никой не знае откъде е дошла.

Ани не я слушаше. Тя само гледаше как сина ѝ риташе в ръцете на една стражарка и плачейки, викаше за помощ: – Мамо, мамо,...!

Имаше чувство, че ще се побърка всеки момент. Само крещеше и повтаряше: – Оставете го на мира, това е моят син!

Тогава чу някой да казва, че тази работа трябвало да се провери и че утре ще се събере съд на площада. Дотогава да ги приберат в затворническа килия.

Дигнаха Ани от земята, без да я изпускат, дадоха ѝ детето и ги отведоха в едно малко подземие близо до пазара. Ани чуваше отново виковете – Смърт на Императора! и имаше чувството, че е върната с четири години назад. Само притискаше треперещото дете към себе си и се препъваше по пътя към затвора.

Тежката врата се затвори зад тях и те останаха сами в тъмното помещение. Имаше само едно малко прозорче в горния ръб на едната стена. Тя седна на мръсната слама на пода и заплака заедно със сина си. Плачеше не толкова от страх, колкото от безсилие. И от упрек към себе си, че не бе обърнала достатъчно внимание на лошото си предчувствие.

Орак се успокои малко и още през сълзи питаше майка си:

– Защо тези хора ме нарекоха Император? Какъв е този Император?

Ани го погали и го залюля в ръцете си. Трябваше да му обясни, вече нямаше как да го държи далеч от това. Разказа му за династията на Императорите, как са завладели този свят, как са издавали закони и са управлявали.

Каза му всичко, което знаеше за историята на Сатариус и Орак я слушаше с напрегнато внимание. Сигурно не разбираше много неща, но нито веднъж не я прекъсна. Само накрая попита, защо го смятат за

Император. Тя обясни за приликата, която имаше между тях.

Донесоха малко храна и Ани попита за Имор. Само той можеше да им помогне. Казаха ѝ, че той се опитал да ги види, но не му разрешили.

Орак се беше уморил от случилото се и от дългия разказ. Ани го зави в наметалото си и съжали, че не беше взела черното наметало на Сатара. Държеше го в една ракла в къщата, за да го запази за сина си. Детето заспа, но се мятеше насам-натам и хлипаше на сън.

Дори сега, той не я попита кой е бил баща му. Не знаеше, какво да му отговори, когато ѝ зададеше този въпрос. Имор му беше обяснил някога, че баща му е мъртъв, убит по време на освободителната война. Орак го беше приел нормално. Имаше и други сираци в селото, той не представляваше изключение.

Ставаше студено. Ани се зарови в сламата, прегърна сина си и заспа спокоен сън.

* * *

Имор се безпокоеше за Ани и Орак. Беше говорил със съдията. Нямаше никакво съмнение, че щяха да убият и двамата, ако сметнеха, че Орак е внук на Императора. Обвиняваше се, че ги беше завел в селото, но осъзнаваше, че Орак не можеше да се крие цял живот в планината. Хората трябваше да възприемат Орак такъв, какъвто е, а Имор трябваше да докаже веднъж завинаги, че детето няма нищо общо с Императора.

Съдията обеща на известния билкар да бъде обективен и да изслуша всички свидетели. Отложи процеса с един ден, за да могат хората знаещи нещо за Ани и сина ѝ да стигнат до голямото село.

Имор добре си спомняше пророческия сън отпреди четири години. Не за първи път в съня си виждаше красивото светло същество с дълга златна коса и зелени очи. Всичко, което то му каваше, се оказваше истина.

Тогаво то му разказа за Ани и за сина ѝ, за това, че той ще прилича много на Императора, но ще бъде съвсем различен и ще играе голяма роля в историята на Сатариус. Даде му задачата да отгледа това момче и да го научи на всичко, което знаеше. А когато то станеше достатъчно голямо той трябваше да го насочи към училището на Големите майстори, от другата страна на планината.

Имор сам беше учил едно време там и познаваше жестоките методи на обучение, пълната изолация от околните и дългите дни на пости. Но той научи там толкова много неща, че и сега беше благодарен на това образование.

Школата каляваше тялото и духа и Имор беше напълно съгласен с това решение. Нямаше друго място, където Орак щеше да получи прилично обучение. Много други училища бяха закрити от новите власти, но училището на Големите майстори никой не смееше да пипа. Оттам излизаха най-добрите знахари и заклинатели.

Не знаеше кой е бащата на Орак. Не смееше да пита майка му за него. Но беше убеден, че Орак не е син на Урзу. Това щеше да обясни на процеса.

А Ани беше странна жена. Много красива и здрава, като че създадена специално за да бъде майка на това прекрасно дете. Понякога имаше чувството, че тя не принадлежи на този свят.

Ани не само притежаваше познанията на един добре образован, обикалял планетата мъж, тя знаеше и непознати за Имор неща за слънцата, луните и звездите. Понякога Ани будеше сина си посред нощ, завиваше го в топли кожи и го водеше на ливадата, за да наблюдават нощния свод.

Имор не разбираше, какво целеше тя с това. Страхуваше се детето да не настине. Орак обожаваше тези съзерцания на небето. И тогава Имор почувства колко различни бяха те. Но когато денем момчето играеше с животинките и скачаше по ливадите, той виждаше едно дете, сливащо се напълно с всичко наоколо. И сърцето на Имор подскачаше от радост и обич към него.

Цялото село се събра на площада. Пристигнаха и много любопитни от околните села и дори от близкия град. Гордееха се, че ще могат да присъстват на такъв важен процес. Разпространи се слухът, че от главния град на провинцията бил пристигнал пратеник с Коморовата звезда¹⁶. Никой не беше изхвърлил това полезно средство за откриване на истината, въпреки че бе едно от магическите изобретения на Императора.

Съдията и помощниците му заеха местата си. Доведоха майката и детето. Наблизо стояха свидетелите и билкарят. Много хора с учудване чак сега разбраха, че обвиняемите живееха при този известен знахар. Прочетоха обвинението и дадоха думата на Имор.

– Вие твърдите, че детето е внук на Императора – започна защитата той. – Това означава, че трябва да е син на Урзу. Мисля, че всички знаем, че Императорът нямаше други деца.

Всички кимнаха одобрително с глава и Имор продължаваше.

16. Окултен предмет, детектор на лъжата.

– Тя дойде в края на пролетта при мен, за да направя заклинание на детето за здраве и роди точно на петия ден от началото на лятото. Тук има двама селяни, които я видяха бременна до втория ден от лятото. Тогава те дойдоха, за да им правя амулети за късмет.

Съдията разпитваше свидетелите и те разказаха, как бяха видели Ани да шета в къщата все още бременна. Пак дадоха думата на Имор.

– Добре знаете, че една бременност трае точно една година. Случва се децата да се раждат преждевременно, но останат ли дори и един ден повече в корема на майка си, то те се раждат мъртви. Орак се роди на петия ден от лятото в мое присъствие, точно една година след екзекуция на Императора.

Малко изчака, за да види как ще реагира публиката. Съдията кимаше с глава, но повечето от хората явно не успяха да проследят логиката му. Тогава обясни:

– Също ви е известно, че Урзу беше убит четиринадесет дни преди обезглавяването на баща му. Това доказва, че той не може да е бащата на детето.

Вълнение мина през тълпата. Фактите бяха необорими. Но хората не искаха така лесно да им се изплъзне плячката. Обвинителят, старецът от пазара, извика:

– Но той много прилича на него. Не познавам други сатаряни със зелени очи, освен от рода на Императора. Може би билкарят лъже, за да спаси обичаното от него дете. Може да се е родил по-рано и жената само да се е правела на бременна.

Хората му пригласяха с одобрение. Отново се чуха виковете – Смърт на Императора. – Някой друг се обади:

– Вижте само колко е голямо това тригодишно момче! И как разбира какво става тук. Когато моето момче беше на три години, той едвам говореше. А чух, че това момче дори знае вече да пише!

Тълпата, отново се раздвижи и се чуха викове. Ситуацията ставаше критична. Тогава съдията стана и хората замлъкнаха.

– Знаех, че този случай е труден за решаване. Не трябва да се допуска никаква грешка. Нито трябва да се остави наследник на Императора жив, нито трябва да се убие невинно дете.

Хората отново одобрително шушукаха. Съдията продължи.

– За това повиках от главния град на провинцията притежателя на Коморовата звезда и той долетя с агатор специално дотук.

Чуха се одобрителните възгласи на публиката. Всички бяха съгласни, че звездата щеше да реши проблема веднъж завинаги.

Сатаринин, облечен като висш представител на властта, пристъпи напред и показа звездата на тълпата. Тя приветстваше с викове ценната вещ. Ани трябваше да остави сина си, да клекне пред съдията и притежателя на звездата и да повтори клетвата. Дадоха ѝ звездата и казаха:

– Заклевам се в тази звезда на истината, че сина ми не е дете на Урзу и на никой друг от рода на Императора.

Ани добре помнеше звездата от миналото си пътуване. Този детектор на лъжата изгаряше ръката на всеки, който лъже, когато го държи. Тогава клетвата не представляваше проблем. А сега бяха включили не само Урзу в нея, но и рода на Императора. Знаеше, че най-важното бе да бъде сама убедена, че казва истината.

Реши, че родът на Императора не е самия Император и повтори клетвата. Върна звездата на притежателя, стана и показа чистите си длани на съдията, на свидетелите и на публиката. Всички ахнаха удивени. Тя беше казала истината.

– Мисля, че можем да пуснем тази жена и сина ѝ – каза горд съдията. Беше провел едно показно съдебно заседание и беше много доволен, че удовлетвори всички страни в спора. Този процес щеше да се помни още дълго време и той можеше да се надява да направи кариера при новите управници.

Ани прегърна благодарна Имор, взе сина си и отиде с него на пазара. Искаше ѝ се да избяга по-скоро от това злочесто място, но не се поддаде на страха. Знаеше, че избягаше ли сега, съмнението щеше да остане.

Имор ги последва, приемайки поздравленията на приятелите си. Тежък товар се бе смъкнал от сърцето му. До края той не беше сигурен в изхода на процеса. И когато Ани държа Коморовата звезда в ръцете си, той видя замисленото ѝ лице. Тогава в него се породи подозрението, че Орак може и да има нещо общо с Императора. Но звездата не изгори ръката ѝ, а тя не допускаше да я лъжат безнаказано.

Той усети неизвестната тайна, която витаеше около тези двама души, разхождащи се ръка за ръка спокойно между сергиите на пазара, въпреки току-що преживяния ужас.

* * *

В къщата беше сумрачно и топло. На огнището тлееха въглени, поддържайки топъл чая в казана над тях. Ани охлаждаше топлото чело на стареца с влажни листа. Тъгуваше. Отново щеше да загуби любим човек.

Имор беше болен от тридесет дни. През зимата отиде отново в пещерата си, оставяйки Ани и Орак в къщичката. Не искаше и да чуе за оставане с тях. Така бил правил, откакто се бил заселил в тази област, а това било много отдавна. Не желаше да променя навиците си.

Но се върна преди края на зимата. Целият гореше и дори не можеше да говори. Как беше стигнал до къщичката, остана загадка за Ани. Беше настинал и старото му тяло вече не успяваше да се пребори с болестта. Не помогна цялото му изкуство, спасявало толкова често живота на другите. Легна на сламеника и повече не стана.

Понякога се прокрадаваше надежда, чувстваше се по-добре няколко дни, но като че ли само за да му стане още по-зле. Навън идваше пролет, а Имор отслабваше и гаснеше като свещ без въздух – бавно и мъчително.

Орак вареше всякакви чайове и го налагаше с компреси, но нищо не беше в състояние да задържи живота в стария сатарианин. Отчаяно момчето обикаляше планините, покрити още със сняг, за да намери някакъв корен, никаква тревица, способна да се опълчи на вечния закон на живота.

Ани знаеше, че нищо нямаше да спре процеса и примирено очакваше човекът, приютил нея и сина ѝ в тези смутни години, да затвори завинаги очи. Той беше като баща за нея, обичаше сина и го обучаваше през тези почти пет години на цялото си изкуство. Той спаси Орак от омразата на хората и го научи да обича природата. Тя тихо плачеше, загледала през прозореца.

– Не плачи, Ани – чу тя слабия глас на стареца. Поледна го с надежда. Температурата му беше спаднала малко и Имор леко се усмихваше.

– Дошло ми е времето. Аз трябваше да свърша още една работа в този живот, но силите ми няма да стигнат. Подай ми една лимерова табличка¹⁷ ѝ грифа за писане.

Ани намери празните таблички на рафта ѝ му подаде една. Изправи го леко на една голяма възглавница и старецът написа с треперещи ръце няколко реда.

– Другата пролет, когато Орак стане на шест – казваше ѝ тихо той тихо, – отведи го в училището на Големите майстори от татък планината. Дай им тази табличка от мен и им остави сина си.

Той помълча, за да събере сили.

17. Дъсчица с въсячно покритие, върху която се пише.

– Имах един сън преди години, в нощта след като умря Императорът, и в него едно прекрасно същество с жълта коса поиска от мен да приема теб и сина ти в къщата си. Да отгледам това дете с любов и да го предам в това училище, когато то стане на шест години. Сега вече не мога да изпълня това поръчение и ти трябва да ми обещаеш, че ще постъпиш именно така.

Имор говореше вече със затворени очи. Ани го погали и успокои:

– И аз получих указание от същото същество да те намеря, да живея при теб и да направя това, което ти ми кажеш, когато Орак стане на шест. Ще изпълня твоето и неговото желание.

Видя облекчението по измъченото лице на стареца. После то отново помръкна. Той отвори очи и с мъка в тях каза:

– Но ти няма да можеш да видиш сина си след това цели петнадесет години. Такова е това училище.

Ани го погледна нежно. Умирайки, той се тревожеше за нейната мъка, предстояща в бъдещото.

– Знам, Имор, знам – успокояваше го тя. – Щастието е един самотен миг във вечността на мъката.

Той я погледна учуден и след малко тихо попита:

– Коя си ти, Ани?

Ани се усмихна. Колкото и да беше изтощен старият сатарианин, той все още искаше да получи отговор на въпросите, които го мъчеха, откакто се бяха запознали. Тя нямаше защо да се бои да открие тайната си пред него. Наведе се над стареца и отговори тихо и отчетливо:

– Аз идвам от един друг свят, който прилича много на Сатариус. Една от звездите на нощното небе е слънцето, около която се движи моята родна планета. След като оставя Орак в училището, аз трябва да се завърна там. Няма да го видя отново не само петнадесет години, а вероятно никога вече.

Имор дишаше учестено. Трудно му беше да повярва в това, което чуваше сега.

– Горкото момче, той ще остане съвсем сам – мълвеше той. Грижата за момчето беше по-важна за стария билкар, отколкото всички тези чудеса, за които говореше Ани. Тя остана дълбоко трогната. Не можеше да остави стареца да умре с тази тревога на сърцето.

– Няма да остане сам. Онова същество, което ти си видял в съня си, ще бъде винаги с него и ще му помага.

Имор дълго замълча. Температурата му отново се покачваше. После я помоли да прати Орак утре до селото, за да извика стария му

приятел. Искаше да говори с него, преди да умре.

Орак се върна късно, вече по тъмно. Ани погледна сина си със смес от гордост и тъга. Беше пораснал много през последните две години. На възраст беше дете, но се държеше като юноша. Тя не се страхуваше да го пуска сам да обикаля планините и да приготвя отварите. Нито веднъж не хвана дори хрема и нямаше животно, което би го нападнало. Сатариус като че ли се стараеше да му угоди и той никога не се спъваше о някой камък и не се подхлъзваше на мокри скали. Творението и твореца бяха като едно същество.

Все повече тя се изпълваше с уважение към това момче, все по-често тя усещаше Сатара в него.

Виждаше отчаянието в очите на сина си, задето не намери подходящо лекарство. Предстоеше му поредният урок в живота – смъртта на любим човек. Той седна до нея и се заслуша в хрипкавото дишане на стареца. Ани го прегърна и целуна, а той се притисна към нея и заплака.

На сутринта изпрати Орак към селото и още същата вечер той се върна с приятеля на Имор. Старецът като че ли беше по-добре, но Ани знаеше, че това бяха последните му сили. Имар каза на приятеля си, че оставя къщата на Ани и Орак и че иска той да ги заведе догодина по това време до училището. Помоли го да се погрижи за тях и селянинът обеща през сълзи да изпълни молбата му.

Сутринта старецът изглеждаше заспал и съседът излезе с Орак, за да съберат малко дърва. Ани остана до леглото на болния в къщата. Изведнъж чу шум и видя Имор да я гледа с широко отворени очи. Отиде да го види.

– Ани, аз ще умра още днес – каза той с удивително силен глас, – но много бих искал да разбера още нещо.

Той помълча малко, като че ли му беше трудно да се реши да зададе този въпрос. Ани вече знаеше за какво щеше да я попита.

– Каж ми кой е бащата на Орак?

– Императорът – отговори тя тихо.

На лицето на умирация се изписа огромно удивление.

– А звездата? Ани се усмихваше.

– Орак нито е син на Урзу, нито на някой от рода на Императора. Той е син на самия Император.

Имор вече питаше само с очи и Ани обясняваше.

– Обичах го. Бях при него в нощта преди екзекуцията. Искях да го спася, но той не желаше. Не искаше вече да бъде тиранин, искаше сина му да помага на сатарианите като знахар и учител.

Имор затвори очи и леко се усмихваше – Добре постъпи – отсъди той и загуби съзнание.

Ани излезе да извика мъжете. Те не се бяха отдалечили много, тревожейки се за умиращия старец.

Седнаха от двете му страни и държаха ръцете му. Имор само още веднъж дойде в съзнание. Поглеждаше плачещото момче до себе си и прошепна: – Обичам те, Орак.

Той задържа за момент погледа си върху него и се отпусна. Беше умрял.

* * *

Леденият вятър шибаше по прозореца и търсеше място между гредите. Колкото и здрава да беше тази малка къща, той все пак успяваше да намери тук-там малки фуги и пламъците в огнището се огъваха под неговите напори.

Въпреки че беше едва рано следобед, Ани и Орак седяха притиснати един до друг на единия сламеник, наметнати с дебели кожи. Пиеха билков чай и си приказваха. Зимата беше студена и дълга, отдавна вече трябваше да почне топенето на снега. Прекараха я за пръв път през цялото време сами в къщата на Имор грижейки се за малкото домакинство. Дългите зимни вечери Ани посвети на сина си, разказвайки му за космоса, за Земята и за Сатариус. Той вече знаеше, коя е тя и откъде идваше, знаеше, че има там семейство, знаеше за ангарите и Веова, знаеше за Сатара и Сатариус, знаеше за възплъщанията на Сатара в Императора, знаеше за Камъка на мъдростта.

Само за Делените тя нищо не му каза, както и за това, че Императорът бе негов баща. Орак попиваше в себе си разказите на майка си, както изсъхнала гъба попива вода. Това бяха неща, за които нищо не бе чул от Имор, които разкриваха неподозирани дотогава простори пред ума му. Той не преставаше да пита за подробностите и все по-често Ани трябваше да признае, че не може да ги обясни.

– А защо този път те пратиха на Сатариус? – попита замислено той.

– За да спася Императора от сигурна смърт – отговори Ани. Време беше Орак да разбере цялата истина.

– Но той умря, значи ти не си изпълнила задачата! – озадачен констатира Орак.

– Да, Императорът умря, но въпреки това аз изпълних задачата си и го спасих.

Ани се усмихна на учуденото лице на сина си. Остави го известно

време да търси сам решението на този парадокс, въпреки че знаеше, че няма да успее.

Започна да му разказва за генетическата информация, заложена в рода на Императора, която осигуряваше на Сатара подходящо тяло за превъплъщение. Орак все още не можеше да разбере тази връзка между духа и тялото и Ани много добре го разбираше. Тя самата никога нямаше да може да си представи тези неща, ако не беше държала Камъка на мъдростта в ръце. Осъзнаваше, че имаше предимство не само пред Орак, но и пред почти всички обитатели на горните нива.

– Добре, – разсъди Орак, – нямаше нужда да спасиш самия Император, а трябваше да спасиш само генетическата му информация. Но за това той трябваше да има дете!

– Така е – отговори Ани бавно, – и аз му го осигурих. Колкото и умен да беше Орак, истината, свързана със самия него, не бързаше да проникне в съзнанието му. Той развълнуван скочи и извика: – Как?

Ани се изсмя високо на глас. Въпреки че можеше да нарани сина си, тя не устоя на комичното в наивния му въпрос.

Орак я гледаше с учудените уголемени очи на ангар. Ани много пъти бе виждала този поглед. Спомни си смешните ситуации с ангарите и продължи да се превива от смях. И накрая онова ужасно нещо успя да проникне в съзнанието на сина й. Той рязко се обърна, грабна наметалото си, разтвори вратата на къщата и изчезна в студа. На Ани й стана съвестно, че му беше съобщила тази съдбоносна новина по този начин. Можеше просто да му каже кой е баща му. Но искаше той да го проумее сам. Отдавна трябваше да е стигнал до този извод, а той все бягаше от него.

Ани беше сигурна, че в подсъзнанието си Орак знаеше истината за баща си още тогава, на процеса. След тези злополучни събития той се беше променил много. Стана по-замислен, понякога тъжен. Вече не беше онова весело момче от първите си три години. Имор приписваше тази промяна на уплахата, но Ани се съмняваше в това. Тя чувстваше все повече присъствието на Сатара в сина си. Скоро той ще навърши шест години и Ани беше убедена, че преди да се разделят, тя отново щеше да се види със Сатара чрез сина си.

Навън вятърът стихна. Облаците се разкъсаха и Голямото слънце огря всичко с топлиите си вече лъчи. Ани излезе пред вратата. Промяната беше толкова рязка, че тя въобще не се съмняваше в причината за нея. Сатара отново пое владението си в собствени ръце. Той щеше да опази

тялото си от негодите в този свят и нямаше да допусне сина ѝ да измръзне.

Ани седна на пейката пред къщата и замижа срещу яркото слънце. Лъчите я галеха леко по лицето и в нея се появи онова вече познато ѝ чувство за лекота, за летеж. Топлина се разля по цялото ѝ тяло. Тя прегърна мислено целия свят, обичайки всичко съществуващо, всичко, което е било и всичко, което ще бъде.

Синът ѝ се прибра чак вечерта. Не говориха въобще. Орак гледеше замислен в огъня и дъвчеше машинално вечерята си. Ани седна на сламеника и го наблюдаваше. Беше само на шест години, но изглеждаше два пъти по-голям. Държеше се като възрастен, а в лицето му прозираше мъдростта на старец. Приличаше все повече на баща си и Ани отново усети болката от загубата. Изведнъж видя отново отрязаната глава в пясъка и се стресна.

Стана, извади от раклата старото, черно наметало на Императора, и го сложи на раменете на Орак. Той я погледна учуден.

– Това наметало са носили много поколения Императори. То ме спаси не една нощ от измръзване, докато стигна дотук. То ми даде сила да преживея робството. Отсега нататък то е твое. Още си малък, за да го носиш, но се завий с него през нощта. Наметалото ще ти праща най-хубавите сънища на този свят.

Тя помълча малко и остави Орак да огледа необикновената дреха. Той напипа малкия джоб в долния ръб и извади парите от там.

– Ще ти трябват за връщане към космическия кораб.

Ани ги прибра при другите пари, спечелени с много труд от шиене на кожени облекла.

После откачи торбичката за амулети от шията си, отвори я и извади малкия оранжев кристал.

– С този кристал можеш да управляваш всеки агатор, оцелял след въстанието. Баща ти ми го даде за теб.

Орак го разгледа на светлината на огъня и го прибра внимателно обратно в торбичката. Сложи си го на шията.

Не си казаха нито дума повече. Ани легна да спи, оставяйки сина си да гледа замислен в огнището.

* * *

Вървяха натоварени с много багаж по пътя към голямото село. След дългата зима, пролетта беше кратка и лятото дойде много бързо. Слънцето играеше между свежите листа на дърветата и реката край пътя

се опитваше да излезе от коритото си. Тримата напредваха добре. Отпред вървеше Орак с леката си пружинираща походка. Носеше голям вързоп с кожените облека, които Ани уши през зимата. Щяха да ги продадат на един търговец в голямото село.

След него вървеше майка му. Все още млада и хубава, тя се беше поостарила през последните дни. Мъчеше я съзнанието за предстоящата раздяла. И на Орак не му беше весело. Обичаше тази планина, в която бе израснал, горските поляни, по които събираше лечебни треви с Имор, пещерите в канарите и животните, които не бягаха, а си играеха с него. С всяка своя крачка оставяше детството след себе си. Дори някога да се завърнеш по тези места, те никога вече нямаше да бъдат същите и това щастливо време щеше да бъде безвъзвратно отминало.

Все по-често той усещаше в себе си оная сила, за която бе роден. Той вече знаеше, че това е Сатара, въпреки че все още му беше трудно да се идентифицира напълно с него. Да бъдеш едновременно и син, и баща, и бог, създал този свят, беше трудна за осъзнаване мисъл.

Тогава, в началото на пролетта, когато най-накрая окончателно прозря отдавна подозираната истина, той имаше чувството, че ще се побърка. Скиташе срещу студения вятър и изведнъж усети, че този свят е негов и че той може да го управлява. И вятърът му се подчини, а облациите се раздалечиха. Той почувства за първи път онази радост от мощта да твориш, но и отговорността на властта над стихииите и съдбите на хората.

Още не се чувстваше готов да я поеме и се опита да прогони духа, завладял тялото и личността му. Искаше още малко да остане момче. Но онова другото ставаше все по-силно и все по-често се сливаше с него, макар и само за кратко време. Тогава той изведнъж виждаше всичко с неговите очи, осъзнаваше неговата мъдрост и сила, но и тъгата му. А сега, когато вървеше към новата си съдба, тази стара тъга се сливаше с неговата нова собствена.

Щеше да остане съвсем сам, след като пристигнеш в това училище. Не знаеше защо въобще беше необходимо да го посещава. Едва ли имаше познания, които щеше да изучава там и вече не знаеше. Но така беше решил баща му или по-точно – самият той, и Орак уважаваше това решение. Най-малкото трябваше да мине още известно време, преди да стане възрастен в очите на сатарияните и те да му се доверят. Искаше да промени всичко на тази планета, да я управлява по-добре от баща си.

Приятелят на Имор извика отзад. Беше изостанал от по-младите, които крачеха устремно, всеки по своя път. Бяха оставили къщата на

Имор и покъщнината на него. Ани му обясни, че ще се върне в родните си места, което беше самата истина. Селянинът прояви разбиране за това, че тя няма да седи петнадесет години сама в планината.

Починаха малко и продължиха. След един час щяха да пристигнат в подножието на планината и оттам да се отправят на север, към прохода, водещ към другата ѝ страна.

* * *

Преходът се оказа по-лек, отколкото Ани очакваше. Още по време на дядото на последния Император бяха разширили пътеката през планината и я бяха застлали с големи камъни. Така дори волски впрягове успяваха да пресекат планинския хребет. Пътят имаше голямо значение за инфраструктурата на двете съседни провинции, границата между които минаваше по най-високия хребет на планината. Сега, в началото на лятото, движението се оживяваше. Крайпътните ханчета работеха и приютаваха пътниците за през нощта.

Тъй като възрастният приятел на Имор се уморяваше лесно, Ани плати на един млад селянин, който взеше ща-вени кожи за пазара в Гонерб, за да позволи на стареца да се вози в неговата каруца. Така те вървяха заедно почти от началото на прехода до самия му край. Пресичаха планината – старецът върху кожите, а останалите пеша до колата, – развличайки се със смешни и тъжни истории, които разправяше младият селянин.

Това момче на осемнадесет години, весело и приказливо, се казваше Ястин. Радваше се, че не му се налага да мине скучния път сам и разказваше всичко за себе си, за селото си и за град Гонерб, където отиваше вече за четвърти път.

Разправяше малко остарелите новини от миналата година, как от петнадесетте провинции три се разбунтували против новите власти в Главния град оттатък морето и са създали собствена държава. Същото се очакваше и в провинциите Трикон, Ербет и Носак. Новите управници не се оказаха достатъчно силни, за да запазят тоталната власт върху цялата планета.

Но не само между централната, власт и провинциите избухнала свада, И по-големите градове се бореха за самостоятелността си и отказваха да плащат данъци на местните управления. Стигаше се до въоръжени сблъсъци, имаше много убити и ранени. Тук-там дори гладуваха, защото никой вече не помагаше на засегнатите от наводнения или пожари.

Момчето се оплакваше, че хората ставали все по-враждебни и трудно се намирал вече някой, с когото може просто така да се приказва, както правеше сега с тях.

Разбираше се добре с Орак. Никой не му каза, че Орак е само на шест години и той го прие почти като равен. Възхищаваше се на познанията му, а като разбра, че иска да учи в училището на Големите майстори, направо му завидя.

– Чувал съм, че учението там е много трудно, но после стават много добри знахари, а за тях навсякъде има работа. Когато завършиш, можеш да обиколиш цялата планета, а аз май цял живот ще трябва да сеяд в бащината си къща и да умирам от скука.

Орак се засмя. Каза му, че ако иска, винаги може да напусне родното си село и да тръгне, където пожелае.

– Не е толкова лесно – възрази Ястин, – без пари не се живее. А много трудно се намира работа. Вече има много просяци, дори до нашето село стигнаха. Никой не ти се доверява, когато си чужд, и не ти дава работа.

Момчето продължаваше да се оплаква, че и професия няма къде да научи, след като закриха почти всички училища, а в малкото останали можеха да учат само децата на богатите. Искал да стане морски търговец или царски вестonosец, или нещо подобно, за да обикаля колкото се може повече. Жадуваше за приключения, нещо нормално за възрастта му.

Ани слушаше внимателно. През изминалите седем години от смъртта на Императора много неща се бяха изменили. Това развитие не я изненада. Можеше да се предвиди. В крайна сметка на Земята имаше достатъчно примери за това. Но тук, в това закостеняло общество, където от хиляди години нищо съществено не се беше променяло, промените дойдоха много бързо. Като че ли историята искаше да навакса пропуснатото, колкото се може по-бързо. А за сатарияните това щеше да бъде много труден период. Робство, феодални владения и зараждащ се капитализъм – всичко се развиваше едновременно. Хаосът тепърва предстоеше и Ани отново се усъмни в правилността на съвета, който даде на Императора при първото си пребиваване на Сатарияс. Само се надяваше, че Сатара добре е преценил какво прави, когато го последва.

Тя погледна към сина си и видя замисленото му лице. Усещайки нейния взор, той обърна глава към нея и тя видя в очите му онзи силен блясък, който я накара да трепне и да сведе очи. Тя вече не знаеше, кого има пред себе си – сина или мъжа.

След дванадесетия ден от влизането им в прохода, те най-после стигнаха края му. Ястин се прости сърдечно с тях и продължи пътя си към Гонеб.

Училището за майстори се намираше доста по на юг от прохода и на тях им предстоеше дълъг поход по селата в подножието на планината на белите върхове.

Приятелят на Имор им уреждаше спането почти винаги безплатно, заедно със закуската. Само като упоменеше, че са приятели на известния и в този край билкар, веднага намираха радушен прием. Така Имор им помагаше при това дълго пътуване и след смъртта си.

Селяните с любопитство разглеждаха Орак, но не го закачаха. Някои бяха чули за процеса преди три години и как бе завършил той. Други просто го приемаха за по-голям. Но никой от тях не беше виждал Императора и те не забелязваха все по-засилващата се прилика с него.

В края на десетия ден те пристигнаха в малкия град, където се намираше училището на големите майстори. Самите учебни зали и килиите на учениците бяха разположени на десетина километра оттук, в планината, за да се осигури пълната им изолираност. Но управата на училището се намираше в центъра на града.

Тримата преспяха в една странноприемница и на следващата сутрин Ани и Орак се простиха със селянина. Той беше изпълнил обещанието си да ги доведе тук и сега бързаше да посети някакъв стар приятел в близко село. Пожела на Орак успехи в учението, а на Ани приятен път до дома и си замина.

Ани потисна сълзите, готови да рукнат не заради този приятел, а заради представата за скорошната раздяла с Орак. Момчето я погледна и я прегърна.

– Не плачи, мамо – каза нежно той, – имаме още цял ден заедно.

Това не беше голяма утеха, но тя я прие с благодарност и го целуна. Стегна се и те тръгнаха към голямата красива сграда на училищната управа.

Посрещна ги един прегърбен старец с дълга брада и едва виждащи очи. Измърмори нещо неразбираемо, след като Ани каза за какво са дошли, и им затръшва вратата под носа. Ани остана по-скоро изненадана, отколкото ядосана от невежливия прием. Почука пак, този път по-настоятелно. Старецът пак се показва.

– Не приемаме нови ученици. Нямаме пари да ги храним.

След тези думи той отново искаше да затвори вратата, но Ани му попречи с крак. Виждаше как сина ѝ се забавлява зад нея. Тя решително

избута стареца в коридора и затвори вратата след себе си и Орак. Държейки стареца все още здраво за раменете, тя извика високо:

– Има ли някой нормален управител тук? Откъм горния край на стълбите се чу силен глас: – Качете се и кажете какво искате.

Горе Ани видя мъж на средна възраст с дълга черна коса, сива роба от плат и черно наметало. Още при влизането им той впери поглед в Орак и повече не го отмести от него.

Ани извади лимеровата табличка на Имор и му я подаде. Беше нещо като препоръчително писмо, написано на таен език. Орак го бе научил от Имор и беше превел текста на майка си.

„Приемете това момче в училището и той ще бъде най-добрият ви ученик. Гарантирам за това с честта си. Имор.“ – пишеше на табличката.

Прочитайки записката, управителят, или който и да беше човекът пред нея, отново огледа Орак с изпитателен поглед и се обърна към Ани.

– Надявам се, че знаете условията на обучението в нашето училище. То трае петнадесет години и през това време той няма да види никого друго освен учителите и съучениците си.

– Да, зная – отговори Ани спокойно. Тогава за първи път той погледна и нея. Проницателните черни очи искаха да я изучат, но тя беше устоявала на значително по-мощни погледи. Само леко се усмихна на опита му да я смути.

– Мога ли да знам откъде сте?

На Ани не ѝ се понрави този разпит. Но трябваше нещо да отговори. – Сигурно сте чули за процеса преди три години, където обвиниха сина ми, че е наследник на Императора. Каквото стана известно тогава за мен, това е достатъчно.

Каза го доста надменно, но сатарианинът пред нея по нещо ѝ напомни Веова и тя реагира, като че ли стои пред този теор.

Видя ядосаното му лице и усилието да скрие яда си. В това училище явно се упражняваха във въздържаност.

– Въпреки добрата препоръка, трябва да изпитам малко сина ви, за да преценя дали е годен за това училище.

Ани само вдигна рамене и седна на посочения стол. Тя приключи битката, сега Орак беше наред.

Управителят стана, разходи се напред-назад като обмисляше какъв въпрос да зададе на Орак.

– Каква грешка допусна последният Император, че така безславно

изпусна властта?

Ани изтръпна. Досещаше ли се този явно умен сатарианин кой е Орак? И ако да, то щеше ли сина ѝ да бъде в безопасност при тях? Но и тя очакваше с интерес, какво щеше да отговори Орак. Видя типичната промяна, която ставаше със сина ѝ, когато в моменти на опасност или напрежение Сатара се проявяваше много ясно в него.

– Императорът не е направил грешка. Той искаше нещата да станат точно така, – отговори Орак без всякакво колебание.

Това беше самата истина и Ани се учуди как той посмя да я каже. Явно се чувстваше вече достатъчно силен. Тя не беше разказала на Орак какво си бяха приказвали с баща му нито в кулата, нито в затвора. Той не знаеше от нея намеренията на баща си.

Управителят остана със зинала уста. Ани не знаеше от какво се беше изумил повече, от неочаквания отговор или от убедеността, с която отговори Орак.

Не последваха никакви други въпроси.

Управителят се обърна към Ани и се разпореди:

– Ще го вземем. Купете му сива роба като тази и черно наметало. Ще ги намерите в едно дюкянче до статуята с момичетата. Никакви пари или ножове! Качете се в планината и го предайте заедно с тази табличка на настоятеля в планинското училище. Пътя ще намерите лесно. Трябва да е там най-късно един час преди залез на Голямото слънце. Ще стигнете за три часа. Така ще можете да се върнете в града преди стъмване.

Надраска няколко думи на същата табличка и я подаде на Ани. Текстът отново беше написан на тайния им език.

Напуснаха управлението, купиха само робата, тъй като Ани приспособи наметалото на Императора за Орак. На външен вид приличаше на техните наметала. Беше му направила няколко подгъва и той с порастването си можеше да ги отпуска един по един.

Взеха нещо за ядене и започнаха изкачването в планината. Имаха достатъчно време, но Ани възнамеряваше да намери някое уединено място в гората, където можеше необезпокоявано да се прости със сина си.

Но никъде тя не успя да открие място, отговарящо на настроението ѝ и скоро видя дулите на училището пред себе си. Спря се, загледана тъжно в тях, когато Орак и предложи:

– Малко по-надолу видях една малка странична пътечка, хайде да се отбием там.

Тя с благодарност се съгласи и те се отбиха в гъстата гора. След десет минути се откри малка затревена поляна, обрасла с дребни цветчета и с изглед към малкия градец под тях. Мястото беше идеално за съзерцание, закуска и прощаване. Ани се учуди отново, че Орак, като че ли знаеше какво ще намерят, въпреки че идваше за първи път тук. А може би не? Тя го попита, загледана в откриващата се панорама, разчитайки на достатъчната връзка между Орак и Сатара.

Отговорът я срази:

– Да, бях някога в това училище, но много отдавна и само за една година – отговори той с дълбокия тембър на Императора.

Ани се обърна изплашена. Очакваше да види мъжът, чиято глава беше видяла отрязана в пясъка. Но пред нея стоеше синът ѝ и се усмихваше.

Тя седна и заплака. Спомените така силно я завладяха, че цялата любов, изпитана тогава към Императора, отново се надигна в нея. Но го нямаше мъжът, към когото можеше да я насочи, а само детето беше пред нея. Тя се сви на кълбо като тогава, когато пътуваше с Боар през пространството и този неочакван спомен я успокои.

Орак клекна пред нея и я галеше по косата, казвайки нежно със собствения си глас:

– Майко, зная, че е много трудно, но аз те обичам и като син, и като мъж. А най-вече те обичам като ангар и някога ще разбереш това.

Ани погледна тези ярки зелени очи и се опита да си представи ангара, когото бе видяла само в съня си и в приказките на Камъка.

И тя разбра, че те ще се срещат отново и отново, докато не се обединят с другите си Аз, а може би и след това, вече в друг вид, като други същества.

Те седнаха удобно, извадиха храната от торбата и, любувайки се на пейзажа, бавно закусиха. После тя прегърна сина си и те заедно отправиха взора си в далечината, забравяйки всичко наоколо и щастливи само от близостта си.

Голямото слънце приближаваше залеза и те като че ли се събудиха от общ прекрасен сън. Станаха мълчаливо и се върнаха на пътя, за да изкачат последните метри до портата. Ани даде табличката на Орак, взе торбата и те се гледаха една малка вечност в очите. Пред нея стоеше и сина, и мъжа, които никога вече нямаше да види, но пред нея стоеше и Сатара, който обединяваше и двамата и ѝ се усмихна от това детско лице. Тя го прегърна и шепнеше със затворени очи:

– Обичам те, Орак! Обичам те, Сатара!

Целуна сина си и се обърна бързо, за да ѝ остане достатъчно сила да го напусне сега. Отмина няколко крачки, когато чу зад гърба си гласа на Орак: – Обичам те, майко! – а в главата си дълбокия глас на Сатара: – Обичам те, Ани.

Тя се затича надолу по пътеката, от страх да не загуби, ума си, и се спря, чак когато стигна подножието на планината. Изми обляното си със сълзи лице в малко поточе и изведнъж усети онази, отдавна забравена сила, която се вля във всичките ѝ жили. Тя скочи, оглеждайки се и викаше, пълна с надежда: – Къде си, Боар?

Но нямаше отговор, само короните на дърветата над нея шумяха ѝ вятърът пееше песента си сред тях.

Не се показва през всичките тези години, нито когато тя стенеше под камшика като робиня, нито когато за малко да се удави в морето, нито когато скиташе самотна в саваната, нито когато седеше с детето си в затвора. Чак сега той прецени, че тя има нужда от него и я докосна с един самотен лъч, за да ѝ прелее малко от енергията си и да ѝ даде нова надежда.

Ани се изправи, готова за дългия път, който ѝ предстоеше. Тя се отпрати: уверено към градчето, за да преспи в странноприемницата и да тръгне на следващия ден обратно към морето, този път заобикаляйки планината на белите върхове.

* * *

Прекрачвайки прага на портата, Орак освободи съзнанието си от всичко, свързано с миналото му, за да започне новия си живот на Сатариус зад тези мрачни стени. Той забрави и майка си, и Имор, и родните места, забрави радостите и мъките на детството си, забрави всичко научено дотогава, забрави връзката си със Сатара.

И в получената се пустота на сърцето и ума нахлуха всичките спомени за миналите му животи на тази планета, за сътворението, за спора с Веова и за живота на по-високото ниво. Чак тогава той върна и спомените си за този кратък шестгодишен период и момчето вече не беше никакво момче, а Сатара, чиято мисъл можеше да унищожи целия този свят. Щеше да остане само една празна пустинна планета, кръжаща самотно около едно умиращо слънце.

Отпрати се да учи петнадесет години това, което знаеха сатаряниите за своята планета, с една единствена надежда – да намери отговора на въпроса, как да спаси тази система от гибелта, към която я беше тласнал още при самото ѝ създаване.

Предаде табличката на вратаря. На нея управителят беше дописал:
„Пазете се от това момче! – Ваф.“

* * *

Колоната се влачеше мудно по прашния път. Чуваха се ритмичните подвиквания на говедарите, напразно подканващи едрият добитък да побърза. Ани лежеше с полузатворени очи в клатушкаща се каруца върху кожени бали. Ръмеше ситен дъждец и тя се сви още повече й новото си наметало. Приближаваше краят на есента, а тя все още не беше стигнала дори морето.

Нещо не й вървеше по този обратен път. Началото обещавахе едно безпроблемно пътуване. След като напусна градеца с училището на Големите майстори, тя вървя обратно по същия път, по който бе пристигнала. Успяваше да мине по две села на ден, защото сега не беше нужно да чака бавния селянин. Времето беше хубаво, хората я помнеха и я приютяваха за през нощта.

Така тя стигна до Гонеб без проблеми и без големи разходи. Имаше достатъчно пари в себе си, за да стигне до морето и за пътуване с кораб. Продължи така все по на север, село след село. Но хората ставаха все по-негостоприемни и тя често прекарваше нощта в някой обор или изоставена плевня. Освен това трябваше все повече да се пази от крадци.

Още преди да напуснат къщата, тя не забрави да вземе един здрав нож с острие от най-добра стомана. Нямаше намерение да го използва, но сега той й вършеше работа, поне за да сплашва по-дребните крадци.

Скоро разбра, че този начин на придвижване, въпреки че бе най-бърз, беше и най-опасен и, стигайки следващия голям град, реши да се включи в един от многобройните кервани, тръгващи на изток.

Предимството се състоеше не само в по-голямата сигурност, но и в осигуряването на храна. Керваните не обикаляха от село на село, а си караха палатки и през нощта всички се наблъскваха в тях, топлейки се взаимно.

Така тя обиколи планината на белите върхове и тръгна заедно с другите на изток, към пристанищния град Тонк.

Бяха преполовили пътя, когато избухна епидемията. Може би, ако беше разбрала навреме, щеше да избегне трагедията. Но тя избягваше контактите с другите от групата. Безкрайните разговори за примитивния селски живот й бяха омръзнали. Не участваше и във вечерните забавления с евтино вино и дъвчене на билката. Така тя не разбра за първите болни.

В теснотията на Палатките болестта се разпространи като огън в суха степ. Ани се събуди една сутрин с разкъсващи болки в корема. Въобще не знаеше какво се бе случило. Мислеше, че е от някаква развалена храна, но скоро видя, че и други са болни от същото. Чак тогава чу, че вчера бе умрял първият. Всички се паникьосаха. Здравите побягнаха напред, оставяйки болните да се влачат кой както може след тях.

След втория ден Ани вече не можеше да ходи. Отдели се от другите с последни сили и допълзя до едно поточе. Събра разхвърлени сухи клонки и с камъните, които винаги носеше в себе си, запали огън. Подгря вода в металната паница, от която ядеше, сложи малко от билките, взети от запаса на Имор и изпи получената отвара.

Не знаеше дали ще ѝ помогнат, но нямаше какво друго да прави. Тя дори нямаше да ги вземе със себе си, ако Орак не беше настоял. Сега му беше благодарна за неговата предвидливост.

Откакто скиташе по тази планета, тя за първи път се разболяваше. Толкова бе свикнала да е здрава, че въобще не беше мислила за такава възможност.

Зачуди се какво да прави през нощта. Макар и в началото на есента, нощите бяха доста студени. Да имаще сега наметалото на Императора, нямаше да има проблеми.

Огледа се и видя една стара изкривена върба, разцепена в средата от мълния. В нея зееше достатъчно голяма хралупа и Ани се настани върте. Зави се и заспа изтощена доста преди залеза.

Изкара три дни край поточето, пийки само билков чай. Стомашните оплаквания престанаха, но се чувстваше като парцал. От пет дни не беше слагала залък в уста. Потърси нещо за ядене в торбата си, но не намери нищо. Дъвчеше върбови клонки, като изсмукваше сладникавия им сок.

На следващия ден едва стана и с подгъващи се крака се върна ни главния път. Знаеше, че наоколо няма села, а и искаше само едно – да стигне по-скоро до ония хълмове, където бе оставила космическия си кораб. Надяваше се да я стигне друг керван и продължи по следата, оставена от предния.

Картината беше ужасяваща. Навсякъде край пътя имаше разлагащи се трупове, върху които бяха накацали лешояди и всякакви дребни хищници, разкъсващи телата.

Ани реши, че щом оживя, сигурно има известен имунитет към болестта и претърси багажа на умрелите. Други явно не бяха посмели да се докоснат до него. Намери сушено месо, сухари и пари. Палеше си

огън и дълго вареше с билки всичко, което ставаше за ядене, преди да го яде.

След време труповете свършиха. Няколко дни не срещна жив човек. Беше се закрепил малко за сметка на тези, които не бяха успели да преживеят болестта. Нощем се покриваше с кожи, изоставени от бягащите. Направи си малка шейна и я влачеше след себе си с багажа. Нямаше сили да го носи.

Най-после край един кладенец ѝ излезе късметът. Там лагеруваше голям керван говедари, които караха живата си стока към Тонк. Идваха от север и не бяха разбрали за болестта. Съгласиха се срещу известна сума да я вземат с тях.

Така тя вече десет дни се возеше в каруца, като въпреки захладането, спеше в нея, покривайки се с кожени бали. Не искаше и да чуе за спане в задушните палатки.

* * *

В далечината се виждаха високите кули на Тонк ѝ се долавяше мириса на морето, когато към обяд ги нападна голяма група разбойници. Задрямалите пътешественици само чуха бойния вик и изведнъж им се изпречиха тридесет-четиридесет яки жени с извадени ножове.

Ани тихо изруга. Вече се беше зарадвала, че е преминала най-тежката част от пътя и се надяваше скоро да спи в някоя прилична странноприемница, а ето сега ново препятствие. Намираще се в каруцата почти в средата на кервана и видя как първите говедари падат сразени в неравния бой. Нападателяте бяха поне два пъти повече.

Стисна ножа здраво в ръка и се затича към едно момче, за да му помогне в неравната битка. Срази жената с един юмручен удар и се хвърли към следващата.

Престана да мисли какво прави. Просто се биеше. Не се бе оправил напълно след болестта, но все пак беше по-силна от много от нападателките. Компенсираще останалото със свирепост. Вече не беше Ани, дошла от далечната Земя, за да спаси Императора, а беше сатарианка, бореца се на живот и смърт.

Почти не усещаше раните, които беше получила, и ръгаше с ножа, където ѝ паднеше. Повали поне десет разбойнички преди да усети силен удар в гърба и да загуби съзнание.

... Орак стоеше пред нея и викаше тихо, а после все по-настойчиво:
– Мамо, мамо, ставай! А тя отговаряше вяло:

– Не искам вече, толкова ми е хубаво сега.

– Трябва да станеш, мамо, не се предавай – продължи момчето, дърпайки я за ръка.

– Остави ме, сине, нямам вече сили – отговори тя.

– Не е вярно, ти имаш още много сили. Стани! Стани! – Това беше Императорът, изправен пред нея с нежна усмивка на уста.

Но тя само сведе поглед пред него и заплака.

– Не мога, оставете ме.

Тогава Императорът се превърна в ангар и Сатара я гледаше със строгите си зелени очи и каза с леден, не допускащ възражение глас:

– Аз искам, а това значи, че ти можеш!...

Силна болка я събуди. Ани изстена и отвори очи. Виждаше само кожа пред носа си и някъде в края на полезрението слама. Отново затвори очи и се опита да локализира мястото, което я болеше така зверски. Боляха я и краката, и ръцете, но най-силна беше болката някъде на гърба и по-навътре, към гърдите. И тогава си спомни, какво се бе случило. Битката с разбойниците и удара.

Направи усилие да се изправи, но само извика от острата болка. Отпусна се пак на кожата с едничкото желание – да се върне в оня сън, от който току-що се бе събудила. И да помоли Сатара да не я мъчи повече и да я остави да умре.

Но болката продължаваше да я тормози и тя чу един глас да вика:

– Май жената дойде в съзнание! Някой я докосна и Ани пак изстена.

– Дай малко вода, Ирги.

Чувствайки свежия хлад на водата по устните си, Ани започна да сърба. Лежеше по корем и не можеше да пие нормално, но беше ужасно жадна. Ала скоро се умори и заспа въпреки болката в гърба.

Отново се събуди от болка. Някой се опитваше да я обърне настранни. Ани нямаше никакви сили и ги остави да правят с нея, каквото искат. Когато болката намаля, тя отвори очи и видя, че лежи на слама в тъмна стая с още двама ранени. Разпозна единия – беше момчето, което защити в началото на боя. Имаше кожена превръзка на крака и седеше опрян на стената. Усещайки погледа ѝ, той се обърна към нея.

– Ще се оправите, вече сте по-добре. Как се казвате?

– Ани – отговори тя, радвайки се, че има толкова късо име. Не се чувстваше в състояние да каже и дума повече.

– А аз съм Хантур. Имахме голям късмет. Стражите от града видяха боя и тъй като тази банда ги тормози отдавна, те ни дойдоха на

помощ. Избиха доста, но другите избягаха. От нас останаха само петима и то ранени. Откараха ни в града и ни оставиха при този билкар да ни помогне. Взеха ни парите и стоките, но ни хранят и лекуват.

Той спря за малко, за да се намести по-удобно. После продължи:

– Двама умряха още първия ден, а вие бяхте в безсъзнание дълго време. Днес е шестият ден от нападението. Ние с Лони сме по-леко ранени. Вече не вярвахме, че ще се оправите, но билкарят каза, че имате силно тяло и се оказа прав.

Ани се уморяваше дори само да слуша. Като всички мъже на тази планета и Хантур беше бърлив. Хвалеше я колко жени била сразила в боя, но тя почти не го слушаше. Струваше ѝ се, че това се отнася до друга жена и не я касае. Нямахте сили да мисли сега за факта, че беше наранила, а може би и убила толкова много сатарянки.

В стаята влезе младо момиче с димяща тенджерата в ръка. Извика весело: – Яденето е готово! – и седна до ранените. Сипа на Хантур и Лони и поднесе лъжица до устата на Ани. Топлата супа се вля в тялото ѝ като животелна течност. Момичето прегледа превръзките и излезе да викне знахаря.

– Това е Ирги, дъщерята на знахаря. Много мило момиче – продължи да обяснява на Ани Хантур. Явно се радваше, че е намерил слушател. Тя забеляза замечания поглед, когато ѝ говореше за момичето, и се усмихна.

– Не знам какво да правя, когато оздравея – не спираше момчето, – Исках да продам говедата и с парите да си платя пътя до другия бряг. Мислех да си потърся работа в Главния град.

– Няма смисъл да ходиш там – обади се Лони, мрачна млада жена. – Там е пълно с такива като теб.

– Откъде знаеш? – протестира Хантур, – Да не си ходила там?

– Не само съм ходила, а и съм живяла там, преди да тръгна за главния град на провинцията Унобиро, – отегчено отговори Лони. – Аз съм от гвардията на Ринес, главният управител оттатък морето.

Ани слушаше със затворени очи. Направи усилие и въпреки болката попита:

– Познавам Ринес. Какво става в Главния град? Лони я погледна учудено, но изпълни молбата ѝ и започна да разказва как през последните години всичко се променило в централната столица. Въстаниците започнали да се карат помежду си, бившите чиновници на Императора хитро ги изигравали и постепенно завзели властта. Дори тези, които

никога не бяха помагали на бунтовниците по време на Империята, сега се пишели големи борци за свобода. Провинциалните управници се превръщали все повече в местни владетели и задържали данъците, събрани от населението, за себе си. Главният град страдал от липса на средства и неговите жители все повече обеднявали. Ринес я изпратил в Унобиرو, за да вразуми местния управител. Но тя се върнала с празни ръце. Имала късмет, че успяла да се измъкне жива оттам.

Момичето се върна заедно с баща си и те подготвиха леген с топла вода, в който сипаха някаква жълта отвара и наkisнаха чисти кожени ленти. Измиха раните по гърдите на Лони и ги намазаха с някакъв крем. Жената стискаше зъби и след като приключиха с нея се отпусна на сламата и заспа.

Ирги се зае с крака на Хантур, а знахарят почисти най-напред по-дребните рани на Ани.

– Имахте голям късмет – каза ѝ този мъж на средна възраст, – за малко да ви погребат още там, в полето. Но някой видял, че още дишате и ви докараха тук. Цяло чудо е, че още сте жива. Другите двама бяха по-леко ранени от вас, но не издържаха. Трябва да ви е помогнал някакъв дух на умрял. През цялото време говорехте на непознат език.

Ани се зачуди на какъв ли език е приказвала и се зарадва, че другите явно не бяха разбрали за какво е говорила.

– Много често изговаряхте една дума, може би име – продължи знахарят, – мисля, че беше Орак.

– Това е синът ми – отговори Ани неспокойно. Дано не бе изрекла и другото име, което не биваше да узнае никой сатарианин.

Знахарят я обърна внимателно по корем, донесе нова вода и се зае с гърба ѝ. Ани стенеше от болка. Кремът щипеше силно и тя захапа ръката си, за да не изреве. Знахарят я успокои.

– Викайте ако ви помага. Тук хората се свикнали на виковете на ранените.

Но Ани не викаше. Само заплака. Плачеше не от болка, а от самосъжаление. Обвиняваше съдбата си, че се отнася така жестоко с нея, че я беше лишила от всичките любими същества, че я захвърли сред тези чужди хора и ще ѝ позволи поне да умре спокойно. Проклинаше мислено всички, въвлекли я в тази история – и Веова, и Сатара, дори Боар, който нямаше никаква вина за сегашното положение. Тя се беше съгласила по собствена воля да участва и сега проклинаше най-вече себе си.

* * *

Орак седеше замислен на нара, постлана с дебели мъхести кожи. В малката килия беше студено в тези ранни зимни дни и той се загърна в топлото си наметало. Отопляваха само столовата и учебните помещения, в килиите учениците можеха да разчитат единствено на дебелите кожени завивки.

Не му се спеше, въпреки че беше цепил цял ден дебели дънери за дърва и всеки мускул на младото му тяло го болеше. Караха го да върши тежката работа на по-големите ученици, само за да го измъчват. Още от първия ден, предупредени от табличката на Ваф, учителите не го долюбваха и го следяха неотклонно. Без да осъзнават това, те се страхуваха от него.

Орак се стараше да не показва нарастващите си възможности и да изглежда като обикновен ученик. Изпълняваше безропотно, каквото му кажат, дори да виждаше, че това нямаше никакъв смисъл и че те често само искаха да го видят унижен. Даваше си вид, че не разбира и със смиреността си още повече ги вбесяваше.

Другите ученици виждаха това отношение на учителите към Орак и избягваха контакти с него, за да не се стовари този гняв и на техните глави. Само едно слабичко момче го съжаляваше и тайно му носеше от кухнята нещо за ядене, когато го лишаваха дори от вечеря заради измислени нарушения. Орак му беше благодарен за съчувствието и му помагаше в учението, като му разясняваше особено сложните неща от уроците.

Защото, въпреки тормоза, той беше блестящ ученик, научаваше наизуст лимеровите таблички само от един поглед и цитираше древните автори дословно. Непрекъснато внимаваше да не каже нещо, което не беше написано в достъпните му таблички и тази работа се оказа доста трудна. Преди два живота той изкара една година в това училище и знаеше всичко написано и съхранявано тук дотогава. Да не говорим, че много от написаното си беше чиста глупост. Но нямаше намерение да издава тайните на творението на учителите си – нека сатарианите се потрудят сами, за да ги открият.

Слушаше как студеният вятър бие в малкото прозорче над главата му и отново потъна в спомени. Спомни си за Недал, може би единственият приятел, когото беше имал някога.

Беше преди много живота. Тогава предшествениците му още не бяха завоювали цялата планета и вражески войски стояха пред портите на Главния град. Баща му и войските на града се биеха храбро, но другите бяха по-силни и накрая обсадиха града. Никой не можеше да го напусне

и Вамир – тогава това беше името му – умираше от скука. Беше навършил едва пет години и играеше с десетгодишния син на първия съветник на баща му – Недал.

Сатара се проявяваше вече от време на време в него и Вамир знаеше за тайния тунел под един склад в крепостта, който извеждаше извън града и беше прекаран от прапра-дядо му. Уговориха се с Недал, взеха нещо за ядене, отключиха някак вратата към склада, вдигнаха с много усилия дървения капак към тунела и тръгнаха само с три факли. Но след час и последната факла загасна, а те все още се намираха в тунела. Настана пълен мрак и момчетата се зачудиха дали да се върнат или да тръгнат напред. Бяха далеч от изхода, въпреки че тогава Главният град беше много по-малък от сега и тунелът беше по-къс. Вамир, както винаги, пое инициативата и, държейки Недал за ръка, вървеше напред. Спъваха се непрекъснато и често падаха в мръсната вода на дъното на тунела. Недал целият трепереше от страх, но нито веднъж не го уговори да се върнат. От малък беше смело, момче.

Така вървяха може би цял час, когато видяха лека светлина в края на тунела. Затичаха напред. Стигайки обрасналия изход, те чува женски гласове. Не смееха да излязат. Затаиха дъх, за да чуят какво си говорят. Бяха попаднали в самия център на един от лагерите на врага.

Нямаше начин да излязат. Не само щяха да ги хванат, а и врагът преспокойно можеше да завладее града, промъквайки се по тунела в самото му сърце. Вамир и Недал би трябвало да се върнат незабавно, но любопитството им и детското безгрижие надделя. Изчакаха жените да се отдалечат и се измъкнаха от тунела, старателно прикривайки образувалата се дупка в храсталака.

Намираха се в центъра на лагера, близо до главната палатка на коменданта. Войниците се бяха събрали в единия край, където им раздаваха храна. Нямаше за какво да пазят самия лагер, тъй като врага стоеше заключен далеч оттук, зад дебелите стени на града.

Момчетата се вмъкнаха в голямата палатка, след като видяха, че в нея няма никой. Скриха се зад едни дебели чували с кожи и зачакаха. По едно време дойде военачалникът с една офицерка, седнаха удобно на разхвърляните кожи и започнаха да обсъждат плана за нападение.

Искаха да пратят голям отряд към източната порта и да вдигнат много шум, като че ли ще нападнат на следващата сутрин. Така войниците в града щяха да се изтеглят почти изцяло натам. А те през нощта щяха да облекат добре няколко доброволци, които да се прехвърлят с помощта на въжета с куки от към северозапад през стената.

После те трябваше да обезвредят охраната на западната врата и да пуснат малък отряд. Рано сутринта мислеха да нападнат от запад, подпомагани от хората си в града.

Вамир и Недал се измъкнаха от палатката и хукнаха към тунела. Имаха късмет, че никой не ги видя. Затичаха обратно по тъмния тунел и пристигнаха вечер напълно изтощени в крепостта. Придворните и прислугата се беше побъркала да ги търси, но Вамир искаше да види веднага баща си. Каза му, какво беше разбрал, без да му съобщи за тунела. Недал също не издаде тайната. Първоначално не им повярваха, но когато на следващия ден видяха струпващите се войници на източната порта, решиха все пак да сложат съгледвачи на северо-западната стена.

През нощта оттам наистина преминаха войници и стражата залови всичките. Отвориха портата и пушнаха да влезе малката група. Избиха ги набързо. Рано сутринта, преди изгрев слънце, войните на баща му нападнаха изненадващо врага и го разбиха след кърваво сражение.

Седем години след този случай бащата на Вамир загина в друго сражение и той се възкачи на трона. Недал остана до него като пръв съветник, докато не загина на свой ред, защитавайки Императора със собственото си тяло от сигурна смърт.

И досега Орак съжаляваше за тази загуба. Въпреки че се чувстваше отделна от своите предшественици личност, той преживяваше техните болки и радости като свои лични.

Когато Сатара напускаше тялото му през нощта, за да обиколи Сатариус и да разбере какво ставаше в този свят, Орак като че ли го съпровождаше и си спомняше всичко като ярък сън. Така беше разбрал за тежкото нараняване на майка си и беше участвал в опита да я изтръгнат от преградката на смъртта.

Но нито той, нито баща му по отделно можаха да й помогнат. Само силата на общия им дух извърши това чудо. И Орак почувства безкрайно уважение и признателност към това, което бе част от самия него – а по-точно казано – от което самият той беше една част.

Самотен в тъмната си килия, свит на кълбо в наметалото на Императорите, Орак си спомняше горските поляни, добрия старец Имор и усмихнатото лице на майка си. Колко кратко беше това време на щастие, а какъв труден, самотен път му предстоеше!

Понасяше подигравките на съучениците си и издевателствата на учителите си, защото заедно със Сатара той се чувстваше виновен, виновен за нещастieto на всички сатариани, на самата планета, виновен за своето собствено нещастие.

* * *

Приближаваше края на зимата. Ани се разхождаше край брега на морето и гледаше люлеещата се водна шир. Из дълбините на морето, като студени течения, се издигнаха тежките спомени за дните на робството. Мисълта да се качи отново на кораб я изпълваше със страх. Но нямаше друг начин да стигне жадувания бряг отсреща.

Раната на гърба ѝ беше заздравяла скоро и я наболяваше в този студен и ветровит ден. Още живееше при знахаря, който не искаше да я пусне преди края на зимата. Гордееше се с излекуването ѝ. Хантур също живееше при него. Той успя да спечели сърцето на Ирги и стана член на семейството. Вече не искаше да ходи в Главния град. Ани щеше да пътува заедно с Лони с първия подходящ кораб в началото на пролетта.

Момичето си намери работа в стражата на града. Увеличаващите се разбойници край градските стени принуждаваха управителят на града да търси все повече стражари.

Тонк беше голям морски град с поне един милион жители. Градът процъфтяваше от оживяващата се търговия. Градските власти го обявиха за независим, събираха редовно данъците и пазеха строг ред. Имаше много желаещи да се заселят в града, но това се позволяваше само на богати търговци, способни да платят, вирока такса за гражданство и да си построят собствена къща. Единственият друг начин беше да намериш семейство, съгласно да подслони чужденец. Хантур извади голям късмет.

Ани подиша още малко соления въздух и се отправи обратно към къщата. През дългото време прекарано на легло, тя често се беше замисляла върху смисъла на всичко това, което ѝ се бе случило на Сатариус. Човек и на Земята можеше да преживее всякакви ужаси и беди, не беше нужно да напусне планетата си за тази цел.

Знаеше от Камъка на мъдростта, че всички живи същества преминават през някакъв изпитателен период, преди да могат да се издигнат на по-високо ниво. Физическите тела са много неустойчиви и бързо се изхабяват, затова духът се преражда непрекъснато в друго тяло, докато стигне необходимото развитие и премине на по-високо ниво. На всяко ниво имаше различни общности, всяка със спецификата си. Но броят им намаляваше при по-високите нива, както и броят да съществата, които ги обитават.

Тя можеше просто да се прероди на Сатариус, за да събира по този начин необходимия ѝ опит. Но вместо това, попадеше в една сложна

пространствено-временна мрежа. Нямаше никакви спомени за миналите си животи и не знаеше нищо за бъдещото си. Тази информация Камъкът не ѝ беше открил. Той винаги се съобразяваше с този, който го държеше в ръцете си, и Ани дори не можеше да бъде сигурна, дали това, което беше разбрала от него, е самата истина. Може би това беше тази истина, която ѝ се полагаше, която тя можеше да схване. Единственият прераждащ се дух, когото познаваше, беше Сатара, а неговият случай бе доста специфичен.

Мислеше за Орак и за трудностите, които му предстояха. Знаеше, че без неговата помощ или, по-скоро, без помощта на Сатара, тя не би преживяла тежкото нараняване. Нямаше представа как се бе вмъкнал в съня ѝ, но той правеше това и с други сатариани. Чуваше тук-там, че, някой бил сънувал жълтокосото същество със зелените очи. Наричаха го Небесен владетел, тъй като предполагаша, че трябва да живее някъде там отвъд слънцата.

Ани се усмихна. Сатара започна да изгражда и на Сатариус по примера на Веова представата за Бог, след като свали Императора. Тя само не разбираше, защо той все още смяташе за необходимо да се превъплъти в сатарианин.

Изведнъж решението на Сатара ѝ се стори погрешно. Той нямаше да може да оправи нещата от тук. Чувстваше, че е съвсем близо до истинското решение на проблема, но то побърза да ѝ се изплъзне. Ядоса се на неумението си да задържа тези проблясъци на познание в съзнанието си, но нищо не можа да направи.

Вятърът се усили и тя забърза към топлатата къща.

* * *

Корабът пореше вълните и се носеше към черната ивица пред него. Ани стоеше до Лони на носа на кораба и се радваше на разкриващата се гледка.

Пътуването се оказа изключително приятно и бързо. Знахарят ѝ даде достатъчно пари за пътуването, а и Ани беше скрила малко в ботушите си. Щеше да стигне спокойно до Главния град. Лони откри най-удобния кораб за пресичане на морето и уговори цената за превоза. Ани трябваше само да стегне малкото си багаж, да се прости с гостоприемното семейство на знахаря и да се качи на кораба.

Имаха попътен вятър, нямаше бури, капитанът си разбираше от работата и не срещнаха никакви пирати през тези единадесет дни. Ани не можеше да повярва на късмета си и вече се надяваше, че беше изпила

докрай горчивата чаша и оттук нататък всичко ще върви като по мед и масло.

Вечерта те пристигнаха на познатия кей и преношуваха в същата странноприемница, където бе спала на отиване преди осем години. Никой не я позна. Тук минаваха толкова много пътешественици, а и тя се беше променила много през това време. Тогава беше жена на двадесет и пет години, а сега принадлежеше към средното поколение. Годишите все пак се бяха отразили на хубостта и здравето ѝ.

Но Ани не се тревожеше от това. Щеше да захвърли това тяло като непотребна вещ и да се върне в земното си тяло. То не беше по-младо и здраво от сегашното, но този път тя се зарадва на тази скорошна смяна. Мислите ѝ бързаха напред към Земята, към нейното семейство и ежедневиите грижи.

Сутринта те се присъединих към кервана, готов да се отправи към Главния град. Пропътуваха спокойно първия ден. На два пъти видяха агатор и Ани попита Лони за тях. Тя ѝ обясни, че сатаряните умеели да добиват горивото от ригози и да строят агатори в цеха. Използвали и стари части. Но не можели да произвеждат сами оранжевия кристал и все повече агатори излизали от строя. Никой не бе разбрал от какъв материал е направен. Никой не беше виждал такива кристали в планините. Да притежаваш агатор сега беше още по-голяма привилегия, отколкото по време на Императора.

Вечерта преношуваха в крайпътно ханче и на сутринта продължиха. Колкото повече доближаваха града, толкова повече спомените на Ани се разминаваха с това, което виждаше. Нивите не бяха орани, а обрасли с плевели. Горичките бяха оредели от сеч и от пожари. Покрай пътя бяха изникнали малки бедни селца, по-скоро приюти за бездомни. Къщурките бяха направени от всевъзможни материали. Бяха изкопани и доста землянки.

Ани попита какво е станало тук през последните осем години. Лони разказа, че голяма част от жителите на Големия град вече не намираха препитание в него, а освен това земетресението преди четири години било разрушило много къщи в града.

Когато чу за земетресението, Ани помисли за космическия си кораб. Учудваше се, че не чу никакви приказки за тази чужда машина, която така и не успя да скрие като трябва. Тогава тя мислеше, че няма да се забави повече от няколко дни и не обърна достатъчно внимание на това.

Все някой трябваше да е открил необичайната машина толкова

близо до Главния град. Тя внимателно подпита Лони:

– А не си ли чула нещо за някаква странна машина до едно езеро сред черните хълмове?

– Странна машина ли? Не, никога не съм чувала.

Ани се разтревожи от този необясним факт. Какво ли бе станало с кораба? Нямахме смисъл да напряга ума си сега, щеше да разбере, когато стигнеше мястото на кацането.

Те продължиха да вървят и Ани скоро забеляза стените на града. Бяха срутени тук-там, явно вследствие земетресението. Трябва да е било доста силно. Ани реши да преспи в града ѝ да тръгне на сутринта към черните хълмове.

Минавайки западната порта, Ани остана учудена от голямата разлика между спомените и действителността. Навсякъде разрушения и мръсотия. Хората се движеха с наведени глави, облечени в дрипи. На площада зад портата вече ги нямаше търговците, складовете бяха разбити или превърнати в жилища.

Накрая те намериха малка мръсна странноприемница и се настаниха в нея. Продължиха към центъра на следващото утро и стигнаха на обяд. Момичето я покани в двореца, но Ани отказа и само поръча да предаде много поздравии на Ринес. Сигурна беше, че я помни още. Бяха прекарвали много време заедно с Лони и се разделиха със сълзи на очи.

Ани продължи на изток, пресичайки за пръв път големия град изцяло пеша. Чак на втория ден вечерта стигна градската стена. Успя да уговори една жена от близка къща да я приюти срещу заплащане и дори получи паница топла храна.

* * *

Събуди се рано, излезе с надежда да намери нещо за закуска и се запъти към източната портата. Нямахме ги вече сладкарите в този ранен час, както едно време. Купи си малко хляб и засити глада си с него. Вече не я беше грижа за храната, след няколко часа щеше да стигне космическия кораб, а в него имаше достатъчно за ядене.

Виждаше хълмовете в далечината и се отправи към тях през неразораното поле. След три часа усилено ходене тя стигна първия, изкачи се на него и потърси с поглед езерото, близо до което беше оставила кораба. Областта бе блатиста и ненаселена. Имаше поне три езера и Ани се ядоса, че не се бе огледала както трябва, когато пристигна тук преди осем години. Набеляза си някакъв път между хълмовете, така че да обиколи и трите езера.

Джапаше през блатистите ливади и стигна до първото езеро. Почти беше сигурна, че това не е онова езеро. А и корабът го нямаше тук.

Качи се на друг хълм, за да види пътя към второто езеро. То се разкри изцяло пред погледа ѝ. Тук беше и пясъчната ивица, за която си спомняше. Но нямаше и следа от кораба. Отправи се направо към трето-то езеро. Вече беше следобед и тя съжали, че не взе нищо за ядене.

Но третото езеро въобще не приличаше на това от спомените ѝ. Около брега му се търкаляха големи камъни. Непременно щеше да ги забележи тогава. Никаква следа от космическия кораб.

Постепенно тя усети нарастващата паника. Качи се на най-високия близък хълм и отново се огледа. Не видя други езера наоколо. Голямото слънце клонеше към залез и тя трябваше да побърза. Върна се обратно към второто езеро. Опита се да си спомни, откъде тогава тръгна към града. Обиколи езерото по пясъчната ивица. И изведнъж видя изкривеното дръвче, което ѝ направи още тогава впечатление с причудливите си форми. Успокои се. Открила беше мястото на кацането.

Но космическия кораб го нямаше никъде. Вече се стъмваше и ѝ стана студено. Трябваше да продължи търсенето на следващия ден. Потърси място за спане. Наоколо имаше само ниска растителност. Всичко беше много влажно. Едва ли би могла да намери по-неподходящо място за нощна квартира. Събра около езерото клонки и опита да запали огън. Оказа се доста трудно, но накрая успя.

Мръзнеше на открито, завита в коженото си наметало и разчитайки само на топлината на малкия огън, който можеше всеки момент да угасне под порива на вятъра. Така прекара нощта будна, замислена върху странния факт, че космическият кораб е изчезнал.

След като изгря Голямото слънце, Ани започна да разгръва вкочанените си стави с подскачане и потърси точното място, където би трябвало да се намира кораба. Дори сатарианите да го бяха открили тук, те не биха могли да го преместят. Направен специално за кацане в негостоприемна среда, никой не би могъл да отвори вратата му, ако не отговаряше на заложения код.

Ани се загледа внимателно в почвата. Знаеше със сигурност, че корабът беше кацнал на твърда почва и не би могъл да потъне в блатото.

И после видя следите му. Обгорели камъни в кръг от десетина метра. Тя се огледа. Нямаше никакво съмнение, тя се беше приземила тук. Обаче тези огнени следи можеха да се появят само в резултат от излитане. Някой ѝ беше откраднал космическия кораб, стартирайки с него. И

това едва ли беше сатарианин.

Седна и отправи празен поглед пред себе си. Не можеше да си тръгне от Сатариус. Трябваше да прекара останалите си дни тук.

Дори не заплака. Гладна и измръзнала, тя вече не знаеше какво да предприеме. Досега винаги имаше някаква цел и, макар и бавно, все вървеше към нея. А сега накъде да върви?

Седя така до обяд. Може би от топлото слънце или от някакъв подсъзнателен подтик, тя изведнъж се оживи и тогава си спомни. Спомни си, че пристигна на Сатариус преди тринадесет години с един друг космически кораб, а си тръгна от тази планета носена от сферата на Боар.

Този кораб трябваше да е още тук! По на север, в планинската верига, от която извираше голямата река.

Скочи на крака. Отново имаше цел. Въобще не допусна до съзнанието си мисълта, че и този кораб би могъл да е изчезнал така тайнствено, както другият. Трябваше да го потърси в онази урва зад третия хребет.

Зачуди се дали да не се върне в града и да се екипира добре с храна и топли завивки. Но парите ѝ бяха на свършване, а и нямаше никакво желание да се връща и крачка назад. Искаше само по-бързо да се махне от тази планета.

Видя големи риби да подскачат в езерото, наостри един прът с ножа си и влезе в ледената вода. За щастие рибите не се изплашиха от нея и не беше нужно да чака много време, докато успее да забие харпуна в една по-едра от тях. Закова я за дъното, хвана хлъзгавото мятащо се тяло и го захвърли на брега. Беше ловила така риба още в саваната. Направи още няколко опита и успя да хване още две.

Запали огън, затопли замръзналите си крака и опече рибата. Изяде една, зави другите в едри листа и ги прибра в торбата.

Тръгна на северозапад към високата планинска верига. След като отмина блатистите области, привечер стигна едно малко село. Даде последните си пари за хляб и квартира. Попита селяните дали не бяха видели нещо необичайно край езерата сред черните хълмове, но никой не си спомняше нищо. Всичко това беше много странно за Ани, но тя реши да не се занимава повече с този въпрос и на сутринта се отправи към реката. Болеше я скоро зарасналата рана на гърба. Въпреки че вървеше без спиране, стигна мястото, където реката извираше от подземните пещери на планината, чак късно вечерта. Намери малка пещера над реката и се настани в нея. Отново запали огън, за да се сгрее. Усещаше, че бе настанила предната нощ и че има температура. Свари си един чай, яде малко хляб и заспа.

Събуди се късно. Тресеше я. Изруга на глас и с треперещи от студ и температура ръце си приготви чай. Спомни си, че когато пристигна с Боар имаше нужда от три-четири часа, за да стигне от кораба до този рид. Дори сега да вървеше доста по-бавно, би трябвала да стигне за един ден. Реши да не обръща внимание на треската и започна изкачването.

Но още след първите метри по стръмния склон усети, че този път преходът нямаше да ѝ достави удоволствие. Беше болна, остаряла и не разполагаше с онази сила, която Боар успя да ѝ предаде тогава. Чак вечерта стигна върха на първия рид. За щастие скалата беше пълна с дупки и тя отново намери малка пещера за спане. Изяде последното парче риба, остави последния хляб за следващия ден и заспа изтошена.

Сутринта температурата ѝ беше спаднала малко. Ани се разбърза напред. Нито си свари чай, нито яде. Спусна се в урвата между двата хребета и започна да изкачва втория. Трябваше много да внимава къде стъпва. Канарите бяха влажни и тя нямаше сила да се изтегли с ръце. Гърбът ѝ болеше все повече и тя стигна ръба на хребета отново чак вечерта. Намери малък заслон, накладе огън, за да свари последната вода на чай и изяде последния хляб.

Сънува някакъв кошмар. Отново попадна в сражение с разбойници-те и усети силния удар в гърба. Събуди се. Още беше тъмно, но гърбът страшно ѝ болеше. Като че ли току-що ѝ бяха наръгали с нож. Жадно зализа с напукани и кървящи устни росата от скалата.

Имаше висока температура, но вече нищо не можеше да ѝ спре. Само един рид ѝ делеше от кораба и тя непременно трябваше да го стигне днес. Спусна се по склона и се подхлъзна. Свлече се надолу и тупна от пет метра височина.

Рязка болка в крака ѝ зашемети. Когато дойде на себе си видя, че костта е разместена. Беше си счупила крака. Просто не искаше да повярва. Седеше така и плачеше повече от разочарование и яд, отколкото от болка. Погледна последната скала, която ѝ делеше от кораба и реши, че или трябва да умре тук от жажда и глад, или трябва да ѝ преодолее в това състояние.

Отчупи от едно ниско борче два здрави клона, нарязва празната си торба на ленти и направи шина за крака. Стигна долния ръб на скалата, лазейки и влачейки крака след себе си, и ѝ я огледа добре. За щастие не беше толкова стръмна като другите. Издърпа се на ръце, въпреки болката в гърба и започна бавно и мъчително да се изкачва. Имаше чувството, че напредва със сантиметри за часове. Когато се спусна нощта, тя най-накрая беше стигнала горния ръб.

Лежеше между камъните напълно изтощена, гладна и жадна. Само се зави с наметалото и заспа. Вече ѝ беше все едно дали ще настине повече. Трябваше да преживее още само тази нощ. Ако корабът го нямаше в урвата, тя все едно щеше да умре.

Когато се събуди, всичко толкова много я болеше, че ѝ трябваше известно време, докато започне да мисли по-ясно.

Погледна надолу и видя високите борове в дъното на урвата. Разпозна дървото, на което се беше качила веднага след пристигането си с Боар. Космическият кораб не се виждаше, но тя знаеше, че така и трябва да бъде. Спусна счупения си крак напред, като се плъзгаше по скалата. Захващаше се само с ръцете и десния крак за малките издатини. От време на време погледът ѝ се премрежваше и тя затваряше очи, докато се оправи. Плъзна се бавно на-долу, изцяло концентрирана в мисълта да не падне отново. В един момент усети меката почва под крака си и отпусна пръстите, впили се в скалата. Загуби съзнание от силната болка в крака.

Чуваше някаква музика, странна и хубава, и отвори очи. Корабът стоеше на двадесет метра от нея под високите дървета. Ани фиксира с поглед вратата на кораба и залази напред, движение след движение, бавно като охлюв. Непрекъснато губеше съзнание, събуждаше се и пак продължаваше. Дали от изтощение, от високата температура или от болката, това вече не я интересуваше. Наоколо нямаше нищо друго, освен тази врата, която трябваше да достигне на всяка цена.

Точно пред вратата отново загуби съзнание. Виждаше онази далечна звезда, която беше Боар, и чуваше Императорът да казва – „Радвам се да те видя, Ани“. Видя Орак да тича след пилето и да се смее. И тълпата, която викаше – „Смърт на Императора“ и отново чу вика на палача и онзи тъп удар...

Дойде в съзнание от страх, че ще трябва отново да види отрязаната глава на Императора. Изправи се с неимоверни усилия и сложи мръсната си длан към сензора встрани от вратата.

Тя се отвори. Ани се изтърколи вътре и се сети, че трябва да зададе командата за старт. Но нямаше вече глас да я изрече. Отново всичко изчезна от погледа ѝ и тя изпадна в безкраен непрогледен мрак.

* * *

От мрака изплува, в началото съвсем тих, а после все по-силен, познат шум. Още преди да отвори очи, Ани знаеше къде се намира – беше безспорно в централата на ангарите. Търсеше силната болка, за която си спомняше, но не я намираще. Въпреки това се чувстваше странно

неуютно в тялото си. Отвори очи, седна и се погледна. Бяха ѝ върнали земното тяло. Гледаше ръцете и краката си, като че ли ги виждаше за първи път. После погледна към ангара, навел се над нея, и попита:

– Как се озовах тук?

Беше сигурна, че не бе изрекла командата за старт.

– Долетя с кораба до границите между царствата. Изглеждаше много зле, системите на кораба едвам поддържаха живота в теб. Трябваше незабавно да те прехвърлим в старото ти тяло.

Ани остана изумена. Ако тя не е дала командата за старт, кой го е сторил тогава? Сатара, а може би Боар? А може би все пак бе дошла за малко в съзнание, а сега не си спомняше?

– Веова иска да те види – каза ангартът.

Ани стана от кушетката и се отправи към трона. Ходеше сковано, несвикнала още със земното си тяло. Старецът я гледаше намръщен през цялото време. Ани се поклони леко, без да каже нищо. Още не можеше да му прости как я накара да го поздрави, когато се срещнаха за първи път.

– Крайно време беше да се върнеш – започна Веова, не можем да поддържаме толкова дълго времевия прозорец. Пратих те да спасиш Императора, а не да му родиш дете.

– Така се получи – отговори Ани невъзмутимо. Не я интересуваха възраженията на Веова. Беше преминала през достатъчно кошмари, за да се страхува от гнева на теора.

– Отгоре на всичко, остави лекомислено космическия кораб насред полето на показ. – Веова продължаваше да ѝ се кара. – Трябваше да пратя митяни да го приберат, иначе кой знае как щеше да се отрази откриването му на развитието на бедните сатариани. И без това си имат достатъчно главоболия в резултат на глупавите ви решения.

Явно имаше пред вид Сатара и нея. Ани се усмихна. Чувстваше се поласкана от това, че я постави на едно ниво със Сатара. Чак такава чест не заслужаваше. Но въпреки това реши да се заяде с Веова.

– Нямахте да е лошо ако беше върнал космическия кораб, когато пристигнах на хълмовете – отвърна тя, – можех и да не стигна до другия.

– Но стигна. И без това той също трябваше да се прибере. – Веова се намръщи още малко. Изведнъж Ани осъзна, че вечно лошото му настроение беше само маска, зад която се криеше една загрижена душа. Като че ли се страхуваше някой да не разбере, че и той може да проявява такива чувства.

– Съсипа хубавото тяло, което ти дадох – продължаваше Веова, – трябваше да го изхвърлим. Цяло чудо е че издържа до границите между царствата.

– Съжалявам – отговори Ани искрено. – Надявам се, че няма да ми трябва вече.

Ани помисли за Орак, за това, че няма да се върне и да го види отново. Мислите бяха мъчителни и тя се опита да ги прогони. Веова я погледна изпитателно. Дали четеше мислите ѝ така, както Сатара четеше мислите на сатаряните? Чувстваше се ужасно оголена и уязвима.

– И аз се надявам, че няма да ми трябваш повече – каза Веова. – Достатъчно главоболия ми създаде.

Разпореди се да я върнат на Земята.

Ани си спомни предишното си заминаване и болката, изпитана от раздялата с Боар. Побърза да изпрати един последен мислен поздрав към него, знаейки, че той винаги я чува, все едно къде се намира тя. Толкова много ѝ се искаше да го види и да се докосне до него, преди отново да го забрави заедно с всичко, което се случи, до края на дните си на Земята. Но усилията ѝ да стигне до него останаха без отговор и тя с натежало от мъка сърце се остави да я прехвърлят отново на Земята.

* * *

В далечината се белееха стените на Главния град Орак добре съзнаваше, че те само създаваха илюзия за мястото, което остави в последния си живот. Градът, където се беше раждал толкова пъти, вече не беше същият. Изминалите двадесет и три години от смъртта на последния Император бяха успели да унищожат почти всичко, създадено през вековете под управлението на династията. Само каменните зидове напомняха за бившата мощ на града.

Главният град вече не си заслужаваше името. Други големи градове го бяха изпреварили. Разпадането на Империята беше неизбежно и навсякъде се бяха укрепили по-големи и по-малки местни велможи. Те потискаха населението не по-малко от представителите на Империята, ако не и повече. Създаваха си големи армии, за да разширят влиянието си, и напредъкът в развитието на технологиите се чувстваше най-вече във военната област. С вид големи арбалети изстрелваха множество копия, опитваха всякакви химически смеси с взривен ефект. Нямаше да мине много време и на Сатариус щяха да се стрелят с оръжия, също като на Земята. Сатара не успя да предотврати това развитие, то следваше естествения си ход.

Орак завърши миналото лято училището на Големите майстори. Въпреки че още през първата година знаеше повече от учителите си, те го водеха редовен ученик до края. Той трябваше да изслуша всичките им глупави лекции и да се подлага на мъчителните процедури за каляване на тялото и духа.

Мразеха го през целия този петнадесетгодишен период. Използваха физическата му сила, за да върши най-черната работа. В началото им го връщаше, като ги побъркваше с неочакваните си въпроси и желязната си логика, но след като видяха, че не могат да излязат на глава с него, просто му забраниха да говори. Така прекара последните десет години в пълно мълчание.

През нощите Сатара скиташе в ангарския си образ по планетата и влизаше в сънищата на хората. Подаваше тук-там някоя идея или спираше някакво неблагоприятно развитие. Но все по-често го мъчеше подозрението, че това щеше само да отложи за малко проблемите. Системата се развиваше по свои собствени закони и той вече нямаше влияние върху нея. Стана същото, както със Земята.

Засмя се горчиво. Беше доказал правотата си. Но това не го радваше. Болеше го за сатарианите, които загиваха и загрубяха; за градовете, които се рушаха; за селата, които западаха; за безмилостно отсичаните дървета и за избитите животни.

След като завърши училището и получи знака на Голям майстор, Орак се отправи по същия път, по който се движеше майка му, за да се върне в околностите на Главния град.

Преди бунтовниците да завладеят града, Императорът се беше погрижил за следващия си живот на тази планета. Беше скрил собствения си агатор в една пещера в планините заедно с достатъчен запас от гориво.

Дори някой да откриеше случайно агатора, той не би могъл да го кара, тъй като кристалът за управлението му висеше на врата на Орак. Естествено той можеше да си направи нов кристал, ако се наложеше, но за това му трябваше лабораторията, която бе разбита от бунтовниците. А засега не разполагаше с нова.

Междувременно почти всички агатори бяха излезли от строя. Сатарианите усилено търсеха заместител на удобното превозно средство. Отдавна правеха успешни опити да опитомят бързите и силните почита¹⁸. Освен това се опитваха да използват нагревателната енергия на

18. Животно подобно на кон.

ригозите по начина, по който работеха печките. В училището на майсторите имаше специално създадена учебна зала за тях. Все нещо щеше да остане от изобретенията му.

Орак се изкатери по скалата. Движеше се бързо и уверено, като че ли цял живот се беше катерил в планините. Трудната работа в училището сега му се изплащаше. Не помнеше да е бил някога толкова силен физически. По пътя насам той навсякъде намирал работа наравно с жените. Криеше, че е велик майстор, за да размие следите си. Не искаше другите майстори да могат да го проследят. За да не прави впечатление, закриваше зелените си очите с голямата качулка на наметалото.

Стигна бързо до пещерата. Агаторът беше там, целият в прах и паяжини. Никой не го беше открил през тези години. В дъното на пещерата намери и раклата с голям запас стъклени тръбички, пълни със стрити ригози. В друга кутия се намираха някои от инструментите му и звездните карти. Дори мишките ги бяха оставили на мира. Накладе си огън, свари си билки и яде малко плодове и корени, събрани по път. Любуваше се на красивата природа в планината и отново си спомни детството. И заедно с тези спомени се върна и чувството му за самота.

Копнееше за грижите на Имор, за пламенната и майчина любов на Ани, за тихата сговорност на ангарите и дори за вечно недоволния Веова. Имаше нужда да бъде обичан и да обича.

Реши да пътува с агатора само през нощта. Беше калил тялото си в студената килия на училището, а и разполагаше с незаменимото наметало. Помисли с благодарност за лакея, спасил тази дреха. Легна да поспи. Щеше да тръгне, когато се стъмни.

Движеше се безшумно в тъмната нощ. Вягърът духаше силно край ушите му и той за първи път се сети, че трябва да направи затворен прозрачен купол за агатора. Досега не му се бе налагало много да пътува през нощта. А оттук нататък това щеше да се превърне в начин на живот.

Отправи се на изток над равнините на деберафите. Остави инструментите, картите и малък запас от гориво в пещерата. Возеше със себе си достатъчно гориво, за да обиколи половината планета. Искаше да стигне град Медал, на брега на океана. Знаеше див ненаселен остров навътре в морето, образуван от висок вулкан. Там имаше и прясна вода и буйна растителност. Щеше да се храни с плодове и риба.

* * *

Скри агатора в храсталака, извади кристала и се отправи към

близкия град. Медал, като всички големи морски градове, процъфтя през последните години от оживената търговия. Относително самостоятелен още по време на Империята поради голямата отдалеченост от Главния град, живота в него не се бе променил толкова рязко. Бившият управител на Императора се бе обявил за владетел на провинцията. Той успя да устои на народното недоволство по-скоро с разумната си политика, отколкото със сила, и остави властта след смъртта си в ръцете на един племенник, наследил далновидността на чичо си.

Орак беше спокоен. В този град никой не беше виждал Императора лично, освен малко висши чиновници, загинали по време на бунта Или измрели от старост. Нямаше нужда да слага досадната качулка и не се притесняваше от любопитните погледи на минавачите. Нека виждат черната вълниста коса и зелените му очи, мускулестото му високо тяло и знака на велик майстор на робата му.

Влезе в една странноприемница и попита дали има в града някаква работа като за него. Един старец го изгледа от глава до пети и отговори:

– Много як младеж сте. Веднага ще намерите работа сред жените на дока, но това ще бъде унижително за един велик майстор. Сигурно владеете изкуството да лекувате разни болести. В двореца умря старият знахар на велможата и той вече цял сезон търси нов. Можете да опитате.

Орак не беше живял в дворец в този живот и се зачуди дали си струва да заживее отново сред интригите на един владетелски дом. От друга страна, там той можеше да разбере по-добре промените, станали през това време.

Прие го жената на велможата. Беше хубава, стройна и млада, със симпатична усмивка. Веднага си допаднаха взаимно. Тя много се зарадва, че той иска да стана придворен знахар и успя да уговори мъжа си, който се колебаеше малко заради младостта на Орак.

– Надявам се, че ще ни показвате и по нещо от магьосническото изкуство. Чувал съм, че великите майстори разбират от тези неща – помоли велможата.

Орак се усмихна. Това, което учеха в училището, бяха детски забави и не можеше да се нарича магьосничество. Императорите потискаха всякак заниманията с магия, знаейки колко опасни можеха да бъдат те. Но със свалянето на последния Император се отвори широка врата за всякакви лъжливи и истински магьосници.

Големите майстори бяха първите, които се захванаха с този занаят, осъзнавайки много добре властта, която можеха да придобият чрез нея.

Бяха се занимавали тайно с магия още по време на Империята, а сега учеха учениците си на нея. Но все още бяха доста неопитни.

Орак показа някои от елементарните трикове и придворните останаха много доволни. Дадоха му две хубави стаи в двореца, с огромно легло, топли завивки и меки възглавници.

* * *

Наслаждаваше се на разпуснатия живот на придворен така, както се примири с трудния живот в училището на Големите майстори. Стана му смешно от мисълта, че се беше превърнал от всемогъщ Император в придворен шут на дребен велможа. Отмъщаваше си, като преспиваше с младата му жена. Тя се влюби в него още от пръв поглед и напираше непрекъснато, докато Орак не се предаде и на нея, и на собствената си млада и пламенна натура. Ако искаше, можеше да тръгне отново да завладее този свят, но нямаше никакво желание за това. Прекара така цяла година, докато не се опомни от доста неприятните последвали събития.

В града избухна епидемия. Тя дойде заедно с един от многото кораби, пристанали на кея. Орак, увлечен от лекомисления, безгрижен живот в двореца, разбра много късно за нея. Имаше вече доста смъртни случаи в града, когато за първи път се разболя един придворен.

Извикаха придворния знахар. Орак видя отворените рани по тялото на мъжа и веднага разбра, че положението е сериозно. Изолира мъжа със една стара прислужничка. Постави близките му под карантина и предизвика голямо недоволство сред придворните с тези неприятни мерки. После се отправи към пристанището, за да разбере повече за болестта. Влезе в една малка лечебница, препълнена с болни от същата болест. Попита знахаря, който се грижеше за тях, как протича тази болест.

– В началото има само една малка раничка в устата. Но след три дни цялото тяло е в рани. Болните вдигат висока температура, раните се инфектират и те умират на третия ден.

– Има ли някой преживял болестта? – попита Орак развълнуван.

– Само един. Но той успя да излекува първата раничка. След това не се разболя.

– И как я излекува? – продължаваше Орак да разпитва. Знахарят го погледна раздразнен.

– Нямам представа. Непрекъснато е пиян. Обича папановото вино.

– А колко хора се разболяват от обкръжението? – продължаваше да пита Орак.

– Кажичи-речи всичките. Не е имало такава болест досега. И нас

лечителите ще ни обере. Вече две от момчетата, които ми помагаха, се разболяха – отговори знахарят. – По-добре напуснете града по-бързо, млади момко. Тук има само смърт. Няма да можете да помогнете с нищо.

Той се обърна към своите болни. Орак изпита дълбоко уважение към този човек. Знахарят се грижеше за болните, които и без това щяха да измрат, съзнавайки напълно, че коварната болест всеки момент можеше да повали и него.

– Аз ще намеря лек – обеща Орак повече на себе си, отколкото на знахаря. Последният само се изсмя и му махна с ръка да напусне къщата.

Орак се върна в двореца, прегледа всички, намери още двама болни, изолира ги, потърси антисептични билки, свари един голям казан от тях и заповяда на всички, да си плакнат устата с този чай колкото може по-често. Поръча на придворните да пият редовно папаново вино и се надяваше да няма повече разболели се до следващия ден. Трябваше да напусне тялото си и да се превърне отново в Сатара, за да открие причинителя на болестта и лек срещу него.

Легна на леглото си, каза никой да не го безпокои и се опита да заспи. Събуди се малко преди изгрев на Голямото слънце и уплашен установи, че въобще не беше сънувал. Просто беше спал.

И чак тогава се усети, че отдавна вече не се бе обединявал със Сатара по време на сън. Беше загубил способността да се свързва със собствения си дух!

Усети надигания се страх. Как не беше забелязал тази промяна по-рано? Беше се отдал на лекия удобен дворцов живот, без да мисли за последствията. Още в най-ранно детство, той редовно усещаше силата на духа на Сатара в себе си, а после в училището постоянно се свързваше с него. Никога не се питаше на какво се дължи тази връзка. Струваше му се просто даден му от природата дар. А сега, когато имаше най-много нужда от него, когато стотици хора умираха, той го беше пропилял.

Изведнъж му стана ясно защо Императорите живееха в неприветлива кула сред работните си инструменти в много спартанска обстановка. В техните покои нямаше нито меки завивки, нито възглавници. Те повече приличаха на студената ученическа килия, отколкото на сегашната му стая.

Слънцето изгря и Орак стоеше отчаян. Дори не се бе погрижил за онази сложна смес, с която предшествениците му се въвеждаха в транс,

за да отидат до нивото на ангарите.

Съобщиха му за още двама болни в двореца. Имаха раничка в устата. Орак им каза да изплакват устата си с вино и билков чай и под прикритието, че трябва да събере билки в полето, се измъкна от двореца.

Облече старите си дрехи и напусна хората, които си мислеха, че иска да ги изостави. Много от придворните вече се бяха разбягали от града и носеха заразата към близките села.

Без да знае какво да предприеме, Орак вървеше към агатора. Намери го скрит в хралалака, седна в него и отлетя към острова в морето. Кацна на склона на кратера и погледна през водната шир към града. Заплака от жалкото си безсилие.

Чувстваше се предател не само към тези нещастни хора, но и към всички сатариани.

Тръгна надолу по склона и събираше машинално всичко, за което знаеше от Имор, че дезинфекцира рани. Пъхаше билките в торбата. Знаеше, че това не решаваше проблема. Да беше взел поне инструментите си, може би щеше да открие причинителя на болестта и да опита да разбере коя именно билка го унищожавя. Но те останаха, в оная пещера до Главния град, на много дни път с агатора. Междувременно болестта щеше да обхване целия континент.

Върна се към агатора, задъхан от изкачването на кратера. Колко много се беше изнежил! Искаше да потъне вдън земя от срам. Отпусна се до агатора и изпадна в самосъжаление, докато не се усети какво прави. И тогава някаква искрица от духа на Сатара победи в него.

Имаше само един начин да изкупи прегрешенията си. Трябваше сам, като най-обикновен сатарианин, да се бори с тази болест. С познанията и силите, които му бяха останали.

Хвърли торбата в агатора, откара го до града и се върна в двореца. С появяването си предизвика учудване сред обитателите му, които бяха убедени, че той няма да се върне. Накълца корените и нарязва листата, показва на една прислужница как да приготви отварата, прегледа всички и им обясни да се държат далеч един от друг, най-добре по стаите си, да го повикат при първите признаци на болестта и да плакнат непрекъснато устата с отварата. Разясни на прислугата, как да се грижи за господарите си, сам взе една стомна с отвара и влезе в стаята на болните. Първият беше много зле. Нямахше да преживее утрешния ден. Вторият беше малко дете и викаше от болка. Орак го изкъпа целия в студена вода с отвара и намаза раните му с изчистен морски пясък. Жената обработваше по същия начин. Трябваше да намери начин да спре инфектирането им.

Не знаейки точно какво да прави, той просто експериментираше. На следващия ден слезе в града да види знахаря. Човекът още се държеше. Къщата приличаше повече на морга, отколкото на лечебница.

– И какво момко, намери ли лек? – попита знахарят беззлобно.

– Не, но карам всички да си плакнат устата с дезинфекционна отвара или вино – отговори Орак.

– Това е добре и аз го правя. Но билките не стигат. Много станаха болните. Няма дори кой да прибира трупове.

– Трябва да се изгарят. Аз ще говоря с полицейския началник – предложи Орак.

– Няма да го намериш, всички избягаха. – Знахарят седна уморен. – Разнасят болестта по страната, но не мога да ги спра. Едно време имаше ред при Императора. Тогава веднага изолираха болните и всеки знаеше какво да прави. Той винаги намираше някаква магия, за да помогне на хората.

– Трябва да се оправим без Императора – каза Орак учуден. – Ти си първият човек, когото срещам и който казва за Империята нещо положително.

– Имаше много добри неща. Ти си млад, не си живял по това време – продължи старецът, изплаквайки устата си. – Но на хората им беше омръзнал спокойният живот.

Посочвайки с размах на ръката стенещите болни, той добави: – На им сега разнообразие. Вече можем да се надяваме само на Небесния владетел. Вчера го сънувах пак.

Орак застина от изненада. Значи Сатара намираше начин да се обажда на този възрастен човек, а самият той не беше в състояние да се свърже с него. Отново се почувства ужасно жалък.

– Каза ми да последвам твоите съвети и да ти предам, че трябва да смесваш пясъка със стрити ригози. Те щели да вземат огъня от възпалението.

Орак едвам се държеше на крака от духовната плесница, която получи. Специално създаден да бъде проводник на духа на Сатара, той се беше провалил напълно и този обикновен старец пред него трябваше да го замести.

– Има ли тук наоколо поле с ригози? – попита Орак като в сън.

– Имаше, но отдавна не ги събират. Още преди пет години се развали последният агатор. Не знам дали има още запаси от това гориво в двореца.

Орак изскочи от къщата, без да слуша повече знахаря. Отиде до

агатора си и извади целия останал запас от горивото. Отнесе торбата в двореца. Накара двете прислужнички да донесат чист морски пясък и да го промият с кладенчова вода.

Владетелят и жена му бяха избягали и останалите в двореца по някакъв инстинкт послушаха това младо волево момче. Една група жени мъкнеше вода от кладенеца, а друга се отправи за пясък. Всички искаха да помогнат с нещо.

Орак разпита за ригозите и един стар лакей се, сети, че бил видял от горивото някъде в мазето. Откриха цял склад с него. Орак се зачуди за момент как да смесва двете съставки и реши на две части пясък да слага една ригози.

Изпрати една жена с кофа готова смес до лечебницата в града, а сам се зае със своите болни. За щастие нямаше нови разболели се. Раничките в устата на двама се бяха затворили. Профилактичните мерки действаха.

Изкъпа отново детето, отми стария пясък и го намаза със сместа. Жената обработваше по същия начин. Първия болен беше починал.

Организира изгарянето на трупа му.

След това влезе в стаята си, простря една кожа на пода, зави се с наметалото и заспа от изтощение.

Събуди се рано сутринта с болки по цялото тяло. Първо се изплаши, че е дошъл негов ред да се разболее, но нямаше рани нито на тялото, нито в устата. Просто беше отвикнал да спи на твърдо.

Двете болни все още лежах с висока температура, но състоянието им не се беше влошило. Не знаеше дали да смени своеобразната превръзка от пясък с ригози или да я остави. Реша да се посъветва със знахаря.

Завари го стенещ на пода на лечебницата. Беше намазал всичките си болни с пясъка и явно през нощта сам бе хванал болестта. Орак коленичи до него.

– Ще те оправя, старче – успокои го той. Изми раните на тялото му с отварата от бутилката си, намаза го с останалия пясък от кофата и го остави внимателно на пода.

– Благодаря, момко – каза знахарят със слаб глас, – слушай ме. Трябва да ти предам още нещо от Небесния владетел.

Той замълча малко, за да събере сили.

– Каза да сменяш пясъка всеки ден и да даваш достатъчно чиста вода на болните. А след като спадне температурата им, не трябва да ядат нищо два дни.

Старецът се отпусна изтощен и заспа.

Орак прегледа другите болни, сам изнесе тримата умрели, натрупа ги в средата на улицата и с помощта на потрошени мебели от напуснатите къщи наоколо запали трупове им. Обясни на малкото хора, които срещна, че трябва да изгарят мъртвите, а болните да доведат в двореца и се върна.

Разпореди се да опразнят един голям склад пред двореца, да донесат кожи за завиване, обучи набързо неколцина доброволци как да чистят раните на болните и да ги мажат с пясъчната смес и накара други да помагат за донасянето на вода и пясък и за изчистването му. Попита възрастните дали помнят как са се събирали ригозите и къде се намират. Изпрати една група в полето. Накара вестоносците да разпространят новината за начина на лечение на болестта по знахарите от околните села.

Погрижи се за двамата болни в двореца и отново заспа от изтощението на пода.

Сънува Сатара. Не му се караше, а му се смееше. Нищо друго не помнеше на сутринта. Но нямаше време да мисли върху съня си. Бяха довели петдесетина болни в склада до двореца. Между тях и знахаря.

* * *

След петнадесет дни велможата се завърна. Епидемията беше преминала. Нямаше нови болни, а старите се оправяха. Вдигна страхотен скандал на Орак за това, че бе използвал неговия склад за лечебница и че е изхабил почти целия запас от горивото. Изгони последните болни от склада, пое отново командването и се съдърпа с жена си дали да остави нахалния младеж на служба или не.

Орак не изчака решението му. Взе си торбата, открадна си още от ригозите, каза на слугите, да предадат на господаря си, че заминава и напусна двореца. Отправи се към лечебницата в пристанището.

Старият знахар се беше оправил и лекуваше последните болни. Зарадва се на посещението му.

– Какво става, момко, май нашият велможа не е много доволен – засмя се той. – Не го преживявай толкова. Тук винаги ще намериш работа. Хората видяха колко се грижиш за тях и няма да имаш проблеми да намериш клиенти.

– Не, благодаря – отвърна Орак, – трябва да свърша първо една лична работа. Не знам дали ще се върна. Искам да се простя с теб и да ти благодаря за всичко, което направи за мен.

– Да ми благодариш? Но за какво? – учуди се знахарят. – Ти ми

спаси живота и аз трябва да благодаря на теб.

– Лекувах те както лекувах всички, това ми е работата и не е нужно да ми благодариш за изцелението си. Още повече, че ти ми каза как да лекувам тази болест. Без твоята помощ тя щеше да върлува още наоколо.

– Грещиш, момко – възрази старецът, – не аз ти казах как да лекуваш тази болест, а Небесният владетел. Трябва да благодариш на него. Гражданите вече решиха да му вдигнат паметник в чест на това чудно изцеление.

– Паметник? Но той няма нужда от това! – извика Орак смаян. Беше сигурен, че Сатара не искаше сатаряните да му се покланят.

– Не знам дали той има нужда – продължи знахарят замислен, – но нашите хора имат нужда от нещо, към което да могат да се обърнат с молбите и благодарността си. Не всеки го е сънувал, но всеки иска да го види. Описах им как изглежда, а и други знахари го сънуваха през тези дни.

Орак се чувстваше като премазан. Едно време неговите предшественици, великите Императори, бяха живо превъплъщение на Сатара и сатаряните нямаха нужда от паметник, за да се прекланят пред него. А той беше просто един скитащ младеж, напълно излишен и за Сатара, и за сатаряните. За това ли трябваше да го роди майка му и да преживее всичките тези тежки години далеч от родината си?

Когато изпрати вестоносците към околните села с новината за начина на лекуването на болестта, се оказа, че почти всички вече знаеха за него и го прилагаха. Сатара се беше явил не само на знахаря в пристанището. Нямаше никаква нужда от Орак.

Прости се с учителя, взе си агатора и тръгна към самотния остров навътре в морето. Имаше нужда да помисли на спокойствие върху съдбата си.

* * *

Вълните прииждаха и се оттегляха, разбивайки гребените си о стърчащите канари. Орак седеше на висока скала, вперил поглед във вечната игра на природата. Току-щосе беше върнал от поредното си изкачване на кратера. Правеше го поне пет пъти на ден с една-единствена цел – да върне старата си форма. Вече не се задъхваше. Заживя е малка пещера, образувала се от изтичаща лава, Укрепваше я за приближаващата зима. Направи си малка печка за разтопяване на минералите и отливаше части за разни полз ни инструменти.

Използваше познанията от училището. Все още не беше постигнал онова пълно сливане със Сатара, което помнеше от предните години. Сънуваше понякога, че обикаля планетата и говори с различни хора. Но това като че ли не беше самия той, а някой друг, който просто го водеше себе си.

Спомняше си подробностите от живота на Императорите и с часове изследваше техния жизнен път. Откри, че и те частично или напълно бяха губили връзката с духа си, но никога това състояние не бе траяло толкова дълго като при него. Сатара беше сменил начина си на въздействие върху системата и като че ли нямаше вече нужда от Орак.

Непрекъснато се страхуваше, че Сатара можеше да си намери друго тяло, за да осъществи намеренията си и да го изостави съвсем. Орак отдавна вече не се чувстваше владетел на този свят.

Върна се в пещерата си и се загърна в наметалото. Искаше да забравя всичко около себе си. Чувстваше се ужасно самотен и изоставен. Вече не виждаше смисъл в живота си. Трябваше да се бори все по-често с желанието да се хвърли от високата скала право върху камъните.

... Стоеше отново на ръба на скалата и гледаше приболя долу. Само една крачка го отделяше от жадуваното спокойствие. Чувстваше как го вика пропастта, как го желае. И нямаше друг глас, който да го спре. Желан единствено от смъртта той се поддаде на нейния зов и направи едничката крачка напред.

Падаше, падаше безкрайно и каменните блокове се приближаваха бавно, но неумолимо. Времето не течеше, а капеше на малки капчици.

И изведнъж от морето се издигна висока вълна, посрещна го и го подхвърли нагоре. Орак се задави от солената вода и тогава видя, че стои отново на върха на скалата. Само мокрите му дрехи и коса показваха, че това, което се беше случило току-що, не е само въображение, а истина.

Планетата не желаше живота му, тя бе го върнала. Орак стоеше мокър и зашеметен, осъзнавайки новия провал. Дори смъртта си не можа да намери.

Тогава пред него се появи баща му, последният Император. Гледаше го с тъжни очи и каза: – Аз дадох живота си, за да живееш ти. Не допускай тази жертва да е била напразна.

Орак падна на колене пред него и със сълзи на очи го молеше да му прости.

– Аз ти прощavam, но не аз трябва да ти простя.

И образът на баща му изчезна, за да се появи образът на Сатара.

Гледаше го сурово.

– Получил си живота от мен и само аз решавам кога ще завърши той.

– Но ти ме изостави – пророни Орак съкрушен, – ти нямаш нужда от мен.

– Може би си прав – отговори Сатара замислен, – може би наистина вече нямам нужда от теб. Но още не съм решил окончателно. И това решение ще бъде мое, а не твое.

И Орак, все още на колене, помоли и него за прошка. Сатара се засмя и отговори:

– Нямам какво да ти простя, търси прошка от друг. Сатара изчезна и пред Орак се появи млад и красив сатарианин и го гледаше със зелените си очи. Това беше самият той такъв, какъвто е бил, когато напусна училището на Големите майстори. Гледаше го с погнуса и каза пълен с отвращение:

– Виж само в какво ме превърна! По-добре Сатара да не бе те спасил от скалите. Ще стана за срам пред всичките му превъплъщения.

– Прости ми разгулния живот – помоли тихо Орак самия себе си.

– Не става дума за годината в двореца, всеки от нас някога преминава през този горчив опит. Но ти се отдаде на самосъжалението и се укри в този самотен остров от самия себе си. Не ти е тук мястото! Народът страда и чака да му помогнеш. Спасявайки поне едно дете от треска, от теб ще има по-голяма полза, отколкото от глупавото ти разкаяние.

Той се обърна, и тръгна на изток, премина морето, вървеше през села и градове, докато Орак не го изгуби от погледа си...

Мокър до кости, Орак се събуди На върха на скалата. Чуваше шума на прибойа и се изплаши. Нима наистина се бе хвърлил там долу? Помнеше, че беше заспал в пещерата.

Но вече знаеше, какво трябва да направи. Събра багажа си, взе новите инструменти и събраните билки и ги сложи в агатора. Провери запаса си от гориво и тръгна на изток през големия океан, за да продължи обиколката на Сатариус, докато стигне отново Главния град.

Нямаше никакво значение дали той е Сатара или не, той беше Голлям майстор, длъжен да помага на страдащите.

С всяка миля, с която се отдалечаваше от самотния остров, в него нарастваше силата, смятана за загубена, докато не изпълни отново цялата му същност.

* * *

Последните лъчи на Малкото слънце оцветиха небето в оранжево. Облегнат на агатора, Сатара наблюдаваше красивата гледка с чувството за безвъзвратността на решението си. Това щеше да бъде последния залез, видян през физически очи. Утре Орак ще се остави да бъде убит от вечните му врагове.

След като скита по тази планета в продължение на двадесет и пет години, помагайки на сатарияните с изкуството си на най-добър лечител, все в търсене на отговора на въпроса как да спаси творението си от гибел, Сатара стигна до убеждението, че само си губи времето.

Подозираше това отдавна, но някак не желаше да погледне истината в очите. Още преди Орак да се роди и Сатара да се възплъти в него, той се досети, че пречките за благоприятното развитие на системата не идваха от нея.

И през всичките тези години той все повече разбираше, че не може да промени нещата откъм Сатариус, а трябваше да ги промени на високо ниво. Тук само се отразяваха събитията станали там, тук той има работа не с причините, а с последствията.

Орак още тогава, след голямата епидемия в Медал, усети, че беше станал излишен за осъществяването на замислите на Сатара и го обвиняваше горещо за това, че въобще го бе създал.

Но от всичките си превъплъщения Сатара харесваше най-много това, последното. В Орак имаше една по-голяма чувствителност, повече състрадание и топлота. Той беше обичан от сатарияните, на които отдаваше всичките си сили, без значение дали ставаше дума за заболяло от настинка дете, за ранен войник или за епидемия, застрашаваща цял континент. Сатарияните разказваха навсякъде за успехите на великия лечител. Всяко село желаше да му осигури подслон, макар и само за една нощ, всяко момче мечтаеше да стане велик лечител като него и всяко момиче го виждаше до себе си в най-съкровенията си мечта.

И въпреки че гените на Орак освен програмираните от; Сатара съдържаха информация и на една – макар и хубава и силна, – обикновена сатариянка, той като че ли наследи търпението на майка си, романтичната ѝ душа и желанието ѝ непрекъснато да се противопоставя.

Императорите бяха винаги действащи, заповядващи, отчасти жестоки личности, които ръководеха царството си с твърда ръка, без да зачитат мнението на другите и съобразявайки се само с волята на Сатара. А Орак, когато успяваше да се откъсне за малко от пълното обсебване от Сатара, влизаше в спор с него и го упрекваше за много неща – недогледани, недонаправени.

И беше прав естествено! Сатара добре виждаше грешките си. Но всички те не бяха фатални и въпреки че той често се отдаваше на тези спорове с Орак, той не успя да открие тази единствена грешка, оказала се съдбоносна за Сатариус.

Сега той съзерцаваше красотата на този свят с очите на Орак и до някъде съжеляваше, че нямаше да може да ѝ се радва и по-нататък. Но решението му не подлежеше на отменяне и Орак горещо го приветстваше. Желаше смъртта си, виждайки в окончателното си сливане със Сатара края на самотата си.

Колко много се заблуждаваше той! Сатара беше самотен дух, вечно търсещ този, който би могъл да го разбере истински, когото би могъл да обича и от когото би могъл да бъде обичан. Имаше само един друг дух, отговарящ на тези желания, но той принадлежеше на второто си Аз и някога щеше да се слее с него и да бъде завинаги загубен за Сатара.

Закопня за Ани и за среща с нея. Знаеше, че такава ще има някога, но нямаше представа за времето, отделящо го от нея.

Качи се в агатора и затвори прозрачния купол. Беше го построил не толкова за да пътува по-удобно през нощта, колкото за да може Орак да преспива на топло в агатора, когато това се налагаше. Сатара използваше нощите, за да се отдели от тялото на Орак, да обикаля в ангарския си образ планетата и да влиза в сънищата на хората. Орак престана да крие агатора си и сатарианите отдавна свикнаха с факта, че той притежаваше последната работеща магическа машинка на бившия Император.

* * *

Малкото градче откриващо се пред погледа му, не се беше променило много за тези години. Животът в него течеше все така скучно и мудно, както през времето, когато пристигна за първи път с майка си, за да се запише в училището на Големите майстори.

Орак беше спрял на малката полянка, където седяха с майка му преди да се разделят, и се отдаде на спомени. Изчакваше да се съберат всичките членове на върховния съвет на големите майстори в залата, за да се появи неочаквано на заседанието.

Предвкусваше изненадващия ефект, който щеше да предизвика. Този съвет се събираше веднъж на пет години и в него участваха само най-великите дванадесет майстори, заслужили това право след полагане на последния, най-труден изпит.

Имаше подобни срещи и за по-ниските степени в йерархията и в

началото Орак беше ходил два пъти на срещите на Младите майстори. Но още втория път те направиха опит да го убият и оттогава той не се грижеше за връзките с учителите и съучениците си.

Подгонени от увеличаващата се слава на Орак като най-добър лечител, майсторите не преставаха да се опитват да го премахнат. Обаче животът му в непрестанно движение успешно проваляше тези опити. Само веднъж един наемен убиец успя да го завари в лечебница на бойното поле по време на непрестанните борби за надмощие между две съседни княжества. Сатара го предупреди навреме и изгори и двете ръце на злосторника. Орак не му даде да го убие. Досега нито един сатарянин не беше загинал от негова ръка или негови очи и искаше това да остане така. Но този път Орак търсеше смъртта си и смяташе да изиграе тази последна роля в живота си както трябва. Пред невзрачната на външен вид сграда за тези срещи бяха завързани дванадесет покита. Всички се бяха събрали. Свързан напълно със Сатара, Орак знаеше всичко, което ставаше в самата зала. Време беше да тръгне и той.

Качи се в агатора, прелетя малкото разстояние и остави машината си преспокойно редом с животните. Дори не извади кристала. Нямахме да му трябва повече.

Облечен като другите Велики майстори, наметнат със собственото си наметало, той влезе в залата, точно когато председателят стана, за да открие заседанието. Бяха седнали по същия начин, както едно време, когато и Императорът взимаше редовно участие в тези периодични събрания. Сега Орак се отправи към неговия празен стол откъм късата страна на дългата маса, без да обръща внимание на изумените викове на присъстващите. Седна, обходи ги с един поглед и се усмихна.

– Мисля, че мястото ми като син на Императора е тук и че не бихте искали да започнете заседанието без най-важния член на съвета.

Въпреки изминалите четиридесет и седем години от екзекуцията на последния Император, в залата имаше немалко майстори виждали го приживе и разпознали сега в Орак живота му отражение. Великите майстори се разтрепериха и им беше необходимо доста време, преди да се оправят. Гледаха на Орак с очи, разширени от страх и изненада. – Орак беше синът на Императора! Дълго време никой не успя да проду-ма нищо.

Пред тях Императорът беше възкръснал и въпреки че Орак седеше със снизходителна усмивка спокойно между тях, те вече не можеха да започнат редовното си заседание. Председателят, бившия управител Ваф, обяви отлагането на срещата за утре и всички гледаха да се

измъкнат по-бързо от залата.

Орак остана сам, клекнал пред камината и загледан в огъня. Знаеше за Ваф, който го дебнеше отзад с изваден меч в ръка, но не направи нищо, за да му попречи да го забие силно в неговия гръб.

След удара се обърна към Ваф с излязъл откъм гърдите връх на меча, погледна го усмихнат и попита:

– Няма ли да ми зададеш въпроса, защо последният наследник на Императора се остави така глупаво да бъде убит?

Видя изкривеното от злоба и страх лице на Ваф и тихо отговори на собствения си въпрос:

– Защото той така искаше.

На лицето на Орак се изписа онази смирена усмивка, която Ваф толкова мразеше още от ученическите му години. Умирайки, Орак падна назад в камината и пламъците моментално обхванаха цялото му тяло. Ваф отскочи назад, спасявайки се от бързо разпалващия се огън. Когато изтича навън, той видя другите единадесет члена на съвета, вкопчили се около агатора. Бяха го отворили, но скъпоценния кристал беше помръкнал. Убивайки големия си съперник, те не бяха спечелили дори един агатор.

Скоро пламъците се издигнаха високо и се прехвърлиха към съседните сгради. Всеки опит да потушат пожара остана напразен. След един ден от цялото училище бяха останали само купчина обгорели греди и изпепелени керемиди.

Вестта за долното предателство обиколи мълниеносно планетата и хората плачеха за тази неоченима загуба. Поетите съчиниха безброй песни за сина на последния Император, станал Велик майстор. И вечер край огнището, сатаряните пееха балади за всеотдайния лечител, висок и красив, по-силен от всеки друг, обикалял планетата с агатора си и носещ спасение на болните и нещастните. Младежите се възхищаваха от смелостта му проявена не с оръжие в ръка, а със знание в борбата с най-коварния враг – смъртта. Песните величаеха безстрашното на Орак, как той повалил цяла рота войници, за да извади поне един ранен от бойното поле; и добрината му, не убивайки нито един сатарянин през живота си, дори и най-големия си враг. Те разказваха за завистта и страха на Великите майстори, за многобройните опити да го убият и за усмивката, с която бе умрял.

Последният наследник на династията изкупи с живота и смъртта си греховете на предшествениците си и остана завинаги в сърцата на

сатаряните.

III

Приказка за боговете

След силно разтърсване лудият летеж спря. Ани се опомни седнала на билото на един хълм. Зелената долина се съединяваше на хоризонта с черното небе, обсипано с безброй звезди. Седеше не върху трева, а върху някаква тъкан от фини нишки, излъчващи мека светлина. Загледана в далечината, тя си припомни преживяните странни събития.

Отново видя тялото на съсухрената старица в леглото и масичката с шишенцата до нея. От няколко дни тя се наблюдаваше така отстрани и само в редките моменти, когато действието на морфина отслабваше, тя отново усещаше кошмарната болка в гърдите и корема, и гледаше с премрежените очи на физическото си тяло.

В началото не знаеше какво става с нея. Защо, след като болката изчезнеше, всичко в стаята като че ли се изплъзваше под нея, а съзнанието ѝ се проясняваше. Само при мисълта да разгледа нещо по-отблизо, тя се оказваше до него, при това в най-невероятни положения в пространството. Чуваше медицинската сестра и синовете си. И те с нетърпение очакваха смъртта ѝ. Ракът бе превзел тялото на осемдесет и три годишната старица от доста време, но все още нещо в нея не се предаваше.

Веднъж почти успя да се откъсне от това износено тяло. Понесе се по нещо като огромен маркуч, видя разни познати и непознати лица, които нещо ѝ говореха. Но нищо не разбра от брътвежите им, защото в същото време започна едно лудо препускане на картини от собствения ѝ живот, А сред тях имаше и събития, за които дотогава въобще не си спомняше. Някаква друга планета, някакво друго дете, странни създания, приличащи на ангели и богове, един светец камък в ръката ѝ, който всичко обясняваше и едно дълбоко чувство на Любов и копнеж, което буквално я разкъсваше.

Тогава прозря, какво става с нея. Беше на прага на смъртта, астралното ѝ тяло само чакаше момента да се откъсне от физическото. Но и този път загуби борбата. И тя отново забрави всичко и се върна към непоносимата болка.

Оттогава Ани, след всяка инжекция с упойващото вещество, се понасяше напълно съзнателно наоколо и разглеждаше с любопитство не само стаята, но и близкия квартал, както и добре познати места от миналото. В началото това ѝ се стори интересно занимание, но скоро откри в

себе си стремежа към друго състояние, към друго обкръжение. Забравените събития от живота ѝ оставиха в нея един необясним и все по-нарастващ копнеж. С нетърпение чакаше да се скъса сребърната нишка, свързваща я с тяло то на старицата, за да последва този непрестанен зов в себе си.

И когато накрая това се случи, вече нищо не можеше да я удържи. Защото в този момент тя си спомни за Боар и желанието да се доближи до него я понесе със зашеметяваща скорост напред. Тя прелетя покрай чудни места и се опомни едва когато нещо като че ли я удари и тя се озова седнала на хълма на това странно място.

* * *

Огледа се и видя да приближава едно облечено в бяло същество, с коса на дълги златни букли. Беше ангар. С удоволствие установи, че отново всичко си спомня. Той застана пред нея и я заразглежда с нескрито любопитство. – Добре дошъл в нашата общност – започна той. – Трябва да те поздравя за огромния напредък, който постигна. Рядко физическо същество успява да се усъвършенства достатъчно през този цикъл, за да достигне нивото на ангарите.

Той отново я разгледа и чак сега Ани установи, че бе облечена в същата бяла дреха като неговата.

– Казвам се Рамоси – продължи ангарът, – тук съм, за да ти помогна да се запознаеш с новото си тяло и с реда в нашата общност.

– С новото си тяло? – Ани скочи на крака и с недоумение гледаше светлите си, леко прозиращи ръце. – Какво искаш да кажеш с това?

Рамоси направи някакво движение с ръка и пред нея се появи друг ангар. Беше облечен като тях, имаше същите златни дълги коси като Рамоси и в широко отворените му зелени очи се виждаше неговата пълна обърканост. Ани се засмя на смешния образ пред нея и другият също се засмя. Тя извърши две крачки към него и той направи същото. Протегна ръка да го докосне и тя премина през неговата протегнатата ръка. И чак тогава Ани разбра, че това пред нея не е никакъв друг ангар, а огледалният ѝ образ.

Смесица от чувство на загуба, яд и тревога подкосиха краката ѝ и тя се свлече заедно с образа пред нея на пода.

– Не, това не съм аз – изстена тя, – аз съм жена. Някъде в себе си тя напълно разбираше станалото, но смущението ѝ беше толкова, силно, че тези размисли не достигаха до ума ѝ. Изпадна в дълбоко униние. Плачеше ѝ се, но по бузите на образа пред нея не се стичаха сълзи. Той само

помръкна – около него се появи нещо като черен прозрачен облак.

– Не се разстройвай – чу тя успокояващия глас на Рамоси, – в началото на всички им е трудно да приемат новото си положение.

Той взе двете ѝ ръце в своите и тя усети някакво странно трептение в себе си и чувство на доверие към ангара пред нея. Успокои се малко и черният облак на образа пред нея се разсeya.

– Това тяло е астрално и е много по-добро от физическите тела. С него можеш да отидеш навсякъде в това царство само като пожелаеш, неговите чувства и мисли са винаги ясни и разбираеми. С него ти ще усещаш неща, недостъпни за физическите тела и това ще ти достави голяма радост.

Той помълча малко, давайки време на Ани да се успокои напълно.

– Ти вече не си жена, нито пък мъж. Ангарите нямат пол. Ти си просто ангар.

– Но аз не се чувствам различно от преди – възрази Ани.

– Това е само в началото. Скоро ще свикнеш с новото си тяло и ще забележиш разликата. – Рамоси седна удобно до нея. Посочи огледалния образ и започна да обяснява.

– Освен че нямаме полови органи и другите ни органи не са същите като на физическите тела. Те са нещо като центрове, които имат различни функции. Външните ни сетивни органи само ги подпомагат.

Образът пред нея изведнъж се изправи и стана почти прозрачен. Ани видя няколко по-плътни петна, приличащи на вихри, оцветени в различни цветове.

– Това, което виждаш в зелено, е нашето сърце. То поддържа енергийния ни баланс. Ние нямаме кръв, която да тече в кръвоносни съдове – енергията обтича цялото ни тяло. Виолетовият център в главата е нашият мозък, тъмносиният е зрителният, а светлосиният е говорният център. Жълтият център изпълнява ролята на храносмилателна система. Тъй като телата ни са астрални, ние поемаме за храна астрално вещество. Обикновено го абсорбираме през кожата, но ако искаш можеш да го поемаш и през устата, докато свикнеш. Храната се преработва изцяло в енергия и ако преядеш, просто трябва, да намериш начин да изразходиш излишната си енергия – Рамоси се засмя, очевидно развеселен от някакви свои спомени и продължи обясненията си:

– Астралното вещество се разгражда без остатъци.

Ще дойде време и хората ще се научат да правят същото с физическото вещество. Оранжевият център е центърът на съгласуването. Той свети по-силно от другите, защото в момента той е най-активен в нас.

Чрез него ангарите общуват, когато работят или се радват заедно. Той е свързан с всички останали центрове. Ангарите винаги работят в колективи и разбирателството помежду им е изключително важно. Не можеш ли да съгласуваш трептенията на центъра за съгласуване с друг, няма смисъл да работиш заедно с него.

– А какъв е червения център? – попита Ани развълнувана от тази нова за нея информация. Дори когато държеше Камъка на мъдростта в ръцете си, тя не се беше поинтересувала от тези подробности за строежа на астралните тела.

– Това е центърът на волята. При ангарите той не е много активен. Но има и изключения и както виждам, ти си едно от тях. Имаш рядко силен волеви център. Повече използваме другата му функция.

– Каква друга функция? – недоумяваше Ани. Рамоси се засмя.

– Ще разбереш, когато се влюбиш в някого. Тогава центърът на съгласуване става толкова активен, че успява да активира в центъра на волята по-особени трептения и това ще ти достави най-голямото удоволствие в нашия свят.

Ани го погледна учудена.

– Нали сте безполови? Как така ще се влюбите?

– Любовта няма нищо общо с пола. Ти още мислиш с физическите понятия. Ние не се обичаме по-малко от хората на Земята, дори обратно. Чувствата ни един към друг са доста по-чисти и силни. Между нас не може да съществува фалш, измама или заблуждение. Само истинска и взаимна любов може да накара центъра на съгласуване да затрепти с такава сила.

Ани се замисли за собствените си чувства, за копнежа си към Боар. Не беше успяла да стигне до него след физическата си смърт. За един момент тя се надяваше, че може би вече е настанало времето за тяхното сливане. Боар беше обяснил, че това може да стане чак след като тя умре. Но явно имаше пред вид друга смърт. Все пак, сега тя беше по-близо до него, разделяше ги само едно ниво. Дали скоро щеше да го види отново?

Напразно се опита да предизвика някакъв контакт Боар. Можеше да го осъществи само когато той желаше А Боар добре владееше чувствата си и нямаше да се поддаде на нейния зов, ако това не беше необходимо.

Изпълни я тъга и край образа пред нея отново се появи онзи черен облак. Рамоси я погледна учуден.

– Не знам какво те натъжава. Би трябвало да се радваш на

превъплъщението си. Прескочил си в следващия еволюционен цикъл, а това е изключително постижение за духа ти.

– Радвам се. Тъгата ми не е свързана с това. Аз и друг път съм била на това ниво, за да изпълнявам разни задачи на Веова. Тогава се запознах с един друг теор, по когото копнея сега. Но това няма значение.

– Нима си жената, която открадна Камъка на мъдростта от Сатара и после му стана майка? – Рамоси я гледаше с широко отворени очи.

Ани се засмя. Винаги я напушваше смях, когато видеше учудените лица на ангарите. Още не си даваше сметка, че сега и тя изглеждаше по същия начин.

– Да, аз съм Ани.

Рамоси скочи развълнуван на крака.

– Трябва веднага да съобщя на Шефа за това. Освен това ти вече не си Ани. Той ще ти даде ново име. Не може да се въплътиш в ангар и да запазиш старото си име на земна жена. Трябва да се научиш да не мислиш за себе си в женски род.

Ани въздъхна. Щеше да ѝ бъде трудно да мине от „тя“ на „той“ в собствените си очи. Ангарът я – о, не! – го взе за ръка и го пренесе със себе си в централата.

Рамоси целият трепереше от вълнение. Дори не се беше свързал предварително с Веова, а направо отведе новия при него. Чак сега си даде сметка, че Шефът можеше и да не хареса тази прибързаност. Но когато разбра, кой е новодошлият, просто не успя да си намери място. Това беше първото човешко същество, което той посрещаше – а точно то беше добре известно на всички ангари. Отскоро работеше в зоната на пристигането и досега бе посрещал само Сатара на два пъти, когато се връщаше от Сатариус. Пристигането на някой от физическия свят беше доста рядко събитие и той запълваше времето си с други дейности. За първи път му се налагаше да обяснява на новак къде е попаднал и доста се вълнуваше. Остана доволен от себе си. Даваше си сметка, че новият все пак познаваше донякъде обстановката, но му бяха казали, че и други преминали в горните нива обикновено знаят нещо предварително за тях.

Веова го гледаше учуден и намръщен, но бързо прехвърли вниманието си върху неговия придружител. Разгледа го задълбочено и се разсмя саркастично.

– Кого ми водиш тук, Рамоси? Това май трябваше да се очаква!

Наведе се леко напред и с ирония в гласа се обърна към новия:

– Е, как се чувстваш като ангар? На Земята беше независим дух, въпреки че можех да направя с тялото ти, каквото пожелаех. Но тук ти

си ми пряко подчинен. Очертава се едно приятно сътрудничество.

Веова се облегна отново назад и Рамоси наблюдаваше с учудване промяната в настроението на Шефа. Обикновено той не изразяваше емоциите си така явно. Изглежда, новопристигналият доста го притесняваше. Веова, загледан в невъзмутимия израз на лицето на новия, отново стана мрачен.

Изведнъж Шефът се оживи. Стана от трона и отиде при тях. Сложи ръката си на рамото на новия и каза:

– Новото ти име е Аниор. Нека има нещо от старото ти име в него така, както има много от старата ти същност в това ново превъплъщение.

Той се върна на трона си и Рамоси попита: – Към каква работа да го насоча, Велики Създателю? Без да се замисли Веова отговори: – Знам, че ти отдавна мечтаеш да работиш за Сатара. Освобождавам те от задължения към мен. Вземи новия със себе си.

Рамоси не можа да повярва на късмета си. Днес явно се очертаваше щастлив ден за него. Когато Сатара се върна окончателно при тях, той успя някак да уговори Веова да му отпусне част от ангарите си, за да управлява Сатариус с тяхна помощ от това ниво. Имаше доста доброволци, които последваха Сатара и те на практика премахнаха границата между царствата на Земята и Сатариус на астрално ниво. Рамоси от самото начало също искаше да последва този великолепен ангар, но се притесняваше от неопитността си. Смяташе първо да натрупа повече познания, преди да предложи силите си на Сатара.

Сега самият Веова го пращаше при него. Но защо трябваше да отведе и новия? Това нов номер ли беше да вбеси Сатара, като му даваше новаци за помощници?

Видя как Аниор се обърна към Веова с лек поклон и го чу да казва:

– Благодаря ти, Веова, за новото ми име и за това мъдро решение.

Чак тогава Рамоси се сети, че новият имаше по-особено отношение към Сатара и че Шефът можеше да има и други подбуди за решението си.

Те напуснаха централата и Аниор започна да го разпитва за Сатара – кога се бе върнал и какво беше станало оттогава.

Рамоси му каза каквото знаеше, а то не беше много. Просто един ден бе намерил Сатара на един от хълмовете в зоната на пристигането. Разпознаха се веднага взаимно и се поздравиха. Още тогава Сатара му бе казал, че повече няма да се превъплъщава на Сатариус и че ще трябва да се види с Веова. После двамата Създатели са се усамотили някъде и

след дълги преговори успели да се споразумеят. Ангарите много се зарадваха. Помислиха, че враждата между Веова и Сатара най-накрая бе преодоляна. Но останали излъгани в очакванията си. Въпреки че Веова се съгласил да отпусне ангари в помощ на Сатара, той продължаваше да го отбягва и не поддържаше никакви контакти с него. Не беше мир, а само примирие.

След като чу това, Аниор сз замисли и затвори в себе си. Рамоси не знаеше на какво се дължи това странно за ангар поведение. Ангарите охотно споделяха с другарите си всичките си радости и мъки. Може би наистина трябваше да мине известно време, преди Аниор да свикне с новото си положение на ангар. А може би просто беше различен, след като беше минал през физическия свят, през който ангарите никога не бяха минавали.

* * *

Когато чу решението на Веова да ги прехвърли при Сатара, Аниор се стресна. Сатара се беше върнал преди той да пристигне! А това можеше да означава само едно – синът им, Орак, беше умрял. Спомените за живота с Имор и Орак в планината на Сатариус го изпълваха с болка и тъга. Какво ли се беше случило през тези години?

Не искаше да тъне в догадки и насочи вниманието си върху предстоящата среща със Сатара. Обичаше го, както обичаше Боар, но се притесняваше от взаимоотношенията си с него. Щеше да го види за първи път като ангар със собствените си очи. Спомените за двете превъплъщения на Сатара, които познаваше – последния Император на Сатариус и Орак, общия им син, – бяха дълбоко вкоренени в него. Но тези личности не бяха идентични със Сатара като ангар. Те принадлежаха на един физически свят и бяха умрели в него.

– Хайде да тръгваме – прекъсна мислите му Рамоси. Аниор още не знаеше как да се придвижва, но ангарът го успокои:

– Когато познаваш зоната, в която искаш да отидеш, е достатъчно да си представиш добре цвета ѝ. А когато отиваш някъде за първи път, можеш просто да преминеш от съседна зона пеша, като крачиш в нищото между двете зони.

– Няма ли опасност да паднеш някъде? – пошегува се Аниор. Искаше да се разведри малко. Но забрави, че ангарите нямаха чувство за хумор и Рамоси съвсем сериозно обясни, че това било невъзможно. Хвана го за ръка и те отлетяха с голяма скорост надалеч.

Когато пристигнаха, се оказаха в една друга централа. Въпреки че Аниор никъде не виждаше златен трон, той веднага разбра, че това е именно централа. Тук работата кипеше с пълна пара. Имаше много ангари, всички заети с някаква дейност. Никой от тях не им обърна внимание. Рамоси гледаше също така безпомощно, като Аниор. Потърсиха Сатара. Изведнъж Рамоси извика: – Видях го! Трябва да минем отсреща. Пробиха си път през залата. Вътре в зоните ангарите винаги се придвижваха пеша. И най-накрая Аниор видя Сатара наведен над някакви странни схеми в пространството под него. Обсъждаше ги с още двама ангари. Въпреки че имаше същото облекло и почти идентично тяло с другите ангари, Аниор го позна веднага. Беше по-висок, имаше по-буйна и дълга коса и излъчваше много светлина. Ангарите се различаваха в личното си развитие един от друг именно по тази светлина. Новаците, като Аниор, бяха още съвсем матови, а колкото повече напредваха, толкова повече светлина излъчваха. И другите двама ангари до Сатара светеха силно, но тяхната светлина беше като на фенерчета до прожектор. Аниор дори присви очи, следвайки някакъв стар земен рефлекс. Рамоси видя тази реакция и се засмя.

– Не се бой, няма да ослепееш. Нашите очи могат да гледат тази светлина спокойно. Много е красив и силен, нали?

Аниор само кимна с глава, неспособен да откъсне очите си от Сатара. Не само светеше много по-ярко, но и бе много по-красив, отколкото си го спомняше от картините на Камъка. Някаква буца застана в гърлото му и докато чакаха на почитателно разстояние Сатара да си свърши работата с двамата най-добри архитекти – както Рамоси тихо обясни – Аниор си спомни първата среща с Императора в кулата на Главния град. Спомни си магнетичния поглед на яркозелените му очи и чувството на обреченост, което го обхвана тогава. Страхуваше се отново да срещне този поглед, видян още веднъж преди раздялата в очите на сина им. И въпреки това копнееше за него.

Дали Сатара беше усетил неговото присъствие или нещо друго го накара да вдигне глава, но точно в този момент очите му направо пронизаха Аниор. По лицето му мина едно дълбоко вълнение, той остави архитектите и се доближи до тях. Рамоси грееше от щастие, а Аниор побърза да сведе очи, треперейки целият от краткия миг на докосването на този поглед. Искаше да го погълне пространството и остана благодарен, че Сатара се спря на две крачки от тях. Чувстваше съсредоточения му поглед и знаеше че го беше разпознал.

После чу топлия му глас като през стена от вата:

– Добре дошли при нас. Веова ли ви изпрати?

– Да – отговори Рамоси, – каза да доведе и новия Пристигна едва днес. Кръсти го Аниор.

– Хубаво име, напомня ми за някого – за разлика от повечето ангари, Сатара умееше да се шегува. Но Аниор въобще не можеше да се съвземе. Продължаваше да гледа в краката си, неспособен да вдигне очи към Сатара. Само се разтрепери още повече от неговата близост. Трепетът беше по-скоро приятно вълнуващ, отколкото предизвикан от страх. Но Аниор сега нямаше сила да анализира странните си усещания.

– Огледайте се наоколо. Навсякъде има нужда от помощници – продължаваше Сатара. – Когато си харесате някаква работа, само ми кажете.

Той се обърна и се върна към прекъснатата си дейност. Аниор повдигна плахо глава. Видя леката усмивка на лицето на Сатара и още преди да успее да сведе отново очи, Сатара успя да му хвърли един бърз и пронизващ поглед. Аниор видя и радостта и нежността в него преди отново да успее да го избегне. Борбата в душата му придобиваше застрашаващи размери и той трябваше бързо да се обърне и просто да тръгне нанякъде, за да не се хвърли в обятията на прекрасния ангар.

Другите ангари удивени се обърнаха след него и Рамоси едва го догони.

– Къде хукна изведнъж? И какво ти става? Стана черен като дябло!

Хвана го за ръката и го задърпа нанякъде. Показаха се сами върху син килим. Наоколо отново всичко беше черно. Тук помещенията нямаша стени.

Аниор седна и обви коленете си с ръце. Чувстваше се ужасно самотен и осиротял. Плачеше по ангарски начин. Рамоси клекна пред него и се опита да го успокои.

– Не знаех, че толкова много се обичате. Още не се бяхте докоснали, а ти вече целия се разпаднаше от трептенията в центъра си на съгласуване.

– Има само два начина да се оправиш с това – продължаваше той, – или веднага да се преместите в зоната на любовта и да изживеете заедно това чувство, докато се изтощи енергията на центъра на съгласуване, или с центъра на волята да потискаш центъра на съгласуването. Последното е много трудно, но понякога се налага, за да не пречат силните ни чувства на работата ни. Сатара точно това направи сега, ти също се опита. Но още действаш несъзнателно и не владееш добре това тяло. Затова изкара излишната си енергия в този отвратителен облак.

Аниор постепенно се успокои. Изведнъж в него нарасна някакво друго силно желание. Объркан той попита Рамоси:

– А сега какво става с мен?

– Гладен си – засмя се той, – загубил си много енергия. Хайде да се преместим в зоната на храненето. Ти май още днес ще разбереш всичко за нашия свят.

* * *

Този път подът беше розов. Нямаше нито маси, нито столове. Аниор засега не забелязваше мебели в този свят. Седнаха с Рамоси удобно на пода и той направи едва забележимо движение с ръка. Изведнъж пространството край тях се изпълни с някаква розова мъгла и Аниор усети странно гъделичкане по кожата си. Не беше неприятно. Попита Рамоси, какво е това.

– Това е астрално вещество в несвързан вид. То е много фино и прониква през кожата. Дрехите ни не представляват преграда за него. Сега дадох командата за мъгла. Но ако искам мога да променя формата на хранителната смес. Той направи някакво друго движение и мъглата се сви в дълга, тясна спирала. Рамоси отвори уста и края на спиралата опираше в нея. После той я хвана с едната ръка и мъгливото вещество вече минаваше само през пръстите му. Засмя се на учудването на Аниор и му подаде спиралата в ръка.

Усещайки как по тялото му минава нещо, Аниор поддържаше странното образуване. Чувстваше се все по-добре. Попита Рамоси, как да извика сам храната.

– Просто мислиш за нея и правиш някакъв знак. Все едно какъв. Така е с всички предмети, които ти трябва тук. Те също са състоят от астрално вещество. То няма постоянна форма, но когато си представиш нещо, то се формира по някаква готова схема от тази маса.

– Каква е тази готова схема, откъде идва? – попита Аниор учуден.

– Едно време теорите създадоха нашия свят и конструираха основните форми в него. Сега с това се занимават архитектите. Те са специалисти по създаване на сложните неща. Нещо просто всеки сам може да си създаде. Опитай да промениш формата на хранителната смес.

Аниор затвори очи и си представи малки розови топчета. Нещо го удари по носа. Той погледна и видя, че край тях с голяма скорост, като сачми, се движеха топчета и причиняваха болка при удар. Рамоси се смееше и препращаше летящите към него сферички обратно. Аниор ги уплътни мислено още малко, вкара ги в един общ поток и го насочи към

Рамоси. Играта му харесваше. Рамоси отвори широко устата и ги погълна всичките. После се преве като от болка и топчетата изхвърчаха от ушите му. Аниор го гледаше зашеметен. Рамоси умираше от смях.

– Докато центърът на храносмилане не я обработи, ти можеш да се отървеш от излишната храна. Стане ли обаче на енергия, трябва да я изразходиш. Изисква се известен опит, за да прецениш правилно колко храна ти трябва. В началото често се прекалява.

– И какво се прави тогава? – недоумяваше Аниор.

– Или се хвърляш в някаква работа, която иска много сили, или си търсиш някого да се любиш с него. Може и да играеш, както ние сега преди малко, но това не изисква много енергия, когато свикнеш. Ти обаче откри друг начин, когото намирам за доста неприятен – ти тъгуваш.

– А какво става ако нищо не правиш?

– Ще се чувстваш отворително и тогава инстинктът ти за самосъхранение все ще избере някоя от тези възможности. Най-ефикасно е да се любиш. Тогава се изразходва най-много енергия.

– Май сте големи сладострастници – пошегува се Аниор.

– О, не! В сравнение с физическите същества ние сме самото целомъдрие! Всъщност много рядко имаме сили за тези преживявания, тъй като отдаваме всичко от себе си и те ни изчерпват докрай. Обикновено използваме само специалните празници за тях. А те не са много.

– Специалните празници? – Аниор не можеше да повярва. – Нима не решавате сами кога ви се иска да бъдете заедно?

– Никой не ни ограничава. Но празниците са изработени за нашата общност още от теорите и най-добре отговарят на физиологичните ни нужди. Спазването на този режим се отразява добре на нашето развитие.

Аниор осъзна колко много неща имаше да научи за ангарите. Попита Рамоси, дали има начин да ускори придобиването на знания за живота им или трябва да узнае всичко от собствен опит.

– Можеш да посетиш зоната на знанието. Ще ти я покажа. Но това прелято в мозъка ти знание няма никаква стойност, докато не изживееш всичко сам.

След като се нахрани доста внимателно – не искаше да рискува да изпадне в неудобно положение – Аниор се почувства уморен. Денят беше дълъг за него и той попита:

– А имате ли ден н нощ?

– Не така, както на Земята. Но и ние се уморяваме и почиваме. Ако си уморен, прехвърли се в зоната за почивка. Хайде да ти я покажа!

Пристигнаха в напълно черно пространство. Рамоси отново направиха знак с ръка и пред очите им се появи нещо като хамак, изплетен от зелени, сини и жълти фини нишки. Не провисваше като хамаците на Земята, а имаше извита форма. Рамоси се настани в него. Странното легло веднага се опъна по неговото тяло и той изглеждаше като молец в паяжина. След като се нагласи удобно, хамакът започна бавно да го люлее.

Аниор почувства силно желание за сън и опита да си представи още един хамак. Появи се веднага. Той легна внимателно в него и се протегна. Хамакът не се движеше.

Тогава се сети сам какво да направи. Пожела си люлеенето и изведнъж се почувства почти щастлив. Оставаше само едно. Пожела да остане сам. Край него се появиха познатите черни стени със звездите на небето и от Рамоси нямаше и следа. Обърна се, затвори очи и заспа.

* * *

Бяха изминали много дни, откакто Аниор пристигна при ангарите. През това време той „изгледа“ почти всички налични записи за живота на ангарите. Цялото пространство беше разделено на зони. Всяка служеше за някаква цел. Те винаги се състояха от някакъв под в различни цвятове, и черни стени, обсипани със звезди, които създаваха илюзия за безкрайност. Всеки ангар можеше да си изгради в рамките на зоната лично пространство, ако желаше това.

Големината нямаше значение, стените на тези пространства като че ли бяха разтегливи. Но ангарите прекарваха времето си обикновено в малки групи от по трима до десет-дванадесет приятели. Работеха, хранеха се, забавляваха се и почиваха заедно. Тези групи понякога променяха състава си – обикновено заради естеството на работата им.

Всички се квалифицираха за определена работа, но бяха задължени да сменят квалификацията си от време на време. Ангарите не умираха и не се раждаха. Те винаги запазваха външния си вид и само различията в степента на излъчваната светлина определяше личното им ниво в това общество. Приличаха много един на друг, но по гласа, поведението и цялостното им излъчване, Аниор бързо се научи да ги различава.

Сред тях имаше много малко пристигнали от физически светове, подобно на Аниор. Те проявяваха по-различен характер и често оставаха самотници или се събираха на малки групи. Повечето от тях идваха от Земята и оставаха, при Веова.

Рамоси се беше събрал с няколко свои приятели. Осъществяваше на Аниор, когато имаше нужда от него. Беше си харесал някаква работа и

се подготвяше за нея. Нещо свързано с изграждането на религия на Сатариус.

Аниор остана изумен от разнообразието на дейностите, извършвани от ангарите. Не само се грижеха за Земята и Сатариус, но помагаша и на други общности от астрални същества и продължаваха да усъвършенстват уменията си да боравят с този вид материя. Вече знаеше с какво най-много би искал да се занимава тук. Искаше да стане архитект. Но добре осъзнаваше, че за това трябваше да има голяма лична сила, а засега той не разполагаше с почти никаква. Архитекти ставаха само най-развитите ангари, натрупали сила чрез дълга и всеотдайна работа.

Въпреки това, той тайно започна изучаването на основните знания за тази дейност и се упражняваше упорито във формиране на астрални предмети. Изучаваше схемите – или матриците, както ги наричаха архитектите – на готовите форми и опитваше да ги промени и усъвършенства. Имаше нужда от учител, но не смееше да каже на никого с какво се занимава.

През това време обикаляше най-важните зони, като внимателно отбъгваше централата. Не беше в състояние да се срещне отново със Сатара, въпреки че копнееше за него. При предишните си срещи те бяха равностойни партньори, а сега за това не можеше да стане и дума. Все по-силно усещаше огромната разлика в нивото на личното им развитие и абсурдността на претенцията, че може да му бъде приятел. С всеки изминат ден начинът му на мислене се приближаваше до този на ангарите, което определяше и отношението му към Сатара. Може би съвсем щеше да се претопи в това общество, ако не се беше случило нещо.

Сатарианите се намираха на прага на поредната голяма война. Бяха измислили барута и още отсега можеше да се предвиди размера на щетите от нея. Сатара реши да се намеси. Възложи на няколко ангари да влизат в сънищата на властниците в неговия образ и да ги заплашват. Но това не се оказа достатъчно. Трябваша по-ефектни заплахи, за да накарат сатарианите да се откажат от това безумие.

Архитектите разработиха набързо матрица за голяма буря, която трябваше да унищожи част от снаряжението на воюващите страни. Но нещо бяха объркали в бързината. Разрази се ужасен ураган и помете всичко по пътя си. Щетите бяха доста по-големи, отколкото би причинила войната. Спешно трябваше да се разработи план за възстановяване.

Десетина архитекти се бяха събрали в зоната за проектиране, без да се оградят със стени. Аниор наблюдаваше с интерес работата им. Започнаха да спорят и той чу всяка тяхна дума. Не можеше да се

споразумеят какъв вид помощ да изпратят на изстрадалото население.

Колкото повече ги слушаше, толкова повече Аниор се дразнеше. Спомни си тежкия живот на Сатариус и собствената си борба за оцеляване.

Помощта, която архитектите предлагаха, му се видя пълна глупост. Когато обсъждаха, дали да пратят някакви храни във вид на случайно открити складове, той не издържа. Забрави, че е при ангарите и че няма право да се меси в работата на специалистите, отправи се към тях и каза:

– След като сте направили една грешка, не е нужно да правите още една. Така никога няма да излезете от този порочен кръг.

Присъстващите го гледаха изумени. Но Аниор не им обърна внимание и продължи:

– За сатарианите този ураган беше божие наказание. Всяко от предлаганите от вас чудеса би изглеждало, като че ли Бог съжалява за стореното и иска да се извини. Така подронвате авторитета на Сатара.

– Не можем да оставим толкова сатариани да загинат заради наша грешка – обади се възмутен един от архитектите. Бяха дотам объркани от нечуваното нахалство на новака, че дори не протестираха срещу неговата намеса.

– Единственото, което можете да сторите – продължи Аниор – е да осигурите малко повече топлина и дъжд, за да се възстанови по-бързо растителният свят. За останалото ще се погрижат самите сатариани.

Изумлението на архитектите премина във възмущение. Най-светлият от тях стана и изгледа Аниор с презрение.

– Как смееш да се намесваш в нашите работи! – От гняв тъмен облак обвиваше главата му. – Дори един новак трябва да знае, че е недопустимо да дава акъл на много по-напреднали от него, при това в една област, от която нищо не разбира.

Ангарът пред него направо се тресеше от яд. В Аниор се събуждаше старата непокорност, той гледаше архитекта право в очите и отговори съвсем спокойно:

– Вярно, аз съм новак. Но съм убеден в правотата си. Живял съм на Сатариус, познавам хората и природата на тази планета. Убеден съм, че те ще се справят по-добре с последиците от урагана, отколкото вие.

Обърна им гръб и се премести в зоната за размисъл.

Усети в себе си отдавна неусещана сила и се засмя. Как успяха ангарите да го заплетат така силно в мрежите си? Нима в него не живееше дух на Делен? Защо остави спокойния им уреден живот, напредващ с

малки крачки, да приспи вярата му в собствените си възможности?

Изведнъж осъзна, че точно това беше клопката, в която не трябва-ше да попада тук. И в същото време разбра, каква велика борба беше спечелил Сатара, когато навремето се е откъснал от техния начин на живот. Аниор целият се изпълни с уважение и любов към него и желанието да го види отново, стана непреодолимо. Прелетя устремно към централата.

* * *

Беше вече време за почивка и в централата бяха останали малко ангари. Аниор се оглеждаше за Сатара, когато чу дълбокия му глас зад себе си.

– Мен ли търсиш?

Обърна се стреснат и го погледна право в лицето. Сатара се усмихна.

– Виждам, че най-накрая си преодолял шока от новото си превъплъщение и си пак същият, като преди. – Огледа го, театрално наклоняйки глава настрани. – Дори успя да се сдобиеш с малко светлина.

Аниор учуден погледна ръцете си. Вече не бяха така матови, а лека светлина се процеждаше през тях. Трябва да е станало съвсем скоро и той се зарадва. Погледна отново Сатара и каза закачливо:

– Ако напредвам така, сигурно след един милион години ще те стигна.

Сатара се засмя.

– Зависи какви години. Ако имаш пред вид земните, това време няма да ти стигне. Но може би ще намериш достатъчно бедни ангари за ядосване – добави той – и ще напредваш по-бързо.

За Аниор беше непонятно как Сатара успя да разбере толкова скоро за препирнята му с архитектите.

– Нима успяха вече да ти се оплачат?

– Знам какъв дябло се спотайва в теб и не те изпускам от погледа си – продължи той да се смее.

Аниор за първи път се чувстваше добре, откакто пристигна на това ниво. Бяха му липсвали предизвикателствата и леките закачки. Чувстваше се върнат към времето, когато Сатара в образа на Императора го разпита за въстаниците.

– Каза ли им поне, че си съгласен с мен? – Този въпрос вече беше направо нахален. Аниор просто се увлече. Затова сериозният отговор на Сатара го приземи доста грубо.

– Нещата не са така прости.

Аниор го погледна притеснен. Сатара беше образувал стени покрай тях и нещо за сядане. Отправи погледа си през стената в далечината и тихо обясни:

– По принцип си прав. Но те допуснаха сериозна грешка и са длъжни да я поправят. Иначе вината за погубените сатаряниани ще им тежи и те няма да могат да напредват. Трябва сами да намерят решение на проблемите си и ние нямаме право да им отнемеме тази грижа. Но ти правилно ги предупреди да не допускат нова грешка.

Той обърна лицето си към Аниор и го погледна. Тъжният му поглед така напомни на прощалния поглед на Орак преди да влезе в училището на Големите майстори, че Аниор забрави съдържанието на досегашния им разговор и тихо попита със свито сърце: – Какво стана със сина ни, Сатара? Очите му станаха още по-тъмнозелени и в тях се отрази голяма мъка. Изведнъж в тях се появиха картини и Аниор видя живота на Орак така, както видя собствения си живот, преди да умре на Земята. Видя трудните дни на обучението, лекомисления му живот в двореца, опита му за самоубийство, тежкия живот на скитащ лечител и предателската смърт.

Аниор целият се обви в тъмен облак от мъка. Обвиняваше се, че беше оставил това момче съвсем само на Сатаряус. Искаше му се да не се бе подчинил на желанието на Сатара. Чувствата на любов към сина си и към баща му се омесиха с обвинението към Сатара, който остави и двамата да загинат по най-жесток начин. Аниор знаеше, че Сатара обединяваше в себе си личностите на тези обичани от него сатаряниани, но той освен тях обединяваше в себе си и всички други Императори, управлявали сатаряните през вековете.

Аниор беше в началото на своето развитие като Делен, имаше зад себе си само един физически живот, а Сатара беше живял безброй пъти във физическия свят и безкрайно дълго като ангар на това ниво. Той беше създал една нова физическа система и сега я управляваше. Осъзнаването на тази огромна разлика между тях, отнасяща се до опита и мъдростта, направо смазваше Аниор. Нямаше никакво право да обвинява Сатара в каквото и да е и не се чувстваше достоен за любовта му.

Сатара го гледаше нежно и закачи леко буклите на косата му. Разчиташе обърканите чувства и мисли на Аниор и изпита безгранична любов към този новоизлюпен ангар. Знаеше, че само щеше да го изплаши ако дадеше свобода на чувствата си. Пред очите му се появиха картини от бъдещето и той видя трудната борба, която предстоеше на този

Делен. Стана и каза меко:

– Вече е късно. Трябва да си почиваш. – Премахна преградите на личната им зона с една мисъл. Отново бяха в централата. Хвърляйки последен поглед към Аниор той му пожела: – Приятна почивка! – и се запъти към чакащите го в дъното на централата архитекти.

* * *

На следващия ден Аниор се мъчеше да изгради една проста матрица за обикновена гъба. Не всичко в предварителните изчисления му стана ясно. Записите за този вид проектиране му се видяха объркани и сложни. Точно си мислеше колко хубаво би било ако можеше да попита някого, когато някой помоли да се види с него. Аниор даде разрешение, като помисли, че това трябва да е Рамоси. Но в ограденото от него пространство се появи един съвсем му неизвестен ангар, който го разгледа с изучаващ поглед и се представи:

– Казвам се Темеда. Сатара ме изпрати при теб, за да те уча на изкуството на архитектите. – Отново го разгледа обстойно и продължи. – Но може би сбърках. Ти ли си Аниор?

– Не си сбъркал – отговори Аниор, – аз съм.

– Тогава нищо не разбирам – продължи Темеда, – това изкуство не е за новаци. Трябва да притежаваш доста повече сила, за да го упражняваш.

Учителят по архитектура излъчваше силна светлина и Аниор разбираше недоумението му. Радваше се на този жест от страна на Сатара, но и се притесняваше за собствените си възможности. Темеда видя незавършената матрица в ръката му.

– Ти ли направи това? – попита той учуден. – Мога ли да я видя?

– Заповядай. Не успях да разбера как да задам параметъра за размножаването.

Аниор се надяваше да получи отговор поне на този свой въпрос, преди Темеда да се откаже да учи такъв ненапреднал ангар.

Темеда прегледа внимателно изчисленията му и матрицата. После погледна Аниор с широко отворени очи.

– Сам ли я направи?

– Да – отговори Аниор притеснен, – прегледах записите за архитектурата на простите организми и опитах две-три неща. Но не успях да разбера всичко.

– Размножаването не е описано там. За тях има специални записи. – Темеда отново погледна матрицата. – Но всичко друго ѝ е наред.

Отново го огледа от глава до пети. Аниор се чувстваше страшно неудобно.

– Учител съм от доста време, но за първи път виждам ангар с толкова малко светлина да се справи с такава задача. Трябва да имаш природен талант.

– Това означава ли, че ще ме учиш на архитектура? – попита Аниор с плаха надежда.

– Разбира се – отговори Темеда учуден, – нали затова ме изпрати Сатара.

Изведнъж Аниор осъзна, че и да беше най-нескопосаният ученик, Темеда пак щеше да го учи. Тази протекция от страна на Сатара не му се нравеше. Затова попита:

– А ако Сатара не те бе помолил, щеше ли да ме вземаш за свой ученик?

Темеда се засмя.

– Нямахте да ми мине през ума.

Аниор преглътна нанесения удар по самолюбието му.

– Тогава ти благодаря. Не искам някой да си губи времето с мен заради чувството си за дълг. Нямам нужда от такъв учител.

Той просто се пренесе в любимата си зона за размисъл и остави Темеда сам в зоната за архитектура. Не знаеше дали реакцията му беше правилна и дали щеше да бъде разбрана от учителя. Може би щяха да я изтълкуват като най-черна неблагодарност.

Отново някой искаше да го види. Но Аниор нямаше настроение да среща когото и да било и не отговори.

* * *

Вечерта Аниор се разходи из зоната за почивка. С помощта на въображението си напълни огромно пространство с вековни дървета и меки мъхове. След няколко часа занимания със записите за размножаване откри грешката си. Но матрицата остана при учителя и у Аниор отново се обади гузната съвест. Не трябваше да отрязва така Темеда, той нямаше никаква вина за глупавата ситуация.

Изведнъж чу звънтящия тон от навлизането на друг ангар в личната му зона. Знаеше със сигурност, че я беше затворил за други и никой не бе искал разрешение за влизане. По-скоро учуден, отколкото ядосан, той се огледа за нарушителя на спокойствието му. Когато видя Сатара, облегнат на един огромен дъб, сърдечният му център се сви от вълнение и лоши предчувствия. Отиде при него с наведена глава. Знаеше, че

Сатара щеше да му се скара.

Но той нищо не каза. Повдигна главата му и го накара да го погледне. Очите му излъчваха суров упрек и Аниор искаше да се стопи от срам. После погледът му стана по-мек и той каза с топлия си глас:

– Мислех, че ще се зарадваш на учителя.

Аниор преглътна. Чувстваше се ужасно. Самото присъствие на Сатара го караше да събере цялата си воля, за да не се предаде на мощното си привличане към него. А освен това трябваше и да се оправдае някак.

– Извинявай, не исках да обиждам нито теб, нито учителя – отговори Аниор, запъвайки се. – Но искам да ме учи заради собствените ми възможности, а не поради това, че ти си му заповядал.

– Ангарите знаят, че моите решения никога не са лекомислени – продължи Сатара след кратко мълчание. – Те им се подчиняват не от раболепие, а с ясното съзнание, че така допринасят най-много за благоденствието на общността.

Той пак помълча и Аниор се почувства най-безотговорния член на това общество.

– Темеда остана зарадван от таланта ти, но той никога нямаше да хаби скъпоценното си време да учи един новак на изкуството на боговете.

Аниор дотам беше засрамен, че просто имаше нужда да се защити. Затова попита с една незнайно откъде появила се агресивност:

– А как така Шефът на това царство хаби скъпоценното си време, за да учи един новак на добро поведение?

Веднага съжали за думите си. Беше наранил Сатара, а това беше последното, което той заслужаваше. Сатара го пусна и с поглед към далечните дървета само промълви: – Започвам да те разбирам, Веова. След това изчезна. Аниор остана като зашеметен. Прегърна дървото, на което се беше облегал Сатара допреди малко и закопня неистово по него.

* * *

На сутринта учителят отново се появи. Аниор се извини за вчерашното си поведение и доизгради матрицата за гъбата пред очите му. Темеда го накара да я изпробва. Всичко беше наред. След това той поразпита Аниор, за да разбере какво беше усвоил досега. Аниор се поинтересува обучението индивидуално ли е или се провежда по обща програма за всички ученици. Оказа се първото, което много го зарадва. Още от Земята мразеше учебните програми по твърда схема.

Останаха заедно половин ден. През това време Аниор трябваше

доста да се концентрира, за да разбере всичко. После се почувства изцеден, но щастлив. Най-накрая си беше намерил някаква сериозна работа.

Рамоси се обади и се похвали със собствения си напредък. Новата работа явно му доставеше удоволствие. Покани го да посети групата им и Аниор нямаше как да му откаже.

Бяха седем ангара и всичките много се разбираха. Имаха свободно време и се забавляваха като си разказваха някакви страшни истории. С помощта на въображението си оформяха странни чудовища от астрална материя. Беше нещо като тренировка за задачата им да разработят религия за сатарианите.

Аниор веднага различаваше кои от тези форми са по предварително изградени матрици и кои са само краткотрайни фантазии. Той успешно се включи в играта. Оформил във въображението си такова огромно чудовище с девет глави и три крака, с изкривени нокти и цялото покрито с гадни пипалца, че другите изплашени се притиснаха един към друг. Аниор накара чудовището да избълва огън и да изреве страховито. После избухна в смях и изображението се разпадна. Другите го погледнаха с широко разтворени очи и се умълчаха. Рамоси се съвзе пръв и каза изумен:

– Ти си сбъркал общността. Трябваше да попаднеш при диабата с това чудовище. Те са истински майстори в измислянето на такива твари.

– Просто се постарях да изглежда истинско – оправда се Аниор. Но виждаше колко бавно ангарите се освобождаваха от видяното и за да преодолеят по-бързо смущението си, Аниор ги попита:

– Не знам нищо за диабата. Какво представляват? Другите се спогледаха удивени и после започнаха да се състезават кой ще разправи по-страховита история за тях. Наричали ги „хулиганите на небето“, били астрални същества като тях, но не чак толкова развити. Изглеждали черни с крила и опашки и Аниор скоро разбра, че те били просто това, което хората наричали дяволи. Задачата им била да плашат непослушните – тези, които не се поддават на влиянието на ангарите. Изпълняваха тази функция в различни системи, не само на Земята и на Сатариус.

Разбра още, че живеели много разпуснат живот, но били много изобретателни. Управлявал ги един теор на име Ханура, който ги държал много изкъсо и редовно ги биел.

Всичко това звучеше на Аниор по-скоро като измислица.

– А виждали ли сте някога истински дябо? – попита той невярващ.

– Не и дано никога не се наложи, – втресе се един от тях. Аниор остана с чувството, че и на това ниво имаше предразсъдъци.

– Хайде да говорим за нещо по-хубаво – предложи Рамоси. Той се обърна към Аниор и със светнали очи каза:

– След няколко дни е един от нашите празници. За теб той ще бъде първият.

– А имаш ли приятел, с когото да го прекараш заедно? – попита един от компанията.

Аниор се притесни. Спомни си добре, какво му беше разказал Рамоси за тези празници. Трябваше задължително да разбере още нещо за тях, но нямаше намерение да разпитва присъстващите. Щеше да потърси съответните записи в зоната на знанието.

Рамоси се засмя и с тайнствен израз на лицето тихо подшушна:

– Има си и то какъв!

Аниор му хвърли изпепеляващ поглед. Но Рамоси продължи да се смее и тържествено обеща да не казва на никого кой е той.

На следващия ден, веднага след уроците по архитектура, Аниор се захвана със записите за тези празници. Освен няколко дежурни, никой не работеше на празника. Великия Създател – Шефът – се обръщаше с кратка тържествена реч към всички и им благодареше за работата.

Аниор веднага се сети за приемите при Императора на Сатариус. Сатара беше пренесъл тази система на планетата си.

След това се събираха на групи и се наслаждаваха на произведения на изкуство, разработени от ангари с художествени наклонности. После слушаха някаква много хубава музика и след това просто се разпръсваха по двама-трима, а понякога и по повече, за да се усамотят в зоната на любовта. Чак след това те се събираха на нещо като голям пир, за да възстановят енергията си.

Всичко това изглеждаше доста безобидно и Аниор се притесняваше единствено от това, какво да прави ако Сатара пожелаеше да прекара празника с него. Мисълта за такава възможност хем го вълнуваше, хем го плашеше. Но едно знаеше със сигурност. С никой друг той нямаше да влезе в зоната на любовта.

* * *

Произведенията на изкуството бяха великолепни. Аниор се наслаждаваше на прекрасните форми, безкрайните нюанси от цветове и звукове, грациозното им движение. Нямаха нищо общо с картините или статуите на Земята.

Астралната материя предлагаше по-големи възможности на творците и те бяха стигнали едно невиждано съвършенство в умението си да боравят с нея. Не беше посещавал досега зоните на изкуствата и реши в най-скоро време да запълни този пропуск.

Намираще се заедно с хиляди ангари в специалната огромна зона за празници. За разлика от другите зони, където всеки ангар сам трябваше да се погрижи за интериора, тук всичко беше изградено предварително. Аниор седна леко уморен на някаква бабуна, която се оформи по тялото му в удобно кресло и си пожела малко от хранителната смес. Храна можеше да се поръча навсякъде, не само в зоната на храненето.

Погълна розовата мъгла през гърдите си и се заслуша в първите тонове на странната музика, която изпълни изведнъж зоната. Беше много нежна, като че ли много ръце наведнъж свиреха на хилядострунна арфа и му напомняше музиката, която бе чул по време на приема в кулата на Императора.

Аниор затвори очи и се отдаде на приливите и отливите на тази омайна песен. Чувстваше как цялото му тяло се отпускате и изведнъж видя във въображението си Боар в човекоподобния си вид да му се усмихва. Той се носеше заедно с тази музика и Аниор се изпълваше със спокойствие и блаженство. После Боар му махна с ръка за довиждане и се разтвори сред хаос от светлинни нишки. Изчезването му за първи път остави не тъга, а радост в душата на Аниор.

Светлините се съгъстяваха в две яркозелени очи, които го гледаха с нежност и любов. Това бяха очите на Императора и Аниор изведнъж видя раненото му мускулесто тяло, тъмното му лице и буйната му черна коса. Отново се намираще в прегръдката му и чу нежните му думи: – „Обичам те, Ани, и те желая.“

През цялото му тяло премина силен трепет и той отвори очи. Посрещна същия този поглед пълен с копнеж от едно светло лице, оградено със златни букли. Имаше чувството, че продължава да сънува и се наслаждаваше на прекрасното усещане в тялото си. Лицето се усмихна и чак тогава Аниор осъзна, че Сатара седи пред него и го гледа. Ако имаше физическо тяло, щеше да се изчерви. Толкова неудобно му стана. Сведе поглед и чу топлия глас на Сатара:

– Спомняш ли си последните думи, които си казахме на Сатариус?

Аниор добре си ги спомняше и ги чуваше като че ли отново.

– Бих ги повторил сега – продължи Сатара с такава нежност в гласа, че Аниор едва успя да потисне силното си желание да го прегърне. Тихо отговори: – Аз също.

Сатара го взе за ръка и го пренесе някъде. Аниор не се интересуваше къде се бяха преместили. Щеше да придружи Сатара навсякъде. Повдигна глава и го погледна. Очите му го гледаха с такава топлина и любов, че Аниор не беше в състояние да се съпротивлява повече и направо се хвърли в ръцете му. Изстена: – Обичам те, Сатара – и потъна в неговата прегръдка. Сатара го притисна силно към себе си и нежно отговори: – Обичам те, Аниор. Толкова много чаках да те прегърна отново.

Те се притиснаха един в друг и Аниор се отдаде на удоволствието от все по-нарастващите трептения в центъра за съгласуване. Тези трептения се разнесоха по цялото му тяло и той потъна в блаженство. Изведнъж едно неопишуемо чувство го разтърси из основи. Аниор изстена от възторг.

Целият се превърна в чувство, астралното му тяло се разпаднаше на части, душата му полетя надалеч и срещна душата на Сатара. Те се сляха в едно и заедно отново изпитваха неопишаното щастие да се допрат до Неназоваемото и Неразбираемото. Останаха там цяла вечност, докато се сляха с Него. И тогава нещо ги задържа обратно и те се оказаха все още прегърнати, но напълно изтощени, обгърнати от светлинни нишки. Спояваха отделните си части отново в едно и няхаха нито сила, нито нужда да говорят за незабравимото преживяване.

Лежаха така един до друг, опитвайки се да задържат прекрасния спомен. И въпреки че отново бяха две същества, те знаеха всяка мисъл и всяко чувство на другия. В тях се беше появило нещо ново – те вече не бяха същите.

Не знаеше колко време бяха лежали така прегърнати, когато един друг зов в тялото на Аниор започна да става все по-настойчив. Трябваше му време, докато осъзнае, че беше ужасно гладен. Още не беше успял да оформи тази мисъл в поръчка на храна, когато един розов облак ги обгърна и двамата. Погледна за миг Сатара и бързо сви очи от заслепящата го светлина.

Жадно поемаше хранителната смес през всичките си пори. Бавно възстановяваше силите си, но продължаваше да се чувства изцеден. Спомни си думите на Рамоси и чак сега ги разбра.

Сатара леко го погали и Аниор вдигна очите си към него. Видя учудения поглед на Сатара и тихо попита:

– Какво има?

– Много си се променил. – Той помълча, изучавайки го с очите си. – Като че ли са минали хиляди години.

Аниор нищо не разбра. Изправи се бавно до него, чувствайки се все

още отмалял, и каза:

– Не знам как съм се променил, но ти си станал още по-красив, ако това въобще е възможно.

Направи леко движение с ръка и пред тях се появиха огледалните им образи. И двамата се визираха в тях. Сатара направо скочи на крака от изумление.

Разбираше по-добре от Аниор, какво се беше случило. Беше зареден до краен предел с ментална енергия. Слабостта, която винаги се появяваше след като се любеха ангари, идваше от изтощаване на астралната им енергия. Но за първи път той виждаше, че чрез любов може да се придобие ментална енергия – или светлина, както тук я наричаха.

И тогава си спомни за чувството, което имаше след като се люби за първи път с Ани в затвора на Сатариус. Тогава беше във физическо тяло и не можеше да види, какво се бе случило. Но вече разбираше откъде бе дошъл този огромен напредък в личното му развитие, след като се върна при Веова. Напредък, който му позволяваше да стане теор, когато пожелае.

Но не само той се беше заредил с тази енергия. Аниор светеше със силата на един добър архитект, усъвършенствал се половин вселенски цикъл. Разликата при него беше много по-забележима, отколкото при Сатара.

– Как стана това? – попита Аниор изплашен.

– Не зная. То е нещо свързано с нас. Никога не съм чувал за подобно нещо досега – отговори Сатара смутен. Прегърна Аниор и го притисна към себе си.

Но това вече не предизвика в тях никакво трептение и Аниор изведнъж осъзна, че сигурно трябваше да измине доста време, докато отново можеха да повторят днешното преживяване. Системата на празниците, която му се видя в началото много глупава, се изпълни със смисъл и мъдрост.

– Ела – каза Сатара, – трябва да участвам в последната част на празника. Ще се радвам да ме придружиш.

После отново го погледна и се засмя.

– Ще предизвикаме страхотен скандал!

* * *

Скандалът наистина беше голям. Не само че повечето ангари чак сега разбраха в какви отношения се намираха те. Най-много ги удиви рязката промяна в личната сила на Аниор. Сатара трябваше да им

обясни, че и той не знае как стана тази работа. Но им каза нещо, което те не знаеха и което ги примири горе-долу със странния факт. Каза им, че Аниор не е обикновен човешки дух, стигнал в развитието си до ниво на ангарите, а че е Делен – част от много развито същество, обитаващо горните нива, което се е разделило, за да живее в две проявления от ниските нива.

Досега само силноразвитите ангари знаеха за Делените и Сатара се притесняваше дали няма да си навлече лоши последствия с оповестяването на тази информация. Но нямаше как да остави подчинените си в недоумение. Чувството за несправедливост щеше да разруши цялото това дружно общество.

Аниор го попита по-късно дали наистина смята това за причина за бързия му напредък. Сатара само повдигна рамене. Каза, че било много вероятно явлението да има нещо общо с това, но че не разбира истинските връзки. Може би, ако стане теор ще узнае повече.

Последните му думи отвориха голяма рана в душата на Аниор. Изведнъж той осъзна, че нямаше да може още дълго да се радва на присъствието на Сатара. Той беше стигнал нивото на творите и беше само въпрос на време, докато вземеше решение да премине на горното ниво. Тогава те щяха да бъдат разделени така, както беше разделен с Боар.

Сатара видя черния облак край тялото му и го прегърна. Уверяваше го нежно, че винаги ще го обича, независимо къде се намира. Но Аниор за разлика от Сатара знаеше, че това не беше възможно. Един ден Сатара щеше да умре завинаги, обединявайки се с Веова. И нещо му подсказваше, че този ден не беше далеч.

Аниор се разхождаше в любимата си гора. Той успя да фиксира тази илюзия в една матрица и вече нямаше нужда всеки път да си представя всяко дърво и всеки храст, за да се появят в това пространство. Когато изпълваха малки пространства, ангарите можеха да запазват за известно време въображаемото обзавеждане, като го отпечатваха върху стените на помещението. Но всяка промяна на размера на пространството нарушаваше този запис.

Гората беше огромна и Аниор се потруди доста в свободното си време, докато изгради матрицата. Сега се зае да превърне мъртвите образи в истински живи дървета. Въпреки че откакто силата му се увеличи, той се справяше доста по-лесно с проектирането и изчисленията, тази задача не беше лека. Освен това пазеше тези си занимания в тайна от учителя, който щеше да му се скара, че не почива достатъчно. Но Аниор не се чувстваше привлечен от веселите компании на ангарите, а Сатара

имаше твърде малко време за него. Понякога обменяха по две-три приказки, преди да го повикат отново за някаква спешна работа.

Имаше намерение да изгради една затворена система, която можеше да се възстанови сама. Засега познанията му още не бяха достатъчни за тази сложна работа.

Изведнъж пред него се появи ярка светеща топка. Нахлуващата вълна от радост направо подкоси краката му. Седнал на тревата, Аниор наблюдаваше с трепетно очакване как тази шарена топка се разрасна в облак, а облакът се кондензира в човешка форма.

– Здравей, Аниор. Радвам се да те видя.

Боар изглеждаше точно така, както го беше сънувал на Сатариус, само че в очите му този път вместо облаците на тъгата играеха искрите на радостта. Приличаше повече на момче, отколкото на мъж. Имаше кестенява коса до раменете, сиви очи и леко загоряла кожа с червеникаво-кафяв тен. Тялото му беше нежно и източено, почти слабо, но много подвижно. Намираще се в нещо като прозрачна сфера със светлосинкав оттенък.

Аниор грееше от щастие. Когато беше до Боар, той вече нямаше нужда от нищо друго на света. И само усилието, което трябваше да полага, за да не се слее с второто си Аз, го връщаше към реалността.

– Станал си красив ангар – продължи Боар и го огледа.

Аниор излезе бавно от еуфоричното си състояние и попита развълнуван:

– Едва ли си дошъл, само за да ми кажеш това.

Този път той реагира доста по-разумно на появяването на Боар, отколкото когато беше човек. Боар се засмя.

– А освен това стана и мнителен! Наистина трябва да ви похваля. Постигнахте огромен напредък.

Говореше за него и Сатара. Аниор се притесни за момент. Би ли ревнувал Боар заради любовта му към Сатара? Отново чу звънкия му смях. Беше забравил, че Боар знаеше всичките му мисли и чувства, независимо къде се намираще.

– Умирам от ревност, но какво да правя, когато не щеш мен да ме прегръщаш.

Шегуваше се. Любовта им никога не би могла да бъде помрачена от отношенията им към други същества. Принудени да спазват известно разстояние един от друг, те винаги оставаха две части от едно цяло и това никога нямаше да се промени.

– Радвам се на изключителния ти късмет да намериш в Сатара

такъв приятел – продължи Боар вече сериозно. Аниор се досети, че Боар беше дошъл за да говори с него точно за тези взаимоотношения. С нетърпение очакваше да разбере повече по този въпрос.

– Когато ние се разделяме – обясни Боар, – това деление не е произволно. Винаги се спазва една и съща пропорция – 3 към 7. Това не са количествени или качествени параметри и не са свързани със силата на духа на отделните части. Отнасят се до друго свойство, което нямам намерение сега да обясня. Така всеки от Делените или е „тройка“, или е „седмица“. Ти си „седем“, аз съм „три“. Общо сме „едно“¹⁹ – или иначе казано – цялото.

Той спря за малко и огледа гората. Усмихна се и каза между другото:

– Много амбициозен проект за един новак като теб. После продължи да обяснява:

– Когато се срещат двама Делени от различни Двойки, техните взаимоотношения зависят от тяхното число. Ако са „три“ и „седем“, те се разбират много добре. Ако са две „тройки“, разбирателството е по-трудно, но общото им число „шест“ е числото на хармонията и те могат да общуват съвсем нормално. А две „седмици“ винаги ще се дразнят един от друг. Това е така, защото дават заедно „пет“, а петицата предразполага към спор.

Аниор го слушаше внимателно. За първи път чуваше за такава зависимост.

– Значи Сатара е „три“, а Веова е „седем“ – заключи той. – И това е причината да се разбирам толкова добре със Сатара и да се дразня толкова от Веова. Не съм и предполагал такава зависимост!

– Аз имам един приятел сред теорите – продължи Боар, – казва се Кадор. Той е Делен от доста време насам и в началото ми помагаше да се оправя с чувствата си към теб.

Аниор го погледна учуден. Досега Боар нищо не беше разказал за себе си и за живота си като теор. Не знаеше, че и той има приятел.

– „Седмица“ ли е? – попита Аниор.

– Да, но нашите отношения не са такива както между Сатара и теб – отговори Боар усмихнат. Беше почувствал раздражението на Аниор, когато разбра, че има приятел. Ако някога се срещне с Кадор, сигурно ще хвърчат искри между тях. Бяха две „седмици“.

19. Метод от номерологията. Числата се събират, след това отделните им цифри, докато се получи едноцифрено число. Например: $3+7=10=1+0=1$; $7+7=14=1+4=5$

– Какво искаш да кажеш с това? – полюбопитствг Аниор.

– Ние не се любим.

На Аниор му стана неудобно. Нямахше намерение да га разпитва за това. Боар имаше право на същото щастие, като неговото със Сатара. Освен това не знаеше, че и теорите, които имаха само ментално тяло, имаха такива отношения.

– Любовта е общ закон на универсума. Всичките духове се произлезли от един източник и са привлечеш един към друг. Омразата е необходимост, за да може всеки отделен дух да развива индивидуалността си, преди отново да се слее с другите – обясни Боар.

Той замълча, а Аниор се бореше с желанието си да го докосне. Обхвана го дълбока тъга. Искаше му се големият цикъл да беше изтекъл и да беше заедно с Боар до Онова, до което бяха стигнали със Сатара.

Радостните искри бяха изчезнали от очите на теора. Със замислен израз, който никак не отиваше на това почтш детско лице, Боар го погледна и каза:

– Вие със Сатара постигате нещо, което не е достъпно за никой от нас. Доближавате се до самия Източник и черпите енергия направо оттам. Това е съвсем ново явление в универсума. Това е нов път за еволюция, много бърз и ефикасен. И ще ви създава врагове. От уплаха и завист те няма да позволят да използвате тази възможност до край.

– Кои са тези, които ще ни попречат? – попита учуден и леко изплашен Аниор.

– Духовни същности от много високо ниво, несвързани с тази Вселена. Те не биха рискували да оставят някой да напредва така бързо и лесно.

Аниор изтръпна От това предупреждение и потъна в тъга.

Боар стана и се доближи до близкия бук. Докосна го с ръка и дървото просто оживя. Листата му пожълтяха, едно се откъсна и, летейки зигзагообразно, кацна в ръката му. Той го подаде на Аниор с думите:

– Всичко е преходно, умира и се ражда отново.

Изпрати му вълна от нежност и Аниор просто се разтопи в нея. Тъгата се разсейваше и силата, която Боар му предаваше, се разливаше по цялото му тяло. Погледна го благодарен. Беше дошъл да ги предупреди, че нямаха вече много време.

Боар стана и го погледна с тъга. Тихо каза:

– Предай много поздрави на Сатара от мен. Трябва да тръгвам. – И после добави нежно и със силен копнеж: – Обичам те, Аниор.

Разпадна се на облак, сви се на топка и рязко колабира в една

точка. Беше се върнал на своето ниво.

Аниор седеше с листото между пръстите, загледан в мястото, където допреди малко се намираше Боар. Отново потъна в дълбока тъга.

Чу кристален звън и излезе от вцепенението си. Стана и потърси Сатара. Само той можеше да влиза така в заключената му зона²⁰. Видя го загледан в пожълтелите бук.

– Второто ти Аз разполага с голяма сила, – с възхищение каза Сатара.

– Откъде разбра толкова бързо за посещението му? – попита Аниор удивен.

Сатара се засмя.

– Нима забрави какви сигнални системи имах на Сатариус? Винаги съм искал да зная кога неканени гости посещават царството ми.

Прегърна Аниор и прошепна нежно:

– Все ме е страх, когато се срещаш с второто си Аз, че мога да те загубя завинаги.

Аниор се притисна силно към него и остави нежността му да проникне в него. Радваше се на щастието да бъде обичан от две такива силни създания, каквито бяха Боар и Сатара. Постояха така прегърнати една малка вечност и после Сатара взе главата му в ръцете си, погледна го право в очите и тихо помоли:

– Ще ми покажеш ли за какво си говорихте?

Аниор сам не знаеше как разбра какво искаше Сатара. Но изведнъж проумя, че трябваше просто да си спомни целия разговор с Боар и Сатара щеше да види всичко в очите му. Спомни си, че по същия начин беше видял съдбата на Орак в неговите очи. Нямаше никакви тайни пред Сатара и му предаде по този бърз начин почти целия разговор с Боар. Само изпусна частта, когато говориха за Веова и Сатара.

Но Сатара веднага забеляза, че нещо криеше. Видя го в изпитателния му поглед. Сатара не го упрекна, само леко се натъжи.

– Какво искаше да каже с това, че няма да ни позволят да използваме тази възможност до края?

– Ще ни разделят. Нещо гадно ще измислят. – Аниор се притисна отново силно до него. – Страх ме е, Сатара.

Сатара нежно го погали, за да го успокои. Може би самите те представяваха някакъв експеримент на тези неznайни богове. Щеше да посрещне съдбата си, каквато и да е, но чувстваше, че Аниор не беше още

20. Само ръководителят на царство има това право.

достатъчно развит, за да се примири така с неизбежността. Отново видя бъдещето на Аниор, без да види себе си в него. Стана му много мъчно.

– Каквото и да стане, Аниор, аз ще те обичам докато съществувам.

Аниор въздъхна тежко. И в този момент Сатара разбра, че той знаеше нещо, което касаеше неговия живот. И че не искаше или нямаше право да му го открие. Откъсна се нежно, но решително от прегръдката му, погледна го и тихо промълви:

– Когато решиш, можеш да ми кажеш всичко. Това никога няма да промени отношението ми към теб.

Погали го леко по косата и се пренесе обратно в централата.

* * *

Веова стоеше в зоната на преговорите и очакваше Сатара, който отново го беше помолил за разговор. Още миналия път, когато Сатара се върна от Сатариус, Веова усети, че нещата основно ще се променят. Просто нямаше вече сили да се бори със Сатара. И Сатара се беше променил след последното си превъплъщение. Виждаше го по-сериозен, потговорен и някак по-мек в подхода си към него.

Веова просто си бе признал накрая слабостта, която имаше към Сатара. Не само се възхищаваше от него и го уважаваше, но и го обичаше. Дълга вътрешна борба му костваше това признание. Но колкото повече мислеше над тази възможност, толкова по-вероятна ставаше тя.

И когато Сатара го помоли да му отпусне част от ангарите за помощници, той просто се съгласи. Знаеше, че иначе Сатара няма да се оправи и осъзнаваше, че вече не желае той да се провали. Беше му станал равен и Веова се зарадва на това.

Но всеки път, когато го приближаваше, в него отново се надигаше необясним страх. Това чувство работеше като инстинкт за самосъхранение. Като че ли едно по-близко отношение щеше да застраши самото му съществуване.

Всичко щеше да е добре, ако Сатара не търсеше упорито именно тази близост. Въпреки че Веова отблъскваше доста грубо всичките му опити за едно тясно сътрудничество, Сатара не се предаваше. И тази настойчивост най-много плашеше Веова.

Не можеше до открие причината за този страх. Зае се със сериозен преглед на техните взаимоотношения през дългото време на този цикъл. Откри много свои и негови грешки, но те не можеха да са в основата на това чувство. Взаимната им любов и омраза беше част от самите тях.

Сети се за Камъка и странното му поведение. Осъзна този факт,

едва когато видя Камъка да свети в ръцете на Ани, щом теорът беше до нея. Знаеше, че Камъкът на мъдростта се превръща в прозрачен кристал в ръцете на създателите си. А Делените произлизаха от тях.

И тогава си спомни, че той някога бе светил и в неговите ръце. А това можеше да означава само едно – и той е Делен. Само че не бе знаел нищо за това. Освен това то означаваше, че някъде наоколо трябваше да се е намирало второто му Аз.

Това прозрение го удари като гръм от ясно небе. Първоначално не можа да повярва. Премести се на нивото на теорите и изучи цялата достъпна информация за Делените. Откри, че макар обикновено по-развитият дух от една двойка да знае откъде произхожда, това съвсем не беше задължително. Така догадката му само се потвърждаваше.

След като си припомни отново ситуацията, когато Камъкът се бе превръщал в кристал, стаяващото се предчувствие кой е второто му Аз се потвърди. Можеше да бъде само Сатара и никой друг. Осъзнавайки това, той просто се паникьоса. След толкова дълго самостоятелно развитие да осъзнаеш изведнъж, че пътят пред теб като индивид е ограничен и че ти предстои сливане с друго същество или реално – пълно заличаване на индивидуалността ти – това беше тежък удар.

Още не можеше да го приеме окончателно. Помоли второто Аз на Аниор да му позволи да подържи за малко Камъка на мъдростта в ръцете си, за да се убеди в правилността на догадките си. Но Боар – този път теорът му се представи – просто му каза, че със Сатара представляват двойка Делени. Поздрави го за постижението, че е разбрал този факт сам и го предупреди, че Сатара все още нищо не подозира и че е по-добре засега да не узнава това.

Веова искаше да се посъветва с Боар как да се държи с второто си Аз, но Боар се засмя и го увери, че тук съветите на другите Делени много малко помагали. Нещо, което той бил изпитал на собствен гръб. Трябвало само да се пази от преждевременно сливане със Сатара. А това означаваше да го държи на разстояние от себе си.

Видя Сатара да пристига. Усмихна му се и го поздрави. Веова се бореше с чувствата си на привличане и отблъскване. Пак се появи страхът от загуба на собствената си идентичност.

– Защо отново настояваш за среща с мен – студено попита Веова, – знаеш, че не желая да свързвам Земята със Сатариус.

– Много жалко, – отговори Сатара, – но не за това искам да те по-моля. Нека оставим физическия свят на мира и се занимаем с нашия. Исках да ти предложи да слеем двете астрални царства в едно. И без

това границата между царствата реално вече не съществува.

Веова остана изумен. Несъзнателният стремеж на Сатара към сливане с него се проявяваше в непрекъснатите му опити да слива техните работни системи. Първо идеята му, че само система, изградена със Силите на дясната и лявата страна е стабилна, после идеята му да свърже Земята със Сатариус а сега и тази нова идея.

– Ти страдаш от натрапчива идея за обединение – отговори Веова.

Сатара го погледна замислен. Наистина обмисляше вероятността Веова да е прав. Това говореше за изключителния му духовен напредък.

– Може би. Но усещам, че това е пътят, по който трябва да тръгнем, за да спасим и двете системи от гибел.

– Ако си прав – отговори Веова, – че грешката е направена още в самото начало, нищо не може да ги спаси.

Веова не се инатеше просто така. Беше убеден в това, което казваше. Дори стигна дотам, да смята обяснението на Сатара за техния провал за вероятно. В този случай той не виждаше никакъв изход от положението.

– Длъжни сме да опитаме – продължи Сатара, – иначе последствията ще бъдат ужасни не само за хората, но и за ангарите, и за нас самите.

– Ако не беше създал собствена система на Сатариус само със Силите на лявата страна, – отговори Веова, отново обхванат от агресивността си към Сатара, – щетите щяха да бъдат наполовина!

Сатара изтръпна от това обвинение и затвори за няколко мига очи. Пребори се успешно с желанието да отговори рязко и продължи разговора, чак след като се успокои.

– Сегашното положение не е удобно за ангарите. От една страна ние разделихме приятели, за да работят за нас. От друга, рано или късно ще се появят дразги между двете групи, някакво съперничество, и тази сплотена общност ще се разпадне. Работата и в двете системи е една и съща, те си приличат като близнаци. Нищо не пречи ангарите да работят заедно и за двете системи.

Веова добре разбираше аргументите на Сатара. Отново остана изненадан от силно развитото му чувство за отговорност. Спомни си, че точно тази способност беше слабо проявена в някогашния му първи помощник. Реши да подложи това чувство на изпитание.

– И кой от нас двамата, според теб, ще поеме командването? – попита Веова със саркастичен смях.

Сатара го стрелна с пронизващ поглед. Нямаше готов отговор на този въпрос. След кратко мълчание, той отговори твърдо:

– Готов съм отново да стана първия ти помощник.

Веова замръзна от изненада и от срам. Изведнъж разбра, че самият той никога не би бил способен на такава саможертва. Разбра, че Сатара не само го беше изпреварил в умението си да управлява една физическа система и една ангарска общност, но и в цялостното си развитие бе придобил много по-голяма сила от него.

Засрамен и изплашен, Веова не успя да попречи на старата омраза да си прокара път в съзнанието му и извика:

– А аз не те ща за помощник! Веднъж ме изостави в тежко положение и сега вече нямаш място до мен!

Той обърна гръб на Сатара и се пренесе в централата.

Вече седнал на златния си трон, Веова бе обхванат от дълбоко съжаление за отвратителната си реакция. Самообвиняваше се и се презираще. Разкъсваше се между желанието да се извини на Сатара и чувството за собствено достойнство. Обичаше Сатара, но не беше в състояние да му го признае. Прекалено дълго той беше стоял на върха на тази марка и незначителна в рамките на вселената пирамида, за да може просто така да слезе от него.

Чувството за самота, което го съпътстваше през целия му досегашен живот и на което той отдавна не обръщаше никакво внимание, се надигаше мощно в него и го заля с тежките си вълни. То изкара от дълбините на съзнанието му дълго потискания стремеж към подкрепа и любов. И Веова изпадна в дълбоко униние.

* * *

Сатара се връщаше дълбоко наранен. Примирил се вече с непрекъснатите си неуспешни опити да уговори Веова за едно по-тясно сътрудничество, той не можеше да се примири с несправедливите му обвинения.

Обичаше този теор, който беше предпочел да приеме външния образ на старец, увлечен от патриархалните си разбирания, както един човек би обичал баща си. Дори разбираше донякъде, че тези изблици на неприязън се дължат на собственото му развитие от обикновен ангар в истински Създател. Но не можеше да повярва, че това враждебно отношение се основаваше само на професионална завист. Веова не можеше да бъде толкова дребнав. Той нямаше да е теор, ако това беше вярно.

Трябваше да има някаква друга причина за странното поведение на Веова. А той не успяваше да я открие от толкова много време. Чувстваше се жалък в безсилието си. Дори работата му не успя да го отвлече от

тези тъжни мисли. Даде някакви разпореждания и се оттегли в зоната на покаянието. Искаше да направи пореден опит да открие грешката си.

Скоро установи, че беше прекалено уморен, за да се занимава със задълбочен анализ на отношенията си с Веова. Премести се в зоната за почивка и точно щеше да я заключи, когато Аниор помоли за разрешение да го види. Не бяха се виждали, откакто второто му Аз го посети, и Сатара се зарадва на посещението му.

Аниор го погледна и каза, като че ли прочете последните събития от лицето му:

– Бил си при Веова и отново нищо не постигна.

Това звучеше като упрек, въпреки че Сатара знаеше, че Аниор не го обвиняваше. Отново го завладя чувството, че се бе провалил, и той скри лице в ръцете си.

Аниор го прегърна нежно и го галеше по косата. Сатара се чувстваше върнат във времето, когато Аниор му беше майка и го успокояваше край леглото на умиращия старец Имор. Поемаше нежността му в себе си и постепенно се поотпусна.

Изпитваше огромна благодарност към съдбата, че му беше определила да извърви част от пътя си заедно с този Делен. Време беше да мине на горното ниво, но той все отлагаше тази стъпка вече не заради отношенията си с Веова, а за да може да продължи да прегръща този дух в превъплъщението си на ангар. Преливаше от обич към него и прошепна, придръпвайки го към себе си:

– Нямах представа колко много те обичам. Аниор се усмихна и отговори:

– Грешиш. Аз те обичам още повече. Сатара се засмя щастлив. Цялото му униение и умора се бяха изпарили.

Дяволито попита:

– Ще обявим ли сега състезание кой кого обича повече?

– А какъв ще бъде регламентът? – влезе Аниор в играта.

Те се търкаляха прегърнати на пода. Сатара коленичи до Аниор. Затвори очи, като че ли дълбоко се замисля и после, с вид на озарен от изключителна идея, ги отвори и предложи:

– Задача първа: кой ще направи най-хубавото любовно ложе!

В пространството пред тях израснаха от нищото две странни образувания. Те непрекъснато променяха формата си, управлявани от фантазията на създателите си. В един момент Сатара се засмя и извика:

– Край! – той погледна с преизграно отвращение и две те произведения. – Равен провал! Най-хубавото любовно ложе измислиха теорите и аз

предлагам да се преместим него.

И още преди Аниор да успее да възрази, той го хвана за ръка и го пренесе в зоната на любовта.

– Какво чак толкова хубаво има в тази зона? – огледа се Аниор. – Наистина не зная какво я прави подходяща за тази цел.

– И аз нямам представа, – поизлъга Сатара. Не му се занимаваше с обяснения сега. – Правил съм любов в почти всички зони, но в тази удоволствието е най-голямо.

– А, така значи! – Аниор се преструва на изгарящ от, ревност. – И мога ли да узная с кого?

– О, бяха толкова много, че вече не ги помня – засмя се Сатара. Направи опит да прегърне Аниор, но той го отблъсна.

– Нямам намерение да бъда поредното ти завоевание.

– Имам чувството – продължи Сатара през смях, – че малко си закъснял с това решение.

Събори Аниор с едно бързо движение и го стисна в обятията си. Подът на помещението, осветен в оранжево, се прегъна покрай тях. Аниор направи опит да се измъкне от ръцете на Сатара, но той го държеше здраво и усмихнато отговори на напразните му усилия:

– Няма да те пусна вече никога. – А след това добави нежно: – Защото никого не съм обичал така, както обичам теб.

Той отхлаби желязната си хватка и погали нежно утихналия в прегръдките му Аниор. Нямахше думи да изрази това, което чувстваше към него и само го гледаше с очи, пълни с обич. Аниор поемаше тази любов с очите си и я връщаше към Сатара чрез ръцете си.

Те вдигнаха волевата бариера на чувствата си и трептяха напълно съгласувано. Беше необходим само миг, за да стигнат до това силно разтърсване, което откъсваше душите им от техните тела. Отново литнаха заедно в далечината към този Първоначален източник на енергия и останаха при Него, докато телата им не се изтощиха докрай. Тогава те трябваше да се откъснат от това пълно блаженство и да се върнат, за да спасят астралните си тела от пълно заличаване.

* * *

Потънал в сложните си изчисления, Аниор не беше чул нежния звън на влизания в охраняваната му зона Сатара. Чак като чу съвета му как да подреди наследствените особености на мравките, за да хранят листните въшки с листа на точно определен вид дърво, той му обърна внимание. Остави работата си над матрицата за гората и зачака да чуе за

какво бе дошъл.

Но Сатара не бързаше. Любуваше се на светлината на Аниор. След като заедно преживяха отново онова необяснимо щастие, Аниор за пореден път направи огромен скок в развитието си. Сатара добре разбираше притеснението на всички около тях. Ако странното явление не касаеше него и Аниор, той също щеше да се изплаши от него.

На него самия увеличената ментална енергия почти не личеше, тъй като тя нямаше вече как да се прояви в това астрално тяло. Но Аниор засвети като един напреднал архитект. Ако двамата имаха щастие да се любят още няколко пъти, Аниор щеше да стигне нивото на теорите.

Сатара разбираше, че само енергията още не правеше бог от Аниор, но тя му помагаше в бързия му растеж. Темеда, учителят по архитектура, му се оплака, че Аниор учеше по-бързо, отколкото той успяваше да му преподава. Аниор напредваше добре със своята гора. Да изгради такава затворена система без помощта на Камъка на мъдростта, щеше да е изключително постижение за всеки отличен архитект.

Аниор вървеше по собствените му стъпки, само че в много по-ускорен темп. Сатара беше убеден, че някой ден Аниор щеше да изгради своя собствена физическа система.

– Исках да се посъветвам с теб – започна накрая Сатара. – Мисля да говоря пак с Веова.

Аниор го погледна първо учуден, а после поклати решително глава.

– Остави това. Няма никакъв смисъл.

Неговата убеденост смути Сатара. Искаше от Аниор съвет, а не да осъжда самата му идея за среща.

– Но ние трябва да се споразумеем рано или късно – възрази Сатара. – Иначе всички ни очаква печален край.

– Не вярвам да се стигне дотам – отговори Аниор. – Просто ще има друг изход от това положение, който ти засега не виждаш.

Сатара онемя. Нито веднъж досега Аниор не беше правил такъв пряк намек, че знае повече по този въпрос от него. Почувства се страшно засегнат. Стана и заснова напред-назад. После се спря пред Аниор и го погледна:

– И защо просто не ми го покажеш тогава?

Аниор се притесни. Явно съжаляваше за думите си преди малко.

– Мисля че нямам право – промълви той.

– А ако те помоля?

– Дори тогава.

Сатара се ядоса. И без това се чувстваше безпомощен пред Веова, а

сега и най-близкият му приятел не желаше да му помогне.

– Аз нямам никакви тайни от теб, Аниор. Приемам те за равен и бих ти казал всичко, защото те обичам.

Аниор се сви като от удар. Черен облак на тъга обвиваше тялото му и той тихо отговори:

– Моля ти се, Сатара, недей! Не сравнявай нашата любов с една информация.

– Но от тази информация зависи съществуването на две системи, съдбата на толкова много души!

– Ако беше така, щях да ти я кажа – отговори уморен Аниор.

Но Сатара не можеше, вече да се спре. Осъзнаването, че Аниор знаеше причината за несполуките му с Веова, че той можеше да му помогне да реши този най-важен въпрос в живота му, а отказваше да го стори – просто го влуди. Чувстваше се предаден в любовта си към него. Цялата му мъдрост се изпари нанякъде, и той каза нещо, за което щеше да съжалява много скоро:

– На теб просто ти харесва да имаш някакво предимство пред мен. Нали си Делен, висше същество – къде аз да се меря с теб. Веднъж успя да ми откраднеш Камъка на мъдростта, а сега отново демонстрираш превъзходството си.

Видя широко разтворените очи на Аниор и съжали веднага за избухването си. Аниор се изправи бавно, целият треперещ от възмущение и болка.

Отговори тихо, притегляйки всяка дума:

– Може би най-разумно би било просто да те зарежа сега. Но за да не демонстрирам превъзходството си и за да не нараня самолюбието ти, няма да постъпя така.

Той застана пред него и го гледаше право в очите.

– Щом тази информация ти трябва, за да получиш доказателство за любовта ми към теб, ще ти я дам.

Сатара отстъпи няколко крачки назад, зашеметен от силата в тези думи. Искеше да спре Аниор, да предотврати катастрофата, която предчувстваше.

– Прости ми, Аниор. Наговорих големи глупости. Бих те обичал, ако ще всички тайни на този свят да пазеше за себе си. Не искам вече да знам тайната на моя живот.

Чувстваше се като Орак на върха на скалата, когато молеше Сатара за прошка – жалък и нищожен пред великия дух пред него.

Аниор се засмя горчиво и отговори:

– Не лъжи, Сатара. Искаш да я узнаеш, а можеше сам да я откриеш, така както откри, че тя е тайната на твоя живот.

Аниор се облегна на бука на Боар, долепи и двете ръце към ствола му и затвори очи. Сатара вече знаеше, че Аниор беше взел окончателно решение и че нямаше да може да го спре.

– Толкова си умен, Сатара – започна Аниор, – но точно като сина ни, ти не желаш да погледнеш фактите, свързани с теб, в очите. Помниш ли как Орак не искаше да осъзнае кой му е бил баща? Сега е точно същото.

Той помълча малко и Сатара си спомни как седеше на сламеника в къщата на Имор, притиснат до майка си в онзи мразовит ден. А сега Аниор се беше превърнал отново в тази любеща майка, която обясняваше търпеливо на сина си тайните на вселената и негова собствена тайна.

– Аз нямам никакво предимство пред теб – продължи Аниор меко – защото и ти си Делен.

Настъпи мъртва тишина. Дори вятърът престана да движи короните на многовековната гора. Сатара беше замръзнал на мястото си. После изтича при Аниор и го прегърна. Това по-скоро беше нужда от физическа подкрепа, отколкото изблик на любов.

Но Аниор се наслаждаваше на тази прегръдка, осъзнавайки, че тя можеше да бъде и последната в общия им път. Съзнаваше голямата отговорност, която беше поел, съобщавайки тази информация на Сатара. Никой не му беше забранил да говори за това, но Аниор знаеше, че беше престъпил неписан закон. И знаеше, че това щеше да има последствия. Но не можеше да измъчва повече Сатара. Грозните му думи преди малко показаха колко много беше разстроен той от неумението си да разбере причините за поведението на Веова и за собствените си щения.

Сатара се откъсна от него и го погледна с объркани безпомощни очи. Накрая плахо зададе неизбежния въпрос:

– И кой е второто ми аз?

Аниор се усмихна нежно и тихо отговори:

– Хайде, Сатара, не си оглупял напълно. Знаеш го много добре, но не искаш да си го признаеш.

Реакцията беше зашеметяваща. Сатара отскочи и изстена. Затича се между близките дървета, държейки главата си с двете ръце, като че ли щеше да я загуби, и мълвеше непрекъснато: – Не, не, не ...

После спря отведнъж пред Аниор, погледна го с умоляващи очи и тихо помоли:

– Каж ми, че това не е вярно.

Аниор го погледна със съчувствие и любов и отговори:

– Вярно е.

Сатара се опъна в цял ръст, вдигна главата и ръцете си към небето и изрева като ранено животно. И този рев се чу из цялото царство и ангарите замръзнаха на местата си.

Прелетя в зоната на изпращането и избяга на горното ниво.

Аниор, потънал в непосилна тъга, прегръщаше живия бук. Сам беше предизвикал това, от което се страхуваше най-много и за което го бе предупредил Боар.

* * *

Усети, че отново някой беше проникнал в зоната му. Аниор се откъсна от мрачните си мисли и се огледа наоколо с надеждата, да види Боар. Имаше силна нужда от неговата подкрепа. Но видя Веова да приближава ядосан.

– Какво си направил със Сатара – почти извика той, – че хукна през глава и напусна това ниво?

Излъчваше не толкова яд, колкото болка, и Аниор разбра, че той истински се тревожеше за съдбата на Сатара. Беше причинил мъка не само на Сатара и на себе си, но и на Веова. Чувстваше отговорността за постъпката си като огромен камък на раменете си.

– Казах му кой е – отговори Аниор свеждайки глава пред обвиняващия поглед на Веова.

– Казал си му, че е Делен? – Веова направо подскочи, – Как можа? Нямаше никакво право да се бъркаш в неговата съдба!

– Но той страдаше неимоверно от това, че не проумяваше вашите отношения – защити се Аниор. – Искаше отново да говори с теб. Нямаше да спре, преди да узнае истината, а само щеше да трупам болка и разочарование.

– Това още не ти даваше право да нарушиш закона – отговори възмутен Веова. – Трябваше да го узнае от мен или да се добере сам до това познание.

– А ти защо не му каза, щом знаеше истината? – запротестира Аниор, поглеждайки Веова в очите. – Може би ти доставяше удоволствие да гледаш как той се измъчва?

Веова се смути от неочакваното обвинение.

– Разбрах го съвсем скоро – отговори той, – малко преди ти да дойдеш. Разбрах го сам и бях убеден, че Сатара трябва сам да се досети.

Замълчаха. Аниор седна в основата на дървото и затвори очи. Беше

почернял от мъка и Веова разбра, че Аниор беше взел трудно решение. Веова нищо не губеше от това, че Сатара беше преминал на горното ниво. Очакваше го отдавна. Винаги можеше да се премести там и да се срещне с него. А Аниор беше загубил най-близкия си приятел.

Убеди се със собствените си очи в изключителния напредък на този ангар. Беше разбрал за начина, по който той го постигаше. С превръщането на Сатара в теор, бе лишил от тази възможност за бързо развитие.

– Сатара нямаше да се сети сам – обясняваше Аниор с уморен глас. – Някой трябваше да му помогне. Никога не допускаше нещата, засягащи дълбоко същността му, да достигат до будното му съзнание. Страхуваше се от тази истина.

– И на мен не ми беше лесно да я приема – каза Веова замислен. – Първо трябваше да се убедя, че наистина го обичам, преди да разбера защо. Толкова дълго нашите отношения бяха засенчвани от тази фалшива омраза между нас, че това прозрение ми струваше дълга вътрешна борба.

И след малко попита:

– Ти ли му каза, че съм второто му Аз?

– Не – отговори Аниор, – досети се сам.

Веова се разходи мълчалив из гората. После се спря пред Аниор.

– Въпреки това, ти не трябваше да го конфронтираш с този факт. Само обърка всичко. Какво ще направят сега ангарите от неговото царство? Кой ще се погрижи за Сатариус? Помисли ли въобще за последствията?

Аниор сведе глава. Знаеше, че упреците на Веова са оправдани. Нямаше отговори на неговите въпроси. Отново беше повлиял съдбоносно на развитието на тази система. И отново това влияние беше от съмнителна стойност. Но не съжаляваше за постъпката си. Готов бе да понесе каквото и да е наказание. Обичаше Сатара и щеше да му помогне, каквото и да му струваше това.

Веова го изучаваше с поглед, въздъхна тежко и каза: – Засега аз ще се погрижа за ангарите. Ще обединя двете царства така както Сатара пожела. Съобщи го на ръководния състав.

След това изчезна, връщайки се в своето царство.

В централата на Сатара бе настъпила пълна паника. Дежурните, които се грижеха за реда в царството, не само чуха страшния вик, но и видяха изчезването на Сатара. Никой не знаеше какво се бе случило. Но

разбраха, че той преди това беше в личната зона на приятеля си и, когато Аниор пристигна в централата, те го гледаха със страх и неприязън. Новакът беше намерил някакъв начин да извліча огромна полза от любовта на Сатара към него и за кратко време беше изпреварил в личното си развитие повечето от тях. Беше като чуждо тяло в мида, станало бисера за сметка на нейното добруване. И сега стана причина Сатара да ги напусне.

Знаеха, че рано или късно Сатара беше длъжен да се издигне на горното ниво, но очакваха това да стане по по-различен начин. Освен това се надяваха той да продължи да ги ръководи като теор, а сега вече не бяха сигурни в това.

Главните помощници на Сатара се събраха в работната му зона в централата. Аниор беше помолил за тази среща и те бяха любопитни да узнаят какво се беше случило. Гледаха го с обвиняващи очи и очакваха обясненията му.

– Искам да ви се извиня – започна Аниор. – Правилно се досещате, че аз съм виновен за бързото заминаване на Сатара.

– Това не беше само бързо заминаване, – възкликна, главният архитект, – ти му причини някаква силна болка. Иначе той никога нямаше да ни остави така.

Аниор сведе засрамен глава.

– Казах му нещо за него и той го възприе много тежко. Прецених, че е време да го узнае. Не знаех, че толкова силно ще бъде разтърсен.

– Преценил си! А сега какво? Какво ще стане с нас?

Всички бяха възмутени. Аниор явно нямаше намерение да изпада в повече подробности, а и те не ги интересуваха особено. Виждаха черния облак на тъга край Аниор, но нямаха намерение да му простят постъпка с такива последствия.

– Предполагам, че теорите ще вземат някакво решение за съдбата на царството – успокои ги Аниор. – Говорих с Веова. Засега той ще поеме и двете царства. Сигурно скоро ще ви извика.

Видя облекчение по лицата на присъстващите. Те се разотидоха, за да съобщят новината на другите. Аниор остана сам и се премести в зоната на покаянието. Искаше да изживее на спокойствие мъката си.

* * *

Току що беше завършило съвещанието на теорите, грижещи се за този сектор на вселената. Отдавна не бе имало такава бурна дискусия. Участваха всички, включително обвързаните с по-ниските нива, с

изключение на новия, когото бяха оставили на грижите на Кадор. Той имаше най-голям опит с проблемите на Делените.

Боар се усмихна, като си спомни емоционалните изблици на тези богове, нещо толкова неприсъщо за тях. Аниор успя да размъти водите не само на нивото на ангарите. За разлика от него, второто му Аз имаше редкия талант да предизвиква скандали, където и да се появеше.

Като пристрастна страна, той не се включи в обсъждането на мерките, които трябваше да вземат теорите след постъпката на Аниор. Изслуша спокойно всички съображения и доводи и прие решението им без възражения.

Другите останаха учудени, че той не направи и най-малкия опит да защити второто си Аз. Но Боар знаеше, че Аниор добре е осъзнавал какво прави, когато бе казал на Сатара, че е Делен. Можеше да намери и друг начин да помогне на Сатара да осъзнае кой е, без това да завърши толкова драматично. Въпреки това Боар беше далеч от мисълта да осъжда действията на второто си Аз. Прекалено добре го разбираше. Щеше да понесе последствията от постъпката му без никакво съжаление.

Чувстваше тъгата на Аниор като своя и изпита силен копнеж към него. Щастлив, че има повод да се види с него, той се отправи на долното ниво, за да му съобщи решението на съвета.

Появи се изненадващо пред очите му в зоната на покаянието. Аниор скочи от радост. Ако можеше, Боар щеше да го прегърне сега, но трябваше да се задоволи с изпращането на чувства на нежност и любов към него.

Аниор му отвърна със същото и известно време те просто се радваха един на друг. Бяха единствената двойка Делени, доколкото знаеше Боар, способни на такава близост. Благодарение на Веова, вкарал ги неосъзнателно в ситуацията да общуват един с друг, те се бяха научили да се справят с тези положения и да черпят максимална радост от тях. Засега успешно избягваха омразата, предпазваща двойките Делени от спонтанно сливане.

Предаде малко енергия на Аниор, за да се справи по-лесно с тъгата си. Той го погледна благодарен и го попита измъчен:

– Сърдиш ли ми се за това, което направих? Боар се усмихна и отговори:

– Въобще не съм в състояние да ти се сърдя за каквото и да е.

Аниор го погледна учуден и промени въпроси си:

– А би ли постъпил по същия начин? Боар се засмя.

– Сега вече ме хвана на тясно – отговори той. – Не, не бих.

След като видя посърналото лице на Аниор, нежно добави:

– Но не те осъждам за това, което си направил. Действал си от любов, макар че малко избърза. Направи това, което смяташе за правилно и аз нямам намерение да се поставям над твоите решения.

Подкрепи думите си с нова вълна от нежност и постепенно черния облак край тялото на Аниор се разсея. Но му предстоеше да съобщи на Аниор далеч по-неприятни неща и Боар леко се натъжи. Аниор веднага забеляза промяната в настроението му и го погледна с напрегнато очакване.

– Теорите, отговарящи за този сектор, се събраха и взеха решение как да ни накажат – продължи Боар.

Аниор го прекъсна възмутен:

– Защо „ни“? Нека правят с мен, каквото си искат. Но ти нямаш нищо общо с това!

– Ние сме като скачени съдове. Всичко, което става с единия от нас, незабавно се отразява на другия. Всяка наша радост е обща, но и всяка наша мъка. Когато наказват теб, те все едно наказват и мен.

Аниор го погледна с виновно лице. За първи път той съжаляваше за постъпката си. Не искаше заради любовта му към Сатара да пострада Боар.

– Не се тревожи за мен – успокои го Боар, – моят дял е доста по-лек от твоя. Смятат, че не си достоен да бъдеш ангар и ще те преместят.

Аниор се засмя горчиво. И без това не знаеше как да погледне ангарите в очите. Те обожаваха Сатара и нямаше скоро да му простят, че го беше прогонил на горното ниво.

– Ще ме върнат на Земята ли? – попита той.

– Не – отговори усмихнат Боар. – Те не могат да те преместят отново на физическо ниво. Прекалено много сила си натрупал. А нея не могат да ти я вземат.

Той помълча малко, любувайки се на излъчването на второто си Аз. Аниор дори не подозираше какво беше спечелил от любовта си към Сатара. Той още не знаеше стойността на тази сила.

– Ще те прехвърлят към диабата. От светъл ангар ще се превърнеш в черен диabo. Но не се плаши! Това далеч не е най-лошото, което можеше да ти се случи. Обсъждаха доста по-гадни варианти, но Веова те защити. Каза, че си, бил много подходящ за диabo, повече отколкото за ангар.

– Същото ми казаха и ангарите – усмихна се притеснен Аниор. – Но нищо не зная за тях. Разправяха разни щуротии, в които просто не

можах да повярвам.

– Най-вероятно са били верни – отговори Боар. – Но да си дябло има едно безспорно предимство: те за разлика от ангарите добре развиват индивидуалността си и имат чувство за хумор. Може би там ще ти харесва повече, отколкото при ангарите. Само се пази от Ханура. Тя е ужасна.

Аниор го погледна учуден.

– Тя? Ханура не е ли теор?

– Теор е – обясни Боар. – Но това, че сме безполови, защото нямаме нужда да се размножаваме, не означава, че в нас няма женски и мъжки същности. Теорите не ги проявяват много силно и ние гледаме на себе си като на равни. Понякога едната страна преобладава и тогава тази склонност се проявява във външния вид, който предпочитат. Ханура е типичен пример за това.

– А ти какъв теор си? – любопитства Аниор. Боар се засмя.

– След като сме двойка Делени и ти беше жена във физическия свят, на мен нищо друго не ми оставаше, освен да се правя на мъж.

После добави по-сериозно:

– Помниш ли, че ти говорих за отношението 3 към 7 при Делените? Едно от нещата, което изразява това деление е мъжката и женската същност. „Тройките“ съдържат мъжките качества, а „седмиците“ – женските. Но това не означава, че сме мъже и жени в смисъла, който физическите същества влагат в това понятие. Бихме могли да се наречем и „черни“ и „бели“ или „топли“ и „студени“.

– За това ли Веова изглежда като старец, защото е „седмица“? – поскоро разсъждаваше, отколкото питаше Аниор. Не можа да въздържи любопитството си и попита:

– А как изглежда Кадор?

Боар се ухили и дяволити искри се появиха в сивите му очи.

– Като много хубаво момиче.

Аниор остана сразен. Бореше се с надигащото раздражение. Не искаше да се поддава на глупавата ревност, възникнала заради несъвместимостта му с Кадор като две „седмици“. Успя да прехвърли вниманието си на нещо странно според него:

– Но ти винаги говореше за него като „той“, а за Ханура говориш като „тя“!

– Теорите не правят тази разлика. Само дябата наричат Ханура „Вещица“ и му определиха женски род. После и ние свикнахме с това обръщение.

Аниор не знаеше дали Боар не иска просто да го успокои с тези подробни обяснения. Връщаше се към нерадостните мисли за това, което му предстоеше и си спомни какво му каза Боар преди малко:

– А ти? Какво ще правят с теб? Боар се усмихна нежно.

– Просто трябва да помагам временно на Веова да управлява и двете системи. Ще заместя Сатара, докато той се оправя. Така поне няма да скучая.

– Какво стана със Сатара? – попита Аниор изплашен. – Мислех, че щом стигне горното ниво, той ще бъде добре.

– Не се тревожи – успокои го Боар. – Кадор се грижи за него. А той знае как да помага на побъркан от любов Делен. – И добави усмихнат: – Успях да изпитам това на собствен гръб.

Но на Аниор не му беше до шеги.

– Побъркан от любов към кого? Към мен, или към Веова?

Боар се затрудни. Не знаеше как да каже истината най-мекото на Аниор. И без това му се беше събрало много през този ден. Погледна го нежно и каза:

– Май и към двама ви.

Но Аниор не се засегна. Той знаеше, че Сатара и Веова се обичаха точно толкова, колкото той и Боар. Правеше разлика между любовта на двойка Делени и любовта между два различни индивидуални духа. Двете чувства в него въобще не влизаха в конфликт.

Седеше натъжен в мислите си и тихо помоли Боар:

– Ще предадеш ли на Сатара нещо от мен? Боар се усмихна и отговори изключително топло:

– Ще му кажа колко много го обичаш и колко много съжаляваш, че не можеш да го прегърнеш сега.

Протегна ръка, образува астрална материя край нея и леко докосна ръката му. Аниор се стресна и го погледна учуден и щастлив. За първи път Боар рискуваше такъв пряк допир. И двамата се наслаждаваха на връзката си и внимаваха да не загубят разсъдък от силните си чувства. Мечтаеха заедно, докато успяваха да поддържат това състояние стабилно. После Боар рязко дръпна ръката си. Хвърли към Аниор един последен нежен поглед и каза: – Обичам те, бъди силен! – и се сви в една точка, за да се върне там, откъдето бе дошъл.

Боар издебна Кадор да го няма, за да предаде на Сатара поздравите на Аниор. Просто закачи един свой светлинен лъч към тялото на Сатара и му преля чувствата на Аниор. Щастлив, Сатара се смая от това му

умение, но Боар обясни, че има да открива още много неподозирани възможности на новото си тяло.

* * *

Аниор отново седеше на зелен хълм в една като че ли безкрайна пуста равнина, още зашеметен от силния вихър, разкъсващ го на безброй дребни частици и събиращ ги наново. Спря погледа си на две странни същества, боричкащи се в подножието на хълма. Бяха черни, с червени перчемии и малки крилца на гърба. Заслуша се известно време в грухтенето им и после ги прекъсна грубичко:

– Хей, няма ли да ми обърнете малко внимание?

Те са сепнаха и, без да разхлабват хватката, в която се бяха вкопчили, обърнаха глави към него и отвориха широко жълтите си очи. Черната цепка в тях се разширяваше от удивление.

– Тоя пък от къде се взе? – отрони единият.

Аниор ги изгледа още веднъж и после ядосано размаха края на опашката си.

– Това ли наричате тържествено посрещане? Къде са фанфарите, къде е червеният килим? Или искате да се оплача на Ханура как изпълняват задълженията си?

Когато изрече това име, те моментално се пуснаха, хвърлиха се в краката му и запелтечиха:

– Моля ти се, не ни издавай. Само си поиграхме от скука. Сега ще изпълним всичките ти желания.

Изведнъж от върха на хълма към далечината се спусна червена пътека с две жълти ивици по края и засвириха фанфари. Звуковете бяха толкова ужасни, че Аниор бързо си запуши ушите и изкрещя на двете дяволчета пред него:

– Спрете веднага това или и аз ще се включа във вашата игра!

Заплахата подейства. Все пак Аниор беше почти два пъти по-висок от тях. Абсурдната музика спря. Малките го погледнаха изплашени и объркани.

– Тук няма ли някой по-възрастен – продължи Аниор, – който да обясни на един новодошъл, какво представлява това загубено място?

Обидени двамата се изправиха, опъвайки се в цял ръст.

– Ние не сме деца, нищо че сме малки. Можем да ти обясним всичко за царството на диабата. Само попитай.

Аниор се засмя. Пожела си светлинно кресло по-скоро по навик, отколкото за да изпробва тази техника, и с удоволствие установи, че тя

действаше и в тази среда. Опъна се удобно в него и започна:

– Как се чукате тук?

Диабата пред него направо занемяха. Аниор беше успял да събере максимална информация за диабата, преди теорите да го прехвърлят в тази общност. Знаеше, че беше изключително важно как ще се представи от самото начало. Отношението на новите му другари към него щеше да зависи от респекта, който успееше да им внуши. А това означаваше да бъде по-нахален, по-хитър и по-циничен от тях. Нямахме намерение да поддържа такова непристойно поведение през цялото време. Но поне трябваше да остави „добро“ първоначално впечатление.

– От Земята ли дойде или от Сатариус? – попитаха те смутени.

– Нито от едното, нито от другото място – отговори Аниор. – Допреди малко бях ангар.

– Ангар? – те направо подскочиха от учудване. – Какво правиш тогава тук?

– Стига сте задавали глупави въпроси. Още не сте отговорили на моя.

Диабата отново се притесниха. Очевидно не знаеха как да се държат с един ангар, превърнат в диabo. Но бързо преодоляха смущението си и започнаха оживено да обясняват, прекъсвайки се един друг, какво представляват и какви са нормите в тази общност.

– Изглеждаме външно различно от ангарите, но имаме същия вътрешен строеж. Нашите енергийни центрове са завъртени в посока обратна на тази на ангарите, но действат по същия начин. Нямаме толкова силно развит център на съгласуване, но затова пък ни е много по-развит центърът на волята. Това ни позволява да се любим и без да се разбираме чак толкова добре. За нас удоволствието е по-важно, отколкото взаимността.

– И пак ли го правите само по празниците? – попита Аниор.

Те се засмяха задружно, държейки кръглите си коремчета с ръце и подскачайки смешно от крак на крак. Определено бяха забавни.

– Не. Само ангарите са толкова тъпи. Много държат да напредват в личното си развитие.

Успокоиха се малко и продължиха:

– Не ги изпускаме. Но освен това се събираме, когато ни е кеф. Хич не ни е грижа колко ще ни пораснат крилцата.

Говореха за личната сила. За разлика от ангарите, където тази сила се проявяваше в светенето на тяхната кожа, на диабата им растяха крилете. Бяха черни като цялата им кожа и приличаха по форма на крилете

на прилепите. Разт първаха ги, когато се местеха от една зона в друга или се спускаха на долните нива по работа. Но реално не ги използваша за летене. Придвижваха се в пространството по същия начин, като ангарите.

Аниор се сети за собствения си променен външен вид, стана и си пожела огледало. Пред него се появи образът на голям дябо, черен с жълти очи. Имаше къси червени коси на главата, между които се подаваха малки черни рогца, и накъдрени нежни мъхчета по гърдите. Долната част на тялото му цялата бе покрита с прави лъскави косми, черни като кожата. Не носеше никакви дрехи. Отзад се подаваше бая дълга опашка, която завършваше с червен пискюл. Но дотук приключваше приликата с двете дяволчета пред него. Имаше стегнат мускулист вид, ръце с дълги изкривени черни нокти и лице с желязно изражение. Разтвори крила и дябата пред него ахнаха и паднаха на колене от страхопочитание.

Крилата му стигаха в долния си край почти до коленете му, а горе завършваха на нивото на остриите му уши. Размахът им беше забележителен и Аниор остана доволен. Нямаше да има много други дяба с поголеми крила. Обърна се към смешните фигури пред него.

– Какво сте ме зяпнали така? Като че ли не сте виждали дябо досега. Тук ли ще стоим или предлагате нещо друго?

– Ще трябва да те заведем при нашия началник – отговори смутен единият. – Той ще те заведе при Ханура.

Разтвориха жалките си крилца и полетяха напред. Аниор ги следваше, наслаждавайки се на чувството за летеж, въпреки че знаеше, че може да прибере крилата си и да се придвижи и без тях.

* * *

Стоеше с прибрани крила пред едър дябо с широки рамене. Със сигурност притежаваше по-голяма сила от него. Косата му имаше оранжев оттенък и лицето му излъчваше спокойна сила. Аниор се учуди колко различно изглеждаше от другите двама представители на това общество.

– Значи ти си Аниор – започна той без заобикалки, – Ханура ме предупреди за идването ти.

Огледа го внимателно и продължи:

– Тук няма да ти е толкова лесно, както при ангарите. Няма регулирано работно време и ако не изпълняваш всичките указания, ще бъдеш наказан. Обслужваме широк сектор от тази вселена и имаме много

работа. С какво се занимаваше при ангарите?

– Учех се за архитект.

Диабото пред него го погледна с известно уважение, но после добави:

– Сигурно Ханура няма да ти разреши да се занимаваш тук с това. Само най-силните и най-преданите диаба имат право да учат и упражняват това изкуство. Останах с впечатление, че не те обича особено. Ако искаш да напредваш, трябва да ѝ се подмазваш и да завоюваш нейната благосклонност.

Тези перспективи не бяха особено радостни. Но Аниор реши да не прави прибързани заключения. Първо искаше лично да се запознае с Ханура, преди да реши какво да прави.

– Ще я видя ли скоро? – попита той. Другият се изсмя на висок глас.

– На твое място не бих бързал толкова. Най-добре са тези, които никога не са попадали пред погледа на тази вещица. Ако не те хареса, ще ѝ достави най-голямо удоволствие да те измъчва до побъркване.

После добави с неочаквана за Аниор топлина в гласа:

– Казвам се Нериф. Обади ми се ако ти трябва съвет.

– Благодаря, Нериф – отговори Аниор. Не беше се надявал да намери толкова бързо приятел. Изпитваше истинска симпатия към едрия диabo пред него.

Нериф разпери разкошните си крила и полетя напред. Аниор го последва.

Скоро те се озоваха в централата на диабата. Всичко приличаше донякъде на обстановката в централата на Веова. Имаше златен трон в единия край със странните знаци над него. Аниор се сети, че още не се бе интересувал какво означават те. При Сатара нямаше подобно нещо.

Огромната зала беше пълна с народ, все черни дяволчета с най-различен ръст и вид. Пред трона се бяха наредили неколцина от тях, всички на колене, и изглежда чакаха нещо. Тронът беше празен, Ханура я нямаше. Нериф заведе Аниор в първата редица чакащи диаба и му направи знак да застане като тях. Всички му направиха почтително път. Очевидно заемаше високо място в йерархията. Аниор клекна и се огледа с любопитство.

Стените тук не бяха черни, а преливаха от зелено към кафяво. Подът се спускаше на тераси. Тронът се намираще на най-горната. Осигуряваше свободен поглед върху цялата зала. Всеки тук със сигурност

щеше да се чувства зорко наблюдаван.

Въпреки че на вид диабата пред трона покорно чакаха с наведени глави, Аниор забеляза дяволития израз в очите им и едва забележимите непристойни знаци, които си предаваха. Някои едва успяваха да потискат смеха си, размахваха опашките и се хилеха. Когато котката я нямаше, мишките си играеха.

Изведнъж настана гробна тишина. Чу се някакъв шум и на трона се появи Ханура. Всичко, което чу досега за нея, се оказа вярно. Мускулесто грубо тяло с едри непокрити гърди и лъскава черна и дълга коса. Кожата ѝ беше тъмна, почти синя, а очите ѝ бяха червени. Въпреки това не изглеждаше грозна. Имаше някаква неразбираема хармония в това масивно тяло. Беше облечена само с шарена препаска около широкия ханш и силните ѝ бедра се виждаха почти изцяло. По шията ѝ висяха безброй гerdани, а ръцете и краката ѝ бяха натежали от разноцветни обръчи. Аниор си спомни, че беше гледал на Земята някакви картини на индийската богиня Кали. Ханура сигурно е служила за модел на тези художници. Прозвището „вещица“ направо му звучеше като галено име.

Тя се огледа наоколо със свиреп поглед. Всички бяха свели глави, само Аниор я разглеждаше открито. Тя спря погледа си на него и откри белите си зъби в злобна усмивка.

– Ах, кой е тук? Ще ми достави истинско удоволствие да накажа престъпника на закона.

Изведнъж в ръката ѝ се появи дълъг камшик и тялото на Аниор веднага се стегна от страшни спомени. Чу свистенето и само успя да покрие лицето си с ръце, когато го проряза силна болка.

Не беше изпитвал това чувство, откакто умря във физическия свят и дори се учуди, че е възможно. Очакваше втори удар, но само чу кнтящия смях на Ханура.

– Само ти показвам какво те очаква, ако решиш и тук да проявиш своеволие.

Аниор предпазливо махна ръцете си и видя, че останалите диаба край него се бяха свили още повече. Болката постепенно се разсейваше. Ханура се обърна към Нериф:

– Разпредели го при плашачите.

– Но той има сила и квалификация за по-сложна работа, – възрази внимателно Нериф.

Ханура го погледна все едно, че ей-сега ще се нахвърли на него и ще го погълне целия.

– Не съм те питала за мнението ти, Нериф! Иначе можеш да го

последваш!

Нериф само се поклони мълчаливо, направи знак на Аниор да го последва и те тръгнаха към другия край на залата. Аниор успя да види как един от чакащите диаба полази на колене пред Ханура и нещо я молеше. После чу ехтящия из цялата зала глас на Ханура, свистенето на камшика и жалния вой на дябото.

– Тук винаги ли е така? – попита той Нериф.

– Да. Имаше късмет, че те удари само веднъж.

– Исках да ти благодаря – продължи Аниор, – че направи опит да се застъпиш за мен.

– Няма нищо. Да прати дябо с твоята сила при плашачите е направо престъпление. Имаме нужда от квалифицирани работници – плашачи колкото щеш. Но нали ти казах: – веднага усетих, че не те обича особено.

– Какво означава да си плашач? – попита Аниор.

– Ще разбереш. Най-тъпата работа при нас. Трябва да плашиш физическите същества, за да не се отклоняват от, правилния път на развитие.

Прелетяха към някаква отдалечена зона. Посрещна ги един дребен дябо с посивяла козина. Изразът на безкрайна скука на лицето му се смени с огромно удивление, когато ги видя. Хвърли се на колене пред тях и зачака заповедите на Нериф.

– Доведох ти нов. Покажи му какво трябва да прави – нареди Нериф.

Старчето учуден повдигна глава. После възрази, заеквайки:

– Какво да го правя? Нямам работа за такъв „разперен“ дябо.

– Прави каквото щеш. Изпълнявам заповед на Ханура; – отговори Нериф. После се обърна към Аниор.

– Ще гледам да те измъкна от тук по-скоро. Усмихна му се и отлетя. Аниор го проследи с поглед и се запита каква ли сила ги беше събрала още на рървия ден в това общество. Силната взаимна симпатия трябваше да има някакви причини. Дябата завързваха бързи, но повърхностни приятелства и между по-развитите от тях се появяваше остро осезаемо съперничество.

– Каж ми нещо за Нериф – помоли Аниор дребното дяволче пред него, – днес пристигам във вашата общност и не познавам никого.

– Значи ти си ангарът, когото наказаха да стане дябо? – попита развълнуван старчето. После се ухили. – Голямо наказание! При нас е много по-готино.

Аниор се учуди на точната информация, с която разполагаше. Изглежда слуховете за такова изключително събитие се разпространяваха бързо.

– „Близнаците“ от зоната на пристигане успяха да те похвалят – продължи диаволът пред него. – Наистина си много силен и вещицата ти направи голям номер, като те прати при нас.

– Питам те нещо – прекъсна го Аниор и размаха ядосан опашката си. Нямахте намерение да говори за себе си.

Старчето го погледна недоволен, но се подчини на нареждането му:

– Нериф също е „чужд“. Пристигна преди много време при нас и успя доста бързо да напредне, въпреки че започна също като плашач. Сега е главен координатор. Различен е от нас, като повечето от тези, непреминали през нашата еволюция от самото начало. Строшава се от работа и така се подмаза на вещицата. Казват, че е страхотен организатор. Иначе няма много приятели, като повечето от „разперените“.

Последната дума изрече по-скоро с пренебрежение, отколкото с уважение. Силата, която се ценеше толкова много от ангарите, не беше на почит в тази общност.

Погледна Аниор, въздъхна тежко и каза:

– Наистина не знам какво да те правя. Хайде да ти обясня задълженията ти.

* * *

Да си плашач наистина беше тъпа работа. Слизаха в домовете на хората и ги плашеха с помощта на измислени чудовища или само със собствения си вид. Дори работата на изкустителите беше по-интересна. Там също се работеше със стандартни средства, но от време на време трябваше да се измисли нещо по-хитро.

Работата имаше само едно несъмнено предимство. Тя осигуряваше на Аниор достатъчно свободно време да се промъква тайно в зоната на знанието и да продължи архитектурните си занимания. Надяваше се Ханура да е достатъчно заета с наказателните си акции и да не му обърне внимание.

Съжаляваше, че не му бяха разрешили да вземе матрицата на своята гора със себе си. Да почне да гради нова, му се видя като предателство към старата и той се зае с по-прости, но по-осъществими задачи. Правеше живи кристали, размножаващи се чрез делене. Опита и типично дяволски творения. Чудовища, бури с определени параметри,

вулканични изригвания и земетресения. Но нямаше как да ги изпробва без да бъде забелязан.

Един ден старчето извика тяхната група спешно при себе си. Трябвало да забавят един космически кораб на митяните. Това не беше лесна работа за плашачите, защото митяните бяха добре развита физическа раса и знаеха за съществуването на горните нива и техните обитатели. Теорите обикновено направо контактуваха с тях и не прибягваха до услугите на ангарите или диабата. Нямаха представа какво е наложило този път да действат по-различно.

Митяните бяха наясно с номерата на диабата и въобще нямаше да реагират на тях. След като никой не успя да измисли нещо свястно, Анидр предложи своята идея:

– Да им изпречим на пътя един тайнствен космически кораб от неизвестна цивилизация и да видим дали няма да полюбопитстват и да спрат, за да го разгледат.

– Това е добра идея – каза старчето, – но нямаме време да накараме архитектите да ни изработят матрица за него.

– За какво ви е матрица? Просто ще се съберем и всеки от нас ще си представи някоя част от кораба – възрази Аниор. – Важно е той да изглежда относително стабилен.

– Точно там е проблемът – уточни старчето. – Не сме в състояние да поддържаме такава конструкция за по-дълго време. Познавам моите дяволчета. Игривостта им е по-силна отколкото тяхната дисциплина. Само ще се изложим.

– Тогава ще направя набързо една основна матрица на кораба – предложи Аниор. – Няма да ми отнеме много време. После останалите само трябва да поддържат обзавеждането. Нека изкарат акъла на митяните. Колкото по-чудно изглежда, толкова по-добре.

Другите го гледаха с разширени очи.

– Наистина ли можеш да направиш това? – попита началникът.

– Разбира се – засмя се Аниор, – в крайна сметка като ангар се учех на доста по-сложни неща.

Остави останалите да уточнят детайлите на акцията и се премести в зоната на архитектурата. Огради се със собствени стени и завърши необезпокояван матрицата за нула време. Придаде на кораба възможно най-нестандартна форма и вече предчувстваше как митяните щяха да се влудят, когато го видят.

Хвърли матрицата в пространството, тя се разшири, притегли физическа материя от хаоса и я вгради в себе си. Плашачите се преместиха в

образувания кораб и зачакаха.

Митяните приближаваха бавно. Аниор беше почти изравнил скоростта на кораба с тяхната. Искаше да им даде достатъчно време да решат какво да правят. Виждаше объркването им и спора как да постъпят. Бързаха за някъде, но не можеха да изпуснат такъв изключителен случай. Намалиха скоростта и прехвърлиха първата разузнавателна група.

Диабата се бяха уговорили какъв вид да приемат и се появиха точно в този смешен образ на зелени човечета, за който всички знаеха, че е чиста измислица. Корабът им имаше голяма пробойна и само няколко от екипажа бяха останали живи. Другите се правеха на мъртви.

Митяните опитаха да установят контакт, но неизвестните космонавти само пееха някаква песен, която техните устройства за комуникация не можеха да преведат. Те много се затрудниха. Изпратиха още специалисти на чуждия кораб и, когато и тези митяни пристигнаха, корабът изведнъж затвори люковете си и въпреки пробойната, хукна да бяга настрани от маршрута на митяните.

На митяния кораб се объркаха и започна едно лудо преследване из космоса. Диабата се забавляваха неистово. Накрая не издържаха и приеха истинския си вид. Когато митяните видяха кой ги беше изиграл така жестоко, те се вбесиха. Изричаха най-неприлични проклетия и заплашваха, че ще се оплачат на теорите. С това само предизвикаха още по-голяма веселба у диабата. Накрая диабата пуснаха митяните обратно на кораба им, доволни, че хем бяха изпълнили задачата си, хем се бяха забавлявали до припадък.

Аниор също „спечели“ от цялата тази работа. Когато Ханура разбра как се бяха справили с митяните, тя го извика в централата и каза със зловна усмивка:

– Чух, че се справяш добре като плашач. И без това Нериф не ми дава мира да те издигна на по-сложна работа. Ще те преместя при изнудвачите.

По-гадна работа не би могла да намери за Аниор. Той скочи на крака, погледна я твърдо в очите и каза:

– Няма да се занимавам с такава нечестна работа! Дори да ме съдиращ от бой. Искам да работя като архитект!

Това беше нечувано нахалство. В залата настана гробна тишина. Ханура скочи от трона и Аниор очакваше да се появи камшикът в ръката ѝ. Но тя неочаквано се изсмя:

– Аз не съм Сатара. При мен ще вървиш крачка по крачка напред и то само, ако аз ти позволяя. И повече никакви възражения!

С едно движение на ръката си тя го прехвърли в зоната на изнудвачите.

Но Аниор стачкуваше. Началникът на това направление нямаше достатъчна лична сила, за да го принуди да работи и реши да остави възпитателните мерки на по-разперените от него. След три дни пристигна Нериф.

Поздрави сърдечно, но беше загрижен. Обикаляше Аниор, който седеше на пода, потръпваше нервно с края на опашката си и се мъчеше да подбере подходящи думи.

– Разбирам, че не искаш да работиш като изнудвач. Но тази работа е доста по-сложна от тази на плашачите и при следващото издигане ще попаднеш на много по-свястно място.

– След като имам особени заслуги като изнудвач ли? – попита раздразнен Аниор. – Не, благодаря. Предпочитам цял живот да работя като плашач.

Нериф седна срещу него и го хвана за ръце. Гледаше Аниор с разтревожени очи.

– Нищо не можеш да направиш. Да си дябло значи да бъдеш нечестен и несправедлив към хората. Нашата работа не е шега, а необходимост. Когато се издигнеш в йерархията ще се сблъскаш с интересни и важни задачи. Но докато си в основата на пирамидата, трябва да се подчиняваш на нашите закони. Нямах избор.

Аниор дръпна ръцете си и скочи на крака.

– Винаги има избор. С нищо не можеш да принудиш един свободен дух да действа против убежденията си. Дори Ханура няма да успее!

Нериф се изправи срещу него. Погледна го строго и с обвиняващ глас предупреди:

– Не бъди горд и високомерен! Веднъж престъпи законите и беше жестоко наказан. Но тогава, доколкото разбрах, поне действа от любов. А сега просто се инатиш.

Аниор затвори очи и се успокои с голямо усилие на волята си. После погледна Нериф и каза спокойно:

– Не, Нериф, това не е инат. Защо мислите, че всичко в нашата общност трябва да е така, както е сега? Къде е записано, че трябва диабата да бъдат принуждавани с бой да работят? Къде е записано, че не трябва да се насърчават талантите им? Къде е записано, че те трябва да развиват само злобата си, а не и любовта си?

Сега Аниор обикаляше Нериф и с все по-нарастващо вълнение продължи:

– Защо диабата да не тръгнат по пътя на ангарите и да ги настигнат? А може би дори да ги задминат в развитието си? Защо точно те трябва да вършат цялата черна работа в този сектор на вселената? – И после добави замислен. – Може би само трябва някой да разчупи този порочен кръг, в който се въртите от толкова време.

Нериф го погледна с възхищение и страх. Имаше по-голяма лична сила от Аниор, а никога не бе посмял дори да помисли за такава възможност. Имаше нещо в този ангар-диабо, което го привличаше от първия момент, когато го видя. Имаше някаква друга, непозната сила в него. Въпреки че се намираше на астрално ниво, в Аниор живееше един дух на непобедим и неразрушим бог. И Нериф предчувства огромните промени, който той щеше да предизвика навсякъде, където се появяше.

– Ще отида да говоря с Ханура – каза Аниор спокойно, отвори широките си крила и полетя към централата.

Нериф го следваше със свит от лоши предчувствия сърдечен център.

* * *

Боар седеше замислен в зоната за размисъл. Още като пое работата при ангарите, той се сблъска със същите проблеми като Сатара. В началото те останаха на заден план. Трябваше да се запознае с новата си работа, да си извоюва уважението на ангарите и, не на последно място, да свикне с астралното си тяло.

Когато теорите работеха по-дълго време на ниско ниво, те се превплъщаваха в съответното на това ниво тяло. Това ограничаваше способностите им, но осигуряваше възможност за нормален контакт с околните. Боар вече се подчиняваше на същите закони като подчинените си – хранеше се с астрално вещество, преместваше се в пространството по техния начин и почиваше като тях.

Изведнъж му хрумна, че вече би могъл да прегръща Аниор, но само горчиво се изсмя. Имаха истински късмет, че отново бяха разделени. Нищо не би спряло омразата, която, несъмнено щеше да се появи между тях, както се беше появила между Веова и Сатара. И въпреки това, той се замечта за момент, рисувайки във въображението си такава среща. Приемайки всяко чувство и мисъл на Аниор, Боар добре знаеше какво беше усетил той, когато се любеше със Сатара, и се разкъсваше от копнеж по това щастие.

Откъсна се от чувствата си и отново се върна към основния проблем – какво да направи за спасението на Земята и Сатариус. Веднага

разбра, че Сатара беше прав, когато обвиняваше Веова, че не беше използвал и двете Сили – на лявата и на дясната страна – от самото начало на изграждането на земната система.

Оценяваше като добра и идеята му да свърже системата на Земята с тази на Сатариус. В астрален план те бяха постигнали тази връзка и скоро тя щеше да се отрази на физическото ниво. Земяните бяха тръгнали да завоюват космическите простори и Сатариус щеше да бъде първата населена с други човекоподобни същества планета, която щяха да открият. Може би трябваше да изпратят официално митяни на Земята, за да ускорят това развитие. Хората отдавна бяха готови за среща с извънземните си братя.

И двете системи щяха да спечелят от едно сътрудничество помежду си. Но това нямаше да е достатъчно. Обединението трябваше да се осъществи и на по-високите нива. И точно тук беше проблемът. Просто още не можеше да разгадае пътя, по който това да се осъществи.

Разбираше се добре с Веова. Най-добре би било да обсъди тези неща с него. Но Веова все повече губеше сили. Страдаше от раздялата със Сатара. Откакто разбра какво ги свързва, той не можеше да си прости грубото отношение, което беше проявявал толкова време към второто си Аз. Никакви разумни доводи не можеха да прогонят чувството за вина от душата му. И колкото повече отслабваше той, толкова повече беди сполетяваха Земята. За миг Боар прозря какъв е проблемът и пътя към неговото решение. Но това беше толкова невероятно, че веднага изхвърли тази версия от главата си. Излегна се в един пространствен хамак и леко се залюля. Пренесе се в пространството на сферитите и остави музиката да подрежда разбърканите му мисли.

Не можа да се наслаждава дълго на вечната песен на вселената. Силните чувства на Аниор си проправиха път в съзнанието му и Боар превключи на неговата вълна. Остана зашеметен от новия замисъл на второто си Аз и се поколеба дали да не се намеси и да го спре. Ако Аниор продължаваше в този дух, той рано или късно щеше да разруши устоите на този свят. Естествено, само ако успееше. Ако пък не успееше, щеше да разруши себе си.

Боар се оказа пред неразрешима дилема – ако спре Аниор, нямаше ли да спре изпълнението на задачата, заради която се бяха разделили? А можеше ли въобще да спре Аниор? Беше убеден, че това само щеше да забави развитието, започнало в деня, в който Веова беше решил да си върне Камъка, а може би в деня, когато се скара със Сатара, а

може би, още когато тази Вселена се беше появила на бял свят.

Аниор отново и отново щеше да застава на пътя на установените норми, докато следваше вътрешния си зов. И Боар можеше само да регистрира това развитие и да помага на второто си Аз да не загине преждевременно. Някой беше пожелал той да поеме тази пасивна роля и да остави действието да се режисира от Аниор. Изпрати му в подкрепа един лъч безкрайна любов – единственото, което можеше да стори сега.

* * *

Ханура я нямаше в централата и това даде ценно време на Нериф, да уговори Аниор да се откаже от нечувания си замисъл. Но Аниор се изсмя:

– Спокойно, Нериф. Не съм толкова глупав да се надявам, че с един разговор с Ханура ще променя неща, установени от милиард години. Просто ще настоявам за друга работа.

– Тя няма да се съгласи. Само ще те набие жестоко.

– Нека ме набие. Доколкото разбрах, тя не може истински да ми навреди с това. Докато живее дух в него, астралното тяло не познава унищожение и винаги се възстановява в първоначалния си вид.

– Но познава болката – отвърна Нериф настойчиво – и тази болка е по-кошмарна, отколкото я познаваш от физическото си тяло. Ние сме много по-чувствителни. Ще загубиш съзнание още след петия удар и няма да постигнеш нищо.

Аниор го погледна трогнат от загрижеността му. Щеше да причини болка и на този дябо. Но не виждаше друг изход.

Изведнъж усети силата на Боар да се разлива по тялото му. Затвори очи, желайки да задържи този миг безкрайно. Радост изпълваше душата му и той се усмихна щастлив. Всичко на този свят беше една безкрайна илюзия, само любовта на Боар имаше истинска стойност.

Нериф гледаше смаян – щастливата усмивка на лицето на Аниор. Не разбираше какво става с него. Но когато Аниор отвори очи и го погледна, той видя нова сила в тях. Отстъпи изплашен и развълнуван.

Отново се чу странния звук, с който Ханура се появяваше и след миг тя вече седеше на трона. Гледаше изправения пред нея Аниор. Изненадата ѝ беше по-голяма от възмущението от това непочтително поведение. Попита го:

– Какво искаш пак? Защо не си на работа като изнудвач?

– Защото отказвам да работя като изнудвач – отговори Аниор съвсем спокойно. – Искам да работя като архитект.

Ханура моментално съобрази, че няма лесно да се справи с Аниор. Добре усещаше силата в гласа му. Вече съжаляваше, че беше подкрепила идеята да го превърнат в дябо. Но навикът да реагира на изблиците на непослушание с камшик, беше по-силен от тези съображения. Тя събра цялата си сила и започна да удря. Удари го веднъж, два пъти, ... пет пъти, но Аниор продължаваше да стои разкрячен стабилно на пода, със скръстени на гърди ръце, без да издава и най-малък стон.

И Ханура продължи, докато той не се свлече на пода след дванадесетия удар. Най-накрая беше загубил съзнание. Останала без сили, Ханура гледаше в разширените очи на дябата, свили се на пода от страх. Видя освен страха и безмерното възхищение от постъпката на Аниор. И тогава разбра, че беше сбъркала. Отсега нататък нещата нямаше да са същите, дори Аниор да се подчиняваше на заповедите ѝ. Нещо, в което твърдо се съмняваше. Трябваше да измисли Друг начин да се справи с този Делен.

Ханура изчезна от централата. Нериф се хвърли към Аниор. Разкъсан на безброй парчета, Аниор много бавно щеше да се възстанови. Нериф не разбираше как той успя така дълго да устои на кошмарната болка. Видя струпалите се край тях дяба. Бяха изплашени повече от постъпката на Аниор, отколкото от жестокостта на Ханура. Бяха разтърсени толкова дълбоко, че дори не ги беше грижа, че Ханура можеше да се върне всеки момент и да ги завари до разбунтувалия им се събрат.

Изведнъж Нериф осъзна, че тази саможертва не беше напразна, че Аниор беше постигнал нещо много важно. Но сега нямаше време да мисли за това.

Внимателно го загърна в пространствен хамак и с помощта на още двама дяба го пренесе в зоната за възстановяване. С нищо повече не можеше да му помогне. Само седеше до него и наблюдаваше как отделните части на тялото му бавно се съединяваха. Щом храносмилателният му център се възстанови, внимателно, на малки порции, му даде храна. Седеше така до Аниор, изоставил работата си. Осъзна, че не го е грижа дали ще бъде наказан. Гледаше Аниор в продължение на пет дни, без да мръдне от мястото си.

И когато накрая Аниор отвори очи и изрече: – Благодаря ти, Нериф, – той просто го прегърна и се заплака, обвивайки се в червения облак на тъгата.

* * *

Странно защо, Ханура въобще не го закачаше. Щом Аниор се пооправи, Нериф се върна към задълженията си. Привидно всичко течеше по старому. Но това спокойствие беше измамно. Вестта за нечуваната постъпка на Аниор се разпространи като вълна от избухнала звезда. Диабата се събираха тайно да обсъждат случилото се. Някои смятаха, че Аниор бе постъпил глупаво, а други, че бе постъпил геройски. Това беше първият истински бунт в тази общност, па макар и само на един-единствен дябо. И духовете на останалите се разбуниха.

Всички с нетърпение очакваха да видят как щяха да се развият събитията по-нататък. Нериф знаеше, че всеки личен успех в борбата с Ханура щеше да бъде крачка към истинската цел на Аниор. Цел, от мащаба на която му се завиваше свят. Въобще не вярваше, че Аниор има шанс да успее. Най-вероятно теорите вдяха да се намесят и да го накажат повторно. Чудеше се как да предотврати тази беда, как да спаси приятеля си.

Обичаше Аниор и беше готов на всичко заради него. Но когато предложи помощта си, Аниор само тъжно се усмихна и тихо каза: – Не искам още един приятел да пострада заради мен.

Нериф не знаеше какво точно се беше случило с Аниор при ангарите. Все пак разбра, че е бил виновен за внезапното заминаване на Сатара при теорите. Но не проумяваше какво значение можеше да има това, след като всички знаеха, че Сатара и без това трябваше да стане отдавна теор.

Странна беше и другата информация, до която се добра. Аниор бил съвсем отскоро при ангарите – идвал от Земята. За това кратко време той набрал, противно на всички закони в астралния свят, изключително много сила. Оказал се е някакъв си Делен.

Нериф за първи път чуваше тази дума. Потърси в зоната на знанията повече информация, но единственото, което намери там, бе, че някакви високоразвити същества се разделят на две и живеят в две различни превъплъщения. По непонятен за него начин тази никаква информация го развълнува дълбоко. Накрая не издържа и реши да помоли Аниор да му разкаже нещо повече за това.

Намери го в зоната на архитектурата. Откакто отново можеше да стои на краката си, Аниор прекарваше повечето от времето си там. Не го беше грижа за гнева на Ханура.

Тъкмо завършваше една сложна матрица за първоначално

диференциране на материя. Нериф не разбираше много от работата на архитектите, но се възхити от умението на Аниор. Каза му, че иска да говори с него по някои вълнуващи го въпроси.

Прелетяха в зоната за размисъл и Аниор зачака търпеливо приятелят му да зададе въпросите си. Нериф отново странно се развълнува.

– Извинявай – започна той, – исках да знам нещо повече за теб. Добрах се до някои слухове и порових в наличната информация.

Явно му беше неудобно от тази си постъпката. Аниор му се усмихна и го успокои:

– Не се притеснявай, и аз още първия ден разпитах началника на плащачите за теб.

Нериф го погледна учуден, но после се разсмя.

– И какво ти каза?

– Предполагам всичко, което знаеше – отговори Аниор, радвайки се, че Нериф преодоля смущението си. – Не беше много.

– И аз не разбрах много за теб. Само, че ти някак си накарал Сатара най-накрая да стане теор и си наказан за това. Но чух и друго, че си бил Делен. Не можах да разбера нищо по-конкретно. Какво означава това?

Лицето на Аниор придоби много сериозен вид. Гледаше Нериф с пронизващ поглед и дълго мълча. После тихо отговори:

– Това означава да си безкрайно щастлив, че съществува някой, който винаги ще те разбере и ще те обича, и безкрайно нещастен, че не можеш да се докосваш до него.

Нериф остана зашеметен от болката, която звучеше в гласа на Аниор. Но някакво вътрешно безпокойство го караше да продължи да го разпитва.

– Не те разбирам съвсем. Защо не можеш да се докоснеш до него?

– Защото това би означавало смърт и за двамата. Защото Делените не могат да устоят на изкушението да се слоят отново в едно, когато се доближат много един до друг. И цял живот мечтаят само за това пълно единение.

Нериф се замисли. Тъгата, която излъчваше Аниор, обзе и неговата душа. Беше се надявал да извоюва любовта на Аниор, а сега разбираше, че той обича друг. Аниор като че ли се досети за болката му.

– Не бъди тъжен, Нериф. Ти си много добър приятел. Но аз обичам двама души повече от всичко на света – и второто си Аз, и Сатара. Но и двамата са недостъпни за мен.

И след като помълча още малко, нежно добави:

– Сигурен съм, че някъде има друг, който те обича така, както аз

обичам второто си Аз. Може би някога ще го срещнеш.

Нериф го погледна благодарен за топлите му думи и си тръгна, чувствайки, че Аниор искаше да остане сам.

Загледан в косматите си крака, Аниор се сви от силната болка в душата си. Копнееше за Боар и Сатара. Би дал всичко поне един от двамата да беше до него. Самотата в душата му беше бездънна и безмерна.

Трябваше да направи нещо, за да я разсее. Трябваше отново да опита да се разбере с Ханура. Дори ако пак го пребиеше. Още утре щеше да застане пред нея. В душата му, пълна с тъга, нямаше място за страх.

* * *

На следващия ден Аниор помоли Нериф да го съпроводи при Ханура. Каза, усмихвайки се, на изплашения си приятел, че може пак да се наложи някой да събере отделните му части след тази среща. Изчака часа за аудиенция при Ханура и застана както винаги в първата редица. Никой не оспорваше правото му на това привилегировано място. Отпрати Нериф в последния ред и зачака.

Още отсега в централата цареше пълна тишина. Всички бяха любопитни да видят какво ли ще се случи.

Ханура се появи и го огледа мълчаливо. Не му обърна повече внимание, въпреки че стоеше прав като миналия път, и попита дяблото до него какво иска. Но дяволчето си оплете езика от неочаквано променилата се ситуация и не успя да произнесе молбата си. Ханура се ядоса и замахна с камшика си. Аниор невъзмутимо избута дяблото настрана така, че ударът не успя да го уцели. После каза на Ханура:

– Няма смисъл да се преструваш, че не съществувам. Всички тук чакат да видят какво ще правиш с мен.

Ханура го погледна с червените си очи и злобно, но съдържано попита:

– И какво желаш да направя с теб?

– Искам само едно. Да работя като архитект.

Тя знаеше, че Аниор нямаше да се предаде. Можеше да го пребие и този път, но той, веднага след като се оправи, пак щеше да застане пред нея. Беше мислила През последните дни какво да направи, за да запази авторитета си пред всичките дяба. И намери идеалния изход.

Погледна го с широка надменна усмивка.

– Значи искаш да станеш архитект? Добре, но само при едно условие. Трябва да изпробвам преди това уменията ти. Ако се справиш със задачата, която ще ти задам сега, направо ще те прехвърля при главните

архитекти. – Тя злобно се засмя. – Но ако не успееш да я изпълниш, никога вече няма да имаш право да претендираш за каквото и да е. Съгласен ли си?

Аниор нямаше друг избор, освен да се съгласи, въпреки че знаеше, че Ханура щеше да му зададе възможно най-сложната задача. Оценяваше хитрия ѝ ход и отговори:

– Да, съгласен съм.

Но това, което последва, не би могъл да си представи и с най-черното си въображение. Смехът на Ханура ехтеше из цялото царство. С гръмък глас тя нареди:

– Направи една нова, жива слънчева система! Всички присъстващи ахнаха, когато чуха задачата.

Архитектите, намиращи се в единия край на залата, се спогледаха неразбиращо. Нериф скочи на крака и гръмко заяви:

– Някое същество от астрално ниво не може да изпълни тази задача. Това е работа за теор!

– Не съм те питала за мнението ти, Нериф! Твоят приятел каза, че е съгласен, и проблемът как ще се справи с тази задача е негов.

И вече обърнат към Аниор, който стоеше като зашеметен, продължи:

– Желая ти приятна работа.

Ханура отново се изсмя и напусна централата.

Всички се затичаха към Аниор. Вдигна се страхотна врява. Всеки даваше някакъв съвет, какво да прави сега. Накрая Аниор излезе от вцепенението си, вдигна ръка и каза със силен глас в настъпилата тишина:

– Ще направя, каквото мога. Нямам друг изход. Но искам всички да ме оставят на мира през това време. Нека никой не ме безпокои. Така най-много ще ми помогнете.

Пренесе се в зоната за размисъл и остави диабата в централата да обсъждат доколко той има шанс да успее. Архитектите стигнаха единодушно до извода, че дори всички заедно не биха могли да изпълнят тази задача и че Ханура е излязла победителка от този двубой. Отново била доказала, че е най-жестоката и непобедима вещица.

Нериф последва приятеля си и го завари дълбоко замислен.

– Няма какво да мислиш, Аниор – успокояваше го той. – Задачата е неизпълнима. Никой няма да гледа на теб като на победен, ако откажеш да я поемаш.

– Не, Нериф – отговори твърдо Аниор. – Знам, че вероятността да успее е минимална, но аз съм длъжен да се възползвам от този шанс.

Знаеш, че не го правя за себе си.

– Ти си се побъркал! – извика Нериф. – Вероятността не просто е много малка, тя е направо нулева! Още не си станал бог! Дори моята сила е по-голяма от твоята!

Аниор се усмихна и се изправи. Разпери широко крилете си и каза:

– Виж тук си сбъркал.

Нериф с учудване видя, че крилата на Аниор бяха пораснали и вече бяха стигнали размера на неговите.

– Кога стана това? – попита объркан той.

– Още при ангарите установих, че силата ми най-бързо расте, когато успешно се преборя с някого. Е, с изключение на един друг много приятен и по-ефикасен начин.

– Какъв по-приятен начин? – попита Нериф изумен. Аниор се засмя. И с вид, че издава най-голямата тайна на своя живот, прошепна:

– Когато се любя със Сатара.

Нериф го погледна смутен. Помисли, че Аниор се шегува. Но после видя как насмешливата усмивка изчезна от лицето на Аниор и вместо нея се появи едно тъжно замечтано изражение.

– Моля ти се, Нериф – каза Аниор уморен, – остави ме и ти. Наистина имам нужда от спокойствие.

И Нериф напусна личната му зона, не знаейки дали да се обиди или да се възхити от приятеля си.

* * *

Кадор загрижено се замисли за Сатара. Беше успял да го успокои от шока, след като бе разбрал, че Веова е второто му Аз. Дългата омраза между двамата се беше отразила неблагоприятно на техните взаимоотношения и, въпреки че Сатара вече не мразеше Веова, той все още трудно възприемаше колко много всъщност би трябвало да го обича. Другата му голяма любов, тази към Аниор, засенчваше любовта му към второто му Аз.

Кадор се бореше срещу силната неприязън, която изпитваше към Аниор. Не стига че и Боар и Сатара го обожаваха, но сега и второто му Аз се увлече по него. Чувстваше се пренебрегнат.

Откакто Боар се срещна с Аниор, още когато той беше човек, между Кадор и Боар беше изчезнала онази близост, която съществуваше преди.

Боар вече нямаше нужда от неговата подкрепа. Беше станал по-самостоятелен и по-силен.

Когато се появи Сатара, Кадор се зарадва, че отново има за кого да се грижи. Обичаше тази роля на настойник. Но Сатара от самото начало не се поддаваше много на грижите му. Беше затворен, почти груб. Дори външният вид, който предпочете, не се хареса на Кадор. Увлечен от собственото си творение, Сатара отново прие образа на Императора от Сатариус.

Кадор се учуди как тези толкова различни теори – каквито бяха Боар и Сатара – обичаха едно и също същество и отгоре на всичко се разбираха добре. В редките моменти, когато Боар се качваше на горното ниво, двамата задължително се срещаха насаме. Сатара винаги питаше първо за Аниор и чак после за Веова. Кадор се чувстваше безсилен пред този факт.

А сега Аниор пак беше загазил и Сатара не можеше да си намери място от възмущение. Проклинаше Ханура, която просто искаше да спаси своята общност. После изведнъж утихна и Кадор го налегнаха лоши предчувствия.

* * *

Боар се появи на нивото на теорите и Сатара веднага отиде да го види. Боар го очакваше усмихнат.

– Сега сигурно ще ме питаш как вървят нещата на Сатариус – засмя се той.

Сатара го гледаше раздразнен, но нищо не каза и Боар продължи:

– Нещата се развиват доста добре. Войните станаха по-малко на брой, оформиха се горе-долу границите на новите държави. Запазиха комуникациите помежду си и се очертава един относително спокоен период. Ще напреднат значително през следващите години. Системата ти не е лоша.

– Остави това сега – прекъсна го Сатара, – знаеш какво ме интересува. Кажете как да помогнем на Аниор.

– Внимавай да не те чуе някой друг теор, – все още усмихнат отвърна Боар, – знаеш, че нямаме право да се намесваме.

– Не ме интересува какви права имам – продължи нетърпеливо Сатара, – искам да помогна на Аниор и, ако ми кажеш как, ще го направя.

Боар го погледна вече сериозно.

– Единственото, което мога да направя за него, е да му прелея малко сила в подходящ момент. Но това няма да е достатъчно, за да се справи с тази сложна задача. Мисля, че тук ти имаш други възможности.

Сатара веднага разбра и се усмихна почти щастлив. В ръката на

Боар се появи малък кристал, подаде го с думите:

– Занеси на Аниор това от мен.

Беше пакетирана матрица. Сатара се досети коя и го погледна с благодарност. Видя и разбра цялата болка на Боар. Щеше ли някога да обича второто си Аз така, както Боар обичаше Аниор?

– Трябва да си тръгна – каза малко тъжен Боар, – но мисля, че скоро ще се видим отново.

Усмихна се, намигна му съзаклятнически и се върна на долното ниво.

Сатара тъкмо успя да скрие кристала, когато пред него се появи шарената енергийна сфера на Кадор. Разрасна се и го попита какво е искал Боар.

– О, нищо особено – отговори Сатара захилен, – просто ми разказа колко много съм липсвал на Веова.

Кадор кипеше от яд. Знаеше, че Сатара лъже и само иска да го подрази. Сви се обиден и отново изчезна. А на лицето на Сатара се появи една хитра усмивка.

* * *

Аниор се трудеше неуморно над новата си матрица. Въобще не напускаше зоната на архитектурата. Заклучи си достатъчно пространство и не пускаше там никого. Скоро всички, дори и Нериф, се примириха и от няколко дни вече никой не се обаждаше.

Задачата беше изключително сложна. Трябваше да изгради главно-то слънце така, че в един определен момент от него да могат да се откъснат останалите планети. Изчисленията на съответните скорости на различните слоеве в централното кълбо много го затрудниха. В библиотеката не намери почти нищо за този тип строителство. Сигурно на нивото на теорите разполагаха с подробни описания на такава дейност, но Аниор нямаше личната сила на теор, за да го достигне. Трябваше да работва всичко сам.

Въпреки това, той успя да пресметне основните параметри. Но когато стигна до фината настройка, откри една нестабилност, която не знаеше как да премахне. От няколко дни се занимаваше само с това.

Не се и надяваше да създаде една истинска жива слънчева система. Това би означавало някой високо развит слънчев дух от царството на духовете да хареса неговото творение толкова, че да пожелае да се настани в него и да доведе планетни духове със себе си. Само така слънчевата му система щеше да заживее истински живот. Иначе тя скоро щеше

отново да се разпадне и да потъне обратно в хаоса.

Но дори и само да изгради матрицата за астралния и физическия строеж на такава система беше непосилна задача. Аниор просто не искаше да признае колко хитро го беше изиграла Ханура. Не се предаваше, защото беше възмутен от нейната нечестност. Не се вълнуваше от това, какво си мислеха другите диаба за него. Имаше пред себе си конкретен враг и трябваше да се пребори с него. Гледаше отчаян матрицата си и чакаше да му дойде някаква идея.

Тогаваш изведнъж разбра, че някой друг се намираще в заключената му зона. Не можеше да бъде нито Ханура, нито Боар, защото и двамата имаха сега астрални тела и щяха да предизвикат кристален звън при преминаване през преградата. Само теор в менталното си тяло можеше да се промъкне така незабелязано. Огледа се учуден.

Видя огромен диаво да се оглежда наоколо и да прибира великолепните си крила. Не само го виждаше за пръв път, но и никога не беше чул за него. Диавото се приближи и се усмихна. Нещо не беше съвсем наред. И чак тогава Аниор забеляза яркозелените му очи.

– Сатара! – извика той, залят от вълна на щастие, която за малко щеше да го задави. Хвърли се обезумял от радост към него. Останаха прегърнати, докато Сатара не го откъсна внимателно от себе си. Усмихна се и каза:

– Предлагам да променим малко обстановката. Нося ти много поздрав и един малък подарък от Боар.

Той извади малък кристал, хвърли го нагоре и леко го подухна. Кристалът се превърна в матрица и се разпростря из помещението.

– Гората ми! – извика Аниор, тичащ от едно дърво към друго. Спря се до живия бук на Боар и нежно го погали. После се обърна към Сатара със светнали очи и попита:

– Как успя с това астрално тяло да се промъкваш тук незабелязано?

Сатара хитро се засмя, седна на мекия мъх и го придърпа към себе си.

– Просто го построих след като проникнах тук.

– Но за един теор е трудно да поддържа такова тяло дълго време без да се въплъти в него – учуди са Аниор.

– Да, но не забравяй, че аз съм инстинкски майстор, що се отнася до умението ми да изграждам астрални тела. Като ангар често си изграждах тяло на змей, а като Император трябваше непрекъснато да изграждам астралното си тяло на ангар. Освен това, за мое голямо съжаление, няма да поддържам този вид много дълго.

– Но си станал страхотен дябо – засмя се щастливо Аниор. Зави опашката си край неговата и го притегли към себе си.

– Още не съм се любил като дябо – прошепна усмихнат Сатара, – а ти сигурно знаеш как стават тези работи.

– Нямам представа – отговори Аниор безпомощен, – нямаше с кого да опитам.

– Хайде, не ми разправяй такива неща – засмя се Сатара, – знам, че си имаш нов приятел.

– Да, имам – отговори Аниор, ставайки сериозен – но след като се любих с теб, вече с никой друг това не ми се прави. Не мога да си представя някого, когото бих обичал като теб.

Сатара нежно го погали и тихо възрази: – Не лъжи. А Боар?

Аниор се откъсна от него и каза закачливо: – Много бих искала да е на твое място. Но какво да правя?

Сатара го сграбчи и се засмя: – Ще трябва да се задоволиш с мен! – Загърна го в огромните си крила и те се притиснаха щастливи един до друг.

Стигнаха почти веднага до онова състояние на върховно щастие и се понесоха към безкрайността. Докосваха се до Безименното и се сливаха с него, забравяйки всичко друго на света.

* * *

Идвайки бавно в съзнание, Аниор лежеше в любимата си гора на облак от розова мъгла. Постепенно си спомни какво се беше случило. Струваше му се като прекрасен сън. Лежеше изтощен, с нарастваща в него тревога. Накрая тя се изпълни с конкретно съдържание и Аниор се огледа. Нямаше и следа от Сатара. Повика го мислено, но не получи отговор. Беше си отишъл.

Тъгата щеше да разяжда току-що възстановената енергия, ако не бе забелязал промяната в дървото, под което лежеше. Огромният дъб, на който се бе облегнал Сатара, когато го посети за първи път в тази гора, беше оживял.

Сатара бе оставил на Аниор свое дърво така, както Боар преди време му остави живия бук. Усмихвайки се щастлив, Аниор докосна кората му. Тогава чу гласа на Сатара, идващ от сърцевината на ствола:

„Извинявай, че те оставих така. Но трябваше да се върна преди някой да открие какво съм направил. Сигурно ще се досетят, но поне няма да ме хванат на местопрестъплението. Надявам се, че ти помогнах. Приятна работа над слънчевата ти система! Обичам те и бих искал да бъда

винаги с теб!“

Аниор, изпълнен с щастие, се облегна на дървото и зачака розовата смес да възвърне силите му.

* * *

Връщайки се на горното ниво, Сатара щастлив се отпусна в пространството. Беше се събудил до Аниор във вид на енергиен облак. Цялата му астрална енергия се беше изчерпала. Остави само съобщението и се върна веднага. Чакаше Боар.

Не мина много време и той се появи. Астралният образ на Боар вече нямаше онзи детски вид. Изглеждаше пораснал с десет години. Сигурно с право смяташе, че иначе ангарите няма да го приемат на сериозно. Сатара се усмихна на мисълта, че Аниор още не знаеше в какъв прекрасен мъж се беше превърнало неговото момче.

– Надявам се все някога да имам възможност да му се представя в този вид – отговори Боар усмихнат на мислите му. После го погледна малко тъжен.

– Нямах представа колко много ти завиждам – продължи Боар толкова тъжно, че Сатара веднага разбра, че чувствата му нямаха нищо общо със завистта. – Бих дал всичко на света, за да бъда поне веднъж на твоето място.

– Не знам дали не трябва съвестта ми да е гузна пред теб – обясни Сатара, кондензирайки се в образа на Императора, – съжалявам, че не можеш да изпиташ това щастие. Просто нямаш представа какво усещаме заедно с Аниор.

– Тук се лъжеш – отговори Боар, – много добре знам какво изпитва Аниор. Всяко негово чувство, всяка негова мисъл се отразява в мен. Когато вие се намирате на върха на щастието, аз все едно че съм с вас.

Сатара го погледна смяян. Изведнъж се почувства неудобно. Боар се засмя:

– Не се разстройвай от това. За съжаление, за мен това е само усещане, а не реалност.

После го огледа внимателно. Явно доволен каза:

– Придобил си отново много енергия. Имам едно предложение за теб.

Заинтригуван, Сатара изчака Боар да уточни какво има предвид.

– Тази енергия не ти трябва сега, а аз познавам някого, на когото тя би свършила чудесна работа.

Говореше сериозно и Сатара се развълнува. Още не се сещаше за

какво става дума.

– Ако си съгласен – продължи Боар внимателно, – бих ти предложил да я отстъпиш на Веова.

Сатара остана изумен. Обзет от грижите за Аниор, той съвсем беше забравил за Веова. С гузна съвест отговори:

– Разбира се. Не знаех, че има нужда от нея.

– В последно време много отслабна – обясни Боар загрижен. – Страда по теб. Все по-малко се грижи за Земята. Почти поех и неговите задължения.

Огромно чувство на вина се стовари върху Сатара. Как можа да не се поинтересува досега от съдбата на Веова? Страдал по него, а той дори не подозираше това. И трябваше Боар да се погрижи за второто му Аз.

– Не се измъчвай със самообвинения – продължи Боар, излъчвайки много топлина, – вие изживяхте сложен период. Веова осъзна напълно какво огромно значение имаш за него, а ти още не беше узрял за тази истина, когато Аниор ти каза кой си всъщност.

Но Сатара продължи да се разкъсва от непозната мъка.

– Каж ми какво мога да направя за Веова. Готов съм да му дам всичко, което имам.

– По-добре недей – засмя се Боар, – иначе ще се слееш с него. Засага само му препращай излишната си енергия.

– И как се прави това? – попита Сатара безпомощен.

– Не е сложно. Просто изпрати един свой централен лъч към него – обясни Боар. – Достатъчно е да си го представиш. Но внимавай! Има голяма опасност да не разбереш кога трябва да свърши това преливане. Щом се усетиш изтощен, трябва да спреш.

Боар го погледна загрижен. Сатара духовно не беше в състояние да се контролира напълно.

– Не се тревожи – продължи Боар. – Ако не успееш да прекъснеш връзката навреме, аз ще ти помогна.

Сатара се концентрира върху Веова и го видя как седи отпуснат върху трона си. Наистина изглеждаше зле и едно неочаквано силно чувство на жал и обич го заля. Изпрати това чувство към Веова и от тялото му се отдели ярък лъч. В момента, в който той достигна целта си, Веова се изправи с щастлива усмивка. Усещайки връзката си със Сатара, той изпрати по същия лъч собствените си чувства към него. Сатара изтръпна от щастие и забрави всичко на света. Имаше само едно желание. Да се разтвори напълно, подарявайки на Веова всяка част от тялото и

душата си ...

Боар се смееше силно на глас и Сатара бавно дойде на себе си. Чувстваше се отмалял и изпитваше непозната болка. Прехвърли вниманието си към заобикалящата го действителност и видя Боар да отразява обратно с длан лъча, излизаш от коремната му област. Концентрира се и болката изчезна заедно с лъча.

– Хубавичко щяхте да се слеее – каза Боар, все още засмян. – Нито един от вас нямаше желание да прекъсне връзката.

Сатара посърна. Беше се изложил. Но Боар го успокои:

– Не се притеснявай. Нямае никакъв опит в такъв енергиен обмен.

А после замислен продължи:

– Дори не знам дали другите двойки Делени контактуват така. Когато се видях с Ани за първи път, трябваше да я закрепя с малко енергия, за да не умре веднага. Бях предупреден от Кадор за опасността да се слее с нея и успях някак да се справя тогава. После още няколко пъти ѝ предадох от енергията си, но винаги само за кратко и много внимателно. Научих се да контролирам това чувство. Сигурно и ти ще се научиш.

Сатара го погледна благодарен. Не знаеше как би се справил без Боар. Въпреки всички закони, отнасящи се до Делените, му беше полесно да контактува с Боар, отколкото с Кадор. Не понасяше настоятелното отношение на последния. Може би това, което го свързваше с Аниор, автоматично се пренасяше и върху Боар.

Отново си спомни чувството, изпитано в момента на свързване с Веова. Не беше изпитвал подобно нещо досега. Всички стари чувства, като че ли станаха незначителни и нереални. Нещо се беше променило в отношението му към Веова. За първи път той разбра дълбочината на чувствата, които ги свързваха.

Боар го погледна разбиращо и се оттегли с думите: – Трябва да откриеш истината за себе си. Не е достатъчно да я знаеш.

* * *

С възвърнати сили Аниор потърси матрицата за слънчевата система. Радваше се на гората си като дете на любимата играчка, загубена и пак намерена. Прескочи пъновете и малкото поточе. Зарадва се на мравките и пеперудите. Още много липсваше, за да стане тази гора като истинска. А после можеше да помисли и за гущери, пойни птици и дребни бозайници.

Разбира се, нямаше да бъдат истински живи, защото в тях не се вселяваха духовни същности. Той им предаваше от енергията си, когато

гората изпълваше пространството и те оживяваха от нея. Но първо всяко дърво трябваше да се вгради с истинската си структура в матрицата. Със завист помисли колко лесно се оказа това за Боар и Сатара, а той успя да изгради жив образ едва на една трета от дърветата. При това, неговите дървета бяха далеч от съвършенството, постигнато от теорите.

Стигна голямата поляна в средата на гората и видя матрицата на нея. Погледна я и веднага откри глупавата си грешка. Достатъчно беше да образува и няколко комети и масата в системата щеше да се стабилизира. Веднага се нахвърли върху работата си.

Всичко вървеше с неочаквана лекота и чак като завърши грубия строеж и седна да си почине, Аниор се сети на какво се дължеше тази промяна. Скочи на крака, пожела си огледало и разтвори крилете си. Бяха пораснали неимоверно. Стигаха до средата на прасеца и стърчаха над главата му. Едва сега Аниор разбра думите на Сатара, че се надявал да му помогне. Беше нарушил незнайно какви правила, за да осигури на Аниор максимална сила да се справи със задачата си.

Изпълнен с благодарност и любов, Аниор имаше чувството, че лети. Без да спира повече нито миг, той работеше денонощно, докато матрицата не стана готова. Тогава той се върна на малката поляна, прегърна последователно дърветата на Боар и Сатара и легна в тяхната сянка да събере сили за последния етап на работата си. Щастлив заспа дълбоко.

Събуди се отпочинал. Събра гората в матрицата и я превърна отново в малък кристал. Това също беше ново умение. Но не се замисляше върху това. Пакетира голямата матрица за слънчевата система в плоча с форма на диск, взе я в ръка и премахна личната си заключена зона. Издигна се с огромните си крила и прелетя до далечната граница между царствата и хаоса.

С мисълта за Боар и Сатара, Аниор извика високо: – Това е подарък за вас! – и изпрати със силен замах диска в далечината. Дискът се въртеше все по-бързо и по-бързо, докато не се разпадна в поток от милиони светещи зрънца, виещи се в огромна спирала. Тя бавно се спусна в безформения хаос и внесе ред в движението на част от тази безкрайна маса.

Аниор се издигна над него и произнесе думите на зараждането, предавайки собствените си трептения на своето творение. После се върна, за да се наслади на величествената картина, която се откриваше пред очите му.

Завихрянцията в това огромно пространство ставаха все по-бързи и в средата се издигна първо малък, а после все по-нарастващ конус. Той ставаше все по-светъл, превърна се от тъмночервен в огненооранжев и

все повече растеше. Накрая се откъсна със силен звук от хаоса под него.

Оформи се огромно кълбо, което бавно се издигаше нагоре. Въртеше се с бясна скорост и се разширяваше. Аниор вече изтръпна от мисълта, че може би ей-сега ще се разкъса, но кълбото отново се сви и се стабилизира.

Във вселената се бе образувала основата на една нова слънчева система и чакаше своя владетел. Щеше да чака така няколко астрални денонощия и ако през това време никой слънчев дух не се заселеше в нея, тя отново щеше да потъне в хаоса.

И Аниор чакаше заедно с творението си. Представи си как Ханура се моли сега това да не се случи и как диабата, от най-дребните до най-големите, се молеха точно за обратното. Но Аниор разбираше, че никакви молби не можеха да помогнат нито за едното, нито за другото. Всичко зависеше от качеството на работата му, вече нищо повече не можеше да се направи.

От две денонощия Аниор не мърдаше от мястото си. Изведнъж чу силно свистене. Веднага излезе от полудрямката си и погледна огненото кълбо. То все така висеше над хаоса и се въртеше около оста си. И когато се случи това, което Аниор чакаше от толкова време, той не можа да повярва на очите си и радостта го изпълни.

Върте в кълбото, изведнъж нещо засвети и тази светлина ставаше все по-силна. Тя се сля напълно с огнената маса, разшири я и я издигна. Пред очите на Аниор се раждаше нова звезда.

Тя засвети все по-силно и се понесе далече в пространството. Аниор стоеше зашеметен от величествената картина. Изведнъж от огромното слънце се откъсна голямо парче и бурен вихър закръжа около новата си майка. Роди се и първата планета. Аниор знаеше, че щеше да мине още много време, преди да се роди втората планета, но не можеше да се откъсне от творението си.

Постоя, докато очите му се умориха, и се обърна, за да полети обратно в царството на диабата. Разпери крилето си и видя, че бяха пораснали още. Всеки успех му придаваше нова сила. Понесе се през пространството – не бързаше да се прибере. Но изведнъж се почувства самотен и се насочи стремително към дома.

* * *

Боар обсъждаше с Веова възможността да повлияят на Земята с ново духовно течение, когато на небето над тях изгря нова звезда. И двамата вдигнаха глава, наблюдавайки това рядко за този стар сектор на

вселената явление. Веова погледна недоумяващо широко усмихнатия Боар и чак тогава се сети какво беше станало. Беше чул съвсем бегло за сложната задача, която Ханура бе поставила на Аниор. Нима бе възможно той наистина да се е справил с нея? Видя щастливата усмивка на Боар и вече не се съмняваше.

– Какво направихте със Сатара, за да стане това чудо? – попита той Боар.

Боар се засмя и само отговори:

– Тайна!

Веова го погледна недоволен. И Боар тържествено добави:

– Давам ти думата си, че нямам нищо общо с това! Веова въздъхна.

Второто му Аз отново се беше проявило и дано не го чакаха неприятности.

* * *

Кадор правеше безуспешни опити да обучи Сатара да предава само с един лъч голям поток от информация. Сатара просто не го слушаше. През последните дни беше като никога досега вгълбен в себе си и непрекъснато нервничеше. Изглеждаше, като че ли чакаше с нетърпение нещо и въобще не можеше да се концентрира.

Изведнъж в съседния сектор изгря нова звезда. Сатара подскочи с радостен вик. Кадор гледаше ту звездата, ту Сатара. И двамата сияеха. Сатара се нахвърли върху него и го прегърна от щастие, викайки:

– Успя! Той наистина успя!

Кадор се откъсна смутен от тази прегръдка и попита недоумяващ:

– Кой е успял и какво?

Но Сатара само се смееше, без да му отговори. Чак като се успокои малко, го подсети тайнствено:

– Кой, според теб, трябваше да създаде в последно време нова слънчева система?

Кадор се сепна и извика:

– Но това не е възможно! – Той погледна ярката звезда, и вече с по-малко уверен глас повтори: – Не, това не е възможно.

– Повтори го още веднъж – усмихнато го подкани Сатара, – може би тогава тази проклета звезда ще изчезне.

И тогава Кадор прозря какво беше станало. Стана му ясно странно нетърпение на Сатара.

– Бил си при него! Ти си му помогнал да изгради тази матрица! – възмутен извика Кадор.

Сатара се засмя.

– Заклевам се тържествено, че нямам нищо общо с изграждане на тази слънчева система. Тя е изцяло работа на Аниор. Един съвет не съм му дал.

– Какво направи тогава? – недоверчиво попита Кадор. – Сигурен съм, че нещо си направил!

Сатара се приближи плътно до него и с хитър израз на лицето попита тихо:

– Искаш ли да ти покажа?

Кадор го погледна ужасен. Чак сега разбра какво беше станало. Сви се възмутен в една точка и изчезна.

А Сатара се обърна към новата звезда и извика колкото му глас държи:

– Обичам те, Аниор!

* * *

Диабата в централата се бяха побъркали от радост. Никоой не обърна внимание на Ханура. Тя напусна залата веднага, щом звездата се появи. Подскачаха, смееха се, прегръщаха се и викаха. Нериф седеше замислен на стъпалото пред трона и ги гледаше. Не можеше да сподели възторга, в който бяха изпаднали другите.

Радваше се, че Аниор беше успял, въпреки че нямаше представа как го направи. Но някаква дълбока горчивина тровеше душата му.

Беше се засегнал, когато Аниор го изгони наравно с другите. Оставен само със старата си компания, той за първи път осъзна колко много означаваше Аниор за него и колко различен беше от другите диаба, дори и от силно развитите сред тях.

Аниор беше самотник, точно както и той. И все пак Аниор имаше приятели сред теорите, а той нямаше никого. Обхвана го дълбоко самосъжаление и му трябваше доста време, за да го преодолее.

Сега се обвиняваше, че може би тайно се бе надявал Аниор да не успее. Страхуваше се, че той щеше да го надрасне с много. Още когато видя, че се бяха изравнили по сила, Нериф се изплаши. Прекалено лесно и бързо Аниор напредваше. Дори ангарите не го бяха приели заради това.

Отхвърли възможността просто да му завижда. Нямаше толкова лошо мнение за себе си. Може би се плашеше от промените, които Аниор искаше да предизвика в тяхната общност. Но тези промени само щяха да направят личния му живот по-съдържателен.

И накрая се сети какво го безпокоеше. Страхуваше се да не загуби единствения си приятел, когато разликата в силата им придобиеше големи размери.

Изведнъж врявата спря и Нериф видя да долита огромен дябо. Всички гледаха като хипнотизирани Аниор, който кацна пред трона на Ханура. Ако не стоеше до него, Нериф нямаше да го познае. Беше пораснал, а крилете, които сгъваше внимателно, стигаха почти до петите и стърчаха над главата му. Аниор се обърна усмихнат към дябата, които се бяха хвърлили на колене пред него.

– Станете. Извоювах си правото да стана архитект, а не да ви бъда началник. Искам да благодаря на всички, които се молеха заедно с мен да постигна този успех. Всеки от вас може да тръгне по този път. И най-малкият напредък е истинско достижение, което никой не може да ви оспори. И вече никой: нито аз, нито Ханура, нито самото Върховно божество няма да може да ви го вземе някога.

Обхвана с един поглед цялата зала и продължи:

– Не гледайте бързия ми напредък. Аз не съм обикновен дябо. Пътят на малките крачки е открит пред вас. Ще дойде ден и ще стигнете не само ангарите, но и теорите. Този ден е далеч, но той съществува, и колкото повече работите над себе си, толкова по-скоро ще дойде той.

Обърна се към Нериф, усмихна му се и каза тихо:

– Ела, май трябва да ти се извиня.

Нериф стана като насън и го последва в зоната за почивка. Разположиха се удобно полулегли-полуседнали в пространствени хамаци. Мълчаха доста време, преди Аниор да каже уморен:

– Прости ми, че те изгоних тогава така.

– Няма нищо – отговори Нериф смутен, – аз трябваше да се сетя, че нямаше нужда от мен.

В гласа му прозвуча дълбоката болка, въпреки че Нериф не искаше да я издава. Аниор се изправи и хвана ръката му.

– Недей, Нериф. Прдеми нещата такива, каквито са. Приеми себе си такъв, какъвто си.

Около Нериф се появи червения облак на тъгата.

– Бих искал да мога да ти бъда истински приятел. Аниор го погледна и каза много топло:

– Ти си точно такъв.

– Но не можах да ти помогна сега! – отговори горчиво Нериф. – А другите ти приятели сигурно успяха.

Аниор помълча и Нериф се прокланаше за прибързаните си и

глупави думи. После чу как Аниор отговори със сериозен глас, в който звучеше дълбока болка:

– Не ти подхожда да ревнуваш, Нериф. Ти си с мен почти всеки ден и така ще бъде още много време. А за тези други приятели мога само да мечтая така, както те мечтаят за мен. Това е най-мъчителната любов, която можеш да си представиш. И когато съдбата ни предостави възможност да се срещнем, то е само за един кратък миг, който се губи във вечността. След това болката от раздялата е по-силна, отколкото радостта от срещата. Пожелавам ти никога да не разбереш това чувство.

Но Аниор знаеше, че рано или късно Нериф ще се сблъска със същия проблем. Отдавна бе разбрал, че той е второто Аз на Кадор.

За да смени болезнената тема, Нериф похвали Аниор.

– Страхотна реч държа в централата. Мислиш ли, че ще има някакъв ефект от нея?

– Веднага не. Но не е лошо да им го припомним.

– Май твърдо си решил да правиш от диабата ангари – изсмя му се Нериф.

– А какво друго да правя, когато не ми се живее само с дяволи? – пошегува се Аниор. Но Нериф се сопна.

– Да беше останал при ангарите! Аниор се засмя.

– Но те всички бяха на мнение, че съм страшно подходящ за диabo.

– Защо? – попита Нериф учуден.

– Защото умея да измислям страшни чудовища!

И над Нериф се появи ужасна отворена паст с три реда остри зъби, готова да го погълне. Той извика от изненада и Аниор падна от хамака от смях.

Нериф бързо се съвзе и отвърна с още по-страшно творение. Те си играха така, докато, смъртно уморени, се разделиха помирени.

* * *

Подготовката за най-големия празник вървеше с всички сили. Но най-важната му част – номерът, който трябваше да направят на ангарите, – още не бяха уточнили. Това беше отколешна традиция. Ангарите също празнуваха празника на трите слънца. Нериф не знаеше по какъв повод, точно на този празник, диабата се стараеха да измислят най-голямата шега, с която можеха да подразнят ангарите. Те и през останалото време не изпусаха случай да се подиграят с тях.

Като координатор, той имаше доста работа покрай подготовката и сега трябваше да събере групата от най-големите и умни шегаджии

заедно с Ханура. Това беше единственият случай, когато вещицата ги подкрепяше напълно в лудориите им. Дори помагаше активно и диабата се възхищаваха от идеите ѝ. Изглежда, традиционната шега се одобряваше от теорите и Ханура с удоволствие се подиграваше на колегата си, който ръководеше ангарите. Малката група от петима диоба се беше събрала. Ханура се появи сред тях и попита:

– Измислихте ли вече нещо?

Гивок, един от главните архитекти, диобо с доста големи крила, отговори:

– Да, и мисля, че идеята е добра. Разбрахме, че ангарите скоро трябва да преместят една от луните на Сатариус. Иначе след време тя ще падне върху планетата. Тази работа не е много сложна и точно заради това мисля да я направим невъзможна.

– Как си го представяш по-конкретно? – учудена пита Ханура.

– Ако успеем да изградим такава матрица, която фиксира луната напълно в сегашната ѝ позиция, ангарите ще се изпотят доста при изпълнението на задачата си.

– А няма ли бързо да открият какво става? – искаше да знае един от групата.

– Не е лесно да се открие такова нещо – отговори Гивок. – Ако работата е добре изпитана, мисля че ангарите въобще няма да се досетят какво става.

– Идеята ти не е лоша – отговори замислено Ханура. – Има само един недостатък: – не виждам кой от вас ще изгради тази матрица. Нямаме опит да работите с небесни тела.

– Ние не – отговори Гивок, – но новият има. Аниор лесно ще се справи с тази работа.

Ханура се намръщи. Само като чуеше това име, ѝ ставаше лошо. Тогавя тя помисли, че страшно го е изиграла с тази слънчева система, но приятелите му теори намериха начин да му помогнат, без да нарушават основния закон за ненамеса в работите на ниските нива. Въпреки това успехът на Аниор я смая. В този Делен имаше много сила и един непознат стремеж. Щеше не само да застраши позицията ѝ като Шеф на тази общност. Беше убедена, че някога ще постигне много повече.

Но изведнъж тя прозря, че идеята на Гивок ѝ даваше възможност да си отмъсти не само на Аниор, но и на второто му Аз. Хитра усмивка се появи на лицето ѝ.

– Има един проблем, който не знаете. Аниор е Делен и е в непрекъснатата връзка с второто си Аз. Всички свои мисли и чувства той

предава автоматично на него, без да може да влияе на това. А второто му аз е теорът, който ръководи ангарите, грижещи се за Сатариус.

– Това означава ли – попита Нериф учуден, – че той ще знае всичко, което прави Аниор?

– Да, точно това исках да ви обясня. А това означава, че Аниор в никакъв случай не трябва да разбере нашия замисъл.

Всички се спогледаха посърнали. Толкова бяха харесали идеята на Гивок, че дори не бяха измислили друг вариант. Тогава Ханура се обади пак:

– А няма ли начин да накарате Аниор да изработи матрицата, без да разбере за какво е предназначена?

Гивок се замисли и изведнъж се усмихна:

– Има! Той едва ли се е интересувал някога от параметрите на тази луна. Просто му задаваме тази работа за друга планетна система, като му подготвяме параметрите на Сатариус.

– Предлагам аз да ви задам задачата да фиксирате едната от луните на Икемери – каза Ханура. – И без това тя има нужда от фиксация. Но преди това трябва да подмените всички данни за тази планета и двете ѝ луни с тези на Сатариус в библиотеката. Така Аниор няма да се сети за измамата.

– Имам чувството – засмя се Нериф, – че искаш да направиш номер на Аниор, а не на ангарите.

Ханура го погледна ядосана. Този дябло много почна да си позволява, откакто стана приятел на Аниор.

– Надявам се, че няма да ни издадеш – каза един от групата.

Нериф отговори възмутен:

– Разбира се, че не! Няма да разваля такава хубава шега.

– Значи се уговорихме. И внимавайте с данните! Всичко трябва да е наред, иначе нищо няма да се получи предупреди Ханура.

– Ще се справим с това – хитро се засмя Гивок. – Нямам нищо против да скроим номер не само на ангарите, но и на Аниор.

Всички се засмяха и се разпръснаха. Ханура остана доволна. Щеше да разиграе двамата Делени един срещу друг. Нищо не би могло да ѝ достави по-голямо удоволствие.

Нериф се замисли върху това, което разбра от този разговор за Аниор. Не знаеше, че второто му аз ръководи ангарите, след като Сатара напусна това ниво. Имаше нещо странно уплетено в техните взаимоотношения.

* * *

Аниор се увлече от новата си работа. След като успя да се справи със слънчевата система, отношенията му с Ханура се бяха нормализирали. Като един от главните архитекти, той се занимаваше с любимата си работа. Скоро, откри, че повечето от задачите бяха далеч под нивото му. Новопридобитата сила много му помагаше. Единственото предизвикателство оставаше гората. Работеше непрекъснато върху нея в свободно-то си време. Не я показваше на никого, дори на Нериф. За щастие, последният беше много зает с подготовката на поредния празник и не го безпокоеше често.

Истински се зарадва, когато получи от Ханура задачата да фиксира едната от луните на Икемери. Искаше да усъвършенства уменията си да борави с небесни тела. Не знаеше защо теоритите даваха тази задача на диабата, но това бе без значение. Луната щеше да падне върху планетата и той трябваше да я фиксира така, че нищо вече да не е в състояние да я помръдне от орбитата, в която се намираще.

Взе данните за тази малка система от три небесни тела от библиотеката и сега, след два дни работа, завършваше матрицата. Искаше да я приложи веднага, но Ханура го спря, взе матрицата и каза, че сама ще се заеме с това.

До празника оставаха три дни, когато Аниор усети, че нещо става. Всички диаба бяха страшно възбудени. Едва ли това еуфорично настроение се дължеше само на предстоящия празник. Дочу нещо за това, какъв страшен номер били скроили на ангарите. Но нищо конкретно не разбра. Щом попиташе, всички почваха да лъжат или да го избягват. Чувстваше се засегнат от тяхното недоверие. Не издържа и отиде при Нериф, за да разбере какво става.

– Не се обиждай, Аниор – отговори Нериф усмихнат. – На всеки празник на трите слънца диабата правят номер на ангарите. Това е традиция.

– Но защо го криете от мен? – попита ядосан Аниор.

– Ханура ни предупреди за връзката ти с второто ти Аз – отговори Нериф. – Каза, че той веднага ще разбере какво сме замислили, ако ти узнаеш нещо. А това ще развали цялото удоволствие.

Аниор въздъхна. Нериф беше прав. Не можеше да крие нищо от Боар.

– Жалко. Бих участвал с удоволствие в тази работа. Но Ханура е права. Ще ви издам, без да искам – отговори Аниор тъжен.

Нериф го стисна нежно за рамото. Аниор дори не подозираше какво огромно участие имаше в шегата. Съжеляваше, че той не можеше да злорадства над неимоверните усилията, които ангарите полагаха от няколко дни, за да помръднат луната от орбитата ѝ. Когато станеше, дума за шегата, диабата ставаха много сплотени и нямаше опасност Аниор да узнае нещо по-конкретно преди празника.

– Не тъжи – успокой го Нериф, – ще го разбереш на празника. Ако дотогава ангарите не се оправят, ще им открием номера. Такъв е регламентът, за да не помрачаваме техния празник.

* * *

Фаниис вече не знаеше какво да прави. Празникът приближаваше, а те все още не бяха успели да помръднат тази проклета луна. Работата не беше чак толкова спешна, но ако не я свършеха преди празника, щеше да им развали настроението.

Ако Сатара му беше Шеф, като в добрите стари времена, той просто щеше да се обърне към него за помощ. Сатара винаги с удоволствие се включваше пряко в работата по управление на Сатариус. Едно време и без това всичко вършеше сам. Но новият Шеф бързо въведе нови порядки. Не обичаше да го безпокоят за дреболии. Имаше по-високи изисквания към подчинените си, държеше те да се оправят сами. Въпреки че Фаниис разбираше, че така те щяха да напредват по-бързо в развитието си, този начин на работа беше по-неприятен. Много от тях тайно въздишаха по Сатара. Боар беше спечелил уважението им, но далеч не тази любов и преданост, която поднасяха преди на Сатара.

Събра всички по-добри архитекти в зоната на архитектурата и им обясни проблема. Много от тях вече знаеха за какво става дума. Умуваха заедно върху матрицата за преместване, но не откриха никаква грешка. Накрая Теме-да се обади:

– Матрицата е наред. Може би просто нещо пречи.

Те се спогледаха учудени. Какво би могло да пречи на преместването на една луна?

– Ако не смятах, че не им е по силите – продължи Темеда, – щях да кажа, че това е номерът, който диабата са ни скроили за празника.

Всички изведнъж скочиха от местата си и се развикаха. Въобще не се бяха досетили за такава възможност.

– Някой да е чул за други проблеми в последно време? – попита Фаниис. – Диабата няма да изпуснат случая да ни се подиграят.

Стигнаха единодушно до извода, че друга шегата на диабата не бяха

открили досега. Все повече се убеждавах, че Темеда може да е прав.

– Но техните архитекти не владеят управлението на небесните тела! – извика един от главните архитекти. – Какво тогава биха могли да направят?

Отново се замислиха и изведнъж Темеда се засмя. Гледаха го смутени. Той трудно дойде на себе си и каза, все още през смях:

– Забравихме най-новия им архитект – Аниор!

Настана страхотна врява. Как не се бяха сетили досега? Дяболо, построил цяла слънчева система, естествено можеше да се справи с една луна.

След като се успокоиха малко, започнаха да търсят начина, по който Аниор беше повлиял на тази луна. Фаниис се сети, че сигурно е изградил матрица за фиксация, но въпреки това много трудно откриха следите ѝ. След упорит труд те разполагаха накрая с косвени доказателства, че луната е била фиксирана. Но не бяха в състояние да развалят тази фиксация. Каквото и да опитвах, за да я премахнат, те удряха на камък. Темеда се възхити от бившия си ученик.

– Сатара беше прав – каза той, – когато ме изпрати да уча Аниор на архитектура. В началото си мислех, че бърка, като ми дава такъв новак за ученик. Но той имаще истински талант. А после набра и много бързо необходимата сила за отличен архитект.

Другите не приеха толкова възторжено уменията на Аниор. Когато остана само един ден до празника, те се предадоха и единодушно решиха, че е време да помолят Боар за помощ.

Отидоха при него и му разказаха какво се беше случило. Очаквах да им се скара, задето не са се справили сами с тази задача, но Боар стана сериозен и само ги упрекна:

– Защо не дойдохте веднага, щом разбрахте за какво става дума?

Погледна техните изчисления и продължи:

– Няма да ми стигне времето, за да разгадая тази фиксация и да я премахна преди празника. Ще трябва да се признаете за победени.

Това никак не се хареса на ангарите. Те рядко успяваха да разберат номера, който им крояха дябата за празника на трите слънца, но винаги се стараеха много. Боар ги съжали. Още не можеше да разбере, как Аниор бе успял да скрие тази работа от него.

Усамоти се и остави да протича през съзнанието му всичко, което беше мислил и чувствал Аниор през последните дни. Откри, че е работил върху някакъв проект за фиксация на луна на Икемери. Провери веднага положението там и видя, че на тази планета нещата си бяха

същите както преди. Опита се да разбере някои от данните за луната и накрая се добра до конкретна информация. Безспорно това бяха данните за луната на Сатаруус.

Архитектите бяха прави. Аниор беше изградил тази матрица за фиксация. И го беше заблудил много хитро, като мислено работеше уж за друга планета.

Натъжи се. Толкова беше свикнал да знае всичко за Аниор, че тази измама го засегна дълбоко. Вече никога нямаше да бъде сигурен в това, което приемаше от Аниор.

Безграничното доверие, което имаше в него, се оказа илюзия.

Обмисляше какво да прави. Имаше един единствен начин да развали достатъчно бързо тази матрица за фиксация – трябваше да накара Аниор да го направи. И без това имаше силно желание да го застави да обясни странното си поведение. Съобщи на Веова за намеренията си и се прехвърли в общността на диабата.

* * *

Тъй като никой вече не работеше в последния ден преди празника, Аниор се оттегли в гората си, за да почине. Облегна се на дъба на Сатара. Всеки път, когато го докосваше с дланите си, той повтаряше последното изречение на посланието му. Аниор не се уморяваше да слуша нежните му думи и се замечта. Утрешния празник щеше да прекара сам. Отдаде се на копнежа за прегръдката на Сатара, когато чу кристален звън и букът срещу него зашумя.

Отвори очи и подскочи от радост. Облегнат на дървото си, Боар стоеше пред него. Изглеждаше по-различен от миналия път. Имаше вид на млад мъж с тренирано гъвкаво тяло. Нямаше я синкавата сфера край него. Беше в астралното си тяло.

Първата реакция на Аниор да се хвърли в прегръдката му бе жестоко отблъсната. Някаква вълна го прати обратно в основата на дъба. Дори се удари в един камък. Разтри удареното място с ръка и погледна Боар недоумяващо. Беше виновен, разбира се, не трябваше да се опитва да го докосва, но не разбираше грубата сила на това отхвърляне и мрачния израз на лицето му. Обви се в червена мъгла.

Боар го гледаше мълчаливо и Аниор чакаше със свито сърце да проговори. Чувстваше, че му е ядосан за нещо, но нямаше никаква представа за какво.

– Нямам нищо против – започна накрая Боар, – да кроиш разни номера на ангарите. Но не искам да ги кроиш и на мен.

Аниор го погледна смаян. Въобще не знаеше, за какво говореше Боар.

– Не мислиш ли, че е време да развалиш матрицата, която изработи? – продължаваше Боар все така студено.

Аниор събираше всичките си сили, за да успее да попита несигурно:

– Не разбирам за какво говориш. Боар го гледаше все по-свирепо.

– Значи не разбираш! Да не искаш да кажеш, че не ти си направил матрицата за фиксирането на втората луна на Сатариус?

Силно объркан, Аниор се защити: – Направих матрица за фиксиране на луната на Икемери, не на Сатариус!

– Да, голям номер измисли – продължи Боар, – и наистина успя. Заблуди ме майсторски. Ако архитектите ми не се бяха досетили за твоя номер и досега нямаше да разбере хитрината ти.

Аниор остана поразен. Никога не бе предполагал, че Боар може някога да го обвини така несправедливо. Досега беше сигурен, че нищо не можеше да унищожи доверието и любовта между тях. Толкова се натъжи, че просто се сви на кълбо и поиска да изчезне в небитието. Нямаше нито сили, нито желание да отговори на обвиненията му.

Боар гледаше смутен Аниор. Приемаше чувствата му на мъка и отчаяние и не знаеше какво да прави. Усети неговата болка по-силно от своята. Изведнъж испита непреодолимо желание да го прегърне. Едва успя да устои на този порив. Не се сърдеше вече на Аниор. Само го помоли тъжно:

– Ще разрушиш ли сега матрицата или предпочиташ да развалиш празника на ангарите?

И тогава нещо стана с Аниор. Той скочи на крака и извика, пълен с болка и възмущение:

– Не съм направил никаква матрица за луната на Сатариус, въобще не съм участвал в шегата на диабата. Криеха всичко от мен, за да не мога да го издам. Не разбирам в какво ме обвиняваш!

Беше толкова искрен, че Боар просто му повярва. В съзнанието му бавно се оформи друг вариант за това, какво се беше случило.

– Искаш да кажеш, че не си знаел, че матрицата е предназначена за Сатариус? – попита той като замаян.

Двамата с Аниор се гледаха застинали на място. Изведнъж разбраха какъв гаден номер им бяха скроили. Боар се облегна обратно на дървото и изстена: – Ханура! – А Аниор се свлече в основата на дъба и покри лицето си с ръце. Ако можеше, щеше да се засмее, но току-що

преживяната болка беше заседнала дълбоко в душата му. Раната, нанесена от Ханура, нямаше да заздравее скоро.

Боар не проклинаше Ханура, а себе си за това, че се беше усъмнил в Аниор. Виновен, той сведе глава и тихо помоли:

– Прости ми, Аниор.

Не знаеше откъде взе силата да стои така, на три крачки разстояние от него, и да не се хвърли в краката му. Никога досега не бяха били толкова близо до обединението. Аниор смъкна ръце от лицето си и го погледна пълен с отчаяние:

– Как можа да се случи това между нас?

– Не знам – отговори нещастен Боар.

Беше обвинил Аниор в нещо, което той никога не би направил – в непочтеност, лъжа и измама. Не беше послушал сърцето си, а само бе гледал привидните факти. Нямаше извинение за себе си.

Аниор пръв се съвзе. Стана и каза меко:

– Нека не правим на Ханура това удоволствие да разрушим доверието, което имаме един на друг. Ще ти изготвя набързо матрица, която ще анулира ефекта на първата.

– Обичам те, Боар, и нощо не е в състояние да разруши тази любов. Дори да ме беше проклетел за вечни времена.

Аниор се отправи към другата поляна, за да се заеме с работата си. Пазеше старите изчисления и бързо намери начин да разруши желязната хватка, в която беше стиснал тази луна. Върна се с новата матрица в ръка и завари Боар, седнал напълно съкрушен, обсипан с жълточервена шума. На дървото му не бе останало нито едно листо. Аниор се изпълни с дълбока жал и безкрайна любов. Но не можеше да направи нищо, за да облекчи болката му. Подаде му матрицата и го подкани нежно: – Върви си. Ако не си тръгнеш скоро оттук, силите ми да стоя далеч от теб ще свършат. Нека поне другите се веселят.

Боар вдигна очи и Аниор бързо сведе глава. Нямаше сили да погледне нещастieto и любовта в тях. Боар стана, взе матрицата, прегърна за миг дървото си и изчезна.

Аниор се притисна към ствола на бука, с желание да поеме поне малко от близостта на Боар. От дълбините на дървото чу прекрасна и тъжна песен. Една мелодия, която говореше повече, отколкото всички думи на света.

Настойчива молба за контакт извади Аниор от унеса. Той пусна дървото и даде разрешение. Вече не го интересуваше, че някой щеше да види гората му. Вече нищо не го интересуваше.

Нериф се появи пред него и се огледа учуден. – Каква е тази прекрасна гора. Защо никога не си ми я показвал?

Погледна Аниор и замълча сразен. Беше се облегал на едно истинско дърво, обезлистено като в късна есен. Едва го различаваше в червения облак на тъгата.

– Аниор! – извика Нериф изплашен, – какво е станало тук?

Аниор като че ли се събуди от дълбок сън, седна на шумата и попита тихо:

– Какво стана с шегата, успя ли? – Точно затова дойдох, за да ти разкажа – отговори Нериф учуден. – И успя, и не успя. Помниш ли матрицата, която направи за луната на Икемери? – И Нериф започна да разказва, как са го излъгали, за да запазят шегата в тайна от Боар. – Измъчиха се цели пет дни и ние умряхме от кеф. Но изглежда, накрая са се сетили какво държи тази луна така здраво. Преди малко развалиха твоята матрица и преместиха луната. Не ми е ясно как се оправиха толкова бързо.

– Направих им матрица за разрушение – отговори спокойно Аниор.

– Ти? Но защо? И как разбра?

– Защото второто ми Аз дойде и ме помоли за това – каза едва чуто Аниор. А после продължи с по-твърд глас:

– Пошегувахте се за моя сметка, сега аз за своя сметка прекратих шегата.

Нериф го гледаше неразбиращо. Усещаше и виждаше тъгата на Аниор, но не можеше да я свърже с нищо.

– Нима заради тази безобидна шега си се разстроил така? – попита той.

Аниор се засмя тъжно.

– Вашата безобидна шега беше жестоко отмъщение на Ханура. Можеш да й предадеш, че резултатът е един на един.

Нериф нищо не разбираше. Гледаше Аниор, потънал в тъга, гледаше прекрасната огромна гора, гледаше двете напълно истински дървета на полянката, от които едното беше загубило съвсем скоро всичките си листа, и се чувстваше преместен в друг свят.

– Ще ми обясниш ли нещо? – попита той умоляващо.

Аниор дълго мълча. После отиде до дъба, сложи ръката си на него и се заслуша в нещо. Започна тихо да обяснява:

– Тази гора направих още при ангарите. Забрашиха ми да я взема със себе си, но двамата ми приятели се погрижиха да си я получа. Още не е готова. Заедно с гората, те ми оставиха и друг подарък. Дъбът зад

мен е Сатара, а букът без листата – е Боар, второто ми Аз. А сега ме остави сам с двамата ми приятели.

Нериф отлетя замаян. Не разбираше какво става с Аниор. Не разбираше какво искаше да каже с това, че дъбът бил Сатара, а букът второто му Аз. Не знаеше как да му помогне.

Тогав се сети, че Аниор беше поръчал нещо. Отиде в централата и завари всеобщо униние. Само Ханура седеше доволна на трона си. Нериф се приближи и предаде думите на Аниор. Тя започна да се смее гръмко. Никога не беше виждал тази вещица така весела. Всички я гледаха смаяни. Страхуваха се от яда на Ханура, задето ангарите в последния момент разкриха шегата им и никой не разбра поведът за доброто й настроение.

Тя гледаше смаяното лице на Нериф и още веднъж избухна в смях:

– Ти май нищо не разбра? Горкото ти приятелче! Скараха се с второто си Аз. Изиграх ги един срещу друг. Отмъщението е сладка работа!

И продължаваше да се смее. Нериф отлетя в зоната за размисъл, за да се опита да разбере какво всъщност беше станало.

* * *

Смазан от мъка, Боар остави подчинените си да празнуват. Имаше нужда да обсъди с някого това, което се беше случило. Потърси този, който би го разбрал най-добре.

След като разказа как Ханура ги беше изиграла и колко неадекватно беше реагирал, той почака да чуе мнението на Сатара.

Но Сатара не бързаше с оценката си. Вживяваше се в ситуацията. Беше разбрал за номера на диабата, но не знаеше, колко хитро Ханура го бе свързала с личното си отмъщение. А отгоре на всичко тя бе уцелила Боар, който в случая нямаше нищо общо с успеха на Аниор.

Ако беше на негово място, просто щеше да прегърне Аниор и те заедно бързо щяха да забравят това преживяване. Но добре осъзнаваше, че Боар нямаше тази възможност и че щеше да се успокои много трудно.

– Има само едно разумно обяснение – започна внимателно той, – и двамата сте станали астрални същества, срещате се на едно ниво и свадата между вас е неизбежна.

– Но аз истински го подозирах – подчерта Боар. Не можеше да повярва, че случилото се имаше такова просто обяснение.

– Предполагам, че това е част от играта. Ние с Веова също истински се мразехме и аз дълго не можех да му се доверя напълно.

– Не сте се мразили чак толкова. За външен наблюдател винаги ставаше ясно, че тази омраза е фалшива. Веова те гонеше само при пряк контакт и то никога надалеч. А ти реално нищо лошо не му направи. Поне доколкото аз знам.

Сатара се засмя.

– Така беше. Но и при вас не е по-различно. Ти реално никога не си се съмнявал в Аниор, само си си го въобразил. Играл си ролята, която се е изисквала от теб.

– Прав си – горчиво въздъхна Боар, – играл съм по свирката на Ханура. И точно това не мога да си го простя.

Сатара пусна един свой лъч към Боар и му преля малко енергия. Последния го погледна силно смутен:

– Пази енергията си за Веова.

– Ще има и за него. В крайна сметка, ако ти не се справиш достатъчно бързо, Веова ще трябва да работи и за теб. – Сатара се усмихна хитро: – Така че аз не действам съвсем безкористно.

Боар се усмихна въпреки болката, която усещаше. Разбираше добре какво Аниор харесваше толкова на Сатара. Леките му закачки излъчваха една особена топлина.

– Между другото, попитай Веова и той ще ти каже – продължи Сатара, – че първото нещо, което трябва да постигнеш, за да нормализираш отношенията между вас, е да простиш на себе си.

Боар знаеше, че Сатара беше прав. Щеше да даде същия съвет на всеки друг Делен с неговите проблеми. Само не знаеше как да го постигне.

– И как да направя това?

– Повтаряй си на ум колко много обичаш Аниор и, че това, което се случи, е било само едно глупаво недоразумение – засмя се Сатара. – И смени тази тъжна песен с нещо по-весело, иначе Аниор ще се превърне в меланхолик.

– Как разбра това? – учудено извика Боар.

– Е, оттук един бивш Император, грижещ се винаги за добрата си информираност, разполага с други възможности – прошепна тайнствено Сатара.

Разсмяха се. Сатара намекваше за тайното вмъкване на Боар на Сатариус.

– Добре ме изигра тогава – с театрална въздишка отбеляза Сатара. – Когато видях вълновата картина на заминаващ теор, направо се стъписах.

Спомените за тази съвместна мисия с Ани, за кражбата на Камъка, събудиха в Боар отново нежните чувства, които бяха възникнали между тях от първия миг, в който се срещнаха. Спомни си как я пренесе до границата между царствата, прониквайки през цялото ѝ тяло. Губеше много енергия, но беше безкрайно щастлив. И после си спомни мъчителната болка при раздялата.

В него непреодолимо растеше желанието да види отново Аниор и да му каже колко много го обичаше. Прости се със Сатара, който му се усмихна широко, и се отправи към царството на диабата.

Намери Аниор сам на празника, заключен в гората си, заспал между двете дървета. Тихо пристъпи към бука и го докосна с ръка. После внимателно прекна до Аниор и нежно погали червения мъх на гърдите му. Аниор се усмихна насън. Боар го гледаше с нежна обич, но когато видя, че Аниор всеки момент ще се събуди, се върна в своето царство.

Аниор се събуди от прекрасен сън. Беше сънувал как заедно с Боар обикаляха вселената, как запалваха звезди и завъртаха галактики. Беше една игра без начало и край. Летяха хванати за ръце и нищо не можеше да ги раздели.

Лежеше със затворени очи, докато картините на съня не избледняха съвсем. Тогава със съжаление ги отвори и погледът му попадна на бука. Остана смаян, загледан в него. Нежнозелени листенца проникваха от връхчетата на клонките му. Все едно, че беше дошла пролет. Той скочи на крака и се затича до него. Преливащ от радост, прегърна дървото. И чу новата песен на Боар – нежна и пълна с любов.

Нямаше нищо, което би могло да ги раздели. Те бяха едно цяло и никаква сила нямаше власт над тях.

* * *

От Земята излетя поредният космически кораб за изследване на пространството извън слънчевата система. След като един прекрасен ден наред площадката за излитане на совалките се приземиха първите официални пратеници на митяните, земната космонавтика направи огромен скок напред. Цялото население се отдаде на еуфорията. Дребните дразги между народите станаха като че ли незначителни и хората отново обърнаха погледа си навън, към безкрайните простори.

Ангарите приготвиха междупространствената дупка, в която трябваше да попадне гордостта на земната цивилизация – последният модел междузвездни изследователски станции. Щяха да я прехвърлят направо в близост до Сатариус, без хората да разберат за тяхната намеса.

Веова и Боар бяха подготвили акцията внимателно. На Земята хората бяха разбрали за съществуване на сатарианите от митяните. А населението на Сатариус беше подготвено от разни гадатели и магьосници, и не на последно място от ангарския образ на Сатара – бога, когото всички сатариани почитаха. Нямаше да има големи сътресения при първия контакт. Ако всичко вървеше, както бе предвидено, тази връзка щеше да помогне и на двете цивилизации да продължат развитието си.

Боар нямаше какво повече да прави и се прехвърли в зоната за изпращане. Премина на горното ниво, за да се види със Сатара. Искаше да говори с него за Веова.

Безпокоеше го странното му поведение. Беше се превърнал постепенно от намръщен старец в мечтател. Много пъти седеше усмихнат и със затворени очи на трона си и ставаше напълно недостъпен. Дори Боар не успяваше да го извади от това му състояние. Включваше се все по-малко в работата по управлението на подвластната му Земя. Участваше само в най-важното. Фактически Боар пое изцяло сам отговорността за Двете системи. Справяше се горе-долу добре. Работата не му тежеше. Но не знаеше какво да прави с Веова.

Завари Сатара да препраща енергийни потоци от центъра на една галактика към друга. Като го видя, той веднага прекъсна заниманията си. Погледна загриженото лице на Боар и се засмя.

– Имам чувството, че искаш да ми се оплачеш от Веова.

– Станал си много проникателен в последно време – каза Боар учуден.

– Какво тук значи „в последно време“? – привидно сърдито отговори Сатара. – Аз винаги съм бил такъв.

– Май преувеличаваш – развеселен каза Боар, – помня времена, когато никак не те биваше в отгатването.

Обичаше закачките на Сатара, които веднага разведряваха обстановката. Не разбираше защо Кадор не можеше да го понася, въпреки че би трябвало добре да се разбира с него.

Отново сериозен, Боар попита:

– Кажй ми, какво става с второто ти Аз. Не мога да разгадая състоянието му.

Сатара го изгледа, като че ли преценяваше дали може да му довери истината. На Боар му стана неудобно.

– Ако не искаш да говориш за това – каза Боар, – недей. Няма да ти се сърдя.

– И без това ще го разбереш скоро – отговори Сатара, необичайно

сериозен. Помълча малко и добави:

– Веова се готви за сливане.

Боар погледна Сатара смаян. Изведнъж усети колко малко знаеше за себе си. Как би разбрал кога е дошъл момента за сливане с второто му Аз? Как се взима такава решение?

– Как определи този момент? – попита Боар. – Сам ли реши това или заедно с теб?

Сатара отново се засмя: – По-спокойно, Боар! Когато ти дойде времето, сигурно ще разбереш. И аз не мога да ти отговоря изчерпателно на този въпрос. Просто го чувстваш. Видях се скоро с Веова и той ми каза, че времето му е изтекло и ако и аз имам чувството, че нямам какво повече да правя в този живот, той е готов да се слеem.

– И какво му отговори? – попита Боар. Тъмното лице на Сатара за-сия в хитра усмивка.

– Казах му, че единственото нещо, което би ме задържало тук, е възможността да се любя поне още веднъж с второто ти Аз.

Боар съжали за откритото си любопитство. Сатара веднага му го върна тъпкано. И вее пак нещо го караше да продължава.

– А чувстваш ли се готов за такава стъпка?

– Да – отговори вече сериозен Сатара. Разбираше, че Боар не пита-ше от чисто любопитство. Беше усетил тревогата, която звучеше в ду-мите му. Искаше да го успокои.

– Чувствата ми към Веова са по-различни от твоите към Аниор. Той е за мен като по-голям брат, като баща. Имам му пълно доверие. Зная, че ще ми бъде хубаво с него. Прилича на връщането в майчината утроба. Когато му прелях тогава енергията си, за първи път разбрах, какво пред-ставява Веова за мен. За първи път имаше истинска връзка между нас. В мен се събуди един непознат дотогава копнеж. Готов съм да се слея с него.

Докато говореше, на лицето му се появи онзи замечтан израз, който Боар толкова често виждаше в последно време на лицето на Веова. Усе-ти изведнъж силен копнеж към Аниор. Завиждаше на Сатара и Веова, че бяха стигнали края на пътя си.

Сатара прекъсна тъжните му мисли.

– Само се безпокоя за Аниор. Не знам как ще понесе окончателната раздяла с мен.

Каза го с такава тъга и нежност, че Боар забрави за собствената си тъга и го прегърна приятелски.

– Не се тревожи за Аниор. Той е силен и ще се справи. А и аз ще

бъда до него.

Сатара го погледна благодарен и каза с много топлина в гласа:

– Съжалявам, че трябва да оставя приятел като теб. Боар се усмихна и отговори:

– Сигурен съм, че ще се видим отново, след като с Аниор изпълним задачата си.

* * *

Аниор наблюдаваше изхвърлянето на втората планета от централното слънце на своята слънчева система. Картината беше величествена. В сектора, където се намиреше системата, имаше различно време от тяхното, и всички процеси като че ли протичаха по-бързо.

Аниор дори нямаше представа от колко земни години се намиреше на астралното ниво. Времето и тук беше циклично, но освен редовните „денонощия“, които се определяха от цикъла на бодрост и сън и от необходимостта, да организират някак съвместната си работа, времето нямаше истинско значение. То като че ли преставаше да съществува като понятие, когато тялото ти не остарява, а развитието на духовните процеси протича много бавно. Всички същества на това и по-горните нива, с много малки изключения, живееха от началото до края на този еволюционен цикъл.

Все пак той принадлежеше към изключенията. От трите двойки Делени, които познаваше, те с Боар бяха най-младата. А Веова и Сатара вече бяха стигнали края на пътя си. Аниор много се натъжи, когато разбра, че Сатара скоро щеше да се слее с второто си Аз. В един свят, където смъртта не съществува, тази раздяла завинаги беше още по-жестока. Защото и Веова, и Сатара след сливането си просто щяха да престанат да съществуват. Те истински умираха. Новото същество, което щеше да се роди от тях, нямаше да бъде едно просто събираемо от техните индивидуални духове. То щеше да бъде нещо съвсем ново, съдържащо в себе си старата им обща същност и новопридо-бития опит на двете си части.

Не се беше виждал със Сатара, откакто той му помогна да получи сила за построяването на слънчевата си система. Дори не го беше виждал в новия му ментален образ. Само чу, че прилича на Императорите от Сатариус. Спомни си първата среща със Сатара на приема в кулата и изпитаното тогава чувство. Любовта между тях беше истинска любов от пръв поглед.

Спомни си нощта в затвора и веселите очи на Орак. Беше загубил тогава и любимия мъж и сина, но ги намери отново в прекрасния ангар.

И накрая си спомни величествения дябло със зелените очи. Очите на Сатара – те винаги бяха едни и същи, все едно в какво превъплъщение той се появяваше пред Аниор. Но сега тези очи щяха да се затворят завинаги.

Обвит в червена мъгла, Аниор стоеше в зоната за наблюдение на небесните тела, но гледаше само в себе си.

Чу махане на крила и видя, че Нериф се приземи до него. Щеше ли да тъгува някой ден и за него така, както тъгуваше сега за Сатара?

Поглеждайки слънцето с двете планети, Нериф каза:

– Много е красиво. Какви ли същества ще обитават тези планети някога?

– Това ще решат планетните духове и Камъкът на мъдростта.

– Какъв е този Камък?

– Сега се намира при теорите. Създаден е от високоразвитите същества, от които произхождат Делените. Когато някъде трябва да се изгради нова система от физически същества, Камъкът дава инструкции. Създателите го използват само в началото. После обикновено се оправят без него.

– И как изглежда? – попита Нериф учуден. Аниор се засмя.

– Като най-обикновен речен камък с форма на яйце. Само когато той е в ръцете на Делен и второто му Аз е наблизо, той става прозрачен кристал и свети ярко. А сега ме остави на мира с твоите въпроси. Може би някой ден ще го видиш.

– Едва ли – измърмори Нериф, – кой ще даде на дяба-та да построят физическа система.

Просто искаше да развлече малко Аниор. Беше чул за предстоящо обединение на Веова и Сатара и се досещаше за мъката на Аниор. Тъкмо се беше зарадвал, че приятелят му преживя някак си номера, който Ханура му бе скроила. Въпреки че и досега не разбираше как такава безобидна шега можеше да разстрои Аниор толкова много.

– Хайде да се махнем оттук – предложи Аниор.

Те прелетяха в зоната за почивка и Аниор се зае с матрицата за гората. Нериф се почувства излишен и се върна към работата си. Надяваше се тайно, че след като Сатара си отиде от живота на Аниор, последният ще му обърне повече внимание.

* * *

Отново се бяха събрали всички теори, отговарящи за този сектор на вселената. Този път поводът беше обединението на Веова със Сатара.

Щяха да се простят с колегите си и да се слоят пред очите им. Веова пожела така И Сатара се съгласи. Той отскоро беше станал теор, но за Веова всички в този кръг бяха стари познати и сигурно и за него тази раздяла не беше лека. Настоя само за едно. Искаше Аниор да присъства. Веова нямаше нищо против и другите теори нямаше как да му откажат тази последна молба.

Когато прехвърлиха диабото, теорите го разгледаха с любопитство и известна неприязън. Астрално същество нямаше място в този кръг. Сатара за последно им бе скроил някакъв номер. Не бяха му разрешили да се прости с Аниор преди това, за да не го снабди отново с така лесно придобита енергия.

Аниор седна до Боар. Имаше нужда от неговата подкрепа. Погледна Кадор срещу него. Боар не беше излъгал. Имаше вид на хубаво момиче с дълга руса коса и яркосини очи. С известна завист установи колко много подхождаше външно на Боар, за разлика от него. Аниор беше поне една глава по-висок от Боар и много по-едър. Косматото му черно тяло контрастираше със сребристото трико на Боар. Изглеждаха сигурно смешни един до друг.

Боар го погледна усмихнат и Аниор чу в главата си думите му:

„За мен ти си най-хубав в този кръг.“

„Благодаря за комплимента – отговори Аниор по същия начин, – но ми е трудно да повярвам.“

Този начин на общуване остави едно особено чувство за близост в душата на Аниор. Напомняше му за пътуването с Боар до Сатаруус.

Продължаваше да оглежда другите. С изключение на Ханура, Боар и още един теор с гола глава, всички други имаха край себе си синкавата сфера. Бяха като заключени в нея.

„Каква е тази сфера край тях“ – попита Аниор.

„Тя е част от менталното ни тяло – отговори Боар. – Образуването на човекоподобно тяло е по-скоро игра, отколкото необходимост. Когато почиваме или се преместим, това тяло се разпада и ние заприличваме на облак или топка в зависимост от това, колко свиваме енергийното си поле. Но ти знаеш добре това.“

Анибр си спомни нежността, която излъчваше енергийното тяло на Боар. Сега, когато се бе вплътил в аст-рално тяло, той не можеше да направи това.

„Не съжалявай – успокои го Боар. – Затова пък сега мога истински да те докосвам.“

Той протегна ръка и погали нежно пръстите на Аниор. Чувството

беше толкова приятно, че Анибр за малко да се облегне на него. Но навреме се осъзна и спря. Не можеше да остави грижата за спазването на дистанция само на Боар. Така рано или късно Боар щеше да развие предпазно поведение, подобно на Веова. Аниор искаше да избегне такива отношения на всяка цена.

В центъра на кръга се появиха две лъскави топки. Разраснаха се в облаци и кондензираха в две човешки форми, обградени от прозрачна синкава сфера. Аниор веднага позна Сатара в образа на Императора. Сатара му се усмихна и тежки спомени се надигнаха в Анибр. За миг видя отново отрязаната глава на последния Император в прахта.

А Веова изглеждаше съвсем различен в менталния си образ. Нямаше следа от бялата коса и дългата брада. Имаше вид на зрял мъж на средни години. Косата и късата брада бяха черни, кожата – матова. Само очите му бяха кафяви, както преди, но въобще не изглеждаха тъжни. В тях играеше весело пламъче и той целият сияеше от радост.

Аниор остана учуден от приликата между двамата. Бяха като братя.

Нямаше тържествени речи или нещо подобно. Просто двамата обикаляха в кръг и се прощаваха с другарите си. В зависимост от отношенията, които бяха изградили помежду си, те си стискаха ръце или се прегръщаха.

Сатара обиколи така, че Аниор да остане последен. Когато той се прегърна с Боар – нещо малко странно, тъй като бяха в две различни проявления – Аниор усети тяхното приятелство. Не знаеше, че двамата се разбираха толкова добре.

Веова се усмихна на Аниор, стисна му ръка, като превърна своята в астрална, и каза:

– Надявам се да ми простиш, че ти откъвам твоя любим.

– Нека те направи така щастлив, както направи мен – отговори Аниор сърдечно.

Тогаво Веова го прегърна и Аниор усети странно гъделичкане по тялото си.

Накрая останаха само Сатара и Аниор. Сатара го покани в центъра на кръга и го погледна така, че Аниор просто забрави за всички около тях. Прегърна Сатара и го захлупи с огромните си криле.

Теорите гледаха учудени този голям черен кокон, който изведнъж затрептя.

Кадор не виждаше, какво става зад тези криле в средата на кръга, но видя, как Боар се облегна назад и се усмихна щастлив със затворени очи. И тогава Кадор се сети: Сатара и Аниор се любеха пред очите им!

И това, въпреки че бяха в две различни по вид тела! Беше в стила на Сатара да показва такова пренебрежение към теорите. Използваше последните мигове на живота си, за да снабди Аниор с повече сила. А теорите гледаха, безсилни да предотвратят това.

Трептенията на черния кокон пред тях затихнаха и Аниор бавно разгърна крилата си и се опъна. Беше пораснал с още една глава, а размахът на крилето му стигаше до границата на кръга. С щастлива усмивка той бавно ги сгъна на гърба си. Пред него стоеше Сатара в яркосияйна сфера. Не само Аниор бе увеличил силата си.

Чудото, което никой не разбираше, стана пред очите им.

Сатара обиколи с поглед присъстващите и каза усмихнат: – Не можете да забраните любовта. Тя е най-великото нещо в този свят.

После се обърна към Аниор, вдигайки лявата си ръка към него.

– Подарявам ти Силите на лявата ръка, те няма да ми трябват вече.

И от върховете на пръстите му мина една бяла мълния към лявата ръка на Аниор. Сатара отстъпи, за да направи място на Веова.

– Не забравяй урока, който дадохме на този свят – каза Веова. – Виенаги използвай и двете Сили в еднаква степен.

Той вдигна дясната си ръка и Силите на дясната страна се преляха в Аниор.

Аниор бавно дойде на себе си. Тихо отговори:

– Благодаря ви за доверието. Обещавам да ги ползвам така, както ми завещахте.

Той се върна на мястото си и седна до Боар. Веова и Сатара се превърнаха в две сфери. Между тях се образува енергиен коридор. Те засветиха с еднаква светлина и се приближиха. Когато се докоснаха, се чу силен звук и една ярка светлина заслепи присъстващите. Пред очите им се издигаше една сияйна сфера без повърхност. Това беше само бяла светлина, излизаща от центъра, която се разпръскваше наоколо в лъчи от всички цветове. Постоя още малко над главите им и изведнъж изчезна.

Сатара и Веова вече не съществуваха. Присъстващите бяха станали свидетели на най-прекрасния момент в живота на Делените. Боар стискаше силно ръката на Аниор, който се разкъсваше от мъка, и му преливаше сила, докато можеше да контролира чувствата си. Някога, в далечни времена, и на тях им предстоеше същото.

Кадор гледаше как тази нежна ръка стискаше черните пръсти с изкривените нокти и се сви от непозната дотогава болка. Копнееше по второто си Аз; искаше да седи така до него и да чувства близостта му.

* * *

Боар и Аниор пристигнаха в зоната за изпращането. Върнаха се заедно на астрално ниво, в царството на диабата. Боар гледаше превития от мъка Аниор и се опита да го разсее.

– Сатара астрална форма ли прие, когато го прегърна?

– Не – отговори Аниор, – превърна се в енергийната си форма и като че ли влезе изцяло в центъра ми за съгласуване. Никога не съм усещал подобно нещо.

– Трябва някога да го опитам – пошегува се Боар.

– Помоли Кадор – отговори Аниор леко язвително, – може и да се съгласи.

– Едва ли – въздъхна Боар привидно съкрушен, – не видя ли как той се стопи от копнеж към второто си Аз, когато ни видя заедно.

– Имаш пред вид Нериф, нали? – попита Аниор. Боар престана да се шегува и го погледна сериозен.

– Бързо го разбра. Да не повториш сега грешката си!

– Не се бой – успокои го Аниор, – Нериф ми е приятел, но той не е Сатара! Разбрах отдавна, че Нериф е Делен. Той направо налиташе на мен.

Помълча малко. После се засмя горчиво:

– Горкият Кадор! Сигурно страшно ме мрази.

– Всеки от нас носи своя кръст – отговори Боар малко тъжно.

Те се погледнаха очи в очи и останаха така, на една ръка разстояние един от друг и въпреки това разделени от светове. Разделиха се, без да си кажат нищо повече, когато желанието да се докоснат стана непреодолимо.

Аниор отлетя в централата на диабата и седна на стъпалото пред празния трон. Потънал отново в мъката си, той не забеляза как другите диаба го заобиколиха, възхищавайки се от огромната му сила, и как тъгуваха заедно с него.

Епилог

Много неща се промениха за диабата. Ханура престана да ги бие. Създаде съвет от седемте най-развити диаба, които поеха управлението на царството в свои ръце и рядко се намесваше пряко.

Аниор и Нериф бяха в състава на този съвет. Нериф остана главен координатор, а Аниор пое функцията на Ханура да контролира работата на диабата. Караше ги да повтарят всяко нещо, докато то станеше както трябва. Диабата не бяха свикнали с такава възискателност и скоро започнаха да мечтаят за времената, когато само след няколко удара се отърваха от неприятна дейност.

Гивок остана главен архитект. Аниор не претендираше за тази длъжност. Продължаваше да се занимава с архитектура в свободното си време. Успя да направи всички дървета в гората си като живи и сега работеше усилено върху насекомите.

Освен Нериф и Ханура, която един ден се появи на поляната и любопитно огледа гората, Аниор не пускаше никого в него. След цял ден работа с шумните и непослушни диаба, той имаше нужда от спокойствие. Станеше ли му много тъжно, той се облягаше на бука или на дъба и слушаше песента на Боар и гласа на Сатара.

Аниор беше преодолял първоначалната силна болка от раздялата със Сатара. Отдавна не се бе виждал с Боар. Знаеше от Ханура, че след сливането на двамата им Създатели, системите на Земята и Сатариус се развиваха добре. След като Боар успя да стабилизира това развитие, той се върна на горното ниво. Друг теор пое функциите му при ангарите.

Централата беше пълна с диаба. Аниор и Нериф седяха на стъпалото пред трона и край тях се бе събрала голяма група от по-дребни началници. Докладваха за извършеното и получаваха нови инструкции. Почти бяха приключили, когато една ярка шарена топка се появи пред тях. Разшири се като облак и кондензира в човекоподобен образ.

Обграден от синкава сфера Боар се усмихна на Аниор, кимна на Нериф и хвърли един бърз поглед на останалите.

Обърна се към Аниор, който целият сияеше от щастие, че го вижда отново.

– Имам добри новини за теб – започна Боар. – Теорите решиха, че е време да се заемеш с по-сериозна задача.

Той разтвори ръката си и едно силно сияние изпълни

пространството край тях. Държеше Камъка на мъдростта. Аниор бе обхванат от силно вълнение.

– Време е да се изгради физическа система на планетата Аритан – продължи Боар. – Притежаваш всичко, за да се справиш с това. Ханура ще ти предостави част от най-развитите диаба за тази цел. Ще имаш собствено царство.

Той протегна ръката с Камъка и го положи в отворената длан на Аниор. Погали нежно ръката му. Те се гледаха дълбоко в очите и Аниор усети вълната от нежност и любов, която Боар му изпращаше. Зашеметен от тази новина и възникналите чувства към второто си Аз, Аниор не можеше да повярва в това, което ставаше.

Нериф седеше до тях и гледаше тази странна и красива картина. Един огромен черен диабо и един теор с вид на нежно момче се държаха за ръка и се гледаха с любов. Непознат копнеж обхвана душата му и скова цялото му тяло. Радваше се за Аниор, но почувства собственото си нещастие. Искаше му се да има и той второ Аз, за да обича така и да бъде така обичан.

Бяха се събрали в новата си централа. Беше цялата в плоски стъпала, образуващи нещо като широка чаша. Завършваше в единия край с площадка, на която бяха седнали трима бивши членове на съвета.

Ханура се беше лишила от най-ценните си помощници и от много добри работници. Всички диаба искаха да заминат с Аниор, но Ханура решаваше кой от тях заслужаваше тази чест и от кого не можеше да се лиши. Аниор остана учуден и благодарен от добрия ѝ подбор. Отдавна беше простил на Ханура и ударите, и успешния ѝ опит да го скара с Боар. Раздели се сърдечно с нея.

Зад главите им се виждаше обекта на новата им съвместна работа. Аритан беше обвит от гъсти жълти облаци. Повърхността му още не се беше втвърдила достатъчно и навсякъде изригваха вулкани. В атмосферата бушуваха урагани.

Загледан в безкрайния простор на космоса, Аниор си припомни извървения път, превърнал го от обикновена земна жена в бъдещ Създател. Припомни си и мъките, и радостите, неотменна част от това развитие. Припомни си хората, ангарите, диабата и теорите – спътниците по този път. Припомни си неприятелите, поставили препятствията и приятелите, помогнали му да ги преодолее. Изпълни се с дълбока благодарност и любов към всичките. Всеки от тях беше помогнал той да стигне дотук. И накрая Аниор си припомни този, който бе преминал пътя

преди него, на когото дължеше най-много и когото вече го нямаше. Но той вечно щеше да съществува в сърцето на Аниор заедно с любовта, която изпитваше към него – незаличима от нищо на света.

Диабата, насядали по стъпалата, отправяха нетърпеливи погледи към тримата на върха.

Нериф леко подбутна Аниор, за да го извади от унеса. Аниор стана, разтвори огромните си криле и каза:

– Нека започнем!

Стискаше Камъка, който се беше превърнал в сиво яйце, с двете си ръце и помисли за Сатара: „Обещавам ти да направя системата, която ти искаше да построиш!“

Преля Силите на лявата и на дясната ръка в Камъка и го попита мислено:

„Каж ми с какво да започнем?“

И Камъкът отговори.

КРАЙ

© 1996 Беа Нади

Източник: <http://truden.com>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5527>]